COLECȚIA

Iubiri de poveste

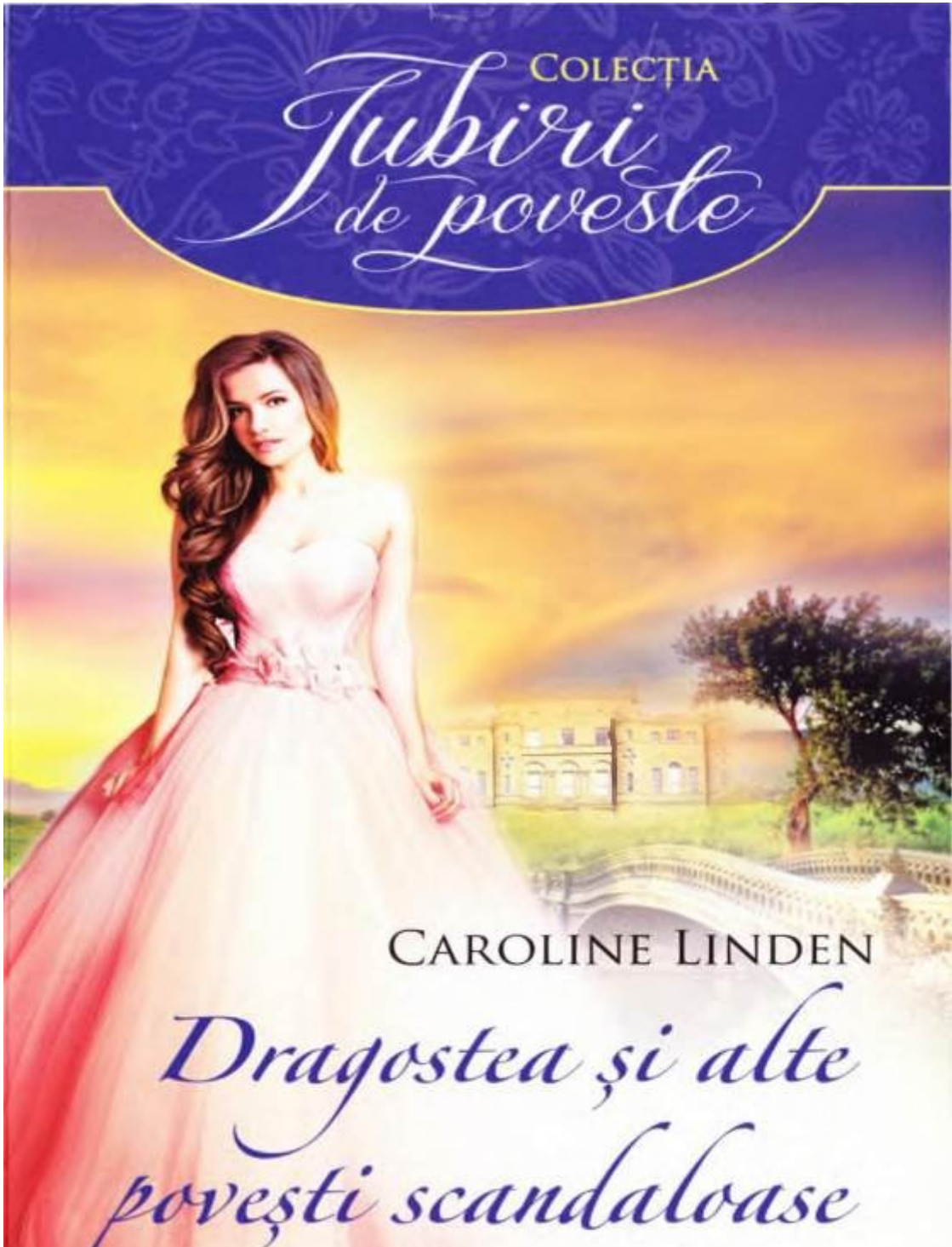

CAROLINE LINDEN

Dragostea și alte povești scandaloase

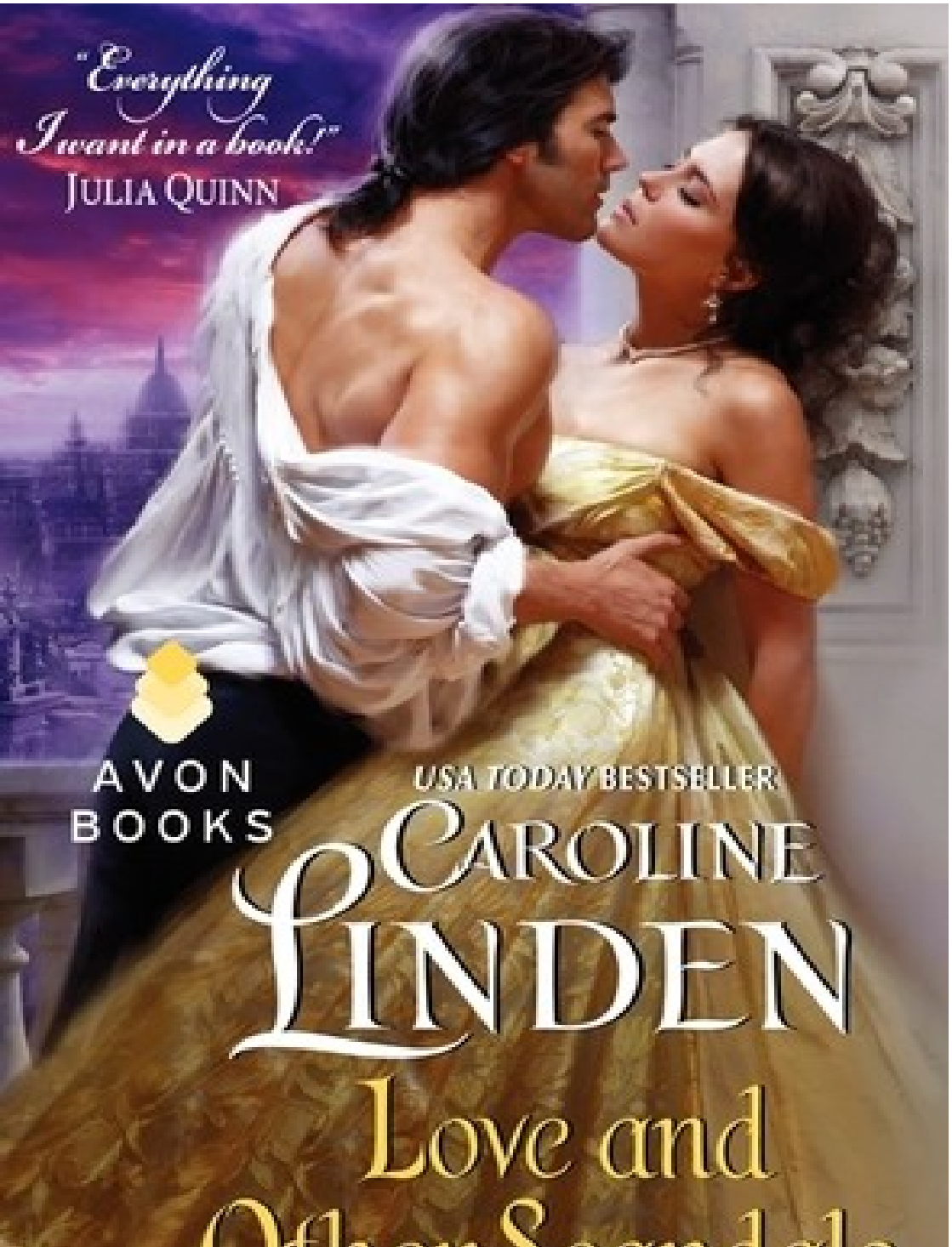
"Everything I want in a book!"
JULIA QUINN
AVON BOOKS
USA TODAY BESTSELLER
CAROLINE LINDEN
Love and

CAROLINE LINDEN

Dragostea și alte povești scandaloase

Love and Other Scandals
Caroline Linden
Copyright © 2013 P.F. Belsley

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dragostea şi alte poveşti scandaloase
Caroline Linden

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDEN, CAROLINE
Dragostea şi alte poveşti scandaloase / Caroline Linden, trad.: Graal Soft.— Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0480-4.
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31135.1

CAROLINE LINDEN

Dragostea și alte povești scandaloase

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Alma®

Pentru Julie, de la casa de la Hollis până pe ţărmul din Jersey

Prolog

Joan Bennet îl întâlni pentru prima dată pe Tristan Burke târziu într-o noapte, când acesta dădu buzna în dormitorul ei, purtând doar o pereche de pantaloni şi ţinând în mână un fir de trandafir roşu.

În momentul acela nu putea înţelege ce e romantismul. Dar, pe de altă parte, avea doar opt ani.

— Unde pot să mă ascund? întrebă el fără nicio introducere, în timp ce se uita frenetic prin camera ei.

Joan se ridică în capul oaselor în pat şi îl privi cu interes. Probabil era prietenul fratelui ei – cel cu care venise acasă în vacanţă de la Eton. Fuseseră aşteptaţi înainte de cină, însă Joan fusese trimisă în camera ei, fără să i se permită să mănânce masa de seară, pentru că rostise un cuvânt obraznic. Ea nu ştiuse că era o obrăznicie – pentru că îl auzise adesea pe tatăl ei rostind acel cuvânt şi uneori chiar şi pe fratele ei, Douglas. Dar,

desigur, era un cuvânt urât şi nepotrivit pentru a fi rostit de domnişoare. Cu toate acestea, tăticul ei îi strecurase pe furiş nişte chifle, aşa că era în regulă. Iar în clipa aceea cineva dăduse buzna în camera ei, târziu în noapte – ceea ce i se părea foarte incitant şi, prin urmare, era *destul* de în regulă cu ea.

— Depinde, zise ea. De cine te ascunzi?

— De Douglas!

Ea se încruntă.

— De ce te ascunzi de Douglas? Şi ce e cu trandafirul ăla? E cumva din grădina mamei mele?

Tânărul încremeni o clipă, după care îi făcu semne furioase să tacă. Joan închise gura şi aşteptă ascultătoare. Se întrebă apoi dacă mama ei ar fi fost de acord cu acel băiat – avea un păr lung, negru şi nepieptănat, în plus era la fel de înalt ca tăticul ei, doar că slab ca un băţ. Îi putea vedea coastele, chiar şi în lumina aceea slabă a lunii, care intra pe fereastră. În contrast cu toate acestea, mâinile şi picioarele lui erau prea mari pentru corpul său. În realitate, avea o înfăţişare destul de sălbatică, iar mamei ei nu îi plăcea nimic sălbatic.

Se aruncă brusc în spatele uşii şi se lipi de perete. Joan se uită spre uşă, aşteptând să mai dea buzna cineva. Dar nu se întâmplă nimic. Totuşi, băiatul rămase cu spatele lipit de perete şi privea intens spre uşă, cu respiraţia întretăiată. Joan se încruntă din nou.

— Cine eşti? şopti ea. Dar el o ignoră complet. Cred că ar trebui să pleci din camera mea, zise încă o dată, un pic mai tare.

De data aceasta băiatul se uită la ea. În camera slab luminată ochii lui scăpărau. Îşi duse încet un deget la buze şi îi făcu semn să tacă. Joan începuse deja să se enerveze.

— Pleacă, şopti ea şi mai tare.

În clipa aceea uşa se deschise larg şi fără niciun avertisment.

— Te-am prins, hoţ afurisit! Fratele ei Douglas dădu buzna în cameră, apoi încremeni. Se uită în jur nedumerit. Joan? întrebă el, precaut.

— Ce vrei? pufni ea. Dormeam.

— Ăă… Douglas făcu un pas în spate. Scuze, eu… Mi s-a părut că am auzit… Păi, să nu îi spui mamei, da? Ufff!

Tresări apoi şi îşi trase o palmă peste ceafă.

Prietenul lui ieşise dintre umbre, tăcut ca o fantomă, şi îl gâdilă pe Douglas pe spate cu trandafirul. Într-o clipită, cei doi băieţi se prăbuşiră la podea, lovindu-se cu pumnii, într-o încrengătură furioasă de braţe şi picioare. Se rostogoliră înainte şi înapoi, aparent vrând să se omoare unul pe celălalt, până când piciorul unuia din ei se prinse de piciorului unui scaun, care se prăbuşi cu zgomot pe podea.

— Douglas, încercă să spună Joan, însă niciunul din ei nu o băga în seamă, conţinând să se bată. Joan ascultă încă o dată. Douglas, repetă ea, dar

un pic mai tare. Vine tata!

Asta îi atrase în sfârşit atenţia fratelui ei.

— Ce?

— Vine cineva, repetă ea, aplecându-se peste marginea patului, ca să-i poată vedea. Probabil e *papa.*

Sau cel puţin el era cel care venea, ori de câte ori ea se dădea jos din pat noaptea şi intra în belele. Joan abia aştepta să se mute într-un dormitor potrivit pentru o tânără domniţă – adică departe de cel al părinţilor ei.

— Fir-ar a naibii de treabă, zise fratele ei, părând brusc foarte vinovat. Se răsuci apoi ca să se uite la prietenul lui. Şi nu era deloc un lucru uşor, de vreme de acesta avea braţul înfăşurat în jurul gâtului său. O s-o luăm pe cocoaşă.

— Unde putem să ne ascundem? întrebă celălalt băiat, pentru a doua oară de când dăduse buzna în camera ei.

El şi Douglas săriră în picioare. În clipa aceea, uitaseră cu desăvârşire de încăierarea lor de mai devreme şi păreau doi băieţi de doisprezece ani speriaţi. Ceea ce şi erau, de altfel.

— De ce ar trebui să-ţi spun? întrebă ea cam iritată. Nici măcar nu ştiu cine eşti. O să-mi creaţi amândoi necazuri îngrozitoare şi deja a trebuit să sar peste masa de seară. Şi asta a fost numai vina ta, Douglas…

— Lasă asta acum, Joan, o întrerupse Douglas. Ajută-ne acum şi îţi jur că o să-ţi rămânem datori

pentru totdeauna.

— Hmm. Ea îşi încrucişă braţele la piept. În ziua aceea toată lumea părea să fie extrem de preocupată să-i spună ce să facă. În plus, ştia foarte bine că pentru fratele ei „totdeauna” însemna mai puţin de o zi. Sub pat, presupun. Dar ar fi bine să faceţi linişte! adăugă ea.

Cei doi băieţi se strecurară imediat sub pat, trăgând după ei cuvertura. Joan mai auzi o scurtă încăierare sub patul ei, apoi cineva apăsă pe clanţă şi uşa se deschise.

— Joan? Tatăl ei băgă uşor capul pe uşă. Purta un halat elegant şi papucii lui vechi. Eşti trează, dovlecel?

— Da, tati, şopti ea. Îmi… îmi pare foarte rău, n-am vrut să te trezesc…

Tatăl ei intră în cameră.

— De ce eşti trează, copilă? Văzu apoi scaunul prăbuşit la podea şi se încruntă uşor.

Joan sări din pat şi începu să tragă de scaun, încercând să-l ridice la loc.

— Îmi pare rău, *papa,* eu l-am doborât. Nu puteam să dorm şi am fost… adică n-am fost atentă şi…

Tatăl ei ridică scaunul şi-l aşeză la loc. O luă apoi în braţe pe Joan, o duse înapoi în pat şi o înveli.

— De ce nu puteai să dormi?

Joan nu trebuia să se prefacă prea mult că îi tremură bărbia.

— Mi-era puţin foame, mărturisi ea în şoaptă. Şi cu siguranţă îi era după ce Douglas şi prietenul lui o treziseră şi o făcuseră să-şi aducă aminte că nu mâncase de cină.

Tatăl ei îi zâmbi, iar ea se mai relaxă un pic.

— Da, te cred. Dar nu ar trebui să mai mănânci la ora asta. S-ar putea să ai coşmaruri, dacă te culci cu burta plină.

Joan oftă.

— Da, ştiu.

O sărută apoi pe frunte.

— Încearcă să te culci la loc. Mâine-dimineaţă o să mănânci un mic dejun copios şi o să te simţi mult mai bine. De acord?

— Da, tati.

— Noapte bună, copilă.

— Noapte bună, tati.

Îi ciufuli cu afecţiune un pic părul, apoi plecă, închizând uşor uşa în spatele lui. Joan îi ascultă paşii care se îndepărtau, apoi se aplecă peste marginea patului.

— Şi acum gata, pleacă, Douglas!

Fratele ei ieşi de sub pat, cu un zâmbet uşurat pe chip.

— Eşti un înger, Joan, zise el cu ardoare. El este Tristan Burke, apropo. E un prieten de-al meu de la şcoală.

Băiatul se ridică şi el în picioare. Era mai înalt decât Douglas şi părea şi mai slab, în comparaţie cu fratele ei voinic. Făcu o plecăciune ciudată în

faţa ei, şi Joan chicoti.

— Tristan Burke, la dispoziţia dumneavoastră, domnişoară.

— De ce vă ascundeaţi? îi întrebă Joan. Şi de ce alergaţi de colo, colo în mijlocul nopţii?

Douglas adoptă o expresie timidă.

— Am făcut un pariu.

— Şi cine a câştigat? vru ea să ştie.

Tristan rânji pentru prima oară. Îi străluceau ochii şi îi apăru o gropiţă adâncă în obraz.

— Eu am câştigat, rosti el foarte mândru.

Douglas pufni batjocoritor:

— Ai trişat. Sigur ai trişat!

Rânjetul lui Tristan deveni de-a dreptul îngâmfat.

— Dovedeşte!

Douglas mârâi ceva în şoaptă, dar nu zise nimic altceva decât că trişase.

— Ce pariu aţi făcut? întrebă Joan. Era un lucru destul de interesant, ca să-i ţină mintea ocupată şi să-i distragă atenţia de la faptul că îi ghiorăia stomacul.

Tristan ridică trandafirul, care în clipa aceea era destul de strivit după încăierare şi înghesuiala de sub pat.

— Am luat un trandafir.

Joan aşteptă, dar el nu mai zise nimic altceva.

— De unde? De ce? E un pariu destul de prostesc să iei un trandafir. Pentru ce e?

Douglas mârâi:

— Nimic. Nu e pentru nimic. Hai să mergem, Tris. Se duse apoi tiptil la uşă, o deschise şi se uită în stânga şi în dreapta pe coridor.

Tristan se uită la Douglas, apoi îşi întoarse privirea spre ea.

— E pentru tine, şopti el, întinzându-i trandafirul. Pentru că ne-ai salvat să nu o luăm pe cocoaşă.

Ea îl luă oarecum mulţumită. Cu toate acestea, înţelese foarte bine că băiatul evita să-i răspundă.

— De ce aţi pus pariu? întrebă Joan, însă Tristan deja îl urmase pe Douglas la uşă.

După un moment, ieşiră amândoi, iar Douglas îi mai şopti o dată „mulţumesc”.

Joan puse trandafirul lângă perna ei şi apoi se lăsă pe spate, oftând. Stomacul încă îi mai ghiorăia zgomotos. Floarea era foarte frumoasă, dar dacă ar fi vrut cu adevărat să-i mulţumească, putea să-i aducă măcar o prăjitură.

Peste mai mulţi ani, îl întâlni pentru a doua oară pe Tristan Burke. Şi prima ei impresie se dovedi întemeiată. Tristan se transformase într-un tânăr sălbatic – mult prea sălbatic ca mama ei să îngăduie să mai fie invitat în casa lor. Joan nu avea să uite niciodată toate belele în care se băgaseră el şi Douglas în timpul acelei vacanţe de demult. Pariul pus pe trandafir – care dintre ei putea lua un trandafir din grădină, fără a deschide nicio uşă – era de departe cel mai nevinovat lucru pe care-l făcuseră. După numai trei zile, mama ei declarase

că Tristan Burke era o influenţă negativă şi după aceea avusese grijă să o ferească din calea celor doi băieţi. Nu-l mai văzuse aproape deloc cu excepţia cinelor.

Desigur, dezaprobarea mamei lor nu îl împiedicase în niciun fel pe Douglas să-şi continue prietenia cu Tristan atât în timpul liceului, cât şi la universitate. Joan mai auzea despre el doar din scrisorile pe care i le trimitea fratele ei şi, ocazional, din ce-i mai povestea despre aventurile lor. De obicei aceste mărturisiri se încheiau brusc când Douglas îşi dădea seama că îi spunea surorii lui lucruri pe care n-ar trebui să le ştie o fată. Joan avea sentimentul că, în realitate, Tristan Burke era şi mai sălbatic decât şi-ar fi putut închipui ea.

În toamna în care Joan împlini 16 ani, bătrânul Lord Burke muri şi toată familia se duse să îi prezinte omagiile lui Tristan, noul viconte Burke. Ea îl recunoscu imediat. Era un tânăr înalt şi slab, care stătea cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Părinţii ei se duseră să-şi prezinte condoleanţele mătuşii lui, Lady Burke, iar Joan profită de ocazie să se strecoare mai aproape de Tristan, care privea totul cu o expresie întunecată şi ursuză.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, zise ea încet.

El pufni, fără să o privească. Încă mai avea un aspect oarecum neîngrijit, cu părul său negru strâns într-o coadă la spate. Hainele, deşi de caritate, atârnau pe el. Joan nu ştia ce să înţeleagă

din răspunsul lui, aşa că ezită o clipă.

— Mă urăsc toate, zise el, brusc, cu o răutate tăcută.

Joan îi urmări privirea. În cealaltă parte a camerei, se afla Lady Burke. Şedea pe canapea ţeapănă şi dreaptă, cu un aer regal. Era complet îmbrăcată în negru şi lua batiste curate de la tinerele ei fiice, îmbrăcate asemănător. Înclină uşor capul în clipa în care părinţii lui Joan îi prezentară omagiile şi regretele lor. Joan se gândi că femeia arăta de parcă întreaga ei lume se sfârşise.

— Mătuşa Mary. Verişoarele mele. Ele cred că sunt un bădăran risipitor, nevrednic de acest titlu şi că am de gând să le arunc în stradă.

— De ce ar crede una ca asta? Joan fu cât pe ce să-şi muşte limba de îndată ce rosti acea întrebare, spunându-şi că nu se cădea. În ultima vreme se străduise din răsputeri să se poarte ca o doamnă adevărată, ca să nu se facă de râs când va debuta în sezonul de anul următor.

— Pentru că pleacă urechea la bârfe şi citesc ziarele de scandal, în cele din urmă, se întoarse spre ea. Ochii lui erau de un verde strălucitor şi Joan se chinui să nu se ferească de intensitatea din privirea lui. Dumneata faci la fel, domnişoară Bennet?

— Desigur, zise ea pe un ton obraznic, încercând să-l tulbure. Aerul lui sumbru de poet chinuit o enerva la culme. Era evident că lui Tristan nu-i

păsa de moartea unchiului său – nu se gândea decât la cât de mult îl antipatiza mătuşa lui. Sunt o distracţie pe cinste, nu crezi? Dar toată lumea ştie că sunt doar nişte poveşti.

El o privi cu aceeaşi intensitate.

— Nu toată lumea.

— Ei bine, toată lumea care e în toate minţile, zise Joan. Fără îndoială, vor înţelege şi ele, adăugă ea făcând un semn din cap spre mătuşa lui, după ce o să vadă că nu le arunci în stradă.

Privirea lui se îndreptă din nou spre mătuşa şi verişoarele lui, care erau îmbrăcate în negru.

— E destul de tentant, totuşi.

— Nu fi ridicol, zise ea. De ce să le dai afară? Mai bine găseşte-ţi dumneata altă casă. Oricât de mult i-ar fi iubit pe părinţii ei, Joan îşi dorise dintotdeauna să poată face la fel. Douglas avusese parte de asta de îndată ce terminase universitatea. Iar pe vremea aceea abia dacă avea vârsta ei de acum. Dar ei nu i s-ar fi permis niciodată să închirieze o casă şi să ducă o viaţă veselă în oraş. Tristan Burke ar fi trebuit să aprecieze situaţia sa privilegiată, nu să se gândească la încurcăturile din viaţa sa.

Tânărul se strâmbă.

— Nu înţelegi.

Joan oftă.

— Nu, sigur că nu. N-aş putea să înţeleg niciodată cum e să fii un gentleman cu o avere la dispoziţie şi să poţi face tot ce pofteşti, fără să-ţi

spună nimeni nu. Să mă ferească Dumnezeu de o asemenea povară de nesuportat!

El o privi. Probabil era prima dată când era cu adevărat atent la ea.

— Eşti destul de obraznică.

Deşi o mânca palma să-i dea una peste faţă, îi zâmbi, totuşi.

— Mulţumesc.

Tristan Burke se holbă la ea şi începu să râdă. Ochii lui verzi străluciră imediat şi un rânjet larg îi lumină faţa, adâncind gropiţa pe care o avea în obraz. În clipa aceea părea de-a dreptul vesel. Joan îl privea atentă, dar zâmbetul îi dispăruse.

— O să te ţin minte, Joan Bennet, zise el. Îmi plac mult fetele obraznice.

— Oh! exclamă ea. Vocea ei nu mai suna ca de obicei, ci era întretăiată şi moale. Atunci ai fi primul…

El începu din nou să râdă. Părea diabolic şi seducător. Se aplecă mai aproape de ea.

— Pun pariu că nu voi fi şi ultimul.

Joan aproape că uită să mai respire. În clipa aceea nu o mai privea amuzat şi nici măcar respectuos. Era ceva pătimaş în felul în care privirea lui rătăcea pe chipul şi pe părul ei… şi chiar şi pe silueta ei. Dintr-odată se pomeni dorindu-şi să nu fi mâncat acea brioşă în plus la micul dejun. Oare aşa se uitau domnii la doamne? La ea? Dacă da, atunci… Joan fu şocată când îşi dădu seama că îi plăcea foarte mult asta.

Opt ani mai târziu, Joan Bennet îl întâlni pentru a treia oară pe Tristan Burke. Se îndrăgostise de câteva ori în acel răstimp, avusese inima frântă de două ori şi fusese cât pe ce să iste un scandal. Dar nu primise nicio cerere în căsătorie. Se apropia periculos de mult de statutul de fată bătrână, în timp ce el era probabil cel mai mare derbedeu din toată Londra. Da, Tristan Burke se transformase cu totul în diavolul sălbatic şi nesăbuit care promitea să devină. Era suficient să între într-un salon şi toate doamnele de acolo îi făceau ochi dulci şi suspinau după el. Aşa că Joan ştia fără îndoială că era o Influenţă Periculoasă.

Doar că, de data aceea, tot se îndrăgosti de el.

Capitolul 1

Londra, 1822

După cum se întâmplă aproape mereu în momentele de răscruce ale vieţii, totul începu cu ceva prostesc.

— Lady Drummond m-a informat că vor participa la balul familiei Malcolm de mâine-seară, anunţă Lady Bennet la micul dejun.

— Într-adevăr, şopti soţul ei, fără să ridice ochii din ziar.

— O vor însoţi, desigur, fiicele ei, adăugă mama lui Joan.

— Hmmm, zise el.

Nici Joan, nici tatăl ei nu erau deloc atenţi. Nu o mira deloc faptul că Lady Drummond ieşea în lume târându-le după ea pe fiicele ei. Felicity era o fată destul de drăguţă, însă Helena avea un fel maliţios de a-i face complimente. Reuşea întotdeauna să spună ceva care aparent ar fi trebuit să fie drăguţ, dar care totuşi o făcea pe Joan să se simtă grasă şi bătrână. Îşi puse în gând să fie cu ochii în patru şi să o evite pe Helena la bal.

— Trebuie să participe şi Douglas.

Afirmaţia aceea îi atrase totuşi atenţia lui Joan.

— De ce? întrebă ea râzând. Douglas nu merge niciodată la baluri.

Mama ei sorbi din ceai.

— Ar trebui să fie acolo. Felicity Drummond se aşteaptă să apară.

— Da? Joan o privi lung pe mama ei. Dar de ce? Cu siguranţă Felicity nu se aşteaptă… sau mai bine zise, nu speră… Sau nu, nici nu *visează* să…

— Joan!

— Îmi pare rău, mamă, zise ea tresărind. Ceea *ce* voiam să spun este că nu aveam nici cea mai mică idee că Douglas o admiră vreun pic.

— Ar fi o căsătorie bună, zise Lady Bennet cu o privire tăioasă. Şi Douglas o admiră la fel de mult cum admiră orice doamnă. Mă asculţi, George? pufni ea brusc către soţul ei.

— Îţi sorb fiecare cuvinţel, dragostea mea,

replică prompt tatăl ei. Dar tot nu-şi ridică privirea din ziar.

— Nu eşti de acord că ar fi o partidă splendidă dacă Douglas s-ar căsători cu fata cea mare a familiei Drummond?

— Minunată.

— Atunci trebuie să participe la balul Malcolm de mâine-seară. Mama ei zâmbi, de parcă acel schimb de replici ar fi hotărât cel mai bun mod de acţiune. Trimite-i vorbă în dimineaţa asta, înainte să-şi facă alte planuri.

„Mai degrabă înainte să găsească o scuză plauzibilă să nu vină”, gândi Joan.

— Sau, mai bine, du-te şi spune-i chiar tu, dragule, adăugă Lady Bennet, întinzând gem pe o felie de pâine prăjită. Nu va putea ignora rugămintea tatălui său.

Afirmaţia îi atrase în cele din urmă atenţia baronetului.

— Cum, cum? Sigur că nu o să fac asta. Douglas e bărbat în toată firea. Dacă vrei, trimite-i o scrisoare în care să-l informezi despre bal, dar în niciun caz n-o să-i poruncesc eu ce să facă.

Mama ei se încruntă imediat.

— George, *te rog.*

— Marion, *nu.* Omul îi răspunse pe un ton ferm, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre ziar.

Mama ei strânse din buze, dar nu mai zise nimic. Totuşi, expresia de pe chipul ei lăsa de înţeles că nu va accepta să nu-i fie respectată

dorinţa. Joan cunoştea mult prea bine expresia aceea. Mai mult ca sigur Lady Bennet va sta acolo şi va cugeta în tăcere asupra problemei, acumulând tensiune la fel ca un ceainic sub presiune, apoi va exploda. Şi cel mai probabil ţinta furiei ei va fi Joan – care încă mai locuia acasă, spre deosebire de fratele ei, şi, prin urmare, nu putea scăpa de mânia mamei sale. În clipa aceea avea două variante, dar niciuna nu i se părea prea plăcută. Însă se mai confruntase cu astfel de situaţii, aşa că îşi adună tot curajul.

— Aş putea să-l vizitez eu pe Douglas, se oferi ea. Şi să-l întreb dacă are de gând să participe.

— Asta e foarte drăguţ din partea ta, Joan! încă îl mai privea exasperată pe soţul ei, care însă continua să o ignore. M-aş duce chiar eu, dar sunt sigură că se va bucura mult mai mult să te vadă pe tine.

„Pentru că pe mine nu mă poate refuza”, gândi Joan.

— Chiar nu e nicio problemă. Abia ţi-a trecut răceala şi oricum îmi place la nebunie să îl vizitez pe Douglas neanunţată.

Dintr-odată, mama ei păru alarmată.

— De ce, draga mea?

Joan ridică din umeri.

— Ei bine, s-ar putea să-l găsesc încă mahmur şi ameţit după noaptea trecută, aşa că aş putea să-l fac să-mi promită orice.

Femeia închise ochii o clipă, părând să se

scuture de toate scrupulele. Probabil îşi dorea foarte mult să-l vadă pe Douglas căsătorit cu Felicity Drummond.

— Atunci pune-l şi să promită că va veni la bal mâine-seară. Şi, eventual, fără să se îmbete înainte!

Joan dădu să se ridice, dar se prăbuşi înapoi în scaun când auzi cuvintele mamei sale.

— Oh, nu, asta este prea mult. Eram dispusă să-l linguşesc până când accepta, dar să mai fie şi treaz? Mamă, doar nu vorbeşti serios.

Tatăl ei pufni amuzat şi până şi mama ei zâmbi, însă mai degrabă enervată.

— Du-te odată, fată obraznică ce eşti. Jur că am crezut mereu că dintre voi doi, *tu* eşti copilul meu ascultător!

— Dar sunt, protestă ea, zâmbind. Doar mă duc să-l vizitez pe Douglas, nu? Douglas, care altfel ar continua să bea şi să joace cărţi prin Londra, în loc să danseze cu Felicity Drummond mâine-seară la balul Malcolm. Nu asta voiai?

— Nu vorbi despre astfel de lucruri, Joan, zise mama ei, aproape automat. Şi spune-i să nu întârzie! îşi strigă ultima replică, căci Joan se ridicase de la masă şi se îndreptase spre uşă, suflându-i un pupic tatălui ei, care, la rândul lui, îi făcu cu ochiul.

În timp ce urca scările spre dormitorul ei, se gândi că *papa* era singura speranţă a lui Douglas. Într-o zi, fratele ei va moşteni titlul şi averea

tatălui lor şi, mai mult, va deveni probabil şi la fel de comod ca el. Sau, cel puţin aşa spera sincer toată lumea – de vreme ce nu părea să fi moştenit vreun pic din hotărârea şi voinţa de fier a mamei lor. Legendele spuneau că şi tatăl lor fusese un diavol împieliţat şi nepăsător – la fel ca Douglas – până când îl prinsese mama lor şi îl domesticise. Iar în clipa aceea era cel mai minunat bărbat pe care-l întâlnise vreodată Joan. Iar dacă fratele ei va reuşi cumva să se lepede de obiceiurile lui scandaloase şi libertine şi să înceapă să semene mai mult cu tatăl lor, atunci ar fi cu atât mai bine pentru toată lumea.

Dar, până atunci, Joan avea de gând să profite de toate ocaziile pe care i le oferea comportamentul sălbatic al fratelui ei.

Cu siguranţă Douglas urma să doarmă până târziu, resimţindu-se după coniacul sau vinul de Porto băut, aşa că se îmbrăcă repede. Pentru că, cu cât îl vizita mai devreme, cu atât fratele ei va fi mai disperat să scape de ea. Şi cu atât mai repede va promite să facă totul şi orice îi cerea. Şi de îndată ce obţinea acea promisiune – poate în scris, ceea ce ar fi fost un lucru minunat –, Joan va fi liberă să facă orice poftea, înainte ca mama ei să-i simtă lipsa. Aceasta sigur nu va insista să o însoţească o servitoare când îşi vizita fratele. Iar asta însemna că va avea o ocazie excelentă de a se bucura de puţină independenţă. Tinerele doamne nu se bucurau de aceleaşi libertăţi ca tinerii

domni, aşa că ocaziile de a scăpa singură o oră erau puţine.

În timp ce se îndrepta spre casa lui Douglas, care se afla la doar câteva străzi distanţă, Joan se gândi morocănoasă că ea nu prea mai era o tânără domnişoară. În fond, avea douăzeci şi patru de ani. Iar după ce participase la patru sezoane fără a primi vreo cerere în căsătorie şi mai petrecuse alte trei în Londra, nici nu se prea putea spune că era ceva care să o împiedice să facă tot ce voia. Ba dimpotrivă, spre disperarea ei, dispunea de un exces de libertate. Pentru o clipă, avu o viziunea terifiantă a viitorului ei – ocupându-se de treburile mamei ei. Dar, în definitiv, ce altceva ar fi putut să facă, dacă nu avea un soţ sau copii? Nu putea pretexta la infinit că merge să-şi cumpere rochii şi pantofi noi. În scurt timp, întreaga situaţie urma să devină o glumă sinistră. Fetele bătrâne nu mai aveau niciun motiv să încerce să fie frumoase. În plus, ea nu era frumoasă nici când purta rochii sau pantofi noi. Dacă părinţii ei nu reuşiseră să-i găsească un soţ până atunci, ce şanse erau să-i găsească unul de-acum încolo? Pentru că îmbătrânea şi era tot mai puţin frumoasă, odată cu vârsta.

Evident, când ajunse la fratele ei, era deja prost dispusă „Este absolut nedrept”, se gândi ea, oprindu-se în faţa casei. Apucă apoi mânerul de fier şi bătu la uşă cu înverşunare. Douglas avea douăzeci şi opt de ani şi mama lor abia acum

începea să îi dea de înţeles că poate ar fi trebuit să se gândească la căsătorie. Aproape că încetase de tot să spună că ar trebui să se mărite şi ea – cu toate că Joan era cu patru ani mai mică decât el. *Nedrept* era mult prea puţin spus. Trecu un minut şi uşa tot nu se deschise, aşa că apucă din nou mânerul de fier şi bătu de mai multe ori. Spera în secret că fiecare bătaie în uşă îl făcea să-l doară şi mai tare capul pe fratele ei.

— Ce e?

Rămase încremenită şi cu gura căscată în clipa în care uşa se deschise violent şi cineva îi strigă acea întrebare. Bărbatul care deschisese nu era majordom şi nici măcar vreun lacheu. Mai mult, era aproape dezbrăcat. Se gândi apoi, cu un interes nou descoperit, că totuşi ăsta nu era un lucru aşa de rău. Nu mai văzuse niciodată un bărbat la bustul gol. Iar în clipa aceea, chiar la nivelul ochilor ei, se afla pieptul dezgolit al unui bărbat. În plus, părea un specimen destul de frumos. Era slab, dar plin de muşchi – nu avea în el nimic moale sau fin – şi era presărat cu o linie subţire de păr închis la culoare, care aluneca exact pe mijloc şi se dispărea în pantaloni.

— Ce e? mârâi din nou bărbatul.

Joan îşi smulse cu greu privirea de la sfârcurile lui. Doamne, Dumnezeule! Nici măcar nu se gândise până atunci că bărbaţii *aveau* şi ei sfârcuri. Ridică ochii şi se uită la chipul lui.

— Încerci să trezeşti morţii din morminte?

adăugă el.

Joan se gândi o clipă ce să îi răspundă.

— Poate. Dar dacă a murit, atunci va trebui să-i scutur personal cadavrul, ca să mă asigur de asta. Mama va insista să o fac.

Pe chipul tânărului apărură mai multe expresii ciudate. Şoc, amuzament, durere şi, în cele din urmă, înţelegere.

— Îl cauţi pe Bennet.

— Da.

În clipa aceea deja ştiu cine era bărbatul. Nu se mai întâlniseră de mult, dar, cu toate acestea, auzise multe despre el. Tristan, Lordul Burke, era un om cu o reputaţie notorie. Nu exista alt crai mai mare, parior mai risipitor sau afemeiat mai mare în toată Londra… şi nici subiect de bârfă mai interesant. Iar în clipa aceea stătea în pragul uşii casei fratelui ei, purtând o pereche de pantaloni pe jumătate descheiaţi, care ameninţau să-i alunece în orice clipă de pe şoldurile zvelte. O situaţie extrem de interesantă!

— Vin în fiecare zi pe aici doamne care cer să-l scuture sau să-l lovească pe Douglas?

Tristan se uită în spate, în casă.

— Nu, nu în fiecare zi.

Joan schiţă un zâmbet.

— Nu. Bănuiesc că vin având cu totul alte scopuri în minte. Se gândi apoi că, probabil, femeile acelea nici măcar nu erau doamne. Dacă dădea din întâmplare peste fratele ei în timp ce

era în pat cu o prostituată… îi va aduce mereu aminte de asta, dar *absolut mereu.*

Tristan Burke nu o invitase să între, însă ea se săturase să stea pe scările de la intrare ca un recuperator. Apoi el se lăsă un pic mai mult pe spate, încercând cel mai probabil să se uite la etaj, iar ea profită imediat de ocazie ca să se strecoare pe lângă el în holul îngust.

Era întuneric înăuntru. Joan ştia că fratele ei avea şi servitori, dar probabil aceştia învăţaseră să nu primească înăuntru vizitatori, lumină sau aer proaspăt înainte de ora trei după-amiaza. Îşi scoase uşor mănuşile şi ridică din sprâncene când văzu că omul încă mai ţinea uşa deschisă. Ba, mai mult, se uita la ea uimit.

— Ce mai faci, Lord Burke?

El închise uşa încet.

— Foarte bine, domnişoară…

Joan închise ochii o clipă. Oare chiar atât de uşor era de uitat? Sau omul era *chiar* prost?

— Joan Bennet. Sunt sora lui Douglas. Ne-am mai întâlnit de cel puţin douăsprezece ori până acum.

Sau cel puţin de şase ori de-a lungul timpului şi deloc în ultimii ani, dar el nu părea să fie în stare să o contrazică.

— Da? Tristan îşi încrucişă braţele şi reuşi să pară destul de dur şi ameninţător, în ciuda faptului că era pe jumătate dezbrăcat, nebărbierit şi foarte ciufulit.

Joan observă atunci că încă mai purta părul lung şi că îi ajungea până la umeri… care erau mult mai laţi şi musculoşi decât îşi amintea ea.

— Se pare că eşti mereu dezbrăcat când ne întâlnim, îi scăpă dintr-odată, apoi zâmbi, când văzu că el rămase cu gura căscată. Dar poate că nu-ţi aminteşti când ai dat buzna în dormitorul meu în toiul nopţii?

Tristan miji ochii şi obrajii i se colorară vizibil chiar şi în holul acela întunecat.

— Acum îmi amintesc de tine, zise el încet. Eşti fata obraznică.

Joan se însufleţi imediat.

— Da. Aceea! Să mă conduc singură sus? Presupun că Douglas e încă în pat. Se îndreptă apoi spre scări şi urcă vreo câteva trepte.

— Unde te duci? Ce naiba, doar nu poţi da buzna aşa în dormitorul cuiva la ora asta! Porni după ea.

Joan se opri şi se întoarse cu faţa spre el. Stătea cu trei trepte mai jos de ea, aşa că avea plăcerea să îl privească de sus. Pe el şi pieptul său gol.

— Dar asta mi-aţi făcut şi voi mie. Ba chiar în toiul nopţii!

Obrajii lui Tristan se colorară şi mai tare.

— Dar atunci eram *copii!*

Joan îi aruncă o privire tăioasă.

— Şi, evident, acum nu mai suntem.

Spre încântarea ei nemărginită, în clipa aceea îşi încrucişă din nou braţele la piept, dar ca să îşi

acopere goliciunea. Joan se muşcă de obraz ca să îşi stăpânească un chicotit.

— Dar m-a trimis mama să vorbesc cu Douglas şi, cu cât pierd mai mult timp stând aici cu tine, cu atât o să am mai puţin timp pentru mine după aceea. Nu-ţi face griji, zise ea, când Tristan dădu să spună ceva. Ştiu unde e camera. După aceea îi întoarse spatele şi se grăbi în sus pe scări, ascultând paşii lui care, o clipă mai târziu, se auziră în urma ei.

După cum era de aşteptat, Douglas dormea dus, după ce petrecuse noaptea chefuind. Joan studie o clipă umflătura de sub pături. Îşi zise că sigur sub aşternuturi se afla o singură persoană, aşa că se duse la fereastră şi trase draperiile. Pătura însă nici nu se mişcă. Deschise apoi un geam, lăsând să între o rafală de vânt de primăvară şi zgomotul străzii şi al trăsurilor care treceau în grabă. Păturile tot nu se clintiră. Poate că era numai un maldăr de pături şi fratele ei nici măcar nu era acolo. Şi ar fi fost ceva extrem de enervant, pentru că atunci ori ar fi trebuit să plece să-şi caute fratele, ori să se întoarcă acasă şi să-i spună mamei ei că nu îl găsise acolo. Dar nu avea cum să fie sigură. Apucă apoi colţul păturii cel mai apropiat de ea şi trase.

Douglas ridică fruntea şi se uită la ea, clipind. Avea ochii roşii şi umflaţi.

— La naiba, zise el într-o voce înăbuşită. Cine dracu’ eşti?

— Sora ta, zise ea vioaie, acoperindu-l parţial cu pătura. Îi era mai mult decât suficient că văzuse o clipă fundul gol al fratelui ei. M-a trimis mama.

Douglas îşi trase pătura peste cap şi bălmăji apoi ceva ce suna foarte vulgar. Joan băgă la cap expresia aceea pentru referinţe viitoare – în privat, desigur. Fascinaţia ei pentru limbajul vulgar i-ar fi adus o groază de necazuri dacă mama ei ar fi descoperit-o.

— Vrea să mergi mâine-seară la balul Malcolm. Făcu destul de mare gălăgie, aruncând lucrurile îngrămădite pe singurul scaun din cameră, eliberându-l şi târându-l spre pat. Să sun pentru ceai?

— Pleacă, zise fratele ei de sub pătură.

— Îmi pare rău, dar nu pot face asta până nu-mi promiţi că o să mergi la balul familiei Malcolm. Promiţi?

— Nu, gemu fratele ei.

Joan se întinse după sfoara clopoţelului şi trase tare de ea.

— L-am sfidat deja şi pe prietenul tău pe jumătate dezbrăcat. Şi, apropo, ce caută aici? Chiar ar trebui să lase lacheul să deschidă uşa. A fost destul de neplăcut pentru mine să dau nas în nas cu pieptul lui gol. În plus, *a ţipat* la mine când a deschis uşa. Douglas, mă asculţi?

— Nuu, gemu el din nou.

— Foarte bine, zise ea. Am multe alte lucruri despre care să mă plâng, aşa că o să fac.

Douglas îşi dădu pătura la o parte de pe faţă.

— Ce trebuie să fac ca să pleci şi mă laşi în pace? întrebă el disperat.

— Vreau promisiunea ta scrisă, că mâine-seară vei merge la balul familiei Malcolm.

— Scrisă?

— Da. Ca să-i demonstrez mamei că ţi-ai dat cuvântul că vii şi să-i arăt că *nu* este vina mea când n-o să-ţi faci apariţia, în ciuda faptului că ai promis.

Fratele ei o privi lung un moment, concentrându-şi într-un final privirea.

— Te urăsc, Joan, zise în cele din urmă. Chiar te urăsc.

Ea prinse pătura în clipa în care el încercă să şi-o tragă la loc peste cap.

— Nu a fost ideea mea să mergi la balul familiei Malcolm. Şi nici lui tata nu-i pasă. Dar mama pare foarte convinsă că ai forma un cuplu frumos cu Felicity Drummond, şi o să fie şi ea la bal mâine-seară.

— Felicity Drummond? Faţa lui Douglas era amuzant de lipsită de expresie. Cine?

— Presupun că ai putea să ignori dorinţa mamei şi să nu vii, dar atunci rişti să te pomeneşti logodit cu Felicity, fără să o fi cunoscut măcar înainte. Dar e o fată destul de drăguţă, adăugă Joan pe un ton serios, evitând să menţioneze ceva despre sora ei nesuferită sau despre mama avară.

În clipa următoare, dădu buzna un servitor care

gâfâia şi arăta de parcă tocmai căzuse din pat.

— Da, domnule, cu ce vă pot fi de folos? întrebă el, grăbit, apoi se opri şi o privi uimit pe Joan. Şi dumneavoastră, domnişoară, adăugă el, destul de nesigur.

— Ceai, te rog, zise ea.

— Murdoch, dă-o afară pe femeia asta, bâigui Douglas. M-a atacat în timp ce eram în pat!

Joan îl ignoră însă pe fratele ei.

— Şi să fie un ceai tare, îi zise servitorului, care privea nedumerit când la ea, când la umflătura din pat, care era, de fapt, fratele ei învelit în pături. Cu brioşe, dacă aveţi.

Servitorul şovăi o clipă, apoi îşi respectă instruirea şi făcu o plecăciune în faţa ei.

— Şi coniac! strigă Douglas după servitorul care tocmai pleca. Nu uita de blestematul de coniac!

— Douglas, eşti un beţivan!

— Şi tu o cicălitoare! Se întoarse spre ea indignat, apoi se ridică în cot, încruntându-se şi mai tare. Eu nu te-am trezit niciodată în zori, ca să încep apoi să te bat la cap despre baluri sau logodne sau despre mama! Doamne, o să mă doară toată ziua îngrozitor capul, şi numai din cauza ta.

Joan se duse la micul birou din colţul camerei, aruncă de pe el un maldăr de lavaliere şifonate şi încurcate, apoi luă o foaie de hârtie. Scoase capacul călimării şi scrise un rând scurt în care promitea să participe la balul familiei Malcolm.

După aceea îi duse lui Douglas în pat hârtia şi pana.

— Semnează şi o să plec.

Douglas se uită la hârtie ca la un şarpe veninos.

— Doar nu vorbeşti serios!

Joan oftă.

— Atunci trebuie să rămân. Poate poţi să mă ajuţi să mă hotărăsc ce culoare ar trebui să fie rochia mea nouă. Ce zici de albastru? Pe de altă parte, am deja o groază de rochii albastre. Mama zice că rozul este culoarea care mi se potriveşte cel mai bine, dar mie chiar nu-mi place deloc. Şi galben e şi mai rău…

În momentul acela Douglas îşi trase iar pătura peste cap.

— Aşa că mai rămâne verde, adăugă ea imediat. Dar arăt ca un tufiş, dacă mă îmbrac în verde. Ei bine, cred că ar mai fi şi portocaliu… Ce părere ai?

— Auriu, rosti o voce familiară din pragul uşii. Ar trebui să porţi auriu.

Joan se aşteptase ca Tristan să se întoarcă la un moment dat, aşa că de data aceasta era pregătită. Cu atât mai bine că trecuse direct la subiect. Se gândi atunci că Douglas ar fi fost şi mai nerăbdător să-i facă pe plac dacă se certa cu prietenul lui. Se întoarse în scaun cu un zâmbet mulţumit pe chip, apoi încremeni.

Tristan Burke arăta minunat şi când era ursuz, pe jumătate adormit şi aproape dezbrăcat. Dar în clipa aceea avea părul dat pe spate, purta un halat

de mătase verde… şi părea însăşi întruchiparea seducţiei. În plus, o privea intens pe sub pleoapele-i grele, ca şi când i s-ar fi părut la fel de fascinantă cum i se părea el ei.

Capitolul 2

Furia[1] care le invadase casa îşi localizase deja ţinta, înainte ca Tristan să reuşească să-şi găsească halatul. După vocea disperată a lui Bennet care se auzea de sub pături, ghici că femeia îl tăiase şi-l spintecase deja şi pe el. Rămase o clipă în pragul uşii, amuzându-se pe seama scenei care se derula sub ochii lui. Douglas Bennet, scandalagiul diabolic care avea să moştenească o avere şi un titlu străvechi de baronet se ascundea tremurând sub pături, în timp ce Furia – sora lui, după spusele ei – stătea calmă pe un scaun, lângă patul lui, sporovăind despre rochii.

Cu toate astea, nu arăta deloc ca o furie. În ochii lui Tristan, arăta mai degrabă banal. Avea o înălţime peste medie şi o siluetă generoasă, care nu se potrivea deloc cu moda din acel moment. Asta o făcea să pară… grasă, reflectă el maliţios. Ei bine, poate nu chiar grasă, dar un pic mai mult decât ar fi fost nevoie ca o femeie să fie

1 Divinitate a infernului care în mitologia romană pedepsea sufletele păcătoşilor.

considerată plinuţă. Iar în locurile unde ar fi trebuit să aibă o constituţie voluptuoasă – la sâni, bunăoară – era acoperită cu multă dantelă. Iar jupoanele pe care le purta pe sub fusta roz în dungi o făceau să pară destul de mare. Părul ei avea o culoare frumoasă, dar îl ţinea strâns în nişte bucle mici, pe care el le detesta. După părerea lui, aceea era o coafură de copil mic. Chipul ei... ei bine, chipul ei era destul de frumos şi interesant, dar poate că asta se datora doar strălucirii răutăcioase din ochii ei în timp ce Bennet încerca în zadar să scape de pălăvrăgeala ei.

Totuşi, se crispase când fata pomenise de portocaliu. Niciodată portocaliu. Majoritatea femeilor arătau îngrozitor în portocaliu, iar ea în mod special. Tristan se considera un fel de cunoscător când venea vorba de femei şi de îmbrăcămintea acestora. Îi plăceau femeile – mai ales cele frumoase. Şi dacă o femeie nu era frumoasă, putea măcar să-şi dea silinţa să arate cât mai bine.

— Auriu, zise el. Ar trebui să porţi auriu.

Joan se întoarse şi îl privi. Faţa îi strălucea de încântare. Încremeni o secundă mai târziu, dar nu înainte ca Tristan să poată distinge culoarea ochilor ei. Erau de un căprui-cafeniu intens, cu irizări aurii. Cu siguranţă i-ar fi stat bine în auriu – o nuanţă caldă şi luxuriantă, care i-ar fi luminat tenul frumos. Înainte să se poată opri, se pomeni

gândindu-se că ar fi arătat acceptabil dacă şi-ar fi schimbat coafura şi ar fi purtat ceva care să-i scoată în evidenţă silueta.

Dar se opri. În primul rând, pentru că era o Furie şi, cu siguranţă, nu mai avea nevoie de alte femei rele şi arţăgoase în viaţa lui. Mătuşa şi verişoarele lui erau mai mult decât suficiente pentru el. Şi, în al doilea rând, pentru că era sora lui Douglas Bennet, şi un om nu se juca niciodată cu surorile tovarăşilor săi de pahar – cu excepţia cazului în care voia să se însoare cu ele, dar până şi asta era o treabă destul de riscantă. Dar, mai ales, se opri pentru că, incontestabil, nu era genul lui de femeie. Nu! Cu buclele acelea strânse, pieptul acoperit de dantelă şi bătând la uşă precum Hefaistos în nicovală, în mod sigur nu era o femeie pe gustul său.

— Îmi pare rău, zise ea, abia găsindu-şi cuvintele. Te-ai mutat aici?

— Doar pentru două luni, zise el. Până când se repară acoperişul casei mele.

— Ah! exclamă ea. E minunat că Douglas va avea un tovarăş de viciu atât de convenabil la îndemână.

Tristan ridică din sprâncene.

— Viciu? Interesant că te-ai gândit la asta atât de repede.

— Este primul lucru care vine în minte oricui atunci când se gândeşte la fratele meu. Îl studie apoi din cap până-n picioare. Şi îmi imaginez că

acelaşi lucru e valabil şi pentru dumneata.

— Doamne, Dumnezeule! rosti el tărăgănat. Probabil acesta a fost primul lucru care ţi-a venit în minte când ţi-am deschis uşa. Ar trebui să mă simt flatat?

Nuanţele aurii din ochii ei străluciră din nou.

— Probabil că nu, îi răspunse ea. Mi vă imaginez pe voi doi beţi criţă, în imposibilitatea de a merge şi zăcând în propria voastră mizerie, în timp ce dormiţi, ca să vă reveniţi din beţie. Şi, fără îndoială, sforăind îngrozitor şi tresărind la fiecare câteva momente. Afişă apoi un zâmbet sfios. Te simţi flatat?

— Vorbeşti de parcă cunoşti foarte bine starea de ebrietate. O privi strâmb. Ai fost cumva cu noi la chef? Nu-mi amintesc să te fi văzut beată criţă, dar o astfel de descriere nu poate veni doar dintr-un avânt al imaginaţiei.

— O, dar din păcate exact asta este, îl asigură ea. Am o imaginaţie foarte vie.

Privirea lui coborî din nou spre dantela groasă care îi acoperea decolteul, dar care din păcate nu putea ascunde şi pulsul rapid al venei de pe gâtul ei. Oare era mânie? Sau altceva? Tristan se pomeni atunci neobişnuit de fascinat de limba ascuţită a acestei Furii.

— Şi eu la fel, şopti el.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise ea. Mai ales dacă dumneata crezi cumva că o să plec fără ca fratele meu drag să-mi promită că va participa mâine-

seară la balul familiei Malcolm. Se aplecă apoi în faţă şi trase din nou de păturile de pe pat. Douglas, gândeşte-te cât de fericită o să fie mama să vină să te viziteze în după-amiaza asta şi din nou mâine-dimineaţă, ca să-ţi amintească de bal. O să-i atrag atenţia că tu ai invitat-o în mod special.

Bennet se întinse şi ieşi din refugiul său de sub pături, ca să ia pana şi călimara. Se semnă apoi în partea de jos a colii pe care Joan o aruncase spre el, împroşcând cerneală peste tot.

— Poftim! Acum vrei să pleci şi să mă laşi în pace?

Ea zâmbi triumfătoare şi flutură hârtia, ca să se usuce cerneala.

— Desigur! Ţi-am zis că o să plec de îndată ce îmi promiţi. Şi acum mama va vedea dovada. Mulţumesc, Douglas. Mi-a făcut plăcere să te revăd. Îndoi apoi hârtia şi o băgă în poşetă. Nu uita: balul are loc mâine-seară. Nu mi-ar plăcea să fie nevoie să mă întorc din nou să-ţi amintesc asta.

— Hai, pleacă odată, mârâi Bennet, afundându-se din nou sub pături şi perne.

Dar Joan zâmbi încă o dată, clătinând uşor din cap. Era mai mult decât evident că nu-şi mai încăpea în piele de mulţumire. Tristan se încruntă. Dumnezeu să-l aibă în pază pe bietul Bennet, care crescuse cu ea!

Se ridică apoi de pe scaun şi se întoarse să plece, dar se opri când îl văzu pe Tristan în pragul

uşii. Expresia aceea mulţumită îi dispăru imediat de pe faţă.

— Scuzaţi-mă, domnule.

— Pentru că ai chinuit un biet om în propriul pat? Nu, nu o să te scuz, zise Tristan.

Furia îşi miji ochii căprui.

— Blochezi trecerea, zise ea pe un ton care îi punea la îndoială capacităţile mintale.

El mârâi.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să invadezi casa.

— O, da, am uitat că acum locuieşti aici şi dumneata. Poate în calitate de majordom, de vreme ce iei oaspeţii la întrebări?

— Eşti absolut fermecătoare, zise el.

— De aceea nu vrei să plec? gânguri ea, fluturând din gene. Trebuie să mărturisesc că nu m-aş fi aşteptat niciodată ca fratele meu doar să stea cu mâinile-n sân şi să se uite, în timp ce sunt *agresată* şi *insultată* de un bărbat pe jumătate *dezbrăcat!* Ridică apoi vocea şi zise, oferind fiecărui cuvânt o inflexiune dramatică, demnă de însăşi domnişoara Siddons[2]: îţi jur că va trebui să te provoace la un duel pentru *indecenţa* aceasta!

— O, las-o să plece, urlă Bennet de sub perna sa. Pentru numele lui Dumnezeu, Burke, dă-o afară!

— Mulţumesc, frate dragă, zise ea, lovind păturile. Ne vedem mâine-seară.

---

2 O actriţă bine-cunoscută în acea perioadă, mai ales pentru rolurile de tragedie pe care le-a jucat.

De data asta Tristan se dădu la o parte din uşă când se apropie.

— Ziua bună, domnişoară Bennet.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Chiar este o zi bună, nu-i aşa? La revedere, Lord Burke. Trecu apoi pe lângă el, lăsând în urma ei o dâră de parfum.

Era o esenţă minunată – suavă şi caldă, fără a fi însă banală sau greţos de dulce. Tristan îşi revizui întru câtva părerea: o femeie care mirosea bine era cu un pic mai frumoasă decât una care nu o făcea.

Îşi mută apoi privirea spre Bennet, care stătea ascuns sub un munte de pături. Încă îi mai era oarecum milă de el pentru că fusese nevoit să crească în aceeaşi casă cu vipera aceea. Dar o parte din el se întreba, de asemenea, cum se făcea că fata aceea era mai temperamentală şi mai curajoasă decât fratele ei. Deşi era un bărbat pe cinste, Bennet tot se lăsa foarte uşor condus de alţii. Tocmai ce văzuse cât de repede semnase hârtia aceea, condamnându-se singur la o noapte petrecută în mijlocul leoaicelor hulpave de pe piaţa căsătoriilor londoneze. Tristan ar fi rupt hârtia aceea şi i-ar fi dat foc chiar sub ochii domnişoarei Bennet şi apoi i-ar fi zâmbit. Dar el nu făcuse asta. Putea doar să îşi imagineze cum ar fi răspuns ea la acea…

— Burke. Vocea lui Bennet era ameţită şi uşor panicată. Burke, am semnat hârtia aia blestemată!

— Un lucru al naibii de prostesc, dacă mă întrebi pe mine, îl aprobă Tristan, prăbuşindu-se în scaunul gol de lângă pat.

— Nu pot să mă duc la balul familiei Macmillan.

— Balul familiei Malcolm, îl corectă Tristan.

Bennet se ridică în capul oaselor şi dădu păturile la o parte.

— E seara de deschidere a unui nou spectacol de operă… E un ansamblu de balet nou. Venit tocmai din Franţa.

— Da, aşa e.

— Atunci înţelegi că nu pot sub niciun chip să mă duc la balul ăla blestemat! exclamă Bennet. Cele mai bune fete vor fi deja luate la sfârşitul săptămânii.

Tristan ridică din umeri.

— Atunci nu te duce la bal.

— Nu pot. Bennet părea aproape îngrozit. Nu înţelegi. În clipa acesta, Joan are promisiunea mea scrisă că o să merg la bal. Dacă nu mă duc, vor fi consecinţe grave.

— O să se întoarcă sora ta? în clipa aceea, Tristan era şi el îngrozit. Cineva trebuie să o strunească până nu…

— Nu. O să fie mult mai rău. Bennet se cutremură. O să vină mama. O să mă ia să bem ceaiul. Şi la baluri. O să mă târască la serate organizate pentru debutante. La spectacole muzicale. La întâlniri filosofice. După expresia de pe chipul său, era ca şi când ar fi descris cercurile

infernului. Iar pentru Tristan exact asta erau.

— Ar trebui să te duci la bal, atunci. Tristan se ridică apoi şi se îndreptă spre uşă. La urma urmei, nu era problema lui.

— O, Doamne, nu! Trebuie doar să iau hârtia aia blestemată de la Joan, înainte s-o vadă mama.

— Ar fi mai bine să fugi, zise Tristan sec. O clipă mai devreme se auzise uşa principală închizându-se. A plecat deja.

— Doamne! Bennet sări din pat şi-şi căută pantalonii. Tristan aproape că ieşise pe uşă, aşa că îi strigă: Burke, aşteaptă! Trebuie să mă ajuţi.

— De ce? întrebă el, scărpinându-se pe bărbie. Ar fi trebuit să o pui la punct şi să-i porunceşti să plece din casă.

Bennet râse aspru, în timp ce-şi trăgea cămaşa peste cap.

— E dar că nu o cunoşti pe Joan, dacă ai impresia că aşa rezolvi lucrurile cu ea. Ajută-mă, omule, voi fi tăiat în bucăţi.

— Poate asta meriţi, murmură el, apoi îşi ridică mâinile. Cum ar trebui să te ajut eu? E clar că nu e de acord cu mine, în caz că n-ai observat.

Bennet tocmai îşi trăgea cizmele.

— Tu ştii cum să vorbeşti cu femeile. Doar… flutură apoi o mână prin aer. Doar convinge-o să-mi dea înapoi hârtia.

Tristan ar fi preferat să o convingă să nu poarte o rochie portocalie, ci una aurie. Da, o rochie aurie din mătase bogată, cu un decolteu adânc şi

cu umerii goi. Şi fără niciun pic de dantelă! Ceva care să-i strângă bine talia şi şoldurile. Se pomeni atunci întrebându-se cât de subţire era talia ei. La un piept atât de generos, i s-ar fi potrivit perfect o talie subţire. Era posibil ca sub toate acele volane urâte să se ascundă o adevărată zeiţă Venus.

— Burke, te implor, zise Bennet. Ajută-mă doar de data asta! Mă aflu într-o situaţie în care am nevoie disperată de ajutorul tău.

De fapt nici nu mai conta cât de subţire era talia ei sau cum ar fi arătat părul ei desfăcut. Era o Furie şantajistă. Nu-şi putea lăsa prietenul la greu. Mai ales când era manipulat de o astfel de creatură odioasă – chiar dacă era sora lui. Tristan cedă în cele din urmă.

— Foarte bine. Lasă-mă să mă îmbrac mai întâi.

În timp ce se îmbrăca el, Bennet se plimba de colo, colo pe coridor, înnodându-şi neglijent o lavalieră în jurul gâtului.

— Probabil că aproape a ajuns acasă, zise el. Îşi trecu agitat mâinile prin păr. Aparent, nu era prima dată când făcea asta. Doamne, Dumnezeule, ce năpastă s-a abătut asupra mea!

— Nu poate să fie atât de rea, afirmă Tristan, gândindu-se la mătuşa şi la verişoarele lui.

Ele chiar erau o năpastă… pentru că aveau acelaşi temperament şi aceeaşi limbă ascuţită a domnişoarei Bennet, dar niciun pic din inteligenţa ei. Acelaşi interes pentru rochii urâte, dar fără a avea şi un piept generos ca al ei. Toată

îndrăzneala, dar niciun pic din farmecul ei.

— Tu nu a trebuit să locuieşti cu ea, murmură Bennet şi deschise uşa violent.

Lumina strălucitoare a soarelui inundă coridorul. Bennet miji ochii şi mai înjură o dată, apoi coborî cu paşi zgomotoşi spre trotuar. Se opri apoi şi se uită în stânga şi-n dreapta.

— Lua-m-ar naiba! Pe unde o fi luat-o?

— Spre casă? Tristan îl urmă mai încet şi-şi trase pălăria pe frunte. Doamne, era într-adevăr foarte multă lumină afară. Refuz cu desăvârşire să o urmăresc până acasă la părinţii tăi.

Bennet inspiră adânc.

— Da. Acasă. Deşi lui Joan îi place să se furişeze singură pe ascuns… crede că nu ştiu, dar mereu când are ocazia, se strecoară şi se duce la librării şi la magazine de galanterie. Se opri o clipă. Tu ia-o într-acolo… zise el şi-i făcu semn să meargă spre est. Şi eu o s-o iau pe aici. Dacă a ajuns acasă… Se cutremură din nou. Va trebui să intervină şi tata.

Tristan se întrebă cum de nu observase până atunci acea latură laşă a caracterului lui Bennet. Cu toate acestea, încuviinţă din cap. Bennet încuviinţă şi el, apoi porni în goană spre vest.

Tristan se întoarse şi se îndreptă spre est – unde se aflau magazinele. Unde s-ar fi dus o tânără domnişoară singură? Nu observase nicio servitoare care s-o fi aşteptat pe scări şi nu o însoţise nicio cameristă înăuntru – unde era cea mai mare nevoie de un însoţitor. Cel mai probabil

se dusese acasă, ca să aşeze laurii victoriei la picioarele mamei ei. Tristan se gândi apoi că, dacă Bennet fusese suficient de laş încât să semneze hârtia aceea, probabil merita din plin tot ceea ce va urma.

Dar chiar şi aşa. Bennet îi oferise un loc unde să stea în oraş şi de unde putea supraveghea uşor şi convenabil repararea acoperişului său, fără să stârnească agitaţie. Mătuşa lui ar fi profitat de orice ocazie să-l mustre pentru felul în care administra moşia, chiar dacă în cazul acesta repara un acoperiş vechi de secole, pe care unchiul său nu se deranjase să îl înlocuiască. Dacă unchiul Burke s-ar fi ocupat în mod corespunzător de această problemă, nu ar fi curs apă din acoperiş – după cum se întâmplase în ultimii zece ani –, putrezind în tăcere etajul superior al casei, înainte să se prăbuşească sub o ploaie torenţială, cu o lună în urmă.

Intră apoi pe Bond Street, căutând cu inima îndoită imaginea unei fuste roz cu dungi. Dumnezeu îi era martor că fustele ei erau suficient de umflate cât să le poată vedea de la o jumătate de kilometru distanţă. Cum naiba se făcea că femeile nu ştiau să se îmbrace bine? De ce trebuiau să se ia ca oile după modă, fără să le pese dacă le stătea bine sau nu? Cu siguranţă auriul era culoarea care i se potrivea cel mai bine domnişoarei Bennet. Dar şi nuanţe mai închise şi bogate, care s-ar fi asortat minunat cu părul ei

întunecat şi cu tenul alb. Şi în niciun caz roz.

Şi ce naiba trebuia să facă odată ce o găsea? Ea n-ar fi predat niciodată hârtia fără luptă, iar Tristan nu intenţiona deloc să se confrunte cu ea. Mai ales într-o galanterie. Îşi spuse atunci că n-ar fi vrut să o aibă ca adversară nici între patru ochi, oricât de multă satisfacţie ar fi avut s-o facă să-şi cunoască lungul nasului.

Se opri apoi în faţa unei vitrine şi studie baloturile de mătase, desfăcute şi ademenitor expuse. Se gândi că i s-ar fi potrivit şi nuanţa aceea de albastru, apoi înjură în barbă. Era o viperă. O diavoliţă. Şi sora unui camarad de-al lui. Nu o femeie care ar fi arătat bine în albastru.

Se îndepărtă de vitrină şi porni pe stradă cu paşi repezi. Nu era vina lui că Bennet nu avea curajul să o înfrunte. Şi nu era problema lui nici dacă Bennet s-ar fi trezit târât la balul familiei Malcolm, sau Macmillan, sau la orice alt bal blestemat, unde era obligat să danseze cu o jumătate din fetele de măritat din Anglia. Judecând după felul în care cedase în faţa surorii lui, peste câteva luni Bennet oricum va fi însurat, probabil cu o altă Furie – pentru că femeile de genul acesta tindeau să fie unite. Fără îndoială Lady Bennet alesese deja o fată pe care o considera bună pentru el, iar fiul ei va ceda în faţa voinţei ei ca un pomişor îndoit de un vânt puternic. Desigur, era mare păcat să piardă un camarad atât de vesel. Cu toate astea, Tristan nu avea de gând să se bage între o Furie şi

ţinta ei. Bennet va trebui să se salveze singur. Era absolut ridicol să accepte ordinele unei femei – indiferent cine era femeia aceea. De fapt, dacă voia să-şi ajute în vreun fel prietenul, Tristan trebuia să-l găsească şi să-i spună să fie bărbat – adică să o pună la punct pe sora lui.

Şi apoi zări cu coada ochiului rochia ei roz cu dungi, în timp ce dispărea într-o mică librărie. Încetini pasul şi un zâmbet îi apăru pe chip. Uită imediat că abia ce jurase să o evite ca pe o năpastă mortală. Strânse pumnii şi o urmă.

Capitolul 3

Un clopoţel de deasupra uşii sună când Joan intră în librăria înghesuită. Se opri în prag şi trase adânc aer în piept. Inhală încântată mirosul cărţilor – combinaţia aceea de hârtie şi cerneală, care îi amintea de biblioteca de la Helston Hall, moşia familiei din Cornwall. Biblioteca aceea fusese singurul loc în care se simţise liberă să-şi alimenteze pasiunea pentru aventură şi scandal – chiar dacă doar în mintea ei. Dar în ziua aceea era mai mult decât atât. În ziua aceea reprezenta mirosul libertăţii. În următoarea oră era liberă să rătăcească pe unde poftea. E drept, Bond Street nu era tocmai un loc unde ar fi putut avea parte de aventuri primejdioase – singurul risc era să dea

nas în nas cu vreuna dintre prietenele mamei ei. Cum ducea o viaţă strictă de fată bătrână înstărită… orice escapadă i se părea îmbătătoare.

Mai ales atunci când avea în minte o anumită sarcină pe care era dornică să o ducă la bun sfârşit. Cu privirea coborâtă discret, îl găsi pe vânzător şi-şi drese uşor glasul.

— Da, doamnă, vă pot ajuta cu ceva? Omul zâmbi şi făcu o plecăciune în faţa ei, după care îşi frecă mâinile. Căutaţi ceva special?

— Da, domnule. Îi zâmbi frumos. Din întâmplare, a apărut vreo ediţie nouă a revistei *50 de moduri de a păcătui?*

Avea un motiv anume pentru care venise tocmai la acest magazin. Proprietarul nici măcar nu clipi când auzi ce dorea. Şi nici nu comentă. Ba chiar era posibil să-i fi făcut cu ochiul.

— Tocmai am primit mai multe exemplare noi în dimineaţa aceasta. Să vă împachetez unul în camera din spate?

— Da, mulţumesc.

Joan rezistă tentaţiei de a sări în sus de bucurie. Un număr nou, apărut chiar în dimineaţa aceea! Probabil era proaspăt ieşit de sub tipar. Va avea timp să-l citească cel puţin o dată, înainte de a-l da mai departe prietenelor ei, în seara următoare. Abigail şi Penelope erau şi ele aşteptate la balul familiei Malcolm. Un singur lucru era mai interesant decât să citească ultimul număr. Şi acesta era să discute în şoaptă entuziasmate

despre conţinut, în spatele evantaielor. Balurile deveniseră aproape tolerabile de când apăruse revista *50 de moduri de a păcătui.*

Vânzătorul dispăru apoi pe uşa cu perdea din spatele tejghelei, iar Joan înaintă prin librărie. Se opri cu evlavie în faţa unui raft de cărţi groase, care aveau un aspect plictisitor şi, în plus, erau uşor prăfuite. Se putea dovedi periculos să rătăcească prea aproape de romanele din spatele magazinului. Pentru că ar fi ajuns să tânjească după o carte pe care nici nu o putea cumpăra, darămite să o mai şi strecoare în casă. Din fericire, *50 de moduri de a păcătui* era tipărită sub forma unei broşuri, aşa că o putea ascunde sub şal, sau chiar în jartieră. Joan chiar fusese obligată să facă asta o dată, într-un moment de disperare.

Se auzi din nou clopoţelul de deasupra uşii, aşa că se grăbi să se întoarcă spre raft şi să-şi tragă mai jos boneta, ca să-şi ascundă faţa. Urmă un moment de linişte, apoi zgomotul unor paşi regulaţi şi domoli, care se îndreptau direct spre ea. Joan strânse din buze şi se strecură puţin mai în lateral. Ochii îi erau aţintiţi spre rafturi, dar nu vedea niciunul dintre titlurile din faţa ei. Părea să fie mersul unui bărbat. Iar dacă era într-adevăr un bărbat, ar fi fost aproape invizibilă pentru el – doar dacă nu cumva, prin vreo nenorocire îngrozitoare, se dovedea să fie un prieten de-al părinţilor ei. Într-un fel sau altul, mama ei părea să-i cunoască pe toţi bârfitorii din Londra. Iar dacă

aşa stăteau lucrurile, vizita ei ilicită la librărie va ajunge mai devreme sau mai târziu la urechile lui Lady Bennet.

Paşii se apropiară şi mai mult, apoi se opriră la capătul culoarului, unde stătea ea. Joan înşfăcă la întâmplare o carte de pe raft, o deschise şi se întoarse imediat cu spatele la el. Chiar dacă îşi spunea că avea tot dreptul să se afle într-o librărie, inima îi bubuia în piept. O vizită la librăria Hatchard nu ar fi alarmat-o prea mult pe mama ei. Însă prezenţa ei în acea librărie anume, în căutare de cărţi de contrabandă, ar fi atras după sine pedeapsa de a sta închisă în camera ei o lună de zile. Se forţă să-şi liniştească respiraţia şi ascultă cu fiecare fibră a fiinţei ei, aşteptând ca paşii aceia să se întoarcă şi să plece. Însă se apropiară şi mai mult, fiecare pas răsunând tare în încăpere. Joan întoarse o pagină din cartea pe care o ţinea în mână, cât putu de nonşalantă. Oare unde era vânzătorul? Va fi extrem de furioasă pe el dacă se va dovedi că de fapt nu avea *50 de moduri de a păcătui.*

— Dacă îi dai înapoi lui Bennet hârtia pe care a semnat-o, nu o să spun nimănui că te-am văzut aici, citind poezii erotice, murmură o voce îngrozitor de familiară.

Joan încremeni. Pentru o clipă îngrozitoare, îşi simţi inima ridicându-i-se în gât.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea şi mai întoarse o pagină. Doar că de data aceasta se sili

să citească măcar câteva rânduri. Slavă Domnului şi tuturor sfinţilor! Nu era o carte de poezii erotice. Şi nu e politicos să întrerupi pe cineva când citeşte.

— Nu? Un braţ lung se întinse pe deasupra capului ei şi scoase de pe raft o carte prăfuită şi destul de uzată. Nu e nepoliticos şi să dai buzna peste cineva în dormitorul lui şi să-l şantajezi să-şi sacrifice libertatea?

— Cum îndrăzneşti să acuzi o doamnă de o faptă atât de îngrozitoare? Mai întoarse o pagină. E o calomnie din partea dumitale să susţii astfel de lucruri.

Lordul Burke se sprijini uşor de biblioteca din faţa ei şi deschise cartea.

— Am văzut asta cu ochii mei, acum mai puţin de o jumătate de oră.

— Serios? Se uită la el cu ochii mari. Când mai spui povestea asta, nu uita să menţionezi şi felul şocant în care stăteai dezbrăcat în faţa mea. Fratele meu va cere satisfacţie şi te va provoca la duel până la sfârşitul acestei zile.

El afişă un zâmbet vesel şi strălucitor. După cum se temuse, omul acela blestemat arăta foarte bine când era aranjat. Ochii lui verzi străluceau năstruşnic, iar când zâmbea aşa, îi apărea din nou gropiţa în obraz. Joan uitase de gropiţa aceea.

— Fratele dumitale a cerut deja satisfacţie. De ce crezi că mă aflu aici? Dă-mi hârtia şi vom merge apoi fiecare pe drumul lui, fără să ştie

nimeni.

— Lord Burke, acţiunile mele nu sunt în niciun fel treaba dumitale. Fratele meu e un bărbat în toată firea, fizic cel puţin, dacă nu şi mintal. Şi îndrăznesc să spun că, dacă are nevoie de cineva să-l apere, dumneata eşti ultimul om din Anglia care ar fi potrivit pentru acest post. A semnat de bunăvoie hârtia. Îi zâmbi apoi şi ea, dar mai degrabă îngâmfată şi cu un aer de superioritate.

— Şi dumneata îmi vei înmâna hârtia, tot din proprie iniţiativă.

Continua să zâmbească în felul acela păcătos, care ar fi trimis pe oricine cu gândul la seducţie. Joan visase la clipa în care un bărbat se va uita aşa la ea – de parcă era gata să o urmărească până capătul pământului. Doar că nu îşi imaginase niciodată că totul se va întâmpla din cauza unei hârtii idioate.

Închise apoi cartea şi o aşeză înapoi pe raft.

— Nu cred că ţi-aş da niciodată de bunăvoie ceva ce-mi aparţine.

Tristan ridică o sprânceană.

— Nu?

— Niciodată.

— Niciodată?

În clipa aceea, ea îşi lăsă uşor capul pe spate şi zâmbi şi mai larg.

— Niciodată.

Tristan se aplecă încet spre ea, până când chipul lui ajunse la doar câţiva centimetri distanţă de al

ei.

— Te-aş putea face să te răzgândeşti, şopti el.

Joan îşi înăbuşi un oftat, chiar dacă îi crescuse pulsul din cauza felului în care stătea aproape de ea – avea senzaţia că ar fi vrut să o sărute până când nu mai ştia de ea. O parte din ea era tentată să-l împingă să o facă. Măcar o dată în viaţă, orice fată trebuia să fie sărutată de un bărbat periculos, până uita de ea. Sau nu era aşa? Dar, pe de altă parte, era mai bine să nu afle ceea ce pierdea, altfel asta i-ar fi putut nutri dorinţele păcătoase.

Oare de ce stilul de viaţă desfrânat nu devastase câtuşi de puţin înfăţişarea lui Tristan Burke? Cu siguranţă i-ar fi fost mult mai uşor dacă era gras sau dacă avea chipul ciupit de vărsat.

— Niciodată, repetă ea, reamintindu-şi că era adevărat.

Îi venea foarte greu să creadă că ar fi putut-o săruta, indiferent de ce anume îi promisese lui Douglas. Dar chiar şi dacă s-ar fi întâmplat asta, tot nu ar fi făcut-o să se răzgândească – pentru că tot va şti că o făcea doar ca să recâştige hârtia aceea semnată de fratele ei. Dacă şi-ar fi permis vreodată să se lase convinsă să ofere cuiva un sărut, atunci va fi pentru un sărut adevărat – dat din pasiune şi menit s-o seducă, nu s-o păcălească.

Pentru o clipă, el nu-i mai răspunse. Miji ochii şi privirea lui rătăci peste chipul ei.

— Tot eşti prea obraznică pentru binele tău.

— O, îţi mulţumesc foarte mult! începu apoi să

fluture din gene spre el. Înseamnă că am realizat cea mai mare ambiţie a vieţii mele.

— În plus, creezi prea multe necazuri ca să fii lăsată liberă să năpăstuieşti bieţii bărbaţi nevinovaţi din Londra.

În clipa aceea şi ea îşi miji ochii. Tristan tocmai intrase pe un teren alunecos.

— Dumneata pari să fii singurul năpăstuit. Chiar şi lui Douglas o să-i treacă criza asta de moment. Să ştii că hârtia aceasta nu înseamnă nimic. Într-un fel sau altul, mama tot o să reuşească să-l facă să meargă la bal. Şi ştie şi el asta.

— Atunci dă-mi înapoi hârtia.

— Nu.

— Ştii foarte bine că aş putea să ţi-o iau, spuse el. Îşi plecă din nou ochii, iar genele lui lungi şi negre păreau să i se lipească de obraji.

Joan îi simţi privirea plimbându-se pe trupul ei ca o briză rece şi se luptă cu un fior.

— Dar nu, şopti el. Aş prefera să mi-o dai înapoi de bunăvoie.

— Niciodată cât timp vei trăi, Lord Burke. Vocea ei blestemată se frânse cumva spre finalul afirmaţiei, astfel încât numele lui se rostogoli de pe buzele ei ca un susur abia şoptit. În plus, adăugă ea repede, încercând să ascundă acea reacţie, balul este mâine-seară.

Dacă hârtia asta contează aşa de mult pentru dumneata, am să ţi-o trimit peste două zile, împodobită cu o fundă roz frumoasă.

— Îmi imaginez că ai foarte multe funde şi panglici roz, spuse el zâmbind. Cu toate astea, rozul nu ţi se potriveşte deloc.

— Asta nu e în niciun fel treaba dumitale, zise ea rece.

— Ei bine, nu. Dar trebuie să mărturisesc că asta a făcut să-mi fie mai uşor să te găsesc. Aş putea vedea dungile alea de la două străzi distanţă.

Joan ştia că nu era frumoasă. Cumva, rochia aceea a ei arătase absolut minunat în schiţele croitoresei, dar absolut banal pe ea – indiferent ce spunea mama ei. Dar era culmea lipsei de politeţe ca *el* să sublinieze acest lucru. În clipa aceea nici nu mai conta fascinaţia pe care o simţise când îl văzuse pe jumătate gol sau felul în care stătea aplecat deasupra ei, ca un iubit. Omul era un necioplit. Ba chiar mai rău, îi stricase bucuria de a avea câteva clipe furate de libertate. Vânzătorul dispăruse şi nici chiar revista *50 de moduri de a păcătui* nu merita să mai petreacă o clipă în plus în compania lordului Bădăran – şi îi venea să-l plesnească pentru că o făcea să piardă acele lucruri.

— Mulţumesc pentru această observaţie necerută şi nedorită, rosti ea printre dinţi. Sper ca dumneata şi Douglas să vă înnebuniţi unul pe altul. Şi poţi să îi transmiţi şi lui că ne vedem mâine-seară la balul familiei Malcolm. Se răsuci pe călcâie şi mărşălui spre uşă, pe care o trânti în

urma ei.

Tristan se încruntă când ea plecă furioasă de lângă el, pentru a doua oară în acea zi. Evident, Bennet se înşelase cu câteva decenii în urmă – pentru că devenea clar că sora lui era rigidă în obiceiuri şi foarte încăpăţânată. Ba chiar mai rău, felul în care îi străluciseră ochii atunci când îl sfidase demonstrase faptul că era şi extrem de mândră de îndărătnicia sa. Prima impresie pe care o avusese despre ea se dovedea absolut corectă. Era o Furie şi trebuia evitată cu orice preţ.

Încercă să nu se gândească la cum ar fi reacţionat dacă ar fi încercat cu adevărat să o convingă să-i dea hârtia.

Coborî privirea spre cartea pe care încă o mai ţinea în mână. Se pomeni apoi întrebându-se ce anume o adusese pe domnişoara Bennet în acea librărie. Pentru că era o distanţă ca de la cer la pământ între cărţile din locul acesta şi selecţia de lucrări plictisitoare şi romane gotice prosteşti de la librăria Hatchard. Îşi zise că probabil Joan intrase acolo din întâmplare. Se întinse apoi să aşeze înapoi pe raft cartea de poezii erotice. Pentru o clipă, fusese periculos de tentat să îi citească o selecţie de pasaje – doar ca să vadă cât de tare se putea înroşi în obrajii aceia frumoşi.

— Poftiţi, doamnă. Un om scund şi chel, cu un şorţ de vânzător, ieşi din biroul din spatele tejghelei, cu un pachet în mână. Se opri brusc şi privi în jur. Îmi cer scuze, domnule.

— Doamna a trebuit să plece, zise Tristan.

— Într-adevăr! Omul părea sincer surprins. Ei bine, îndrăznesc să spun că o să vrea altcineva cărţulia asta. Lăsă apoi pachetul pe tejghea. Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Ochii lui Tristan coborâră imediat spre pachet. Aşadar, nu venise acolo din întâmplare, ci ca să cumpere ceva anume. Pachetul era plat şi subţire şi legat cu aţă. Oare ce căutase?

— Am să-i duc eu pachetul doamnei. Îi înmână apoi omului şi cartea pe care intenţionase să o aşeze la loc pe raft. Şi pe asta.

Vânzătorul luă cartea cu o expresie cunoscătoare pe chip.

— Da, domnule. Foarte bine. Doriţi să o împachetez?

— Nu e nevoie.

Omul încuviinţă din cap şi Tristan numără monedele. Luă apoi ambele cărţi şi ieşi din nou pe Bond Street, întrebându-se unde fugise domnişoara Bennet. Se plimbă apoi dintr-o parte în alta a străzii, uitându-se în fiecare prăvălie după o rochie roz cu dungi. Dar nu o mai văzu nicăieri.

Nu voia să admită că se simţea puţin vinovat că o făcuse să plece furioasă din librărie, fără cartea pe care o voia. Se gândi că, pe de altă parte, nici nu avea de ce să se simtă vinovat. Fusese în întregime vina ei. Dacă ar fi fost o femeie rezonabilă, i-ar fi dat numaidecât hârtia pe care o semnase în mod prostesc fratele ei. Apoi Tristan i-

ar fi mulţumit politicos şi ar fi plecat la treaba lui. Şi nu ar fi mai avut niciun motiv să-şi mai vorbească vreodată.

Dar trebuia să o vadă din nou. Ba chiar să o caute. În primul rând, pentru că nu era genul de om care să se lase atât de uşor învins – mai ales de o femeie. Şi, în al doilea rând, pentru că în clipa aceea avea în posesia lui cartea pe care ea şi-o dorise şi ardea de nerăbdare să vadă expresia de pe chipul ei când i-o oferea.

Se pomeni întrebându-se dacă îmbujorarea ei avea o nuanţă stacojie luminoasă sau una rozalie întunecată.

Când Tristan ajunse la reşedinţa prietenului său de pe Halfmoon Street, acesta era deja acolo şi se năpusti în hol, de îndată ce auzi uşa de la intrare deschizându-se.

— Ai luat-o? vru Bennet să ştie.

— Hârtia? Nu. Tristan îşi aruncă pălăria spre cuierul din spatele uşii. Doar că nu nimeri, şi aceasta se rostogoli sub masă.

Bennet înjură aprig şi-şi trecu mâinile prin părul deja ciufulit.

— S-o ia naiba pe Joan! De ce naiba ai lăsat-o să între în casă?

— Nu m-ai avertizat să nu o fac. Tristan îşi luă pălăria de sub masă şi se întoarse apoi la locul său. Se uită bine la cuier şi o aruncă din nou. Dar nu reuşi nici de data aceasta.

— Păi, trebuia să te previn?! exclamă Bennet.

Dacă vine în vizită o femeie în zori, tu o laşi să între nestingherită în dormitorul meu?

Tristan îşi luă încă o dată pălăria şi se întoarse în acelaşi loc.

— Dacă ar fi fost o altfel de femeie… zise el, îndreptându-se şi luând în colimator ţinta… cu siguranţă că te-ai fi supărat că n-am lăsat-o să între.

— Probabil a fost îngrozitor de evident că *nu era* un alt gen de femeie. Bennet se încruntă. Trişezi. Eşti cu cincisprezece centimetri mari şi laţi mai aproape decât înainte.

— Ba nu-i adevărat. Tristan făcu oricum un pas în spate. Punem pariu pe o liră că o să reuşesc de aici?

— Pun pariu pe o guinee că nu o să poţi.

Un rânjet sălbatic şi exaltat îşi făcu atunci loc pe chipul lui Tristan. Îndoi puţin genunchii, întoarse pălăria şi o lăsă să mai zboare o dată. Aceasta pluti frumos prin aer şi se prinse în cârlig, balansându-se o clipă în echilibru precar, înainte de a se instala în cuier. Tristan strânse din pumn triumfător, iar Bennet mai înjură o dată, fără tragere de inimă.

— Taie lira asta din contul meu. Tristan îşi scoase apoi mănuşile şi i le dădu servitorului, care apăruse destul de târziu pe coridor. Şi te sfătuiesc să te fereşti de soră-ta ca dracul de tămâie. Femeia asta o să-ţi aducă numai necazuri.

— De parcă nu ştiu asta de douăzeci de ani.

Bennet se duse înapoi în salon şi se întinse într-unul dintre puţinele fotolii de acolo.

Tristan îl urmă şi refuză cu mâna paharul de coniac pe care i-l oferi prietenul său. Îţi mulţumesc foarte mult că ai încercat s-o găseşti, Burke.

— Păi, chiar am găsit-o. Murdoch, adu-ne nişte cafea şi bacon, strigă spre coridor, apoi se aşează şi el. Dacă tot suntem treji la ora asta, putem să luăm şi micul dejun.

— Ai găsit-o? Şi atunci de ce nu ai hârtia? Credeam că poţi convinge orice femeie să-ţi dea orice vrei!

— Doamne, Bennet, faci să sune de parcă aş fi un şarlatan.

— Doar atunci când vine vorba de doamne.

Tristan ridică un deget spre el.

— Treaba asta nu se aplică şi cu sora ta. Femeia e o pacoste. Bennet se întoarse spre el cu o expresie uimită şi extrem de amuzată pe chip.

— Te-a refuzat.

— A refuzat să-mi dea blestemata aia de hârtie, îl corectă repede Tristan. Ai fost un idiot că ai semnat-o de la bun început.

— S-a zis cu celebrul farmec Burke. Bennet izbucni în râs. Ai fost refuzat de o fată bătrână!

Tristan se încruntă la prietenul său.

— Dar mi-a poruncit să-ţi transmit că abia aşteaptă să te vadă mâine-seară la balul familiei Malcolm.

Afirmaţia aceea îi strică imediat starea de spirit lui Bennet. Rânjetul îi dispăru şi luă o înghiţitură mare de coniac.

— La naiba! Sunt pierdut, atunci. Am reuşit s-o evit pe mama, dar tata m-a avertizat că e foarte serioasă de data asta. Şi sigur o să iasă urât dacă nu merg, după ce Joan o să-i arate mamei hârtia aia blestemată… pe care încă o mai are, din cauza ta.

— Să ai o seară plăcută, îi zise Tristan. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să plec din casă înainte s-o aduci aici pe soţia ta.

— E doar un blestemat de bal!

— Ba nu. E sfârşitul vieţii tale de celibatar. Odată ce cedezi în faţa capriciilor unei femei, e doar o chestiune de timp până când te încătuşează de alta.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Bennet şi apoi se încruntă.

— Taci din gură, Burke.

— Din experienţa mea, femeilor tind să le placă alte femei care seamănă cu ele. Probabil a ales deja o adevărată gorgonă pentru tine.

— Nu mă însor, mârâi Bennet.

— Poate nu imediat, dar cu siguranţă în curând, adăugă Tristan, ca să-l provoace şi mai mult.

— La naiba! Bennet sări în picioare. Atunci, trebuie să vii şi tu. Dacă ţi-ai fi făcut bine treaba şi ai fi convins-o pe Joan să ne dea blestemata aia de hârtie, nu m-aş mai afla în situaţia asta mizerabilă.

— Dacă ai fi dat dovadă de un pic de coloană vertebrală şi ai fi refuzat să semnezi hârtia aia când a invadat casa, nu te-ai afla în situaţia asta.

Bennet îl împunse cu degetul.

— Tu ai lăsat-o să între în casă. Şi tot tu ai lăsat-o să plece nestingherită cu hârtia. Şi ai lăsat-o să o păstreze şi după ce ţi-am explicat cât de gravă e situaţia. Îmi eşti dator. Te dau afară din casa mea dacă nu vii cu mine la balul ăla blestemat de mâine-seară.

Tristan oftă. Intenţionase tot timpul să meargă la acel bal, doar pentru plăcerea de a o înfrunta încă o dată pe Furie.

— Bine, fie. Dar tot îmi datorezi guineea aia.

Capitolul 4

Joan ajunse în curând să regrete că ieşise furioasă din librărie. Cu toate că Tristan Burke era un bădăran, ea nu avea niciun motiv să-l lase să-i strice una dintre acele rare momente de independenţă. Ieşi furtunos din librărie, cu o falcă în cer şi una în pământ şi o văzu pe una dintre prietenele cele mai bune ale mamei ei îndreptându-se în direcţia ei. Şi îi dispăru imediat orice gând de a-şi alina furia cu o vizită la magazinul ei preferat de bonete. Singura ei speranţă era să se ducă direct acasă. Iar dacă va fi trasă la răspundere pentru că fusese văzută acolo,

putea pretinde că făcuse un foarte mic ocol, ca să cerceteze vitrina de la magazinul Howell, pentru noi modele de mătăsuri imprimate. Inima îi bătea tare. Plecă uşor capul în pământ şi se îndreptă cât putu de repede spre următoarea străduţă, unde coti spre casă.

Când ajunse pe South Audley Street, enervarea ei se transformase în amărăciune. Până la urmă, ce-l interesa pe lordul Burke dacă Douglas mergea sau nu la bal? Cu siguranţă fratele ei îl pusese s-o urmărească. Şi asta era absolut nedrept din partea lui! îi ceruse promisiunea aceea în scris doar ca să-i forţeze un pic mâna. Iar dacă Tristan ar fi rugat-o frumos şi şi-ar fi cerut scuze că ţipase la ea, probabil i-ar fi dat-o înapoi în cele din urmă. Fusese doar o mică dovadă cu care îl putea avea la mână pe viitor, când voia să-i mai ceară vreo favoare. Şi fratele ei ar fi trebuit să ştie asta.

Însă în clipa aceea se grăbea să îi dea mamei ei hârtia scanată.

— Douglas va veni mâine-seară la balul de la familia Malcolm, după cum ţi-ai dorit, îi spuse lui Lady Bennet, când o găsi scriind scrisori în salonul de dimineaţă. Ba chiar s-a arătat nerăbdător să meargă.

— Serios? întrebă mama ei, ridicând din sprâncene.

— O, da. Scoase apoi veselă hârtia din poşetă. Chiar a şi scris asta.

Lady Bennet păru surprinsă când citi biletul, dar

la sfârşit doar încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Mulţumesc, Joan. Probabil tu ştii cum să-l convingi.

Ea zâmbi răutăcios.

— Da, aşa se pare.

— I-am spus lui Janet să-ţi pregătească rochia albastră pentru bal. Şi în ultimul număr din *Ackermann* este prezentată o coafură nouă minunată. Ai vrea să o încerci? Janet s-ar putea ocupa şi de părul tău, dacă ne apucăm devreme de pregătiri.

Joan se uită la revista pe care i-o întinse mama ei. Ilustraţia reprezenta o tânără doamnă slabă şi sfioasă, cu părul strâns într-o coroană discretă de împletituri, fixată cu o diademă mică şi împodobită cu pene de struţ. În plus, câteva bucle strânse îi încadrau faţa. Fata părea delicată şi frumoasă. Joan se gândi atunci că ar fi dat tot ce avea mai scump pe lume ca să arate şi ea aşa.

— O, e *minunată!*

Chipul mamei ei se lumină imediat.

— Nu-i aşa? Şi este o coafură foarte la modă.

Da, moda era extrem de importantă pentru Lady Bennet.

Pe de altă parte… Joan studie ilustraţia îndeaproape. Cu siguranţă tânăra din imagine părea foarte frumoasă, înveşmântată în rochia ei cu dantelă şi cu aceea coafură elegantă. Dar era şi cu mult mai scundă decât ea. Joan acceptase cu entuziasm de multe ori să se îmbrace şi să se

coafeze după ultima modă, doar pentru a descoperi apoi cu groază că nu i se potrivea deloc. Ca în cazul penelor, de exemplu. Acestea păreau să nu facă altceva decât să-i accentueze şi mai mult înălţimea. Era absolut îngrozitor pentru stima de sine a unei fete să vadă ochii unui domn urcând tot mai mult şi mai mult şi mai mult în sus pe silueta ei, de parcă ar fi cercetat cu atenţie o amazoană monstruoasă.

— Poate fără pene, şopti ea.

— Nu-ţi place? Mama ei se încruntă şi se uită la ilustraţie.

— S-ar putea să mă facă să par şi mai înaltă decât sunt.

Lady Bennet mută revista din stânga în dreapta fiicei ei, de parcă ar fi cugetat foarte serios la acea posibilitate. Înălţimea peste medie a lui Joan fusese mereu motiv de îngrijorare pentru toată lumea. Spre deosebire de mama ei minionă, ea îl putea privi în ochi pe tatăl ei. În plus, era cu doar câţiva centimetri mai scundă decât fratele ei.

— Poate dacă Janet reuşeşte să facă împletiturile oblice, ca în imaginea asta. Dar tot ai nevoie de ceva care să-ţi încadreze faţa.

— Poate câteva bucle?

— Ei bine, există o singură cale să fim sigure. Trebuie să încerci coafura şi să vedem.

— Da.

Joan se mai înveseli puţin când se uită la ilustraţie. Ar fi fost minunat să poată arăta şi ea la

fel de elegantă! Noua ei rochie albastră semăna destul de mult cu cea pe care o purta fata din imagine. Poate că în combinaţie cu coafura aceea ar fi arătat şi ea elegant.

Încuviinţă apoi uşor din cap spre frumuseţea desenată din revistă. Probabil că o coafură şi o rochie nouă nu vor schimba cu nimic faptul că-şi va petrece seara stând pe margine împreună cu celelalte doamne nemăritate şi nedorite. Dar merita încercat! Măcar asta i-ar fi oferit un subiect de conversaţie cu prietenele ei, de vreme ce nu va mai avea plăcerea de a discuta cu ele despre *50 de moduri de a păcătui,* din cauza lordului Bădăran Burke. Singura ei speranţă de a se distra în vreun fel la acel bal era Douglas. Mai cu seamă că existau şanse mari ca fratele ei să-şi facă apariţia acolo beat şi hotărât să se poarte cât mai scandalos cu putinţă.

— Chiar crezi că Douglas se va căsători cu Felicity Drummond? întrebă ea, dintr-un impuls.

Mama ei întoarse capul într-o parte şi tuşi, acoperindu-şi buzele cu batista.

— Ce spui, draga mea? A! Ar fi o căsătorie excelentă şi a sosit timpul să-şi găsească o soţie. Iar Felicity este o fată minunată, care are multe relaţii în societate şi o zestre bună. Oricum, nu s-a arătat niciodată interesat de alte domnişoare, aşa că nu are de ce să nu fie fericit cu ea. În timp ce vorbea, mama ei îşi mutase deja atenţia înapoi la scrisoare. Sau nu eşti de acord?

Joan se gândi atunci să-i aducă aminte cât de îngrozitoare era mama lui Felicity. Sau să întrebe de ce Douglas trebuia neapărat să se însoare atunci – de vreme ce era mai mult decât evident că era încă sălbatic şi neîmblânzit ca un urs. Şi, în plus, nici nu voia să se însoare. În fond, nu era ca şi când fratele ei avea nevoie de o zestre sau îşi exprimase dorinţa de a-şi întemeia o familie. Nici măcar nu spusese vreodată că se plictisise cu stilul de viaţă pe care îl ducea în acel moment – care, după părerea lui Joan, consta în mare parte în beţii, jocuri de noroc şi întreţinerea de relaţii ilicite cu actriţe sau curve de tavernă. Dacă nu i-ar fi plăcut atât de mult distracţiile, probabil fratele ei ar fi fost un bărbat gras şi ar fi suferit de gută.

Dar, de fapt, nici nu mai conta prea mult. Odată ce mama ei îşi punea ceva în gând, nimeni şi nimic nu avea puterea de a o face să se răzgândească. Şi, cel puţin de data aceasta, era în joc viitorul lui Douglas, nu al ei.

— Nu, zise ea. Felicity este minunată.

— Foarte bine atunci. Lady Bennet îşi drese glasul şi lăsă jos pana. Îşi atinse gâtul şi tuşi din nou. Draga mea, cheam-o, te rog, pe doamna Hudson. Cred că am nevoie de nişte ceai.

Joan se ridică în picioare şi sună din clopoţel. Când veni servitoarea, se strecură şi ea afară şi se îndreptă spre camera ei. Nu avea unde altundeva să se ducă. Luă totuşi cu ea şi revista *Ackermann.* Se aşeză pe canapeaua de la fereastră şi o răsfoi.

Sări peste articolele serioase şi ştiinţifice, care vorbeau despre gospodărie şi istorie. Nu o interesau deloc în clipa aceea, chiar dacă erau menite să-i îmbunătăţească mintea şi aptitudinile. Citi în schimb povestirile şi poeziile. Se uită în treacăt şi peste un articol care descria cea mai recentă expoziţie de pictură organizată în oraş. Dacă ar fi putut, i-ar fi plăcut să meargă şi ea la o astfel de expoziţie. Deşi muzica îi plăcea, mama ei nu agrea totuşi pictura, întrucât era de părere că erau prezentate multe scene indecente, sub masca mitologiei. Joan nu prea înţelesese niciodată de ce era ceva îngrozitor şi nepotrivit să vadă pieptul dezgolit al unui bărbat – chiar şi a unuia imaginar şi idealizat – de vreme ce ea trebuia să-i permită tot soiul de libertăţi soţului ei cu trupul ei gol. Verişoara ei Mariah era căsătorită de aproape doi ani şi îi explicase totul despre îndatoririle unei soţii. Cu toate acestea, din spusele ei, aceea era cea mai plăcută îndatorire dintre toate şi nu era nimic îngrozitor în ea. Joan era destul de sigură că Mariah vedea în mod regulat pieptul gol al soţului ei şi că era sedusă în mod obişnuit în multe feluri palpitante. Sau cel puţin aşa trebuia să fie, din moment ce în câteva săptămâni verişoara sa urma să dea naştere primului ei copil.

Dacă Mariah nu ar fi fost verişoara sa dragă şi cea mai intimă confidentă a ei, probabil Joan ar fi fost înnebunită de gelozie. Dar la cum stăteau lucrurile în acel moment, singurul piept masculin

dezgolit pe care-l văzuse vreodată – pictat sau în carne şi oase – era cel al lui Tristan Burke. I se păruse într-adevăr plăcut, ceea ce
0 făcea să înţeleagă întru câtva îngrijorările mamei sale, cum că era un lucru indecent. Dar asta nu dusese la ruinarea ei. Ba din contră, o făcuse să înţeleagă că trupul unui domn şi personalitatea lui erau două lucrurile dramatic de diferite. Chiar dacă pieptul lordului Burke era destul de interesant, toate celelalte lucruri la el
1 se păreau de-a dreptul respingătoare.

Luă din nou revista şi o răsfoi până ajunse la paginile de modă. El îi spusese să poarte auriu. Dar ce ştia lordul Bădăran despre moda pentru femei? N-ar fi recunoscut niciodată cu voce tare, însă gândul de a purta o rochie aurie i se părea destul de atrăgător. Îi plăceau foarte mult culorile vii, chiar dacă mama ei spunea că erau nepotrivite pentru o doamnă necăsătorită. Dacă va reuşi vreodată să-şi găsească un soţ, primul lucru pe care îl va face va fi să-şi comande o rochie stacojie. Pentru că îi plăcea la nebunie roşul.

Dar seara următoare va arăta elegant în albastru. Şi chiar dacă era o nuanţă pală de albastru, tot va arăta minunat cu decolteul împodobit cu dantelă. Iar părul ei – care de altfel i se părea singurul lucru frumos la ea – va arăta încântător, la fel ca al domnişoarei din revista *Ackermann.*

Aproape că spera ca lordul Bădăran să fie acolo,

ca să rămână cu gura căscată de admiraţie.

Capitolul 5

Nu îi luă mult lui Tristan să-şi amintească de ce mergea atât de rar la baluri.

În primul rând, era din cauza oamenilor. Nu avea nimic împotriva aglomeraţiei, mai ales dacă se întâmpla să fie la un meci de box. Dar ceea ce ura cel mai mult erau privirile pe care i le aruncau femeile: unele viclene, altele scandalizate, iar altele teribil de curioase. Lady Malcolm îl privise extrem de uimită când intrase pe uşă, în urma lui Bennet. Cu toate acestea, expresia ei mirată se dovedise a fi cea mai politicoasă reacţie a serii. Din când în când, mai întâlnea privirea câte unei femei deosebit de îndrăzneţe căreia îi răspundea cu un surâs periculos. Cele mai tinere se îmbujorau imediat, cele bătrâne îi întorceau spatele, iar femeile de vârstă mijlocie îi mai ofereau câte un zâmbet. Dar lui nu-i păsa deloc de ele. Venise în seara aceea acolo, pentru a înfrânge o singură femeie. Iar aceasta întârzia.

— E mare păcat să-ţi ispăşeşti osânda când judecătorul nici măcar nu-i aici, îi spuse apoi lui Bennet, care se sprijinea morocănos de şemineul din capătul sălii de bal.

— Dacă plec, sigur va apărea mama în următoarele zece minute şi o să mă jupoaie de viu

că am plecat. Opri apoi un lacheu care trecea prin apropiere şi luă două pahare de vin de pe tavă. Măcar putem să bem pe cheltuiala lui Malcolm.

Tristan se gândi apoi că asta era a doua problemă cu balurile – vinul. Prea puţine gazde scoteau vin din cel mai bun ca să-l servească sutelor de invitaţi. Sorbi din paharul pe care i-l dădu Bennet şi oftă. Ori era un vin de Burgundia de calitate proastă, ori era îndoit cu apă. Nu vedea de ce l-ar fi băut, indiferent de caz.

Bennet însă dăduse deja pe gât aproape tot paharul.

— Nu pot să-mi imaginez ce vierme spurcat i-a intrat în creier mamei. De ce ar vrea să mă însor? N-ar trebui să fie ocupată s-o mărite pe Joan? Dumnezeu ştie că asta ar trebui să fie suficient cât s-o ţină ocupată zece ani.

— Poate că a renunţat când şi-a dat seama că este un lucru imposibil.

Bennet dădu pe gât şi restul vinului.

— Ei bine, cred că ai dreptate. Joan plictiseşte îngrozitor pe toată lumea.

— Într-adevăr, murmură Tristan. Înţelegea asta mult prea bine. Şi el era teribil de plictisit în clipa aceea, din cauza că trebuia să cerceteze sala de bal căutând-o pe femeia aia blestemată.

— Dar chiar şi aşa, nu mi se pare deloc corect ca mama să manifeste un asemenea interes faţă de căsătoria mea, continuă Bennet. Nu am nevoie de fonduri şi-mi place viaţa mea aşa cum e acum. Ce,

Doamne iartă-mă, aş avea de câştigat de pe urma unei căsătorii?

Tristan se gândi o clipă la asta. De fapt, ce anume oferea căsătoria unui bărbat?

— Siguranţă, zise în cele din urmă. Dacă averea ta sau a tatălui tău ar avea de suferit în vreun fel, atunci ţi-ar fi mult mai greu să-ţi găseşti o soţie bogată. Dar dacă începi să cauţi de acum, cu siguranţă vei avea de unde alege.

— Auzi, dacă ar avea de suferit! pufni el batjocoritor. Nici măcar eu nu sunt atât de nebun să irosesc o avere. Şi, oricum, aş prefera să economisesc banii decât să mă însor cu o femeie care să mă bată la cap zi şi noapte cu prostiile ei. Nu, toată treaba asta e o nebunie de-a maică-mii şi n-o să mă păcălească nimeni să accept.

— Bine, zise Tristan, destul de neatent. Bravo ţie! într-un final, surprinse cu coada ochiului sosirea Furiei. Era destul de înaltă cât să iasă în evidenţă într-o mulţime de oameni. Mai ales că avea o coafură cu pene. Du-te şi spune-i şi ei asta.

Bennet sări imediat în poziţie de drepţi.

— A venit mama? Slavă Domnului! Cu cât dansez mai repede cu fata aia pe care o place, cu atât pot să plec mai repede.

Afirmaţia aceea nu suna deloc ca şi cum ar fi avut de gând să se opună manipulărilor lui Lady Bennet. Totuşi, Tristan se abţinu să-i menţioneze acest lucru. Îl privi apoi pe Bennet croindu-şi drum prin mulţime ca un taur. Sora lui se

îndepărtase deja discret de femeia minionă mai în vârstă, cel mai probabil, mama ei. Tristan urmări pana aceea care i se legăna pe cap şi se întrebă ce anume le făcea pe femei să-şi dorească să arate ca nişte struţi pe jumătate jumuliţi. Joan se alătură unui grup de tinere pe care abia dacă le observase, în ciuda faptului că putea să vadă peste capetele majorităţii oamenilor din încăpere. I se uscă gura, aşa că bău pe nerăsuflate jumătate din vinul din pahar, fără a-i simţi gustul. Asta era ceva ce uitase: că, în general, femeile stăteau în grup. Iar el voia să o înfrunte în particular.

O studie în timpul mai multor dansuri, dintre care unul câmpenesc pe care-l găsea odios. Lacheii treceau pe lângă el cu tăvi pline cu băutură, aşa că-şi schimbă absent paharul gol cu unul plin. Bordoul era un pic mai plăcut la gust decât vinul de Burgundia, dar nu cu mult. Observă destul de târziu că ea nu dansa. Amicele ei fuseseră conduse pe rând pe ringul de dans, dar, cu toate acestea, ea rămăsese pe loc. Îşi dădu atunci seama că mai mult ca sigur era din cauză că nu avea partener. Nu că nu i-ar fi plăcut să danseze – pentru că vedea pana din vârful capului ei legănându-se în ritmul muzicii. Cel mai probabil şi-ar fi ascuţit limba pe orice bărbat suficient de curajos să o invite la dans. Totuşi, Tristan îşi aminti vag că dansul era un lucru destul de important pentru majoritatea femeilor.

Înainte să aibă timp să se întrebe dacă poate ar

fi trebuit să-i fie milă de ea, Furia ieşi în sfârşit afară din sala de bal, însoţită de o altă tânără doamnă. Tristan deveni imediat atent şi lăsă deoparte paharul de vin, care era deja gol. De parcă ar fi mai avut nevoie şi de alte dovezi în plus că femeia era o pacoste, în clipa aceea băuse deja fără să-şi dea seama două… sau poate chiar trei pahare cu vin de proastă calitate. Şi numai din cauză că femeia aceea îi distrăsese atenţia.

Îşi croi drum printre ceilalţi invitaţi, ignorând cu desăvârşire câteva şoapte înăbuşite şi priviri clandestine. Sala de bal era lungă, dar destul de îngustă, aşa că domnişoara Bennet dispăruse deja când ajunse el la uşă. Se opri o clipă şi ascultă, după care se întoarse în direcţia de unde se auzeau voci feminine. Minunat! Putea să stea să o aştepte la uşa sălii de toaletă a doamnelor.

La capătul unui coridor lung se afla un salon care fusese pus la dispoziţia doamnelor. Judecând după vocile şi râsetele care se auzeau de acolo, cu siguranţă erau multe femei înăuntru. Tristan nu voia să stea acolo ca o statuie aşteptând-o să iasă, aşa că încercă una din uşile din apropiere şi descoperi că era descuiată. Păşi într-o cameră mică de muzică. Încăperea era luminată de două lampadare mici care se aflau pe masa din spatele harpei. Lăsă uşa întredeschisă, ca nu cumva Furia lui să treacă fără să o observe, apoi se duse la masă. Lampadarele îi atraseră atenţia imediat, pentru că aveau un model pe care nu-l mai văzuse

până atunci. Semănau întru câtva cu lămpile Argand[3], dar erau mult mai delicate. Tristan se aplecă intrigat pentru a studia una mai îndeaproape, apoi se lăsă într-un genunchi, ca să vadă şi partea de jos. Oare cum îşi trăgea fitilul ulei din rezervor?

— În sfârşit, răsună o voce feminină din spatele lui. Nu mi-am imaginat niciodată că o să te văd stând într-un genunchi.

— Nu e din motivul pe care ţi l-ai dori tu, zise Tristan, fără să se uite în jur. Ce fel de lampă e asta?

— De unde vrei să ştiu? Femeia sughiţă din cauza alcoolului băut în exces, apoi intră în cameră.

Tristan abia dacă se uită la ea. Lady Elliot fusese amanta lui timp de câteva săptămâni pasionale cu o toamnă în urmă, până când îi spusese prosteşte că voia să se mărite. Cum tocmai în acel moment erau implicaţi într-o activitate amoroasă febrilă, aproape de momentul crucial, considerase asta o formă de coerciţie. „Nu o să obţii asta de la mine”, îi spusese el smulgându-se din braţele ei şi părăsind dormitorul, în timp ce femeia striga după el implorându-l ca măcar să-i ofere un orgasm.

— Ai dreptate, zise el absent. A fost o prostie să te întreb tocmai pe tine.

---

3 Un tip de lampă pe bază de ulei, folosită pentru iluminarea încăperilor, inventată şi patentată in 1780 de către Aime Argand.

— Ei, haide, nu fi aşa. Femeia îşi trecu degetele pe gulerul hainei sale, apoi prin părul lui. Probabil îţi aminteşti că ştiu şi eu anumite lucruri.

Tristan ridică prudent abajurul lămpii şi tresări când sticla fierbinte îi arse degetele. Suflă în flacără şi ridică lampa, studiind-o pe toate părţile.

— Îmi amintesc că aveai o părere foarte bună despre farmecele tale.

— Şi tu credeai la fel, şopti ea pe un ton jucăuş. Sau poate ai uitat? Ţi-aş putea arăta din nou… în seara asta…

— Am alte planuri.

La baza lămpii era un soi de dispozitiv mecanic cu o cheiţă în spate. O întoarse uşor şi studie modul în care afecta mecanismul intern. Extrem de inteligent! Trebuia să-l întrebe pe lordul Malcolm ce fel de lampă era şi de unde putea obţine şi el câteva pentru casa lui.

— Schimbă-le. Mi-a fost dor de tine, Burke… Lasă-mă să-mi cer scuze pentru despărţirea noastră bruscă şi nepotrivită.

Tristan se uită în sus. Femeia se aplecă, astfel încât pieptul ei impresionant, strâns într-un corset cu decolteu adânc, să se afle chiar la nivelul ochilor lui.

— Jessica, nu e bine. Nu mă voi însura cu tine, aşa că găseşte-ţi alt bărbat pe care să-l onorezi cu favorurile tale.

Ea se bosumflă, însă continuă să se joace cu părul lui. Tristan îşi smuci capul într-o parte, când

o simţi trăgând uşor de panglica de piele care îi ţinea părul strâns. Să-l apere de Dumnezeu de femeile care se îmbătau uşor de la şampanie, dar tot continuau să o consume în exces.

— Dar te vreau. Mi-e dor de tine. Eşti aşa de puternic, neîmblânzit şi pasional! Vino, hai să o mai facem o dată, de dragul vremurilor de demult.

— Nu, mulţumesc. Se întoarse înapoi la studierea lămpii, dar înjură aprig câteva minute mai târziu, când femeia îi aruncă pe cap pantalonaşii ei tiviţi cu dantelă.

— Vino, iubitule, zise ea chicotind. Eu ştiu cum îţi place. Foşnindu-şi fustele în sus până deasupra genunchilor, se dădu în spate şi se prăbuşi pe o canapea. Râdea tare şi stătea întinsă pe spate. Îşi ridică fustele şi mai mult, dezgolindu-şi corpul până la talie. Îşi desfăcu apoi larg coapsele şi ridică picioarele în aer. Sunt a ta şi aştept să mă invadezi!

Tristan rămase încremenit o clipă. Doamne, era chiar mai îndrăzneaţă decât îşi amintea! Dar îşi păstră luciditatea. Nu avea de gând să profite de oferta ei, indiferent cât de… aventuroasă putea fi.

— E deschisă uşa, zise el şi aşează lampa înapoi pe masă. Te faci de râs, Jessica…

Un geamăt reverberă prin încăpere. Tristan se întoarse imediat şi îşi văzu duşmanul în pragul uşii. Furia stătea acolo încremenită, cu ochii mari şi cu gura căscată. Preţ de o clipă aerul deveni dens ca melasa. Doar chicotitul de beţivă al lui

Lady Elliot – care încă mai dădea din picioare şi avea fustele trase peste cap – rupea tăcerea aceea apăsătoare.

— O, Doamne! exclamă în cele din urmă domnişoara Bennet cu vocea tremurândă.

Lady Elliot ridică atunci capul şi se uită pe sub marginea fustei.

— Din păcate, strigă ea, am fost prinşi *în fragrante delicto,* Burke!

— Nu noi, zise el, aruncându-i pantalonaşii. Ci tu. Făcu apoi trei paşi mari şi traversă încăperea. O apucă de braţ pe domnişoara Bennet, o trase afară şi închise uşa în spatele lor.

— Îmi pare rău, zise ea cu falsă disperare, în timp ce el o conducea în jos pe coridor şi după colţ. Chiar am crezut că până şi tu ai mai multă decenţă decât să păcătuieşti cu uşa larg deschisă şi în văzul tuturor…

— Ascultă-mă, îi porunci el oprindu-se brusc, strângând-o de braţ. Nu păcătuiam cu femeia aia, aşa că să nu îndrăzneşti să începi să le spui oamenilor că m-ai prins făcând asta.

— O, nu, şopti ea şi coborî privirea cu sfială. Asta ar fi ceva absolut greşit. Cu conştiinţa curată, nu pot decât să povestesc ce am văzut cu ochii mei. Îi aruncă apoi o privire scandalos de cochetă, printre gene. Îndrăznesc să spun că nu cred că Lady Elliot s-ar supăra.

Tristan se strădui din răsputeri să nu înjure cu voce tare. Cum reuşea mereu femeia aceea să-l

facă să fie în defensivă?

— Te aşteptam pe dumneata, zise el, încercând s-o tulbure.

Furia ridică uşor capul.

— Pe mine? Eşti complet nebun, domnule, dacă te aştepţi ca *eu* să mă întind pe canapea şi să-ţi arăt...

— În niciun caz, zise Tristan, încercând să nu se gândească la asta. Nu voia să se uite sub fustele Furiei, aşa cum nu voia nici să-şi imagineze cum ar fi arătat ochii ei strălucitori, întunecaţi de dorinţă... Şi cu siguranţă nu îşi dorea să ajungă să se întrebe cum şi-ar fi făcut simţită prezenţa în pat femeia asta atât de imprevizibilă. Am un lucru care îţi aparţine şi voiam să ţi-l înapoiez.

Ea îl privi atunci, extrem de neîncrezătoare.

— Serios? Ce anume?

— Nu poţi să ghiceşti?

— Nu-mi vine în minte nimic din ce ai putea avea dumneata şi mi-aş putea dori eu.

Tristan se aplecă spre ea. Îi admiră ochii de culoarea cafelei măriţi de uimire şi savură din plin momentul. Micile raze aurii din ei păreau să strălucească de-a dreptul.

— Nimic? Eşti sigură de asta, domnişoară Bennet?

Ceva din atitudinea ei amabilă părea că începe să dispară.

— Da, destul de sigură, zise ea, fără a fi sigură absolut deloc.

— Interesant, şopti el. Obrajii ei aveau o nuanţă uşor trandafirie, nu roz.

Ea tresări dintr-odată, iar culoarea îi dispăru din obraji.

— Scuză-mă, te rog, domnule, zise ea repede. Dar trebuie să plec.

O, nu! Nu avea de gând s-o lase să scape atât de uşor.

— Dar unde te grăbeşti? în fond, el venise la balul acela blestemat numai şi numai ca s-o vadă pe ea. Nu vrei să iei înapoi ce-ţi aparţine?

— Nu acum, şopti ea, părând foarte agitată. Orice ar fi, poţi să-l păstrezi. Încercă apoi să se strecoare pe lângă el şi să se întoarcă pe coridorul care ducea spre sala de bal.

Tristan îşi propti atunci mâna de perete şi-i blocă drumul, fără să se gândească la ceea ce făcea.

— Nu aşa de repede. Am câteva lucruri să-ţi spun…

— Vine mama! şuieră ea. Lasă-mă să trec!

Într-adevăr. Singurul lucru pe care şi-l amintea limpede Tristan despre Lady Bennet era privirea aceea încruntată şi glacială pe care i-o aruncase mereu, de când prietenul său îl invitase să-şi petreacă vacanţa la conacul Bennet. Avea doar doisprezece ani atunci, totuşi fusese suficient de inteligent să înţeleagă că nu va mai fi invitat acolo a doua oară. Pe moment i se păruse un lucru nedrept – mai ales că majoritatea boacănelor care

îi câştigaseră duşmănia femeii fuseseră făcute la iniţiativa fiului ei. Dar se îndoia că o mamă şi-ar învinui propriul copil, când exista o ţintă mult mai convenabilă. De-a lungul anilor, prietenul său afirmase de mai multe ori că mama lui tot nu era de acord cu Tristan. Înainte nu îi păsase deloc, dar în clipa aceea…

— Ţi-e frică? întrebă el. Nu se deranjă să-şi ascundă amuzamentul, în timp ce domnişoara Bennet încerca disperată să treacă pe lângă braţul lui.

— Da!

Şi chiar părea înspăimântată.

Ar fi trebuit să o lase să plece. Să ridice braţul pur şi simplu şi să o lase să fugă. În schimb, răsuci clanţa uşii de lângă el şi o împinse înăuntru. O urmă îndeaproape şi închise uşor uşa în spatele lui, chiar în clipa în care două femei mai în vârstă treceau prin dreptul coridorului lat.

— Atunci ar trebui să te ascunzi.

Abia dacă îi putu vedea conturul palid al braţului, înainte să-i tragă o palmă peste umăr.

— De ce ai făcut asta? Sub şoapta ei se ascundea şocul. Chiar eşti complet idiot?

— Înţeleg acum. Aşadar, nu ţi-e deloc frică să sfidezi buna-cuviinţă când vine vorba de a da buzna în dormitorul fratelui tău sau de a te strecura într-o librărie cu o reputaţie destul de proastă, dar apropierea minunatei tale mame te face să tremuri de frică.

— Şi te-ar speria şi pe dumneata, dacă ai avea vreun pic de minte, izbucni ea. Ce vrei, Lord Burke? Farmecul tău n-a făcut altceva decât să se diminueze de la ultima noastră întâlnire.

— Fără îndoială. Dar tot am ceva ce îţi aparţine. Scoase apoi pachetul pe care-l luase de la vânzătorul de la librărie. Era încă împachetat în hârtie şi legat cu sfoară, aşa că îl legănă prin faţa ei.

Ochii i se obişnuiră repede cu întunericul din cameră, aşa că văzu cum fata rămase cu gura căscată de uimire. În clipa aceea se simţi destul de mulţumit. Aparent, reuşise în cele din urmă să o lase fără cuvinte.

— L-ai desfăcut? întrebă ea cu voce gâtuită.

— După cum vezi, nu. Trase apoi uşor de sfoară. Dar mai am timp, desigur…

— Opreşte-te, zise ea repede. Te rog, nu-l deschide.

Tristan zâmbi.

— Dar nu-l pot lua acum, adăugă ea. Unde l-aş putea pune?

Tristan se uită atunci pentru prima dată la rochia ei. Era de culoare albastru-deschis şi avea înfiorător de multă dantelă în jurul decolteului. Ba chiar mai rău, fusta stătea înfoiată, din cauza a patru volane mari care împodobeau odios partea de deasupra tivului. Privirea lui călători apoi în sus. Pana pe care o purta în păr ascundea o diademă micuţă, care înconjura un coc înalt, făcut

din cosiţe împletite. Dar cel mai îngrozitor dintre toate era de departe mulţimea aceea de bucle strânse, care i se ondulau la tâmple, în lumina slabă a lunii, părea ca şi când ar fi avut câte un ciorchine de struguri la fiecare tâmplă.

— Ai ceva împotriva modei măgulitoare? o întrebă atunci.

Ochii ei aproape izbucniră în flăcări.

— Este o rochie foarte la modă!

— Dar nu e deloc măgulitoare pentru silueta dumitale, zise el răspicat. Chiar şi o nuanţă mai închisă de albastru ar fi fost mai bună. Arăţi de parcă ai purta o umbrelă pe jumătate desfăcută.

— Eşti insuportabil…! îşi strânse imediat mâna. Lasă-mă să plec sau îţi trag un pumn.

— Serios? Nu se putu abţine să nu rânjească auzindu-i cuvintele. Nu mi-a tras niciodată un pumn o… Au! Ultimul lui cuvânt ieşi sub formă de urlet, în clipa în care pumnul ei se lipi de nasul său. Lovitura fusese destul de bună. Probabil că Bennet o învăţase cum să lovească. M-ai lovit! exclamă apoi uimit.

— Şi să nu crezi că n-o s-o fac din nou cu plăcere. Se strecură apoi pe lângă el şi deschise uşa. Îţi urez o seară frumoasă, Lord Bădăran… Vreau să spun, Lord Burke.

Tristan încă se mai ţinea de nasul dureros. Aşa că nu putu face altceva decât să o privească şocat şi neputincios. Îl învinsese şi ieşise încă o dată victorioasă. Probabil nu ar fi trebuit să o împingă

în camera aceea, dar nu intenţionase altceva decât s-o tachineze puţin şi să o facă să-l roage frumos să-i dea înapoi pachetul, pe care-l luase de la vânzător. În schimb… în schimb, va avea nasul umflat şi tot nu reuşise să o pună la punct pe Furie, întrecuse orice limită. Asta însemna război!

Capitolul 6

Joan aproape că fugi înapoi în sala de bal. Inima îi bubuia în piept şi abia putea respira din cauza corsetului, care i se părea mai strâns decât de obicei. Să o ajute Dumnezeu, dacă mama ei descoperea ceva din tot ce se întâmplase. Nu doar că vorbise cu Tristan Burke – care în ochii mamei ei era Cel Mai Periculos Bărbat din Londra –, dar îi mai şi trăsese un pumn în faţă. Deşi, dacă stătea să se gândească mai bine, probabil mama ei ar fi fost de acord cu asta. Da, se poate ca ea să fi aplaudat faptul că fiica sa respinsese atenţia grosolană a acestui ticălos notoriu…

Cu toate astea, Joan nu îşi dorea să-şi confirme presupunerea spunându-i mamei ei ce se întâmplase.

Încetini pasul când ajunse la uşa sălii de bal, chiar dacă inima îi bătea în continuare cu putere în piept. Încercă să pară liniştită când se îndreptă spre prietenele ei. După ce li se alătură, Abigail Weston o privi curioasă.

— Unde ai fost?

— În sala de toaletă, zise Joan.

— După aceea, vru să ştie Abigail, ridicând din sprâncene. Am fost cu tine, dar ai plecat prima şi ai dispărut.

Joan se uită în jur prudentă. Erau singure şi ignorate – la fel ca întotdeauna. Cu toate acestea, îşi coborî vocea într-o şoaptă:

— Am fost acostată.

Penelope, sora mai mică a lui Abigail, icni de uimire.

— Serios? De către cine? Aparent, interpretase greşit lucrurile, întrucât îi străluceau ochii de interes.

— De un idiot excentric.

Cu colţul ochiului, îl văzu atunci pe idiotul despre care vorbea apărând în pragul uşii. De la distanţa aceea părea insuportabil de fermecător… îşi ţinea mâinile încrucişate peste pieptul lat, iar buzele lui schiţau un zâmbet păcătos. În timp ce îl privea peste umăr, ochii lui verzi se întâlniră brusc cu ai ei, de parcă ar fi căutat-o prin mulţime. Ridică bărbia sfidătoare şi se întoarse cu spatele la el.

— De lordul Burke, mai exact. Dar asta probabil a fost pentru că l-am surprins seducând pe cineva în sala de muzică.

— A sedus pe cineva? întrebă Penelope, curioasă şi plină de speranţe. A sedus pe cineva sincer şi cu adevărat?

— Pe o canapea. Avea fustele ridicate deasupra taliei. Joan ştia că ar fi trebuit să menţioneze şi că lordul Burke se afla la câţiva metri mai încolo de canapea, dar cu toate acestea tăcu. Aşa îi trebuie, pentru că a lăsat uşa larg deschisă! Oricum probabil în câteva minute ar fi sedus-o negreşit pe Lady Elliot.

— O, Doamne! Penelope îşi întoarse atunci ochii mari şi albaştri spre sora ei, care o studia mult prea îndeaproape pe Joan.

— Dacă era ocupat să seducă pe altcineva… cum… şi de ce… te-a mai acostat pe tine?

— A fugit după mine, zise Joan, cu o urmă de indignare. M-a prins de braţ, m-a tras după el pe coridor şi m-a ţinut prizonieră într-o cameră întunecoasă. A trebuit să-l iau la bătaie ca să pot scăpa.

Abigail ridică sprâncenele, apoi le coborî bănuitoare.

— Serios?

— Da, serios! De ce te îndoieşti de mine?

— Pentru că sună mult mai bine să spui că l-ai luat la bătaie, decât că ai făcut aşa mare zarvă, că te-a lăsat să pleci.

— Dacă chiar vrei să ştii, îi răspunse Joan, destul de arogantă, de fapt nu l-am luat efectiv la bătaie.

— Ştiam eu, murmură Abigail.

— I-am tras un pumn în faţă. Se întoarse apoi şi se uită direct la lordul Burke. I se păru absolut tulburător că omul încă o mai fixa cu ochii săi

imperturbabili. Vezi? Mâine o să aibă nasul umflat ca o prună coaptă.

Se întoarseră toate trei ca să se uite la el. Tristan Burke o privea lung din cealaltă parte a sălii de bal, extrem de îndrăzneţ şi de obraznic. În clipa aceea, tocmai se sprijinea de unul dintre stâlpii de marmură din faţa sălii, cu mâinile împreunate la spate. Dar, într-un fel, Joan îi putea simţi prezenţa până în acel colţ liniştit în care se afla. De fapt, în timp ce-l privea, aproape i se păru că el îi zâmbeşte.

Asta sigur nu însemna nimic bun. Se întoarse hotărâtă să nu se mai uite în direcţia lui.

— Şi chiar seducea pe altcineva în sala de muzică? întrebă Penelope. Pentru că se uită foarte intens la tine, Joan.

— Păi i-a tras un pumn în faţă, îi aminti repede Abigail. O să te apărăm noi, dacă vrea să se apropie de tine, Joan.

Joan afişă un zâmbet sfios. Ca să vezi! Se pare că avea nevoie să fie apărată de unul dintre cei mai mari crai din Anglia. Dar nu din aceleaşi motive din care ar fi avut nevoie de protecţie orice altă femeie în afară de ea. Se aplecă apoi spre urechea lui Abigail.

— Spune-mi adevărul, îi şopti la ureche prietenei ei. Chiar arăt ca o umbrelă pe jumătate desfăcută?

Abigail se încrunta.

— Cine a spus asta? Arăţi… O studie imediat din cap până în picioare, apoi clipi şi după o foarte

scurtă ezitare, pe care Joan o observă negreşit, zise: Arăţi minunat.

— Ca o umbrelă minunată, pe jumătate desfăcută. Scrâşni apoi din dinţi şi se întoarse ca să-i arunce o privire veninoasă lordului Burke. „Lua-l-ar naiba!”, gândi ea. Poate că omul era extrem de chipeş şi priceput la a seduce femeile… dar în afară de asta, era un mojic fără pereche. De ce se aruncă toate doamnele la picioarele lui? se întrebă apoi supărată şi cu voce tare.

— Din cauza gropiţei pe care o are în obraz, şopti Penelope, care încă îl mai privea fascinată pe lordul Bădăran. Uite… atunci când zâmbeşte…

— Pentru că e putred de bogat şi viconte, zise Abigail, ca o prietenă adevărată şi loială.

— Oh! exclamă Penelope. Privirea ei nu se clinti de la el. Şi astea sunt lucruri extrem de atrăgătoare. Dar trebuie să recunoşti că e cel mai fascinant bărbat din sala de bal.

— Fascinant, pufni Joan batjocoritoare, gândindu-se la toate insultele pe care i le adresase numai în ultimele două zile. E nepoliticos, pus pe harţă şi grosolan…

— Dar, cu siguranţă, mai are şi alte farmece în afară de avere, titlu, umerii aceia laţi şi gropiţa aceea obraznică din obraz. De parcă ar avea nevoie de mai mult decât… Ei bine, decât atât. Penelope termină propoziţia cu respiraţia întretăiată.

— Mama n-ar permite niciodată aşa ceva, îi

spuse atunci sora ei. De fapt, dacă te prinde holbându-te la el, o să te trezeşti încuiată în camera ta până la bătrâneţe, departe de toţi domnii cu reputaţii îndoielnice.

— S-ar putea să merite. Apoi Penelope îşi întoarse fără tragere de inimă privirea de la el.

— Presupun că arată destul de bine fără cămaşă, murmură Joan, încă pierdută în gânduri.

Surorile Weston se întoarseră spre ea la unison, cu ochii mari şi gura căscată.

— Joan… reuşi în cele din urmă să bâiguie una din ele. Dar tu când ai…?

— Mi-a deschis uşa pe jumătate dezbrăcat când am fost să-l vizitez pe fratele meu, zise ea, ignorând fierbinţeala trădătoare care îi cuprindea obrajii. Se pare că s-a mutat acasă la Douglas.

Penelope zâmbi imediat. Abigail încercă să se abţină, dar până la urmă oftă.

— Oh, Joan!

— 1 se putea întâmpla oricui!

— Dar nu *ţi se întâmplă* decât ţie, sublinie Penelope. Şi încep să fiu foarte geloasă pe tine.

— Poate asta îţi va mai domoli gelozia. Are exemplarul meu din ultima ediţie a revistei *50 de moduri de a păcătui.*

Reacţia lor fu peste măsura aşteptărilor ei. Penelope se răsuci ca arsă, cu ochii mari, iar lui Abigail i se tăie respiraţia.

— A apărut o ediţie nouă? Când?

— Şi a pus el mâna pe ea? ceru să ştie Penelope.

Joan coborî din nou vocea.

— După ce l-am vizitat pe fratele meu, m-am dus pe Madox Street, la librăria despre care mi-ai spus tu. Şi vânzătorul mi-a zis că tocmai ce a primit câteva exemplare noi în dimineaţa aceea! continuă apoi furioasă: Dar lordul Burke m-a urmărit acolo şi m-a înfuriat atât de tare, încât am plecat înainte ca vânzătorul să mi-o poată da. Presupun că a cumpărat-o el în locul meu… pentru că în seara asta, m-a *tachinat* cu ea!

— Numai ţie ţi se putea întâmpla asta, Joan, repetă Abigail.

— Aşadar, acum o are la el? Penelope se încruntă, gânditoare. L-am putea ademeni afară şi acolo am putea să i-o luăm cumva…

— Sau Joan ar putea să i-o ceară pur şi simplu, zise Abigail, care încă se mai uita spre el. Vine încoace!

Joan încremeni. Avea o bănuială îngrozitoare despre ce ar fi putut face. Un bărbat care deschidea uşa cuiva şocant de dezbrăcat, îi permitea unei femei să-şi expună complet zona inferioară şi răpea apoi altă femeie, cu siguranţă nu ar ezita să se răzbune îngrozitor pentru pumnul primit în nas.

Şi exact asta făcu. Omul acela îngrozitor se opri în faţa lor, apoi făcu o plecăciune, cu un zâmbet extrem de obraznic pe chip. Docile, cele trei fete făcură şi ele reverenţe. Joan făcu prezentările de rigoare. Apoi bărbatul atacă:

— Îmi acorzi următorul dans, domnişoară Bennet?

Joan rămase totuşi cu fruntea ridicată.

— De ce? Te aştepţi cumva să plouă în curând?

Tristan clipi, apoi rânjetul acela diabolic îşi făcu din nou loc pe chipul său.

— M-ai lăsa să mă ascund sub fustele dumitale dacă aş spune că da?

Joan putea simţi privirile şocate ale prietenelor ei. De fapt, era şi ea destul de şocată de răspunsul său. Bădăranul! Era urât din partea lui să-i spună ei asta în faţă… dar să repete acelaşi lucru de faţă cu prietenele ei…

— Nici măcar dacă ar veni un uragan, îi răspunse ea dulce.

Tristan nu se mişcase din loc, dar, cu toate acestea, părea să fie mai aproape de ea cu fiecare minut care trecea.

— Ai vrea să dansezi cu mine, dacă ţi-aş pune că vreau să-mi cer scuze?

— Nu se dansează pentru aşa ceva. De fapt, cred că ar fi mai bine să nu mai încerci să faci două lucruri în acelaşi timp. Pentru că mi se pare că nu prea ai putere de concentrare, domnule.

— Hmm. Privirea lui se mută atunci spre Abigail şi Penelope, care încă mai priveau şi ascultau conversaţia lor fără nicio ruşine. Lordul Burke coborî atunci vocea şi, de data asta, chiar se aplecă spre ea. Poate dacă mă ofer să-ţi înapoiez un anumit obiect ilicit, pe care ai vrut să-l cumperi

din magazinul de pe Madox Street?

Afirmaţia aceasta chiar îi atrase atenţia. Cu siguranţă ea, Abigail sau Penelope vor găsi o modalitate de a transporta acasă revista. La urma urmei, şi-o putea ascunde şi în jartieră… Aruncă o privire rapidă spre prietenele ei şi înţelese imediat că ele erau întru totul de acord ca ea să facă acel sacrificiu. De fapt, Penelope părea mai mult decât pregătită să se sacrifice ea însăşi, iar asta înclina balanţa în favoarea lui.

— Ai spus în sfârşit ceva convingător, îi răspunse Joan. Accept.

Tristan îi oferi zâmbet diabolic.

— Ştiam că vei accepta.

Cu toate acestea, inima începu să-i bată cu putere când îi oferi mâna şi se lăsă condusă, pentru a se alătura celorlalţi dansatori. Mai mulţi oameni se uitară mai întâi la el, apoi la ea. Apoi din nou la el, extrem de şocaţi. Joan se întrebă atunci ce îi surprindea cel mai mult… faptul că Tristan Burke dansa sau că dansa *cu ea.* Cu siguranţă ambele lucruri i se păreau şocante şi ei. Totuşi, nu-şi putu stăpâni un zâmbet mic în clipa în care orchestra începu să cânte. O, Doamne, Dumnezeule! Era un vals! Joan nu mai dansase niciodată vals cu altcineva în afară de instructorul ei de dans şi de tatăl ei. Şi o dată cu fratele ei – însă doar după ce-l constrânsese. Lordul Burke era foarte nesuferit, dar câtă vreme dansa vals rezonabil de bine, avea să fie îngăduitoare şi să-l

ierte. Cel puţin pentru moment.

Avea până şi înălţimea potrivită. Joan era foarte hotărâtă să se bucure de dans, aşa că îşi ţinu ochii aţintiţi drept în faţă, nu spre fruntea partenerului ei – cum se întâmpla de obicei. Aşa că ajunse că privească atent acul argintiu fixat în lavaliera sa. Era un leopard care stătea şi avea un ochi de smarald, care părea să-i sclipească de cruzime. Joan îi zâmbi atunci leopardului. Nu numai că dansa! Dar dansa cu un bărbat care era mai înalt decât ea şi, pe deasupra, valsa atât de frumos – slavă Domnului –, că abia îşi simţea picioarele atingând podeaua. În clipa aceea nici nu mai avea nevoie să-l audă cerându-şi scuze. Ar fi fost mulțumită şi doar să alunece aşa pe podea într-o tăcere desăvârşită.

Dar, desigur, el nu permise asta.

— Te gândeşti la viitoarele dumitale ore de lectură sau complotezi să mă omori?

Se îmbujoră de îndată ce Tristan făcu aluzie la *50 de moduri de a păcătui.*

— Nici una,nici alta, zise ea tăios. Doar spuneam în gând o rugăciune de mulţumire că ştii paşii de vals. Vezi dumneata, chiar mi-am făcut griji pentru asta.

— A, da, este extrem de dificil. Chiar trebuie să număr… *un, doi… doi…* ce vine după asta? Vai de mine, se pare că am uitat deja. Ca să sublinieze faptul că era un dansator foarte bun, făcu apoi o întoarcere din scurt, fără a pierde însă acel

contact fragil, dar foarte ferm cu ea.

Joan parcă zbura. Doamne, Dumnezeule! *Monsieur* Berthold nu o făcuse niciodată să se simtă aşa.

— Mi-am dat seama, zise ea, părând să fi rămas din nou fără suflare.

Îl observă apoi cu coada ochiului pe Douglas, care dansa cu Felicity Drummond, dar se uita la ei. Pe chipul lui se citea un amestec de şoc şi furie. Asta o făcu să se gândească la mama ei şi la ce-ar fi spus ea dacă ar fi aflat că dansase vals cu lordul Burke. Joan suspină, uşor dezamăgită. Aparent, tot ce-i plăcea era nepotrivit pentru o doamnă.

— Ar fi mai bine să-ţi ceri scuze până nu se termină muzica, îi zise în cele din urmă.

Rânjetul lui vag dispăru. Din păcate însă, părea şi mai chipeş când era serios. Joan începu să-şi spună că pesemne Dumnezeu o ura, de vreme ce i-l tot scotea pe Tristan Burke în cale. Omul era nesuferit şi nepoliticos, şi totuşi al naibii de atrăgător.

— Da. Îmi pare sincer rău că am spus că în seara asta arăţi ca o umbrelă.

Joan se încordă. Ar fi preferat să nu mai audă niciodată *asta.*

— Mi se pare o mare prostie ca femeile să poarte haine care nu fi se potrivesc doar pentru că sunt la modă. Pe de altă parte însă, îmi dau seama că nu e deloc treaba mea cum te îmbraci.

— Chiar nu este, murmură ea.

O scrută cu privirea

— Cât timp a durat să-ţi faci toate buclele acelea?

— O oră. De ce? Te gândeşti să încerci şi dumneata?

Tristan rânji. Joan se străduі din răsputeri să nu se uite la gropiţa care se formase în obrazul lui.

— Nu, nu chiar.

— Mai bine. Pentru că probabil nu ţi-ar sta bine aşa. Deşi, la norocul ei, erau toate şansele ca el să încerce coafura aceea doar ca să o enerveze pe ea şi apoi să arate ca un cavaler de demult, romantic şi elegant, îmbrăcat în brocart şi dantelă.

— Buclele au fost ideea mamei tale?

Joan se înroşi la faţă.

— De ce ai crede una ca asta?

— Ai adus vorba despre ea ieri, când înşirai toate culorile alea în care nu ţi-ar sta deloc bine.

Joan ştia că nu reuşea niciodată să fie elegantă. Nici măcar dacă purta cele mai la modă creaţii vestimentare din Londra. Era de acord cu el întru câtva. Albastrul-deschis nu era culoarea ei preferată, chiar dacă era mai mult decât potrivit pentru doamnele necăsătorite. Dar mai degrabă ar fi purtat haine portocalii sau verzi prin Hyde Park decât să recunoască asta de faţă cu el.

— Dar dacă chiar vrei să ştii, zise ea pe un ton nonşalant… Coafura asta a apărut în ultima ediţie din *Ackermann.* Mă aştept ca în curând să devină

ultimul răcnet în modă şi să fie purtată de toate femeile din oraş.

— Asta tot n-ar face să-ţi stea mai bine cu ea.

Joan miji ochii.

— Serios, domnule, zise ea. Eşti mult prea interesat de hainele şi de părul meu! S-ar putea să încep să mă întreb care sunt de fapt intenţiile dumitale!

Dar Tristan nu părea deloc îngrijorat. Mai mult, afirmaţia ei părea să-i fi adus din nou zâmbetul pe buze. Joan se uită atunci în sus la gura lui… era extrem de aproape de a ei. Simţi dintr-odată cum i se strânge stomacul. De ce naiba o invitase la dans? Una din mâinile lui era pe spatele ei şi o ţinea aproape de el, în timp ce în cealaltă palmă a lui se afla mâna ei. Era extrem de uşor ca imaginaţia ei să prindă aripi şi să-şi închipuie că nu era cel mai mare bădăran din toată Londra… ci un bărbat care îi spusese cândva că-i plăceau fetele obraznice.

— Eşti în siguranţă cu mine, îi spuse. Intenţiile mele nu sunt decât să-mi cer scuze, să-ţi dau înapoi cartea şi apoi să mă duc să fac ceva care chiar îmi place.

Joan aproape că-şi dădu ochii peste cap. Poate că nu era în pericol de a fi sedusă, dar cu siguranţă asta nu o scutea de enervare.

— Accept scuzele dumitale. Chiar dacă au fost insuficiente şi fără tragere de inimă. Cred că începe să mă doară o gleznă, aşa că mă poţi însoţi

înapoi la prietenele mele. Majoritatea domnilor ar fi acceptat graţios o astfel de scuză, aşa că spera ca şi lordul Burke să facă măcar o dată în viaţa lui un gest cuviincios.

Cu toate acestea, el continuă să danseze.

— O, nu. Nu încă. Nu am terminat cu dumneata.

Înainte ca ea să poată întreba la ce se referea, Tristan o învârti puţin mai tare, iar asta îi trimise pe amândoi în spatele unui stâlp din apropiere şi direct în alcovul care era cu câţiva metri mai în spate, unde se aflau nişte palmieri în ghivece.

— Ce…? începu ea într-o şoaptă furioasă, dar el puse un deget înmănuşat pe buze, în timp ce cu cealaltă mână scoase din buzunarul hainei sale *50 de moduri de a păcătui.* Joan observă imediat că revista era desfăcută din hârtia în care o împachetase vânzătorul şi întreg titlul se afla la vedere.

— Îmi cer scuze şi pentru că te-am făcut să plângi la librărie, zise el, întinzându-i revista.

Joan se uita la revistă cu o dorinţă exasperată. Era atât de aproape de ea, şi totuşi îi era imposibil să o ia.

— Nu mă pot întoarce înapoi în sala de bal cu ea în mână! Unde să o pun?

Tristan legănă revista în faţa ei. Strălucirea răutăcioasă din privirea lui submina cu desăvârşire expresia nevinovată şi solemnă de pe chipul său.

— Doar nu vrei să spui că ai cumpărat o carte

indecentă, nu-i aşa, domnişoară Bennet?

— Dacă o vede cineva, o să jur că dumneata ai încercat să mă îndemni la depravare cu porcăria asta… Nu că aş avea cea mai mică idee ce este.

În clipa aceea, el râniea.

— Depravare! Mă faci să-mi fie teamă, dar, în acelaşi timp, şi un pic curios. Dar ce fel de depravare crezi că am plănuit să se întâmple la trei metri distanţă de oaspeţii lui Lady Malcolm? Prefer mai multă intimitate decât pot oferi nişte palmieri în ghiveci.

— Lady Elliot ar fi uimită să audă asta!

Tristan începu să râdă. Era un sunet jos, calm, neafectat de emoţiile care puseseră stăpânire pe Joan.

— Ea a lăsat uşa deschisă, nu că aş fi îndemnat-o eu în vreun fel la depravare. Dar gata cu tachinările. Chiar voiam să-mi cer scuze şi să-ţi dau înapoi povestioara asta. Se aplecă apoi şi mai mult spre ea, încă zâmbind. Poftim, zise el încet şi aproape provocator. Ia-o.

Joan îşi împreună mâinile. Sub niciun chip nu îşi putea ascunde revista sub jartieră de faţă cu el.

— Nu pot. Trebuie s-o păstrezi dumneata.

El oftă.

— Scuteşte-mă de asta, femeie lipsită de imaginaţie! întoarce-te.

— De ce?

Înainte să poată protesta în vreun fel, el o prinse de umeri şi o răsuci cu faţa la perete, apoi se

înghesui în ea, până deveni aproape invizibilă pentru oricine ar fi trecut pe acolo. Joan îşi propti mâinile de perete, ca să poată avea loc suficient să respire. Doamne, Dumnezeule! îl putea simţi în spatele ei. Piciorul lui alunecase între ale ei şi pieptul lui era lipit de spatele ei. Îşi mişcă picioarele, încercând în zadar să se mai apropie un centimetru de perete, dar simţi atingerea genunchiului lui pe partea din spate a piciorului ei. Iar apoi îi simţi degetele pe închizătoarea corsetului ei, desfăcând puţin şnururile care i-l ţineau strâns.

La fel ca soţia lui Lot[4], care fusese transformată într-o stană de piatră, Joan se simţea încremenită în faţa ticăloşiei din faţa ei. Sau mai degrabă din spatele ei. Cel mai notoriu crai din Londra îi desfăcea rochia.

— Nu-ţi face griji, îi şopti el, la ureche. Virtutea ta e în siguranţă în seara asta.

Poate că virtutea da, însă nu şi imaginaţia. Se chinui să respire în clipa în care i se lărgi corsetul. Joan închise ochii, încercând să nu îşi dorească ca el să fi avut şi alte planuri cu virtutea ei. Dar nu pentru că *îl dorea,* desigur. Ci pentru că nu fusese niciodată obiectul dorinţei incontrolabile a cuiva. Şi, cu siguranţă, nu mai fusese niciodată lipită de

---

4 Referinţă biblică. Se vorbeşte despre Sodoma şi Gomora. Lot şi familia lui au fugit din Sodoma, fără a privi în urmă. însă soţia lui nu a ascultat, a privit în urmă şi a fost transformată într-o stană de piatră.

un perete de către un bărbat, măcar pe jumătate demn de a fi dorit. Dar oricât de grosolan ar fi fost Tristan Burke, nici măcar Joan nu putea nega faptul că era un bărbat care stârnea dorinţă.

— Doamne, Dumnezeule… cât de tare ţi-ai strâns corsetul ăsta?

Simţi cum se îmbujorează de ruşine auzindu-i cuvintele şoptite. Normal că observase asta.

— Nu mai contează, zise ea, printre dinţii încleştaţi. Doar grăbeşte-te…

Se opri cu o mână pe talie, cu degetele întinse spre şoldul ei.

— Dacă ai de gând să te strângi ca să îţi expui pieptul, poate ar fi mai bine să renunţi la toate astea. Îndepărtă apoi cu cealaltă mâna valul de dantelă care acoperea răscroiala rochiei ei. La ce bun să-ţi afişezi în mod delicios pieptul, dacă nu se poate bucura nimeni de privelişte?

— Pieptul meu nu este în niciun fel treaba dumitale!

Tristan făcu o pauză scurtă înainte de a-i răspunde.

— Desigur că nu.

Joan îi simţi atunci degetele alunecând pe partea din spate a rochiei ei, care era slăbită destul de mult, apoi simţi o hârtie mototolită. Tristan îi ascundea *50 de moduri de a păcătui* în corset.

— Sper că ai încredere în camerista dumitale.

— Se pare că acum nu mai am de ales, nu-i aşa?

închide-mă la loc! şuieră ea.

Tristan râse scurt, iar în clipa următoare degetele lui abile trăgeau din nou de şnururile corsetului ei. Joan se încruntă la o crăpătură mică de pe peretele din faţa ei. Îşi dori să nu fi simţit pe spate fiecare atingere a degetelor lui, chiar şi prin corsetul pe care-l purta – şi care părea să devină tot mai strâns cu fiecare clipă care trecea. Încercă în schimb să inventeze o poveste extraordinară pe care să o poată spune în caz că dădea cineva buzna peste ei în alcov. I se părea că se aflau acolo de o oră sau chiar mai mult.

Se răsuci spre el de îndată ce degetele lui se ridicară de pe spatele său.

— Mulţumesc. Şi acum lasă-mă să trec.

În loc să se dea la o parte, Tristan pur şi simplu îşi propti cotul de perete, în dreptul capului ei, blocând-o în continuare.

— De ce te laşi atât de mult controlată de mama dumitale?

— Controlată de…? De data asta chiar dădu ochii peste cap. Păi, stai să mă gândesc. Pentru că sunt o femeie necăsătorită şi nu am o avere a mea, personală. Spre deosebire de dumneata, eu nu am libertatea de a mă întâlni cu cineva în cotloane retrase. Nici chiar cu cineva pe care nu îl interesează câtuşi de puţin virtutea mea. Pentru că e ceva necuviincios. Ba chiar ceva ce m-ar putea ruina. Nu că şi-ar fi manifestat cineva interesul să mă pângărească, dar chiar şi aşa. Vezi

dumneata, aparenţele sunt extrem de importante pentru o domnişoară. Rosti ultima afirmaţie, imitând foarte bine vocea mamei ei. Apoi oftă. Probabil mamei dumitale nu-i pasă de reputaţia dumitale, dar mamei mele îi pasă de a mea, şi încă foarte mult. Chiar nu vreau să-mi petrec restul sezonului închisă în camera mea, doar pentru că dumneata nu ai fost în stare să-ţi ceri scuze într-un mod normal şi politicos. Aşa că te rog să mă laşi să trec.

Tristan ridică dintr-o sprânceană.

— Dar cine zice că nu mă interesează virtutea dumitale?

Joan rămase cu gura căscată.

— Păi… dumneata ai zis!

— Ba nu. Am spus că e în siguranţă cu mine în seara aceasta. O trase uşor de una dintre bucle. E o mare diferenţă.

Joan încremeni şi-l privi precaută. Dar omul nu dădea semne să fi fost copleşit de pasiune sau că ar fi fost gata să sară pe ea înnebunit de dorinţă. Nu că şi-ar fi dorit astfel de lucruri. Mai ales nu de la el. Strânse din buze.

— Iartă-mă, te rog, dacă nu descifrez subtilităţile dumitale în momentul acesta.

Lui Tristan îi zvâcniră buzele, apoi zâmbi strâmb.

— Tot obraznică ai rămas.

— Crede-mă când îţi spun că nici n-ai idee, zise ea.

— Crede-mă, nu mă îndoiesc că… Se opri în mijlocul frazei şi ridică uşor capul, de parcă ar fi ascultat ceva. Apoi se aplecă brusc şi o ghemui şi pe ea în spatele palmierilor.

— Ce faci? Vine cineva? Joan încercă să-l dea la o parte.

— Da, şuieră el. Sst!

Joan se albi la faţă.

— E mama? scânci ea.

— Sst!

Nu era deloc atent la ea, dar clar asculta ceva. Expresia de pe chipul lui era încrâncenată, dar în acelaşi timp distantă.

Doamne, Dumnezeule! Chiar dacă nu era mama ei, putea fi orice altă persoană căreia îi plăcea o bârfă suculentă. Joan îşi imagină imediat că, dacă va fi văzută în braţele lui Tristan Burke, va avea de îndurat un an de exil în Cornwall, unde ar fi departe de prietenele ei şi de toate magazinele din oraş, unde îi plăcea să facă cumpărături. Singura ei speranţă era să pună o distanţă cât mai mare între ei. Se smuci în strânsoare mâinii lui.

— Lasă-mă să plec sau o să ţip.

— Taci din gură, şopti el. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, taci din gură, măcar o dată în viaţa ta!

— De ce? Cine vine? Cu siguranţă îţi dai seama că, dacă o să mă vadă cineva în braţele dumitale, îşi va crea o impresie total greşită…

El se uită în jos la ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu poţi să faci niciodată ce te roagă cineva? Chiar eşti complet nebună?

Joan închise imediat gura. Era o persoană foarte rezonabilă. El era de vină în clipa aceea. O târâse cu forţa într-o cameră întunecoasă, îi luase cărţulia şi apoi o înfruntase la bal, în văzul tuturor celor prezenţi. Iar în clipa aceea o ţintuise de un perete, în spatele unor palmieri. Şi trebuia să scape de acolo, în ciuda faptului că inima îi bătea cu putere şi simţea ceva ce semăna cu exaltarea, care făcea să-i clocotească sângele în vine, din cauza felului cum o ţinea în braţe. Privirea ei o întâlni pe a lui, apoi trase aer în piept adânc pregătindu-se să ţipe.

I se păru apoi că îl aude şoptind:

— La naiba!

Şi apoi, înainte să apuce să scoată vreun sunet, gura lui coborî pe a ei. Joan icni o clipă surprinsă şi aproape că leşină, înainte ca braţele lui să se strângă şi mai tare în jurul ei.

Nu era prima dată când o săruta un bărbat. Sau, mai degrabă, crezuse că mai fusese sărutată şi altă dată. Dar în clipa aceea, experienţele ei anterioare semănau mai de grabă cu nişte pupici pe obraz, în comparaţie cu sărutul lui. Tristan Burke o ţinea în braţe într-un fel care nu lăsa loc de îndoială cu privire la intenţiile lui. Simţea fiecare centimetru din corpul lui tare şi neînduplecat lipit de al ei. Avea braţul încolăcit în jurul taliei ei şi, în mod absolut şocant, mâna lui

stătea cuibărită pe şoldul ei şi-i ţinea trupul lipit de al lui. Iar cealaltă mână a lui se odihnea pe ceafa ei împiedicând-o să se retragă. Desigur, ar fi făcut asta de îndată, dacă nu ar fi ţinut-o aşa în braţe. Dacă nu ar fi sărutat-o cum o săruta… Apoi limba lui trecu peste buzele ei şi Joan încercă să protesteze. Dar Tristan scoase un sunet ciudat… ca un om flămând care vedea un festin… Şi ea se simţea la fel.

Avea senzaţia că trecuse un an când Tristan ridică uşor capul. Joan ar fi putut jura că, de fapt, trecuse chiar un secol de când buzele lui le întâlniseră pentru prima dată pe ale ei. Dar în clipa aceea simţea că trebuia să se ţină de el. Şi, de fapt, chiar asta făcea. Oare când se întâmplase asta? Se străduí apoi să-şi tragă răsuflarea.

— Tu… m-ai sărutat, gâfâi ea.

Corsetul ei strâns părea să-i fi tăiat complet respiraţia. Bâjbâi atunci după evantai, chinuindu-se din răsputeri să nu leşine.

Tristan se uita în jos la ea şi încă o mai ţinea strâns în braţe. Însă în clipa în care auzi cuvintele ei, clătină uşor de cap, apoi slăbi strânsoarea.

— Aveam nevoie să mă aud o clipă gândind.

O ustura afirmaţia lui. Se încruntă atunci la el, în ciuda faptului că inima îi bătea tare şi era gata să-i sară din piept.

— Există şi alte feluri de a…

El se aplecă mai aproape de ea, cu o expresie foarte hotărâtă pe chip. Joan închise gura imediat.

Oare avea de gând să o sărute din nou? Şi dacă da, ce-ar fi trebuit să facă? Să-i tragă o palmă? Sau să-l sărute şi ea de data aceea?

— Dar asta a funcţionat, îi şopti el. Să nu crezi că nu o s-o fac din nou.

Apoi se întoarse şi plecă. Era pentru prima dată când o lăsa complet fără cuvinte.

Capitolul 7

Joan ajunse cumva înapoi în sala de bal, sperând că nimeni nu-şi putea da seama ce se întâmplase, doar privind-o. Dar, la urma urmei, nici măcar ea *nu ştia* ce se întâmplase – pentru că doar etapele întâmplării nu puteau explica mai nimic. Tristan Burke dansase cu ea. Se putea gândi că asta făcea parte din planul lui de a o chinui la fiecare pas. Îşi ceruse scuze pentru că îi spusese că arăta ca o umbrelă. Dar pe de altă parte, probabil asta nu însemna altceva decât că omul încă mai avea câteva urme de bune maniere – chiar dacă o făcuse în felul său arogant obişnuit. Doar că apoi spusese că pieptul ei arăta minunat şi sugerase că i-ar fi plăcut să-l vadă. Insinuase că virtutea ei nu va fi mereu în siguranţă cu el. Şi apoi o sărutase, aşa cum un crai şi-ar fi sărutat amanta. Aşa cum şi-ar fi sărutat un bărbat nevasta, după o absenţă de un an. Aşa cum visase ea în ultimii opt ani să fie sărutată.

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat în locul lui, probabil în clipa aceea ar fi plutit pe norişori. Dar de vreme ce Tristan Burke fusese cel care o sărutase atât de profund şi de pasional… Joan nu era sigură ce ar fi trebuit să simtă. Şi nu avea nici cea mai mică idee nici ce să le spună prietenelor ei, care, cu siguranţă, observaseră că lordul Burke dispăruse cu ea după colţ, preţ de mai multe minute. Fetele nu ar fi crezut, sub niciun chip, că nu făcuse altceva în acel răstimp, decât să-i dea *50 de moduri de a păcătui.*

Din fericire, tatăl ei o salvă de curiozitatea lui Abigail şi a lui Penelope.

— Joan, plecăm, îi spuse tatăl ei, care o prinse chiar înainte de a ajunge la surorile Weston. Mama ta nu se simte bine.

— O, Doamne, serios? Se uită apoi peste umărul tatălui ei şi aproape o putea vedea pe Penelope dansând pe loc, nerăbdătoare. Chiar şi Abigail o privea cu o curiozitate făţişă. Fără îndoială o aştepta un interogatoriu pătimaş. Dar e… e îngrozitor. Se simte foarte rău?

— Ei bine, sper că nu e ceva grav, dar are nevoie de odihnă. Eşti foarte dezamăgită că trebuie să plecăm mai devreme? L-aş putea ruga pe Douglas să te aducă el acasă…

— Nu, nu, zise ea repede. Douglas îi aruncase o privire întunecată când o văzuse dansând cu prietenul lui. Şi nu voia să fie mustrată tocmai de el, dintre toţi oamenii. Vin şi eu acum. Ridică

mâna şi-şi luă la revedere de la prietenele ei, ignorând expresia indignată de pe chipul lui Penelope. Apoi îl urmă pe tatăl ei afară din sala de bal.

O găsiră pe mama ei odihnindu-se pe o canapea micuţă, în holul principal. Lady Bennet era palidă şi părea obosită. Începu să tuşească chiar când intrară ei acolo.

— Mamă! Joan uită imediat de neliniştea pe care i-o provocase lordul Burke. Nu era obişnuită să o vadă pe eleganta ei mamă într-o stare atât de proastă. Mai cu seamă în public! Ce s-a întâmplat? o întrebă atunci.

Lady Bennet îi zâmbi.

— O criză de tuse, draga mea. Mă doare gâtul şi tuşesc neîncetat. Tatăl tău s-a îngrijorat, dar nu vreau ca tu să ratezi balul...

— Oh, nu-ţi face griji pentru asta, răspunse ea repede. Dar e mai mult decât o simplă durere în gât. Tuşeşti de câteva zile bune!

— Vezi? interveni tatăl ei, care-şi ţinea braţele încrucişate la piept. Şi Joan a observat. Marion, trebuie neapărat să te vadă un doctor.

Lady Bennet flutură din mână, îndepărtând acea sugestie.

— O să-mi spună să beau ceai cald şi să mă odihnesc. O să fiu bine, George.

— Atunci *pe mine* trebuie să mă vadă un doctor, ca să-mi dea ceva să nu îmi mai fac griji pentru tine, răspunse soţul ei. Oricum, am trimis deja

după doctor.

Mama ei oftă.

— Foarte bine, atunci. Dar voi trebuie să rămâneţi aici, ca să nu rateze Joan balul. Arată minunat, George! Şi-n plus, s-a preocupat atât de mult de părul ei…

În mintea lui Joan, răsună vocea diabolică a lordului Burke, care o întrebase: „Cât timp a durat să-ţi faci toate buclele alea?”

— Prostii! strigă atunci Joan. Şi dacă vrei să ştii adevărul, mamă, chiar mă simt un pic obosită, aşa că nu mă deranjează deloc să plecăm. Se aplecă apoi, ca s-o ia de mână, dar simţi ceva foşnind pe spatele ei. „A, da! mai e şi asta!” gândi atunci. I se părea ciudat că, de când o sărutase lordul Burke, nu se mai gândise nicio clipă la 50 *de moduri de a păcătui.*

Apăru un lacheu, care le spuse că trăsura lor era gata, aşa că tatăl ei o ajută pe mama sa să se ridice, apoi o conduse afară. Lady Malcolm veni în grabă să-i ureze lui Lady Bennet însănătoşire grabnică, însă soţul ei îi mulţumi în locul ei. Joan făcu o reverenţă scurtă şi murmură şi ea câteva cuvinte de mulţumire. După aceea se îndreptară cu toţii spre casă.

Era prima dată când călătoreau în linişte. În mod normal, mama ei ar fi întrebat-o cum i se păruse balul, dacă văzuse ceva ciudat, dacă întâlnise vreun domn sau dacă auzise vreo bârfă interesantă. Dar în seara aceea stătea cu ochii

închişi, sprijinită de braţul soţului ei. Tatăl ei îi întâlni atunci privirea din partea cealaltă a trăsurii întunecate şi îi zâmbi.

— Te-ai simţit bine în seara asta? o întrebă el.

Joan încuviinţă din cap. Era mai sigur aşa, decât să spună orice altceva.

— Mi s-a părut că te-am văzut dansând, adăugă el. Cine era domnul acela?

— Doar un prieten de-ai lui Douglas, zise ea, sperând în sinea ei ca tatăl ei să nu fi văzut cine era şi rugându-se să nu îi mai pună şi alte întrebări. Eu l-am văzut pe Douglas dansând de două ori cu Felicity Drummond, continuă ea repede, încercând să schimbe subiectul. Părea pe jumătate fermecat de ea. Cred că e posibil ca planul mamei să aibă sorţi de izbândă până la urmă.

Mama ei zâmbi, dar rămase cu ochii închişi.

— Ştiam că o să-i placă de ea dacă va ajunge s-o întâlnească.

Spre marea ei uşurare, nu mai zise nimeni nimic despre dans.

Ajunseră apoi acasă şi *papa* o ajută pe mama ei să se dea jos din trăsură şi apoi să meargă până în casă. Joan fu lăsată în pace, iar asta îi convenea de minune. Nu îi dorea răul mamei ei. Dar se bucura că în seara aceea, mai mult decât oricând altcândva, avea o clipă de răgaz, în care să scape de supravegherea acerbă a mamei sale. Le spuse noapte bună părinţilor ei şi îi ură mamei ei

însănătoşire grabnică, după care se duse repede în camera sa. Acolo o aştepta Janet, slujnica mamei sale.

— Du-te la Lady Bennet. Nu se simte bine, îi spuse imediat Joan.

Janet lucra pentru mama sa de aproape treizeci de ani. Femeia făcu ochii mari, vizibil alarmată.

— O s-o trimit pe Polly să vă ajute, zise femeia, apoi dispăru pe uşă şi se îndreptă spre camera lui Lady Bennet.

De îndată ce rămase singură, Joan bâjbâi după şireturile de la corset. Dacă lordul Burke nu i le legase foarte strâns, putea să le desfacă şi să scoată de acolo cărţulia, înainte să vină Polly s-o ajute. Nici măcar imaginaţia ei vie nu ar fi putut inventa o scuză plauzibilă prin care să explice cum ajunsese în corsetul ei cea mai infamă poveste din Londra. Se răsuci şi se zvârcoli câteva minute, cu ambele mâini îndoite la spate, ca într-un soi de balet tăcut şi frenetic. În cele din urmă găsi şireturile şi descoperi că, din fericire, nu i le înnodase. Trase apoi de ele şi-şi lărgi corsetul, întinse apoi braţul cât de mult putu peste umăr şi pipăi cât putu de jos după revistă. Reuşi să găsească cu degetele colţul revistei şi o trase afară, chiar în clipa în care Polly bătea la uşă.

— O clipă, strigă ea. Fugi apoi în celălalt colţ al camerei şi ascunse revista sub pernă. Intră.

— Am venit, domnişoară. Îmi pare rău, icni apoi Polly, când dădu buzna în cameră şi o văzu pe

Joan cu rochia atârnându-i de pe umăr. Am venit de îndată ce mi-a spus Janet, dar dacă aş fi ştiut că eraţi aşa de nerăbdătoare să vă dezbrăcaţi…

— Nu, e în regulă, zise Joan repede. Corsetul era strâns un pic mai tare decât de obicei şi m-am gândit că îl pot desface singură, asta-i tot.

— A! Polly îşi muşcă limba şi se grăbi să-i termine de descheiat rochia. Înţeleg la ce vă refereaţi, domnişoară. E într-adevăr foarte strâns, zise ea după o clipă. Să vă aduc o cârpă rece?

— Nu, zise Joan, agitându-se, când Polly luă rochia ca s-o împacheteze. Doar desfă-mi corsetul. Sunt sigură că o să fie mai bine după ce mi-l desfaci.

Şi chiar se simţi mai bine după ce se eliberă din strânsoarea corsetului. Inspiră adânc şi-şi ţinu răsuflarea o clipă. Începea să creadă că va scăpa cu bine după aventura din acea noapte. Fără îndoială era doar o chestiune de timp până când mama ei va afla bărbatul cu care dansase era Tristan Burke. Dar odată ce se îndepărtase de el şi de strălucirea aceea enervantă şi tulburătoare din ochii lui, Joan era sigură că va putea născoci o poveste convingătoare care să explice totul. Îşi propuse să dea o parte din vină pe Douglas. Va spune că Douglas pusese pariu cu prietenul lui, acesta fiind singurul motiv pentru care o invitase Tristan la dans. Cu siguranţă, mama ei nu-l va crede pe fratele ei când el va insista că nu făcuse aşa ceva – Lady Bennet s-ar putea să nu dorească

să ştie cât de sălbatic era în realitate fiul ei, dar nu era nici naivă –, iar Joan va adăuga că acceptase doar ca să evite o scenă. Iar dacă mama ei o întreba ceva despre comportamentul lordului Burke, îi va spune că era un bărbat plictisitor, fără maniere alese. Desigur, nu va menţiona absolut nimic despre palmierii în ghiveci.

— Să vă pieptăn părul, domnişoară? întrebă atunci Polly.

Joan se uită la buclele ei, care erau rodul muncii asidue al lui Janet şi oftă. Spre deosebire de coafura elegantă a fetei din revista *Ackermann,* părul ei stătea înfoiat în toate părţile şi o făcea să arate ca un pudel.

— Da.

Polly trecu atunci pieptenele prin părul ei şi îndepărtă tot efortul depus de Janet în realizarea coafurii sale. Joan îşi studie reflexia din oglindă. Chiar nu era o femeie frumoasă. Dar, cu toate acestea, lordul Burke o sărutase. Îşi spuse că toate afirmaţiile lui se datorau faptului că era un crai notoriu şi nicio femeie nu era în siguranţă în preajma lui. Dar pe de altă parte… spusese că pieptul ei arăta încântător. Îşi schimbă atunci poziţia în scaun şi inspiră profund, încercând să înţeleagă la ce se referise. Pieptul ei era plin şi rotund – la fel ca şi restul siluetei sale. Janet îi legase foarte strâns corsetul în seara aceea, în încercarea de-a i-l face să pară mai mic, însă nu funcţionase. Joan doar se simţise ca o gâscă şi, în

plus, îi mai şi fusese greu să respire toată seara. Încă de când împlinise şaisprezece ani, îşi privise silueta rotundă ca pe ceva înspăimântător. Înălţimea ei peste medie i se păruse mereu un lucru îngrozitor… dar să mai fie şi plinuță, pe deasupra? Nu avea deloc o siluetă rafinată pentru o domnişoară. Tinerele doamne trebuiau să fie slăbuţe şi delicate ca să le stea bine cu rochiile la modă. Era oare posibil ca unor domni să le placă o siluetă mai generoasă?

Nu că i-ar fi păsat vreun pic ce părere avea Tristan Burke despre asta. Îşi reaminti atunci că el nu era altceva decât un crai notoriu. Aşa că nu, nu avea de ce să-i pese! Omul era un ticălos. Un derbedeu. Şi nu ar fi trebuit să se mai gândească deloc la el. Şi nu voia să ştie nici dacă se dovedea că era într-adevăr genul de bărbat care i-ar fi admirat silueta… darămite să-i mai şi pese.

Cu toate acestea, dacă lui i se păruse că avea un piept încântător, era posibil ca şi un alt bărbat să fie de aceeaşi părere.

După ce plecă Polly, Joan rămase singură şi putu să scoată în sfârşit de sub pernă exemplarul din *50 de moduri de a păcătui,* pe care-l câştigase cu greu. Cu toate acestea, nu se putea concentra deloc. Răsuci revista pe toate părţile. Părea destul de nevinovată. Pe copertă era scris cu litere simple *50 de moduri de a păcătui.* Era o scriere demnă de orice broşură teologică. Însă povestea dinăuntru numai decentă şi plină de învăţăminte

nu era. Fiecare număr povestea flirturile lui Lady Constance – o femeie de lume, cu un nume destul de nepotrivit, după părerea lui Joan. În afara faptului că era o văduvă cu o poziţie socială bună, Constance nu spunea prea multe despre ea acolo. Însă scria foarte mult despre bărbaţii care căutau să îi între în graţii. Şi în loc să folosească fraze rezervate şi sfioase, care să lase loc imaginaţiei, Lady Constance descria fiecare detaliu intim al întâlnirilor ei amoroase.

Numai asta ar fi fost suficient pentru a face scrierile ei de-a dreptul scandaloase. Însă povestea ei se transforma în cea mai căutată publicaţie din Londra datorită domnilor pe care îi primea Constance în budoarul ei. Aceştia erau oameni de stat, ofiţeri, oameni de ştiinţă şi oameni de litere, care semănau izbitor de mult cu anumiţi domni din viaţa reală. Oricine ar fi crezut-o pe cuvânt ar fi putut înţelege că Lady Constance se însoţea cu elita societăţii engleze, chiar sub nasul ei. O parte a societăţii se declara de-a dreptul îngrozită de asemenea indiscreţii. Iar bărbaţii în cauză susţineau că nu erau vinovaţi de astfel de activităţi carnale şi ofereau recompense pentru aflarea identităţii autoarei. Dar toţi ceilalţi primeau cu bucurie provocarea de a-l demasca pe fiecare dintre amanţii lui Constance.

Joan ştia că până şi mama ei citea poveştile, pentru că auzise frânturi de conversaţii cu alte doamne. Desigur, asta nu însemna că era de acord

ca şi fiica ei să le citească. Din contră, credea că era o lectură nepotrivită, tocmai pentru că ştia ce conţinea *50 de moduri de a păcătui.* Iar asta, fireşte, nu făcea altceva decât să intensifice dorinţa lui Joan de a citi revista, în ciuda tuturor obstacolelor. Era publicată într-un fel misterios şi aproape tainic, totuşi era distribuită regulat. Trebuia să ştie dinainte ce librării o vindeau şi să abordeze problema exact la momentul potrivit. Ediţiile noi apăreau fără niciun avertisment şi se vindeau toate în mai puţin de o oră. Iar acela era primul număr pe care Joan reuşise să-l procure de una singură. Până atunci, Penelope era cea care fura exemplarele mamei ei şi le împărţea cu ea şi cu Abigail. Cele trei fete urmăreau cu aviditate seria de povestiri.

Dar, într-un fel sau altul, când deschise revista în seara aceea… Joan vedea numai frunze de palmier în loc de cuvinte. Pentru că în seara aceea fusese sărutată de un crai adevărat şi a citi despre săruturi şi îmbrăţişări fictive părea în comparaţie cu evenimentele reale.

Se pomeni întrebându-se dacă lordul Burke citise şi el vreun număr al revistei. Sau dacă ştiuse vreodată ce era cu adevărat. După felul în care o tachinase în librărie, acuzând-o că citea poezii erotice, părea puţin probabil să fi ştiut ce era şi să se fi abţinut de la a comenta pe subiect. Dar, pe de altă parte, nu s-ar fi gândit niciodată nici că ar fi cumpărat revista pentru ea… chiar dacă o făcuse

doar ca să o chinuiască.

Îşi lipi palma de tâmplă, încercând să şi-l scoată cu forţa din minte pe lordul Bădăran. Normal că nu citea revista. În fond, de ce ar fi avut nevoie s-o citească? Probabil că viaţa lui era de zece ori mai desfrânată decât orice se regăsea în paginile acelea. Asta presupunând că un om putea fi mai desfrânat de atât. Anumite pasaje o făceau să se înroşească şi să stea trează noaptea în patul ei întrebându-se dacă actele descrise erau cu adevărat posibile. Oare exista vreun bărbat pe lume care să poată duce o femeie atât de sus pe culmile extazului, încât aproape să leşine? Asta făcea o poveste palpitantă – atât de palpitantă, încât părea incredibilă. Totuşi, în seara aceea se gândi pentru prima dată că poate era posibil. Cu siguranţă extrem de exagerat, dar poate că exista şi o urmă de adevăr undeva acolo.

Deschise din nou revista şi netezi prima pagină, cu un interes nou descoperit. În numărul precedent, apăruse o scenă foarte tensionată care avea loc la operă – în care amantul lui Constance se furişase în loja ei şi îngenunchease pe podeaua din spatele scaunului ei, ca să o satisfacă. Fuseseră pe punctul de a fi descoperiţi, întrucât gemetele şi suspinele lui Constance atinseseră punctul culminant exact în clipa în care muzica se oprise brusc. Descrierea dovedea că autoarea chiar fusese acolo. Şi, bineînţeles, toată lumea din Londra era sigură că stătuse chiar în loja de lângă

ea. Totul se încheiase cu Constance jurând că din clipa aceea va avea un comportament extrem de decent. Dar nimeni nu credea asta, desigur – sau cel puţin nu voia să creadă. Joan îşi aranjă perna, apoi se instală în pat, ca să citească şi să afle în ce mod păcătos îşi va încălca aceasta jurământul.

Paginile care urmau erau extrem de şocante. Lordul Everard, descris ca o bestie mare de om, îi spuse lui Constance că auzise de aventura de la operă. Şi, aparent, asta o făcea foarte atrăgătoare în ochii lui, aşa că stabiliră o întâlnire chiar pentru noaptea aceea. Joan făcu ochii mari când citi metoda prin care ajungeau cei doi pe culmile plăcerii: lordul Everard o bătea la fund pe Constance! Iar apoi o implora să-l biciuiască şi ea pe el cu o cravaşă în timp ce făceau dragoste. Joan rămase cu gura căscată până când ajunse la finalul povestirii. Dădu imediat înapoi la început, ca să o mai citească o dată, înainte de a se prăbuşi în pat şi a se ghemui ruşinată între perne.

Datorită unor cărţi de poezie pe care reuşise să le şterpelească de la fratele ei, în clipa aceea Joan ştia mult mai multe decât alte domnişoare despre împreunările care aveau loc între un bărbat şi o femeie. Toate acele cunoştinţe era desigur în zadar pentru o fată bătrână. Totuşi, Joan nu-şi pierduse speranţa. Poate că într-o zi va apărea un bărbat care s-o considere suficient de atrăgătoare, încât să vrea să se însoare cu ea. Iar atunci va putea explora şi ea toate acele delicii senzuale. Se

întrebă atunci cât de excitant trebuia să fie să încerce astfel de lucruri pe propria piele, dacă totul i se părea extrem de tulburător doar citind despre asta.

Îşi trecu uşor degetele pe gât, închipuindu-şi cum ar fi fost să fie şi ea obiectul unei dorinţe carnale nestăvilite. Cum ar fi fost să ştie că undeva în lume exista un bărbat care o admira şi o dorea cu atâta disperare, încât ar fi riscat orice scandal ca să aibă relaţii intime cu ea… să o ţină în braţe şi să facă dragoste cu ea pasional, până când ar fi murit de plăcere. Petrecu câteva minute savurând acest gând, şi, dintr-un motiv sau altul, iubitul misterios începu să semene în mintea ei cu lordul Burke. Chiar şi atunci când încerca în mod deliberat să alunge imaginea acelui pretendent stăruitor – închipuindu-şi-l cu părul blond şi cu trup zvelt ochii lui tot păreau să strălucească la fel de diabolic precum cei ai lordului Burke.

Se răsuci pe burtă enervată şi răsfoi prin *50 de moduri de a păcătui,* ca să recitească scena-cheie. Doar că de data asta zăbovi supra fiecărui cuvinţel, citind din nou cum Sir Everard o conducea pe Constance spre orgasm. Femeia mărturisea că, deşi o usturau loviturile lui, o şi excitau şi-i amplificau plăcerea, aducând-o în pragul leşinului. Era evident că actul de a face dragoste era mult mai complex decât şi-ar fi imaginat vreodată Joan. Iar în clipa aceea îi veni din nou în minte un gând ticălos… că un crai

imoral precum Tristan Burke cunoştea cu siguranţă toate felurile de a face o femeie să delireze de plăcere…

Din salonul de la parter se auzi un ceas anunţând ora două dimineaţa. Sunetul acela neaşteptat care se propagă prin casa liniştită o sperie teribil. Era un singur lucru mai rău decât să fie prinsă înainte de a apuca să citească *50 de moduri de a păcătui.* Iar acesta era să fi prinsă în dimineaţa următoare, când venea Polly să facă patul. Se ridică din aşternuturi fără tragere de inimă şi se duse la biroul ei, unde ascunse broşura între paginile unei cărţi despre strategii de administrare a unei gospodării. Avea cartea de la mama ei, dar, din fericire, aceasta nu-i pusese niciodată întrebări cu privire la conţinut. În ochii lui Joan cartea aceea era extrem de valoroasă, pentru că putea ascunde între paginile ei lucruri ilicite, precum *50 de moduri de a păcătui.*

După aceea se băgă înapoi în pat, încercând să-şi alunge din minte imaginile acelea păcătoase. Una peste alta, noaptea fusese un succes. Îi trăsese un pumn în nas lordului Burke, obţinuse exemplarul ilicit din *50 de moduri de a păcătui* şi, în cele din urmă, fusese sărutată de un crai adevărat. Şi mai presus de orice nu fusese prinsă făcând nimic din toate astea. Un singur lucru îi plăcea mai mult decât să fie obraznică… şi anume să fie obraznică fără a suferi consecinţele.

După mult timp, Joan adormi cu zâmbetul pe

buze.

Însă momentul ei de respira se încheie a doua zi dimineaţă, la micul dejun.

— Bună dimineaţa, draga mea, zise mama ei, când Joan ajunse în salonul unde se lua micul dejun.

Părea că se simţea mult mai bine.

— Bună dimineaţa! Se duse apoi să-şi sărute mama pe obraz. Se pare că ţi-ai revenit complet.

Lady Bennet flutură din mână.

— Da. Tatăl tău a ţinut medicul aici mai mult de o oră. Doar m-am suprasolicitat.

— Şi n-o să mai faci din nou, adăugă tatăl ei, din celălalt capăt al mesei.

— Sunt bine, George.

— N-o s-o mai faci din nou, repetă el, dând pagina ziarului său. Măcar din milă pentru nervii mei, dacă nu din alt motiv.

Soţia lui părea pe punctul de a-şi da ochii peste cap. Joan sări imediat în apărarea mamei ei.

— Arată foarte bine în dimineaţa asta, *papa.* Şi, oricum, un bal ar suprasolicita pe oricine. A fost foarte cald acolo azi-noapte.

Tatăl ei o ţintui imediat cu privirea.

— Aşadar, sunt învins? Atunci te însărcinez pe tine, domnişoară, să te asiguri că mama ta îşi bea toată doza de tonic. Făcu apoi semn din cap spre un pahar mic de lângă cotul lui Lady Bennet, în care se afla un lichid mov-închis. O să plec acum şi o să încerc să-mi revin după neliniştea de noaptea

trecută. Se ridică în picioare şi făcu o plecăciune scurtă. Sunt servitorul dumneavoastră, doamnelor.

— La revedere, *papa,* rosti Joan dulce. Să ai noroc când pariezi la cursele de la Tattersall.

— Obrăznicătură mică, zise el, făcându-i cu ochiul, apoi părăsi încăperea.

— Chiar te simţi bine, mamă? întrebă Joan, întorcându-se din nou spre femeie, după plecarea tatălui ei.

Lady Bennet arăta într-adevăr mult mai bine. Dar, de aproape, Joan observă că era încă destul de palidă.

— Destul de bine. Expresia ei aspră dispăru însă imediat, pentru că o apucă o criză de tuse. Joan îi împinse în linişte doza de tonic. Of, bine, bine, murmură mama ei. O bău pe toată, apoi se strâmbă. Poftim. Poţi să-l înştiinţezi pe tatăl tău că am băut amestecul acesta îngrozitor. Şi acum poţi să-mi spui cum ai ajuns să dansezi cu lordul Burke aseară.

Mama ei pregătise acea ambuscadă ca o maestră. Joan abia ce începuse să zâmbească aprobator la sugestia de a-l înştiinţa pe tatăl său, aşa că fu prinsă cu garda jos de cuvintele ei. În loc de răspunsul calm şi neinteresat pe care-l pregătise, scoase pe gură o întrebare aproape vinovată:

— De unde ştii de asta?

— Azi-dimineaţă la prima oră am primit o

scrisoare de la Lady Deveres.

Joan ridică lingura şi împunse ouăle din farfuria sa. Lady Deveres este cunoscută pentru talentul ei de bârfitoare. Dacă transmitea o poveste sigur era adevărată – indiferent cât de şocantă ar fi părut. Până atunci, Joan considerase asta un lucru bun, dar în momentul acela nu mai era aşa de sigură.

— Aha! Ei bine, da, am dansat cu el, dar numai pentru că mi-a fost teamă că altfel ar fi putut face o scenă.

Lady Bennet bătu din degete pe masă.

— Fără îndoială. Dar el este absolut inacceptabil. E mult prea sălbatic şi lipsit de maniere.

— La fel ca Douglas, îndrăzni Joan să adauge. Mă gândesc că probabil Douglas a pus pariu cu el pe vreo sumă exorbitantă că nu va dansa cu mine şi el a acceptat doar ca să-i facă în ciudă.

— Fratele tău nu e genul care să pună pariuri cu oameni de teapa lui Burke. Ar fi complet depăşit de situaţie, zise Lady Bennet. În plus, Douglas n-ar implica niciodată numele tău în vreun pariu.

Douglas chiar ar fi riscat orice pentru un pariu care i se părea interesant. Însă Lady Bennet avea perfectă dreptate când spunea că era complet depăşit când venea vorba de lordul Burke. Douglas primea de la tatăl său o alocaţie lunară de burlac, dar se zvonea că lordul Burke avea disponibile peste douăzeci de mii de lire pe an. L-ar fi putut cumpăra şi vinde pe Douglas de mai

multe ori şi probabil făcuse asta nu doar o dată. Joan renunţă la a mutila ouăle şi-şi turnă nişte ceai.

— Nu-mi vine în minte niciun alt motiv pentru care m-ar invita la dans lordul Burke. În plus, Douglas mi-a aruncat o privire atât de urâtă în timp ce dansam, încât am fost sigură că i-am făcut un mare rău acceptând invitaţia. Şi trebuie să recunoşti şi tu că Douglas s-a băgat în multe belele la îndemnul lordului Burke.

Lady Bennet strânse din buze.

— Am să discut cu el despre asta.

— Chiar cred că ar fi bine s-o faci, afirmă Joan, serioasă. Dacă nu ştiai, lordul Burke stă la el acasă. Cine ştie la ce trăsnăi l-ar putea încuraja pe Douglas?

Mama ei se încruntă. Joan se gândi că spusese suficient, aşa că se întinse să mai ia o brioşă.

Intră un lacheu care ţinea pe tavă o scrisoare.

— Acum a venit, milady, zise el, oferindu-i scrisoarea lui Lady Bennet.

Mama ei citi destinatarul de pe plic, înainte de a i-o întinde.

— E pentru tine.

Joan deschise scrisoarea.

— E de la Penelope Weston. Mă invită să mă plimb cu ea prin parc, poimâine. Joan se miră că Penelope putea aştepta atât de mult. Probabil ea şi Abigail erau disperate să afle ce se întâmplase noaptea trecută. Într-un fel, Joan se aşteptase ca

Penelope să dărâme uşa la prima oră a dimineţii.

Mama ei închise ochii o clipă. Fetele Weston nu prea făceau parte din categoria persoanelor din societate cu care îi plăcea să se asocieze fiica ei. Domnul Weston era fiul unui avocat şi-şi clădise averea făcând transport maritim – ceea ce nu era la fel de rău ca negustoria –, dar tot nu era o afacere tocmai rafinată. Dar, chiar şi aşa, o averea era o avere. Iar domnul Weston le oferise fiicelor lui o zestre imensă, în speranţa că aşa vor mai urca pe scara socială. Şi, ca rezultat, familia era invitată la cele mai importante evenimente sociale. Amfitrioanele londoneze nu-şi puteau priva fiii cei tineri de posibilitatea de a prinde o moştenitoare bogată.

Şi, indiferent că aveau avere sau nu, Joan găsise nişte spirite înrudite în Abigail şi Penelope. Chiar dacă şi-ar fi dorit nespus de mult ca familia să aibă relaţii sociale mai bune, Lady Bennet nu putea să nu recunoască faptul că doamna Weston era o femeie stilată şi rafinată. Iar fiicele ei erau plămădite din aceeaşi esenţă.

— Nu am nimic împotrivă, zise ea. Joan… ţi-a spus cumva lordul Burke că a acţionat aseară din cauza unui pariu?

Joan se opri, pe jumătate ridicată din scaun.

— Nu, zise ea cu prudenţă. Aşa am presupus… Nu cred că şi-a dorit cu adevărat să danseze cu mine. Nu părea deloc să-i facă plăcere. Îndepărtă din minte cu fermitate ultimele câteva minute ale

întâlnirii lor. S-a contrazis cu mine tot timpul, iar când s-a terminat dansul a plecat fără măcar să-şi ia la revedere.

Lady Bennet o studie cu atenţie. Joan păstră pe chip o expresie inocent de indiferentă.

— Mi se pare ciudat, zise în cele din urmă mama ei pe un ton bănuitor. Nu prea cred că eşti genul de femeie care să-l intereseze pe un bărbat ca el. Îşi înăbuşi apoi în batistă o criză de tuse, dar când Joan se întinse după ceainic, îi făcu un semn din mână că nu era nevoie. Foarte bine, poţi pleca. Dar, Joan, draga mea, dacă te mai invită la dans pe viitor, va trebui să-l refuzi. Nu am încredere în el.

Joan răsuflă uşurată şi zâmbi. Încercă să nu ia în seamă faptul că propria mamă considera că era neatrăgătoare pentru bărbaţi – cel puţin pentru bărbaţii diabolic de chipeşi. Tot ce conta era că va reuşi să scape de orice urmări grave.

— Desigur, o să-l refuz, mamă. Deşi mi se pare foarte puţin probabil ca lordul Burke o să mă mai caute vreodată.

Capitolul 8

A doua zi după bal, Tristan se trezi devreme şi se duse la salonul de box. Nu se mai dusese acolo de mult, dar de data asta se dezbrăcă până la talie şi petrecu aproape trei ore în ring, întrecându-se

cu oricine voia să lovească şi să fie lovit. Şi ar mai fi zăbovit acolo, savurând felul în care îl ardeau muşchii de la fiecare lovitură aplicată sau primită, doar că apăru Bennet, care se postă lângă ring şi rămase acolo uitându-se urât la el.

Era exact ceea ce sperase să evite când plecase de acasă în acea dimineaţă. În noaptea precedentă o lăsase pe domnişoara Bennet – îmbujorată şi tulburată – în spatele palmierilor din ghiveciul lui Lady Malcolm şi părăsise sala de bal şi conacul familiei Malcolm. Traversase oraşul până ajunse pe aleile întunecate din spatele Covent Garden – unde un om putea uita de el în cârciumi şi spelunci. Pentru că avusese nevoie să se piardă acolo şi să uite de el. Doamne, Dumnezeule, o sărutase pe Furie şi... gura lui încă mai tânjea după a ei. Şi nici măcar un râu de băuturi spirtoase nu-i putuseră ostoi acea nevoie.

Făcuse o mare greşeală. Şi nu era una pe care era dispus să o repete. La fel cum nu era nerăbdător nici să audă întrebarea inevitabilă a fratelui ei. Oricum, ce naiba i-ar fi putut spune? Aproape că ar fi preferat să o fi lăsat pe Jessica Elliot să-l găsească – indiferent cât de supărată ar fi fost în clipa în care fusese pe punctul de a-l surprinde în spatele palmierilor cu domnişoara Bennet. Dar se gândise că alegerea înţeleaptă era să rămână ascuns – ceea ce de fapt demonstra că instinctele sale nu erau bune de nimic.

Îl ignoră pe Bennet până îşi termină meciul. Cu

toate acestea, prietenul său îl urmă de îndată ce coborî din ring şi se îndreptă spre cada cu apă din colţul salonului. Tristan se aplecă peste ea şi-şi turnă câteva căni de apă pe faţă şi pe piept. Un servitor îi întinse apoi un prosop, iar el şi-l aruncă peste părul ud.

— Ce e? întrebă odată ce avu chipul ascuns şi în siguranţă.

— Acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu! izbucni Bennet. Ce naiba a fost în capul tău să dansezi cu sora mea?

Tristan ridică din umeri, în timp ce continua să-şi usuce părul.

— Mi-a fost milă de ea. N-a dansat nici măcar un singur dans.

— Asta nu e în niciun fel vina ta! Şi îndrăznesc să spun că oricum nu-i place să danseze, de vreme ce e mai înaltă ca majoritatea bărbaţilor din încăpere.

Bennet nu-şi cunoştea deloc sora, dacă putea crede cu adevărat că femeilor nu le plăcea să danseze. Apăruse o oarecare emoţie pe faţa ei în timpul dansului de seara precedentă… o încântare care era atât melancolică, cât şi hotărâtă – de parcă îşi dorea cu ardoare să se bucure de fiecare clipă de dans, indiferent cine era partenerul ei. Expresia aceea de pe chipul ei îl ţinuse treaz până foarte târziu în noapte şi era parţial responsabilă pentru dorinţa lui de a se pedepsi din ziua aceea. Ea îşi dorise din toată fiinţa ei să danseze. Ba

chiar tânjise s-o facă, în ciuda faptului că el nu fusese un partener prea fermecător.

— Nu e vina ei că e înaltă. Nu era obligată să accepte când am invitat-o.

— Dar de ce naiba ai invita-o de la bun început? ceru să ştie Bennet. Tu ai fost cel care-a zis că e o pacoste şi că ar trebui evitată. Şi acum mama vrea să mă jupoaie de viu pentru că am expus-o în faţa ta! M-a acuzat că am pus pariu cu tine să dansezi cu Joan. Ce gând îngrozitor! Să risc să pierd bani pe ceva care ar avea legătură cu sora mea! Se strâmbă. Sunt sigur că ar face orice i-ar sta în putinţă ca să mă facă să pierd.

Tristan aruncă prosopul deoparte.

— Ai venit aici ca să îi aperi onoarea surorii tale sau să râzi de mine că am dansat cu o asemenea gorgonă? N-are nicio logică ce spui, Bennet.

Prietenul lui îl urmă în încăperea alăturată.

— Din păcate, amândouă. Mama a venit personal la uşa mea azi-dimineaţă ca să-şi verse nervii pe mine, după ce a aflat că ai dansat cu Joan… Unde mai pui că fost şi un vals!

— Toată lumea dansează vals. De fapt, în timp ce dansam, mi s-a părut că te-am văzut şi pe tine în braţe cu o blondă fermecătoare.

Bennet se înroşi la faţă.

— Ei bine… da… Mama a insistat să mai dansez o dată cu domnişoara Drummond.

Tristan destupă o cană de apă rece şi luă o înghiţitură lungă, încă mai evita să dea ochii cu

Bennet – ceea ce era o dovadă de laşitate. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să se schimbe.

— Voiai să stau pe margine ca un nătărău în timp ce tu dansai pe-acolo ca o lebădă? Tu m-ai pus să merg la blestematul ăla de bal.

— Dar nu ca să dansezi cu Joan, mârâi Bennet. La naiba, Burke! Se opri o clipă din vorbit şi-şi trecu mâinile prin păr. Ştii că mama nu te-a plăcut niciodată, continuă apoi calm.

— Asta n-a fost din cauza a ceva ce am făcut eu, sublinie Tristan, aruncându-i în sfârşit o privire aspră. Ştii al naibii de bine că mă consideră responsabil pentru toate viciile tale, dar nu se opreşte nicio clipă să se întrebe cum reuşeşti să continui cu ele şi în absenta mea.

Bennet se înroşi şi mai tare.

— De acord! Dar n-are sens să mă mai contrazic cu ea acum. Este foarte înverşunată împotriva ta. Aşa că las-o în pace pe Joan, de dragul amândurora. Rânji apoi trist. Nu ar trebui să fiu atât de tranşant. Ai spus chiar tu că e o mare belea. Să ştii că de fapt chiar îţi fac o favoare… Dacă te mai întâlneşti vreodată cu ea, ai permisiunea mea să fugi în direcţia opusă.

Tristan doar mârâi şi apoi pocni din degete, ca să i se aducă hainele. Furia era într-adevăr o belea… şi chiar mai mare decât ar fi bănuit el vreodată. Pentru că Tristan nu voia să fugă în direcţia opusă când o va vedea pe domnişoara Bennet – oricât de enervantă ar fi fost. Voia să o

învingă şi să o lase fără cuvinte. Voia să o audă mărturisind că ea se înşela, iar el avea dreptate – indiferent de subiect. Şi cel mai îngrijorător lucru dintre toate… voia să o sărute până când uita de ea, după ce făcea asta. Sau poate chiar şi înainte. Pesemne îi lipsea o doagă.

— Aşadar, spune-mi, ar trebui să te felicit? întrebă atunci, încercând să schimbe subiectul şi să-l facă pe Bennet să nu mai vorbească despre Joan. Va trebui să mă mut la un hotel, ca mireasa ta să poată redecora casa?

— La naiba, Burke, nu sunt logodit… zise uitându-se urât.

— După ce ai dansat două dansuri cu aceeaşi femeie? Sigur nu mai durează mult.

— Am vrut doar să-i fac pe plac mamei mele, mârâi Bennet.

Servitorul se întoarse cu hainele. Tristan luă cămaşa şi şi-o trase peste cap.

— Îmi amintesc vag de mama ta. Nu era chiar cea mai îngrozitoare femeie din lume. De ce, Doamne iartă-mă, inspiră atâta groază în inimile copiilor ei, încât nu pot nici să clipească fără să se teamă de pedeapsa ei?

— Nu e vorba de groază! exclamă Bennet. Doar că… doar… Doar că nu e niciodată o idee bună să o înfurii, atâta tot. Pentru că aşa ai parte de linişte şi pace. Se încruntă. S-a plâns şi Joan la tine în legătură cu ea?

Servitorul îi întinse lavaliera, călcată frumos.

— Nu a ieşit pe furiş sora ta alaltăieri, după ce a venit la tine acasă? M-am gândit că făcea asta împotriva dorinţelor mamei tale, deşi, de fapt, n-a făcut altceva decât să se plimbe pe Bond Street. Iar tu nu eşti în stare nici măcar să-i spui că refuzi să te duci la un bal. Începu apoi să-şi înnoade lavaliera, cu ochii aţintiţi spre oglinda pe care i-o ridicase servitorul. Presupun că într-un fel e de înţeles de ce o doamnă nemăritată este ţinută din scurt de mama ei, adăugă el. Dar tu eşti un bărbat în toată firea. Trebuie să prinzi curaj, bătrâne! A fi împăciuitor duce la subjugare.

— De parcă ai şti tu! pufni Bennet.

Ai fost liber ca pasărea cerului toată viaţa ta!

Tristan trase capătul liber al lavalierei prin nod şi îl fixă cu un ac.

— Da, liber de toată supravegherea asta parentală, care te scoate pe tine din minţi. Tristan nu avusese niciun cămin iubitor, însă se abţinu să pomenească asta. Părinţii lui muriseră de atât de mult timp, încât nici nu-şi mai amintea de ei. Aşa că nu avea de unde să ştie că mama lui nu ar fi fost chiar mai rea decât mama lui Bennet.

— Cu siguranţă nu mi s-a părut niciodată că te-ar deranja asta! Bennet îl bătu prieteneşte pe spate. Aparent îi revenise voia bună. Crede-mă pe cuvânt când îţi spun… e mai uşor doar să fii împăciuitor cu mama. Am dansat cu fata, toată lumea a fost mulţumită şi acum sunt liber din nou.

— Dar ţi-a plăcut de ea?

Bennet clipi.

— Poftim?

— Te întreb dacă ţi-a plăcut de ea? repetă Tristan, îmbrăcându-şi haina. Dacă tot trebuie să dansezi vals cu o fată, poţi la fel de bine să te bucuri de moment.

Celălalt bărbat se uită la el o clipă, apoi izbucni în râs.

— Să fiu al naibii! Nu trebuie să-ţi placă de o fată ca să-ţi placă să dansezi vals cu ea. Ştii foarte bine că domnişoara Drummond nu seamănă deloc cu femeile care-mi plac mie. Dar te-aş putea întreba şi eu dacă ţie ţi-a plăcut să dansezi cu sora mea!

Tristan ar fi trebuit să râdă. Ar fi trebuit să fie de acord cu el şi să lase lucrurile aşa. În schimb, îşi aminti zâmbetul de pe chipul ei din clipa în care începuse muzica şi-şi aminti cum i se legăna trupul la braţul lui. Dintr-un motiv sau altul, nu putea să-şi bată joc de domnişoara Bennet. Nici măcar de dragul fratelui ei.

— De fapt, chiar mi-a plăcut, zise el şi plecă, înainte ca Bennet să-şi poată reveni din şoc.

Capitolul 9

În dimineaţa zilei în care urma să se întâlnească cu surorile Weston ca să se plimbe prin parc, Joan trândăvi în pat până târziu, încercând să

născocească o poveste care să le satisfacă pe deplin curiozitatea lui Abigail şi Penelope – fără a dezvălui însă prea mult. Învăţase de-a lungul timpului că era mai bine să se păstreze cât mai aproape de adevăr, ca să evite să se încurce în minciuni mai târziu. Cu toate acestea, era evident că trebuia să le spună despre sărut. Nu doar că era o ştire de o importanţă monumentală, dar sărutul fusese suficient de plăcut – iar omul suficient de enervant, încât să necesite o analiză detaliată.

Însă trebuia să aibă la îndemână şi o diversiune, în caz că situaţia devenea stânjenitoare. Decise cu regret că va trebui să sacrifice *50 de moduri de a păcătui.* Dar când coborî într-un final din camera ei, uită de asta cu desăvârşire. Servitorii alergau în toate părţile, iar Smythe, majordomul, părea şi mai ursuz decât de obicei. Se opri pe hol, întrebându-se ce se întâmplă. Spre marea ei uimire, coborî şi tatăl ei, care era îmbrăcat de călătorie. Îl escorta pe doctorul Samuels – medicul care fusese acolo şi-n dimineaţa trecută, ca s-o consulte pe mama sa.

— Ce s-a întâmplat, *papa?* îl întrebă imediat după plecarea doctorului.

— O duc pe mama în Cornwall, zise el. Pentru sănătatea ei.

Joan rămase cu gura căscată când îl auzi.

— Oh! O, Doamne! Atunci înseamnă că nu se simte bine, nu?

Mama ei tuşise foarte mult în ziua precedentă şi se culcase mai devreme decât de obicei. Dar nimeni nu lăsase de înţeles că era vorba despre ceva grav.

— Nu, zise tatăl ei sumbru, nu se simte mai bine. Starea ei s-a înrăutăţit peste noapte şi l-am chemat pe Samuels înainte de ivirea zorilor.

— Şi ce a zis că are?

— A zis că ceva îi inflamează plămânii şi că se simte şi mai rău din cauza aerului de la Londra.

Joan nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei atât de îngrijorat.

— Janet termină chiar acum de împachetat şi vom pleca de îndată ce are bagajul gata, explică el.

— Biata mama! strigă ea. *Papa,* o să se facă bine, nu-i aşa?

— Da, aşa cred. Zâmbetul îi era sincer, deşi destul de încordat. Intenţionez să fac tot ce e omeneşte posibil ca să mă asigur că se va însănătoşi.

— Sigur că da. Pentru câteva clipe înspăimântătoare, Joan se gândi că era posibil ca mama ei să moară. Îl strânse de mână pe tatăl ei. Ar fi trebuit să mă trezeşti… Habar n-am avut! O pun pe Polly să-mi facă bagajele imediat. Va dura cel mult o jumătate de oră şi…

— Nu, zise el ferm. Nu vii cu noi… *nu ai voie* să vii cu noi, adăugă apoi, de îndată ce ea dădu să protesteze. Doctorul nu e sigur ce anume a

îmbolnăvit-o pe mama ta, şi, chiar dacă ai vrea să vii în Cornwall, nici eu, nici mama ta nu-ţi vom îngădui. Niciunul din noi nu vrea să te îmbolnăveşti şi tu.

— Dar tu te duci! protestă ea. *Papa,* pot fi de ajutor…

— Ştiu asta, dragă fată, zise şi o îmbrăţişă. Dar nu vii, şi cu asta am încheiat subiectul.

— Bine. Joan rămase tăcută o clipă, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Atunci voi locui cu familia Weston până vă întoarceţi voi?

— Nu. Tatăl ei şovăi o clipă. Nu ştiu exact cât timp vom fi plecaţi şi, în plus, e prea din scurt şi n-aş vrea s-o deranjez pe doamna Weston. Am rugat-o pe mătuşa Evangeline să vină să stea cu tine.

— Pe mătuşa Evangeline! Joan rămase încă o dată cu gura căscată de uimire.

Evangeline, contesa de Courtenay, era sora tatălui ei. Femeia rămăsese văduvă de două ori şi se apropia de cincizeci de ani. Cu toate acestea, orice presupunere că titlul sau vârsta ar fi transformat-o într-o femeie aşezată şi respectabilă era total greşită. Evangeline era plină de viaţă, neconvenţională şi nu se temea de blamul sau dezaprobarea celorlalţi. În primul sezon al lui Joan, Evangeline provocase un mic scandal, asociindu-se cu renumitul şi mult mai tânărul cercetător, Sir Richard Campion. În cele din urmă, cei doi plecaseră la Chelsea, unde Sir Richard reuşise să-şi cumpere o moşie învecinată cu cea a

lui Evangeline. Iar asta o făcuse pe Lady Bennet să-i taie pe amândoi de pe listele ei de invitaţi. Joan chiar o şi auzise pe mama ei numind-o uşuratică, iar acesta era unul dintre cele mai grave lucruri pe care le putea spune despre orice doamnă. Mătuşa Evangeline se autointitula oaia neagră a familiei Bennet şi aparent şi savura asta din plin.

Şi acum mătuşa Evangeline venea ca să-i fie însoţitoare?

— Ooo… îşi drese glasul. Sunt sigură că o să fie minunat. Ce face mătuşa Evangeline?

— E într-o formă foarte bună, zise tatăl ei, aruncându-i o privire de avertizare. Să nu o încurajezi în niciun fel, Joan!

Fără să vrea, ea se îmbujoră puţin.

— Sunt sigură că nu înţeleg la ce te referi.

Tatăl ei pufni.

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Dacă Evangeline îţi oferă coniac, va trebui să o refuzi.

— Da, *papa.*

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru whisky, vin de Porto şi orice altă băutură care e mai tare decât un pahar de şampanie, fata mea deşteaptă. Aminteşte-ţi de mama ta.

Joan ţuguie buzele.

— Dar cu siguranţă mama nu şi-ar dori să fiu nepoliticoasă cu mătuşa Evangeline.

— Nu. Dar şi-ar dori să o refuzi elegant şi fermecător, cum te pricepi prea bine. Îi zvâcniră

apoi buzele, de parcă s-ar fi străduit să nu zâmbească. Mama ta o să-şi facă griji pentru asta dacă nu îţi dai cuvântul, iar eu nu vreau să se îngrijoreze din niciun motiv.

— Nu, sigur că nu. Joan redeveni serioasă. Şi cât timp crezi că o să fiţi plecaţi?

— Două luni. Sau poate trei.

Asta însemna foarte mult timp. De fapt, mult mai mult timp decât fusese departe de părinţii ei de ani de zile. În clipa aceea îşi dădu seama cât de îngrijorat trebuia să fie tatăl ei pentru sănătatea mamei sale dacă era dispus să plece din Londra atât de din scurt şi pentru mai mult de câteva săptămâni.

— Dar o să ne scrii, nu-i aşa? Ca să ştim şi eu, şi Douglas cum se simte mama?

— Douglas nu o să fie nici el în Londra, zise tatăl ei şi un alt rid de îngrijorare îi brăzdă fruntea. Plănuisem să plec la Ashwood House, ca să văd cum merg lucrurile acolo. Cineva trebuie să supravegheze reconstrucţia casei după inundaţii. Aşa că o să-l trimit pe Douglas, de vreme ce eu nu pot ajunge.

— Pe Douglas? Joan îl privi lung, din nou extrem de şocată, îl trimiţi pe Douglas să construiască ceva? „Mai întâi Evangeline, şi acum asta?”, se gândi Joan. Era ca şi cum lumea s-ar fi răsturnat cu susul în jos, schimbând complet ani întregi de aşteptări.

— Nu va trebui să construiască nimic acolo.

Trebuie doar să supravegheze lucrările şi să mă ţină la curent cu tot ce se întâmplă. Tatăl ei se opri o clipă. Oricum, cred că o să-i prindă bine experienţa asta. Anul acesta n-a făcut altceva decât să provoace necazuri în oraş.

— Ştiu, dar… o, Doamne! Joan nu simţea nici cea mai mică remuşcare că îl învinovăţise pe nedrept pe fratele ei pentru faptul că dansase cu lordul Burke. Merita asta din plin şi oricum era sigură că făcuse lucruri mult, mult mai grave decât cele despre care aflaseră părinţii ei. Şi cum a primit vestea?

— Destul de bine.

Majordomul veni şi-i şopti ceva la ureche tatălui ei, iar acesta încuviinţă din cap. Se întoarse apoi încă o dată spre Joan.

— O să te înţelegi bine cu Evangeline, nu-i aşa? Am încredere în tine că vei face tot ce-ţi stă în putinţă.

— Ai mai multă încredere în mine decât ai în ea.

— Am încredere şi în ea, zise el fără să clipească, însă combinaţia mă îngrijorează.

Înainte ca Joan să-i poată răspunde, o mişcare de pe scări îi atrase atenţia. Janet tocmai cobora scările. Cu o mână îşi încheia nasturii de la haină, iar în cealaltă ţinea perne şi pături de călătorie. În spatele ei coborau doi lachei. Se mişcau mult mai încet şi prudent şi o purtau între ei pe Lady Bennet. În loc să protesteze, mama ei era palidă şi obosită. În plus, tresărea la fiecare pas. Joan se

gândi atunci că părea bolnavă – foarte bolnavă – şi inima i se strânse imediat de frică.

— O să fiu bine, *papa,* promise ea iute. O să am grijă şi de mătuşa Evangeline şi o s-o fac pe mama să fie mândră de mine.

— Ştiam eu.

Tatăl ei îi aruncă un zâmbet scurt, înainte de a traversa coridorul cu paşi mari. Urcă scările câte două deodată, grăbindu-se să se apropie de soţia lui. Lady Bennet îi aruncă şi ea un zâmbet slab, dar plin de recunoştinţă. Tatăl ei îi făcu apoi semn unui lacheu să plece şi o cuprinse cu braţul său.

Joan simţi lacrimile împânzindu-i ochii. Când ajunseră la baza scărilor, tatăl ei o luă în braţe pe Lady Bennet. Se purta cu ea cu foarte multă grijă – de parcă ar fi fost plămădită din cea mai fragilă sticlă. Mama ei fusese cea puternică toată viaţa… cu o voinţă de fier şi un spirit îndărătnic. Tatăl ei fusese mereu părintele comod, care închidea ochii la micile obrăznicii ale lui Joan şi care era mereu dispus să-i dea pe furiş un biscuit sau să-i cumpere o bonetă după ce era pedepsită sau mustrată de mama ei. Ea nu-l considerase niciodată un om slab – nici din punct de vedere fizic, nici intelectual. Însă tot i se părea şocant să-l vadă respingând fără să clipească protestul mamei sale – cum că se putea deplasa singură –, dând ordine detaliate servitorilor şi părăsindu-şi fără nicio ezitare toate îndatoririle şi responsabilităţile.

Îl urmă pe tatăl ei până la trăsura care aştepta,

apoi se grăbi să o ajute pe Janet să aranjeze pernele sub picioarele şi spatele mamei sale. Lady Bennet fu cuprinsă de două ori de accese de tuse, iar Joan văzu batista pătată de sânge înainte ca Janet să o îndepărteze şi să o înlocuiască în mâna stăpânei ei cu una curată. Aruncă o privire îngrijorată spre tatăl ei. Expresia sumbră de pe chipul lui îi dădea clar de înţeles că văzuse şi el sângele. Aplecă apoi capul şi netezi pledul de pe picioarele mamei ei. Mama ei părea să se fi micşorat cumva, iar degetele îi erau la fel de albe ca batista pe care o ţinea strâns în mână. Când ridică privirea, mama ei îi zâmbi slab.

— Îţi mulţumesc, draga mea, îi zise atunci. Avea vocea moale şi răguşită.

Joan o luă de mână, cu blândeţe.

— Fă-te bine repede, mamă! I-am zis deja lui *papa* că trebuie să-mi scrie săptămânal ca să-mi spună cum te mai simţi.

Lady Bennet zâmbi.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă. Şi tu… se uită apoi la Janet. Ai vorbit cu *papa?*

Joan încuviinţă din cap.

— Da. Mi-am dat cuvântul, zise ea încet. Să nu-ţi faci griji pentru mine.

Mâna mamei i-o strânse atunci pe a ei.

— Nu o să-mi fac.

Joan se aplecă în trăsură şi o sărută pe obraz pe mama ei, în semn de la revedere, apoi coborî.

Tatăl ei tocmai îşi punea mănuşile. Majordomul

stătea în spatele lui, cu pălăria pregătită.

— Probabil călătoria va dura mai multe zile, zise el. Nu vreau s-o forţez mai mult decât e cazul.

— Sigur că nu. Joan clipi de mai multe ori, copleşită de nevoia de a protesta. Când ar trebui să sosească mătuşa Evangeline?

Tatăl ei strânse din buze şi se uită în josul străzii.

— Din clipă în clipă. I-am trimis de veste azi-dimineaţă că vom pleca pe cât de curând posibil. Se opri o clipă. Dacă nu soseşte astăzi, va trebui să te duci la Doncaster House.

Contesa de Doncaster era sora mamei sale. Dacă ar fi fost acolo verişoara ei, Joan s-ar fi dus bucuroasă să locuiască la conacul Doncaster. Însă Mariah nu era acolo. De fapt, bănuia că în clipa aceea nu mai era acolo decât contele, pentru că mătuşa Cassandra se dusese să-i fie alături lui Mariah când avea să nască. Nu ar fi putut spune că îi era efectiv frică de contele de Doncaster… însă, cu siguranţă, omul o intimida.

— Ăă… poate ar fi mai bine dacă m-aş duce la familia Weston, zise ea, apoi adăugă repede: doar până vine mătuşa Evangeline, desigur.

Din interiorul trăsurii se auzea cum mama ei tuşea din nou. Tatăl ei se încruntă, îngrijorat.

— Da, mergi la familia Weston dacă vrei, zise distras. Foarte bine. Trebuie să plecăm acum.

Joan încuviinţă energic din cap. Foarte bine! Să plece mai repede şi s-o ducă pe mama ei într-un

loc cu aer mai sănătos. Sunetul crizei de tuse o speria de moarte.

— La revedere, *papa.* Ai grijă de mama!

— O să am grijă de ea cât pot de bine. O sărută pe frunte şi spuse: Scrie-ne. Mama ta se va bucura să afle veşti despre tine.

— Aşa o să fac, *papa.* Am să vă scriu în fiecare săptămână.

Tatăl ei urcă în trăsură şi lacheul închise uşa în urma lui. Mama se aplecă în faţă, ca să-i facă cu mâna. Joan se forţă să afişeze un zâmbet strălucitor şi-i făcu şi ea cu mâna. Rămase pe caldarâm până când trăsura dispăru în capătul străzii.

Se întoarse încet şi intră înapoi în casă. I se păru dintr-odată mare şi pustie. Nu se mai auzea râsul colorat al lui *papa* şi nici nu se mai simţea energia debordantă a mamei sale. Era ca şi când cineva ar fi aruncat peste ea un giulgiu funerar. Joan se cutremură şi-şi strânse mai tare şalul în jurul umerilor. Până când sosea mătuşa Evangeline, poate ar fi trebuit să meargă la familia Weston. Nu era sigură că voia să stea singură în casa aceea goală şi cu ecou.

Dar, pe de altă parte, nu prea avea dispoziţia necesară nici pentru bârfe şi râsete. Iar acestea răsunau negreşit în conacul familiei Weston. Abigail ar fi înţeles-o şi ar fi lăsat-o în pace, însă Penelope n-ar fi putut să tacă din gură nici măcar ca să-şi salveze viaţa. De obicei, Joan se bucura de

fiecare clipă pe care o petrecea alături de surorile Weston. Dar nu şi în ziua aceea.

— Să pun să vi se aducă nişte ceai, domnişoară Bennet? întrebă încet majordomul.

Ea îşi frecă braţele şi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Smythe.

Omul făcu o plecăciune, apoi plecă şi o lăsă singură în hol. Joan nu îşi amintea ultima dată când fusese complet singură în casă. Rătăci agale spre salonul de dimineaţă. Se simţea lăsată de izbelişte. Ce va face fără mama ei care s-o supravegheze? Oare mătuşa Evangeline îi va permite să iasă în oraş? Sau poate tatăl ei îi lăsase instrucţiuni stricte? Oare cum va fi să locuiască alături de mătuşa Evangeline?

Se mai înveseli un pic, în ciuda tuturor grijilor, când se gândi la mătuşa ei renegată. Nu o mai văzuse de când mama ei refuzase să o mai primească în casa lor. Însă auzise multe zvonuri – nu că putea avea încredere în ele, desigur. Credea totuşi că lui Evangeline îi plăceau băuturile alcoolice şi că purta rochii pe care mama ei le considera complet nepotrivite. În plus, îl văzuse pe Sir Richard Campion de la depărtare, aşa că nu îi venea deloc greu să creadă că Evangeline ar trece peste dezaprobarea societăţii ca să fie cu un bărbat ca el. Dar, cu siguranţă, restul era o mare exagerare. O contesă nu participa la meciuri la box – darămite să mai şi parieze. Şi mai mult ca sigur, o doamnă nu călărea pe moşia ei, îmbrăcată

în pantaloni din piele de căprioară, ca să ajute la repararea gardurilor. Şi era absolut convinsă şi că zvonurile potrivit cărora Evangeline ar fi condus o trăsură în urma unui pariu erau tot pure invenţii.

Ca şi cum ar fi fost invocată de gândurile ei, o trăsură intră pe stradă zguduindu-se, apoi se opri în faţa uşii, care rămăsese deschisă. Joan ieşi imediat să o întâmpine pe mătuşa ei notorie. O chinuia totuşi curiozitatea.

Evangeline, Lady Courtenay, coborî atunci din caleaşca ei cu patru cai şi o îmbrăţişă imediat pe Joan.

— Draga mea fată! exclamă ea. Au plecat deja părinţii tăi? Am venit de îndată ce am primit scrisoarea tatălui tău, însă am avut o problemă cu o roată pe drum. Eşti bine? Se trase înapoi şi îi studie chipul. Nu văd lacrimi. Asta e un semn bun. Înţeleg că eşti la fel de dârză precum ceilalţi membri ai familiei Bennet.

— Oh! Ei bine… Joan o privea uimită pe mătuşa ei. Nu am vrut s-o supăr şi mai tare pe mama.

Lady Courtenay zâmbi, apoi o luă de braţ pe Joan.

— Ce fată bună! Să intrăm. Am adus cu mine o singură valiză, în care am pus doar lucrurile esenţiale. Va veni mai târziu şi camerista mea cu restul cuferelor. Sper că nu eşti singură de mult, nu?

— Nu, nu de mult, răspunse Joan când intrară în casă.

Când ajunseră în hol, mătuşa ei îşi scoase boneta şi pelerina îmblănită de călătorie, care era albă şi lungă. Interesul lui Joan se mută imediat la rochia femeii. Nu era deloc ultimul răcnet în modă, însă era absolut superbă. Corsajul avea o croială simplă şi curată, care îi sublinia perfect silueta. Fără dantelă sau alte podoabe. Avea un decolteu adânc, dar nu prea adânc, scoţând minunat în evidenţă pieptul femeii, care era la fel de plin ca al lui Joan. Fusta părea să plutească pe şoldurile ei, apoi cobora până la podea. Iar mânecile în formă de clopot erau împodobite cu aplicaţii aurii minuscule şi strălucitoare, care semănau cu cele pe le care văzuse într-o ilustraţie care o înfăţişa pe soţia unui paşă turc. Cu toate acestea, materialul rochiei i se părea cel mai şocant dintre toate: era un bumbac portocaliu lucios, brodat cu aţă galbenă. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

— O, Doamne! exclamă Lady Courtenay, privind holul. A trecut foarte mult timp de când nu am mai fost aici. Preţ de o clipă, expresia ei deveni gânditoare. Douglas e bine? îmi amintesc cum aluneca în jos pe scările acelea pe un atlas pe care îl adusese de la şcoală. Era atât de mândru de el, în vreme ce mama ta aproape că înnebunea de groază!

Joan îşi înăbuşi cu greu un hohot de râs.

— Da, e bine. Tata l-a trimis în Norfolk să supravegheze reconstrucţia conacului Ashwood.

Au fost inundaţii şi e nevoie de reparaţii… Ei bine, cumva tata a hotărât că cel mai bine ar fi să-l trimită acolo pe Douglas.

Un alt zâmbet, de data asta mai slab, lumină chipul mătuşii ei.

— A, da. Îmi amintesc că şi tatăl meu a procedat oarecum asemănător cu fratele meu. Ei bine, sper să-i fie de folos şi lui Douglas, cum i-a fost tatălui tău.

— Ce vrei să spui, mătuşă Courtenay?

Lady Courtenay îi făcu cu ochiul.

— Atunci a cunoscut-o pe mama ta. Dar gata cu amintirile. Vino şi povesteşte-mi despre tine. Simt că o să ne înţelegem de minune, nu crezi? Trebuie să-mi spui Evangeline… „Mătuşa Courtenay” sună a femeie bătrână şi cocoşată… şi nu e plăcut. Sper că nu te deranjează, dar trebuie neapărat să merg la croitor. N-am ajuns deloc la Londra anul trecut şi nu pot să mă fâţâi prin oraş în rochii de acum doi ani.

Joan rămăsese cu ochii fixaţi la ea, apoi încercă să îndepărteze gândul primei întâlniri a părinţilor ei.

— O, nu, nu am absolut nicio obiecţie! exclamă ea. Dar… Se mai uită o dată cu jind la rochia lui Evangeline. La ce croitoreasă mergi? Nu recunosc deloc lucrătura.

— Ssst! şopti Evangeline şi un zâmbet năzdrăvan luminându-i ochii. Nu trebuie să-i spui nimic mamei tale. *Croitoreasa* mea nu este o

femeie! Este italian şi are un ochi excelent pentru culoare şi textură. Îmi face rochiile astfel încât să mi se potrivească mie bine, nu neapărat după ultima modă. Îţi place asta? întrebă ea, făcând semn spre rochie.

Era absolut magnifică – şi ceva ce mama ei n-ar fi lăsat-o niciodată să poarte, în ciuda faptului că, dintr-odată, îşi dorea şi ea din tot sufletul una la fel. Înghiţi în sec.

— Da. Foarte mult!

— Atunci o să-l punem pe Federico să-ţi facă şi ţie o rochie.

Evangeline păru să observe pentru prima dată rochia pe care o purta Joan. Se opri din vorbit şi făcu ochii mari. Joan înţelegea prea bine de ce. Purta o rochie galbenă de dimineaţă, care avea fusta şi corsajul împodobite din abundenţă cu funde albastre, în ciuda faptului că fusese făcută după un tipar din ultima ediţie a revistei *La Belle Assemblee,* părea copilăroasă şi împopoţonată pe lângă rochia extravagantă şi exotică a lui Evangeline.

— Oh… sau poate ai deja un stil al tău, zise Evangeline politicoasă.

Joan se uită imediat în jos la rochia ei. Era deschisă la culoare şi drăguţă, perfectă pentru o domnişoară minionă de şaisprezece ani. Dar nu şi unei femei robuste de douăzeci şi patru.

— Mama a ales-o, recunoscu ea. Este foarte la modă.

— Şi în plus e minunată, zise Evangeline repede. Doar că… galbenul pai nu pare să fie o culoare care să ţi se potrivească foarte bine…

— Dar auriul? întrebarea îi ieşi pe gură, fără să se gândească. Joan se crispă de îndată ce o rosti.

— Ţi-ar sta minunat în auriu! exclamă imediat Evangeline. Da, ar arăta într-adevăr minunat în combinaţie cu părul şi ochii tăi.

Sunt sigură că Federico va putea crea ceva special… poate o jupă de culoare violet, cu o rochie aurie din crep şi cu corset. Şi… el nu ar sugera niciodată asta, dar cred că ar arăta absolut magnific cu nişte mărgeluţe cusute pe deasupra! Creează un efect vizual uimitor şi nu mai poartă nimeni aşa ceva.

Joan clipi când auzi asta. Să poarte ceva ce nu mai purta nimeni? Ceva ce nu era la modă? Dar, pe de altă parte… se mai uită o dată la rochia extraordinară a lui Evangeline. Numai o femeie foarte curajoasă ar purta culoarea aceea – deşi arăta absolut minunat.

— Sau poate albastru, zise ea ezitând. Îmi place destul de mult şi albastrul.

— Magnific! Evangeline strălucea de bucurie. O să comandăm una de îndată ce avem ocazia. Smythe!

Majordomul venise în hol şi aşteptase în tăcere. Faţa de obicei severă a omului se lumină imediat când femeia se întoarse şi îl strigă.

— Mă bucur foarte mult să te revăd, Smythe!

— Bine-aţi revenit, milady, zise el şi făcu o plecăciune.

— Îmi amintesc de Smythe de când era un lacheu tânăr, îi zise Evangeline lui Joan. M-a salvat o dată de o bătaie zdravănă, lăsându-mă să intru în casă pe fereastra de la spălătorie. Mă strecurasem pe furiş să văd o întrecere de alergat dintre doi lachei. A avut loc undeva lângă Vauxhall, dincolo de râul Tamisa. Mi-a luat o veşnicie să ajung înapoi acasă. Mi se interzisese să merg, dar… Doamne, Dumnezeule! A fost o întrecere absolut legendară! Doamne, şi tata aproape că şi-a smuls părul din cap, încercând să-şi dea seama cum am intrat în casă. Mă bucur foarte mult să văd că eşti încă aici, îi zise majordomului, cu căldură.

— Da, sunt, milady. Am pregătit ceaiul în salon, domnişoară Bennet.

— Doamne, ce bine mi-ar prinde o ceaşcă de ceai! Am plecat speriată, de îndată ce am primit scrisoarea de la tatăl tău. Evangeline o luă de braţ pe Joan. Trebuie neapărat să-mi spui tot ce-ţi place să faci în oraş.

Joan încuviinţă din cap spre majordom, apoi se lăsă condusă spre salon. Lumea se întorsese cu susul în jos. Douglas – cel mai iresponsabil ticălos din Anglia – fusese trimis să supravegheze reconstrucţia casei de pe moşia de vânătoare a tatălui lor. Evangeline – care părea să fie la fel de sălbatică precum se temea Lady Bennet – îi era

însoţitoare lui Joan. Iar Smythe – pe care Joan îl crezuse cel mai scorţos şi cuviincios om – o ajutase pe Evangeline să se strecoare înapoi în casă pe fereastra de la spălătorie, ca să evite pedeapsa.

Avea un presentiment ciudat că următoarele câteva săptămâni vor fi mult mai ciudate decât îşi închipuise ea vreodată.

Capitolul 10

— Burke! Aici erai. Trebuie să-ţi cer o favoare.

Tristan se opri prudent în capătul scărilor. Se străduise din răsputeri să-l evite cât mai mult pe Bennet de la confruntarea de la sala de box. Nu fusese prea greu să stea cât mai mult plecat în oraş, dar fusese greu să evite seara toate localurile preferate ale lui Bennet. Se pregăti sufleteşte să fie aruncat în stradă. Lucrul în sine n-ar fi fost mare scofală, dar chiar nu voia să-şi piardă un prieten din cauza unui blestemat de vals. Oricum nu-i plăcuse chiar atât de mult dansul.

Dar ceea ce venise după vals… Nu! Era mai bine să nu se mai gândească deloc la asta.

Îl urmă pe prietenul său, care se întorsese în camera sa.

— Ce e? întrebă el din pragul uşii.

Bennet îşi trecu mâinile prin părul care-i stătea

deja în toate direcţiile.

— Unde naiba îmi sunt cizmele? Nu cele de la Hoby, cele de ţară. Se aplecă atunci să verifice sub pat. Murdoch! urlă el. Unde îmi sunt cizmele?

Tristan se dădu la o parte, când un Murdoch hărţuit trecu furtunos pe lângă el, cu câte o cizmă în fiecare mână.

— Poftiţi, domnule. Una din cizme era lustruită, în timp ce cealaltă încă mai avea pe ea urme de noroi. În câteva minute o să fie…

— Dă-l naibii de noroi! Bennet apucă cizmele şi le aruncă în cufărul deschis din spatele său. Servitorul tresări când văzu noroiul uscat împrăştiindu-se peste hainele curate şi frumos împachetat din cufăr, însă Bennet nu reacţionă în niciun fel. Şi pelerina mea? Şi haina de ploaie?

— Da, domnule. Murdoch fugi din nou afară.

— Plănuieşti o călătorie? îl întrebă Tristan, în cele din urmă. Se relaxase suficient cât să se sprijine cu umărul de tocul uşii. Bennet nu părea supărat pe el.

— Da. Bennet aruncă deoparte o cămaşă şifonată, apoi deschise biroul şi începu să scotocească prin el. Trebuie să mă duc în Norfolk.

Tristan ridică dintr-o sprânceană.

— În perioada asta a anului?

— Imediat. Bennet înjură, scoase apoi toate documentele din sertar şi le aruncă la grămadă în cufăr, deasupra cizmelor. Nu am timp să le ordonez acum. Murdoch, ai trimis vorbă să vină

trăsura? urlă el.

Tristan asculta atent.

— A trimis, îi zise prietenului său, după ce auzi un „da” înăbuşit de jos. Dar de ce te grăbeşti aşa?

Bennet se opri o clipă, apoi începu să se învârtă în cerc, de parcă nu ştia ce să facă mai întâi. Părea copleşit.

— Tata mă trimite la Ashwood House. Au fost inundaţii acum două săptămâni şi s-au deteriorat mai multe clădiri. Trebuie să supraveghez reparaţiile.

Tristan ridică din ambele sprâncene. Din câte ştia el, era prima dată când tatăl lui îi cerea fiului său să facă ceva pentru el. Şi nu i se părea deloc de bun augur că simpla sarcină a pregătirii pentru călătorie îl transformase pe Bennet într-o femeiuşcă agitată.

— Foarte inoportun.

— Nu, zise Bennet. Adică nu e ceva care să-mi convină foarte mult, dar… Inspiră apoi adânc, parcă pentru a prinde curaj. Adevărul este că mama este foarte bolnavă. Tata o duce în Cornwall, în speranţa că aerul de mare o să-i facă bine la plămâni. Plănuise să supravegheze de la Londra lucrările de pe moşia din Norfolk şi să se ducă acolo peste o lună, după încheierea sezonului, dar acum… Ei bine, mă trimite pe mine în locul lui şi cu asta, basta. Deveni apoi brusc extrem de hotărât, îşi adună instrumentele de bărbierit şi le aruncă şi pe acelea în cufăr.

Aha! Deci asta era! Sir George nu-l trimitea acolo neapărat pentru că avea în încredere în el – ci de nevoie.

— Îi doresc mamei tale însănătoşire grabnică.

Bennet îi aruncă imediat o privire de mulţumire.

— Ce favoare voiai să-mi ceri? adăugă Tristan.

În clipa aceea era dispus să-l ajute cu orice. În plus, era un lucru foarte bun pentru el. După câteva săptămâni petrecute în Norfolk, Bennet va uita complet de acel vals periculos. Şi, cu puţin noroc, casa lui va fi gata înainte să se întoarcă Bennet, iar asta va înlătura orice tensiune suplimentară provocată de locuinţă. Cu cât era o distanţă mai mare între el şi oricine – sau toţi oamenii – cu numele de Bennet, cu atât mai bine.

— A, da… aproape că uitasem. Bennet îşi dădu părul la o parte de pe frunte. Voiam să te rog să ai grijă de Joan în locul meu.

Tristan încremeni.

— Poftim?

— Părinţii mei au lăsat-o în Londra, pentru că tata nu vrea să rişte să se îmbolnăvească şi ea. A lăsat-o în grija mătuşii noastre, Lady Courtenay, care e un pic… mă rog, e suficient să spun că ar fi trebuit să rămân aici să le supraveghez pe amândouă dacă nu ar fi fost problemele de la Norfolk.

— Ce vrei să spui prin „să am grijă de ea”? întrebă Tristan, cântărindu-şi cu grijă cuvintele. Îşi simţea inima ca un ciocan care se lovea tare şi

zgomotos de pieptul lui. Să aibă grijă de Furie? Să rişte să-şi piardă minţile petrecând timp cu ea? Tocmai ce jurase să o evite pe cât de mult posibil – la îndemnul lui Bennet, desigur.

Bennet flutură din mână.

— Fii şi tu atent să nu se bage în belele. Vezi să se şi simtă bine, pe cât posibil. Dansează cu ea o dată sau de două ori, dacă iese în oraş. Ştii tu, ca să nu se mai gândească la toate problemele astea. Majoritatea băieţilor fug de ea ca dracul de tămâie, dar îndrăznesc să spun că i-ar face plăcere să mai danseze din când în când. Nu cred că-ţi cer prea mult. Îi aruncă apoi o privire tăioasă. Din câte am reţinut, parcă ai zis că ţi-ai plăcut şi ţie să dansezi cu ea în seara aceea.

— Din câte îmi amintesc eu, în aceeaşi conversaţie mi-ai zis şi să nu mă mai apropii niciodată de ea, contracară Tristan. Ba chiar la ordinele mamei tale. Şi acum că venerabila ta mamă a plecat din oraş, mă trimiţi să fiu la cheremul surorii tale? Chiar ţi se pare că sunt atât de nesăbuit?

Lui Bennet i se înroşiră urechile.

— Nu e nimic nesăbuit în asta! Nu trebuie să fie la cheremul ei, doar să… să faci pentru ea ce aş face şi eu.

Tristan miji ochii.

— Şi ce mama naibii ai face tu pentru ea dacă ai fi în oraş? Ultima dată când v-am văzut pe amândoi în aceeaşi cameră înjurai de mama

focului.

— Ei da… bine… Bennet îşi drese glasul. Asta a fost înainte. Acum lucrurile s-au schimbat. Desigur, aş avea grijă de sora mea în absenţa tatălui nostru. Ai grijă să iasă în oraş, dar să nu între în belele. Viziteaz-o să beţi ceaiul şi ascult-o pălăvrăgind. Lucruri de-astea.

— Bennet, asta e cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată, îi zise Tristan, extrem de sincer.

Prietenul lui se strâmbă.

— Poate, dar vezi tu… n-am cui altcuiva să-i cer asta. Dunwood e un bou, Hookham e un beţiv şi Spence… ei bine, nu vreau ca Spence să se apropie sub nicio formă de sora mea. Tu, pe de altă parte, ai dansat deja cu ea şi nu ai înnebunit din cauza asta. Tu… ţie ţi-a intrat în cap să fii împotriva ei, nu înţelegi?

Tristan strânse din pumni, chiar dacă inima îi bătea cu putere, îşi spuse că era de teamă, în niciun caz de nerăbdare.

— Ai înnebunit de tot dacă ai senzaţia că o să-mi petrec restul sezonului tăiat şi spânzurat de limba ei ascuţită!

— Încearcă să fii fermecător cu ea. Bennet rânji. Te-a învins deja o dată la capitolul ăsta şi, cu siguranţă, vrei să-ţi iei revanşa. Pun pariu cu tine pe zece guinee că nu-i poţi îmblânzi temperamentul în două săptămâni.

Tristan se încruntă şi-i răspunse nepoliticos.

Zâmbetul lui Bennet deveni atunci extrem de

arogant.

— Pe douăzeci de guinee!

— Las-o baltă! mârâi Tristan, dorindu-şi ca Bennet să fi dorit mai degrabă să se lupte în ring vreo câteva runde.

Asta… *Asta* era mult mai îngrozitor. Să fie la cheremul domnişoarei Bennet? Să danseze cu ea din nou? Să se supună din nou de bunăvoie limbii ei ascuţite? Şi totul fără să o mai sărute vreodată… pentru că jurase că nu se mai va întâmpla niciodată. Nu, sigur nu! Probabil Bennet avea o doagă lipsă dacă putea crede că asta era o idee bună sau măcar acceptabilă. Dintre toţi oamenii de pe lume, Bennet ştia cel mai bine cât îi plăceau femeile: văduve sau măritate, aventuroase şi disponibile. Lady Bennet ar fi făcut o criză de apoplexie dacă ar fi aflat ce sugera propriul fiu.

— Burke. Bennet se opri brusc din râs şi deveni extrem de serios. La naiba, Tris! Tata nu e aici ca să aibă grijă de ea. Şi nici eu nu o să fiu aici. Ştiu că Joan poate fi o mare pacoste, dar nu este o persoană detestabilă… La urma urmei, e sora mea. Nu vreau să i se întâmple nimic rău. Nu am încredere în nimeni mai mult decât am în tine. O să-ţi rămân veşnic îndatorat dacă faci asta pentru mine.

Tris. Închise ochii de îndată ce auzi acea poreclă din copilărie. Bennet era prietenul lui de peste douăzeci de ani. Fusese alături de el la bine şi la greu şi nu-l abandonase niciodată – spre deosebire

de alţi tovarăşi, care apăruseră în viaţa lui şi apoi dispăruseră. Cu siguranţă era o mare dovadă de prietenie din partea lui Bennet să nu considere că trimitea un lup să aibă grijă de un mieluşel – nu că i se părea că domnişoara Bennet ar fi semănat în vreun fel cu un mieluşel lipsit de apărare. Poate mai degrabă cu o mioară bătrână, care nu se temea de nimic. Dar cu toate acestea, Tristan tot se temea că, în ceea ce o privea, instinctele îl îndemnau să se poarte mai de grabă ca un lup decât ca un cioban protector.

— Of, bine. Mai inspiră o dată adânc, apoi deschise ochii. Deci, trebuie doar să fiu cu ochii în patru să nu între în belele. Şi dacă începe să-mi dea ordine, o să-i îndeplinesc dorinţele. De acord?

Pe chipul lui Bennet apăru imediat o expresie uşurată.

— De acord! îi întinse apoi mâna ca să dea noroc. Mulţumesc.

Tristan îi strânse atunci mâna, sperând în sinea lui să nu fi făcut o mare greşeală.

— Ţine minte că m-ai implorat să fac asta.

— Sigur că da. Bennet se întoarse apoi la împachetat. O s-o rog să nu fie prea acră cu tine.

„Nu la asta mă refeream”, gândi Tristan. Încuviinţă totuşi din cap, apoi plecă, înainte să mai cadă şi în alte capcane întinse de prietenul său.

Capitolul 11

A doua zi, Joan începu să înţeleagă mai bine cum va fi viaţa alături de mătuşa ei.

Sosiră cuferele, precum şi camerista ei, Solly. Solly se dovedi a fi o femeie înaltă şi frumoasă, de origine africană. Avea două degete lipsă la mâna stângă şi vorbea cu un accent melodic, care făcea ca vorbele ei să curgă lin, precum mierea. Zâmbea şi râdea cu Evangeline, într-un mod foarte familiar, care i-ar fi provocat o criză de apoplexie lui Janet.

Dar Joan era fascinată de garderoba mătuşii ei. Şi nici rochia pe care o purtase Evangeline când sosise nu făcea excepţie. Toate hainele ei erau luminoase, îndrăzneţe şi neconvenţionale. Şi o invită pe Joan să le studieze pe toate, promiţându-i că îl vor vizita în aceeaşi zi pe croitorul ei, Federico.

— Să-mi spui dacă vezi ceva care îţi place în mod deosebit, îi spuse Evangeline, în timp ce Solly despacheta şi scotea la iveală un veritabil curcubeu de rochii elegante. Federico va hotărî ce vrea să facă pentru tine… aşa e el! Destul de enervant, ştiu… dar dacă refuză să ne asculte, atunci Solly poate modifica orice rochie de-a mea, ca să-ţi vină. Avem aceeaşi înălţime.

Asta era adevărat, deşi Joan era un pic mai mare decât mătuşa ei. Atinse broderia luxuriantă de pe corsetul unei rochii de culoare roşie aprins. Majoritatea rochiilor lui Evangeline aveau stiluri şi

culori mult prea îndrăzneţe pentru o femeie nemăritată, cum era ea. Totuşi, asta nu o împiedica să-şi dorească să le poată purta, însă ar fi fost vai şi amar dacă afla mama ei că se plimba prin Londra, îmbrăcată în portocaliu sau în roşu.

— Cum l-ai descoperit pe domnul Salvatore, mătuşă Evangeline? Eu n-am mai auzit până acum de un bărbat croitor.

— Este croitorul lui Sir Richard. Ne-am întâlnit în treacăt şi, câteva zile mai târziu, mi-a trimis schiţa unei rochii. Nu i-a plăcut prea mult ce purtam când ne-am întâlnit, aşa că mi-a sugerat un model mai bun, zise Evangeline şi începu să râdă. Mi s-a părut foarte amuzant, aşa că am comandat rochia. Şi, Doamne, ce să vezi? Am descoperit că îmi venea mult mai bine decât toate celelalte rochii ale mele! Sir Richard a fost de acord şi de atunci l-am luat pe Federico sub patronajul meu.

— Dar nu e… indecent să discuţi cu un bărbat despre astfel de lucruri?

Mătuşa ei se încruntă un pic.

— Indecent?! Păi, doar nu îţi cere să te dezbraci în lenjerie în faţa lui. Are o asistentă perfect respectabilă şi pricepută. Şi, oricum, ce înseamnă, de fapt, decenţă? Acum zece ani, fetele de vârsta ta purtau rochii albe simple, care abia dacă ar fi considerate demne de a fi furouri în ziua azi. Şi modestia unei doamne era încălcată de mult ori din cauza unei brize mai puternice. Şi trebuie să

ştii că şi domnii vorbesc despre îmbrăcămintea de femei. Şi îndrăznesc să spun că se gândesc la asta aproape la fel de mult ca femeile.

Îi răsună atunci în minte vocea lordului Burke: „Ar trebui să porţi auriu”. „Arăţi ca o umbrelă pe jumătate desfăcută.” Joan se îmbujoră imediat.

— Da, cred că ai dreptate, murmură ea. Dar asta nu înseamnă că se şi pricep la astfel de lucruri.

— Federico se pricepe, zise Evangeline şi se ridică. Stai să îi scriu chiar acum. Şi, te rog, nu te sfii să-i ceri lui Solly să-ţi arate orice îţi place.

Solly se dovedi binevoitoare. Despachetă imediat şi expuse rochii de dimineaţă, de seară, paltoane îmblănite şi şaluri. Garderoba lui Evangeline era extrem de variată, spre deosebire de cea a lui Joan.

— Toate sunt absolut minunate! zise ea, melancolică, mângâind o rochie de plimbare, din mătase de culoare bej, cu dungi albastre subţiri. Materialul acela s-ar fi potrivit absolut minunat pentru o vestă bărbătească, însă era îndrăzneţ şi neaşteptat pentru o rochie.

— Lui Lady Courtenay îi place să fie mereu la patru ace, zise Solly cu drag.

Joan oftă şi îi înmână rochia. Şi-ar fi dorit şi ea să fie mereu la patru ace. De fapt, nu. Îşi dorea să fie *frumoasă,* dar se temea că acesta era un lucru aproape imposibil. Îşi văzu reflexia în oglindă şi încercă să-şi dea seama dacă avea cât de cât potenţial. Din păcate, era tot înaltă, tot plinuţă şi

părul ei era tot drept şi castaniu, iar asta însemna că nu putea face altceva cu el decât să-l strângă în codiţe împletite sau să-l chinuie cu fierul încins pentru a-l transforma în bucle strânse. Dar pe de altă parte... Evangeline era aproape la fel de înaltă ca ea şi la fel de plinuţă. Iar până atunci nu o văzuse niciodată cu bucle. Şi chiar dacă era evident că hainele ei nu urmăreau ultima modă ilustrată în revista *Ackermann,* era de-a dreptul superbă şi nu arăta nicidecum ca o umbrelă. Aşa că poate mai exista o speranţă şi pentru ea.

Solly tocmai scotea cutiile cu pălării.

— Vreţi să vedeţi, domnişoară? Cred că o să vă placă asta.

Deschise apoi una dintre cutii.

Joan luă pălăria. Avea o croială destul de simplă pentru o bonetă şi nu arăta atât de neconvenţional pe cât ar fi crezut. Poate că nu i-ar fi stat chiar atât de rău. Cu siguranţă bonetele care erau la modă în clipa aceea o făceau să arate uriaşă.

— Încercaţi-o, murmură Solly. Nu se va supăra.

Joan ezită un moment, apoi zâmbi larg.

— Doar pentru o clipă, aprobă ea, apoi se grăbi să se aşeze la măsuţa de toaletă.

Îşi puse boneta şi apoi întoarse capul dintr-o parte în alta. Partea de sus era mai discretă – şi nu avea înălţimea care se purta în acel moment –, iar borul era mai lat şi nu la fel de ascuţit. Era împodobită cu o singură pană, care era înfăşurată în jurul coroanei şi nu adăuga în niciun fel

înălţime. Şi cel mai bun lucru dintre toate era că nu-i făcea faţa să pară rotundă. Zâmbi mulţumită. Da, cu siguranţă, mai era speranţă şi pentru ea.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi intră Smythe.

— Aveţi un oaspete, domnişoară Bennet, zise el.

Joan se admira purtând boneta lui Evangeline, aşa că abia dacă se uită spre majordom.

— Da? Cine e?

— Vicontele Burke.

Aproape că îşi înfipse acul de pălărie prin scalp.

— Cine?

— Lordul Burke. Pentru a-i dovedi identitatea vizitatorului, îi întinse apoi tava de argint, pe care se afla o carte de vizită simplă.

Joan se uită alarmată la cartea de vizită. Oare ce voia?

— Să îi spun că nu sunteţi acasă? întrebă Smythe, după o clipă lungă.

— Ăă… Puse boneta înapoi în cutie. Nu, am să-l primesc.

Îşi spuse că doar curiozitatea o împingea să coboare, să se întâlnească cu el. La urma urmei, trecuseră cinci zile de la *Sărut.* Deşi nu voia să recunoască, Joan se întrebase – cu o mică speranţă agitată – dacă o va căuta. Dacă nu cumva acel sărut însemnase şi pentru el ceva mai mult decât o modalitate de a o face să tacă. Dacă nu cumva, din vreo întâmplare ciudată, fusese şi el la fel de tulburat de acel sărut cum fusese ea.

Dar absenţa lui totală îi dăduse clar de înţeles că

nu era cazul. Al naibii libertin!

Şi cu toate acestea, în ziua aceea se afla acolo, în salonul ei. Înainte să între, se uită fugitiv într-o oglindă de pe coridor. Nu avea nimic pe faţă. Avea dinţii curaţi. Şi, din fericire, părul ei era drept. Ridică bărbia mai sus, sperând că un aspect rece şi calm va ascunde faptul că îi bătea foarte tare inima. Intră în salon.

— Bună ziua, Lord Burke. Făcu o reverenţă foarte scurtă.

El stătea în partea cealaltă a salonului şi se uita pe geam. Se întoarse de îndată ce o auzi salutându-l. Preţ de o clipă păru încremenit, în timp ce se uita la ea cu o expresie mai degrabă mirată, apoi făcu o plecăciune.

— Domnişoară Bennet… Făcu o pauză lungă. Am venit să îţi prezint urările mele sincere de însănătoşire grabnică pentru Lady Bennet.

— Mulţumesc.

De aceea venise? Joan aşteptă, însă el rămase pe loc, privind-o. Era mult prea chipeş pentru liniştea ei sufletească.

— Mi-ai adus vreun mesaj de la Douglas? întrebă ea, în cele din urmă.

Tristan strânse din buze.

— Într-un fel. Să înţeleg atunci că nu ţi-a trimis nicio scrisoare.

— Nu, de ce mi-ar fi trimis? Din câte am înţeles, trebuia să plece în Norfolk. De fapt, am crezut că a plecat deja. Nu-mi dau seama ce ar fi avut să-mi

spună înainte să plece.

Lordul Burke închise ochii o clipă, de parcă şi-ar fi strunit temperamentul.

— A păţit ceva Douglas? întrebă ea.

Vizita lui o nedumerea peste măsură.

— Am venit să mă ofer să fiu escorta dumitale, zise el scurt. Dacă vrei să ieşi în oraş.

Joan rămase cu gura căscată de uimire.

— Escortă!

— Am venit la porunca fratelui dumitale, adăugă el. Bennet se temea că în absenţelor părinţilor dumitale, vei sta singură acasă.

Douglas? *Douglas* îl trimisese să o escorteze în societate? Era acolo doar ca să-i facă o favoare fratelui ei?

Joan inspiră furioasă. Cum îndrăznea fratele ei să-şi trimită prietenul desfrânat să o escorteze prin oraş? Şi cum de îndrăznise lordul Bădăran să fie de acord cu asta, după ce ea îşi exprimase clar antipatia faţă de el şi de manierele lui? O să le arate ea lor! Amândurora! Va… va… Un gând diabolic îi trecu atunci prin minte şi, în loc să-şi verse nervii pe lordul Burke, îi zâmbi. Extrem de dulce. Avea să le dea o lecţie amândurora şi se va distra de minune făcând-o.

— Serios? Foarte atent şi grijuliu din partea lui! Şi foarte frumos şi din partea dumitale să aloci atât de mult din timpul dumitale pentru amuzamentul meu.

Era evident că Tristan se aşteptase la cu totul

alt răspuns. Ochii lui verzi şi vii păreau să se uite direct prin ea.

— Da, e foarte frumos din partea mea, nu-i aşa?

— Şi în plus, exprimat cu mult entuziasm şi preocupare! îşi aşează o mână pe piept, continuând să zâmbească frumos. Se pare că reputaţia dumitale de a fi fermecător e pe deplin meritată.

— Păi, aşa sper, pufni Tristan enervat. Ar fi bine să ţii minte asta.

Joan începu atunci să chicotească delicat, ca una dintre fetele acelea simandicoase care păreau să pună mâna mereu pe un soţ încă din primul lor sezon.

— Cum aş putea să uit? După ultima noastră întâlnire, vreau să spun.

— Oh? Tristan îşi încrucişă braţele la piept, părând interesat de ce avea ea de zis. Şi ce anume te-a impresionat aşa de tare de la ultima noastră întâlnire?

— Păi, stai să mă gândesc… Bătu apoi cu degetul pe buze, prelungind momentul. Privirea lui era ca un soare strălucitor, care-i încălzea pielea. Joan ştia că era greşit din partea ei să facă asta… dar nu se putea abţine să nu-l tachineze. Îşi dorea să i-o plătească, după ce o sărutase, lăsând-o apoi complet nedumerită. Tânjea să se răzbune pe el pentru că plecase pur şi simplu şi o lăsase acolo, în loc să fie şi el uimit, cu sufletul la gură şi copleşit de dorinţa nebunească de a o săruta din nou, oricât de greşit ar fi fost acest lucru. Dar

merita să fie chinuit şi el, dacă era în stare să sărute astfel o femeie şi apoi să plece fără nicio grijă. În numele tuturor femeilor, se simţea chiar obligată să-l tortureze şi ea. Să fi fost poate felul în care m-ai invitat la dans? Nu, ai fost destul de grosolan atunci. Sau felul în care ţi-ai cerut scuze că m-ai insultat? Scoase apoi un sunet gutural şi oarecum dispreţuitor. Nu, nici asta n-ai făcut prea bine. Joan continuă, pocnind din limbă în semn de reproş. Poate că a fost felul în care te-ai oferit să-mi dai înapoi acel lucru care îmi aparţinea.

— Eu am plătit pentru el.

— Şi dacă ai fi avut vreun pic de minte, ai fi trimis un servitor să mi-l aducă, răspunse ea.

Tristan o învălui cu privirea lui strălucitoare.

— Mi s-a părut mult mai satisfăcător să îţi returnez pachetul personal.

Pentru o clipă ciudată şi intensă, Joan simţi din nou atingerea degetelor lui pe spatele ei şi felul în care îi desfăcea rochia. Se îmbujoră puţin.

— Asta a fost o dovadă de planificare proastă. De fapt, la fel ca orice altceva necesită să te ascunzi după nişte ghivece cu palmieri.

Îşi aminti mult prea târziu şi un alt lucru pentru care fusese nevoie să se ascundă după palmieri. Se îmbujoră şi mai mult, în timp ce pe chipul lui îşi făcu loc un zâmbet diabolic, care demonstra că şi el îşi amintea de sărut.

— Nu chiar *orice,* şopti el.

Joan se strădui din răsputeri să îndepărteze acel

gând din mintea ei. Însă amintirea atingerii gurii lui pur şi simplu refuza să dispară. Încercă să nu se gândească la felul în care se agăţase şi ea de el. Sau cum se simţise în braţele lui. Se strădui să nu-şi mai aducă aminte cât de tare îi bătuse inima, cum simţise că i se taie respiraţia sau cum pielea ei păruse să se strângă sub atingerea lui… pe scurt, se străduia să uite că reacţionase exact la fel cum spunea Lady Constance că se simţea cu amanţii ei.

— Asta înseamnă că ai de gând să mă săruţi din nou? întrebă ea, încercând să liniştească tumultul interior, stârnit de amintirea sărutului.

— Nu, răspunse el, înainte ca ea să fi terminat măcar întrebarea. În cele din urmă îşi mută privirea de la ea, eliberând-o de strânsoarea aproape palpabilă a ochilor lui asupra ei.

— Foarte bine, zise ea, cât putu de calmă. Pentru că nu prea mi-a plăcut.

Preţ de o clipă, Tristan nu se mişcă deloc. Doar îi tresări un muşchi de pe maxilar. Se întoarse şi se îndreptă spre ea – pas sigur după pas sigur. Joan rămase fermă pe poziţii. Era sigură că îl lovise într-un punct sensibil. Dar o merita! Dacă o sărutase numai ca să o facă să tacă şi nu avea bunul-simţ măcar să pretindă că-i făcuse plăcere cât de puţin, atunci nici ea nu avea nicio problemă în a-i desconsidera priceperea la sărutări.

Dar cu cât se apropia de ea, cu atât mai mult îşi dorea să nu fi spus asta. Nu îndrăznea să se

retragă şi pentru asta avu nevoie să-şi adune toată voinţa. Când ajunse la mai puţin de o jumătate de metru distanţă de ea, Tristan se opri. Era atât de aproape, încât simţea mirosul slab al parfumului cu care se dăduse.

— Asta sună ca o veritabilă provocare, zise el, cu vocea joasă şi catifelată. Provocările, domnişoară Bennet, sunt ca laptele matern pentru mine. Ai grijă cum le emiţi.

— Ai rămas tot un băieţel care are ceva de demonstrat? întrebă ea, aruncându-i o privire superioară. Mai întâi ai ieşit pe geam ca să iei trandafiri, iar acum săruţi fete bătrâne? Presupun că ai face-o din nou, fără să stai pe gânduri, dacă cineva ar pune pariu cu tine pe asta.

În clipa aceea, zâmbetul lui deveni şi mai periculos.

— O să accept acest pariu. Pariez pe un şiling că pot să te sărut şi să te fac să-ţi placă.

— Credeam că nu ai de gând să mă mai săruţi. Făcu ochii mari, mimând o inocenţă batjocoritoare. Acum vrei să mă săruţi *şi* să-mi iei o monedă?

Ridică puţin din umăr, de parcă ar fi râs de ea. Se aplecă spre ea, până când Joan putu să vadă scânteile aurii din ochii lui.

— Am spus că nu *aveam de gând* să te mai sărut, şopti el. Nu am spus niciodată că *nu o să te sărut* din nou.

I se uscă gâtul.

— E acelaşi lucru, încercă ea să spună.

De data aceea, Tristan chiar izbucni în râs.

— Se pare că o să aflăm, nu-i aşa? Se dădu un pas mai în spate şi făcu o plecăciune grăbită, fără să-şi ia însă ochii de la ea. Să ai o zi minunată, domnişoară Bennet.

Apoi ieşi pe uşă – din nou – înainte ca ea să apuce să se mişte sau să respire.

Când ieşi din salon, Tristan simţi fiori pe şira spinării. Doamne, Dumnezeule! Chiar era o femeie periculoasă. Îl cuprinsese un sentiment nejustificat de euforie, pentru că o lăsase încă o dată cu sufletul la gură. Îşi dorise ca el să o sărute – chiar atunci şi acolo. Ştia asta foarte bine. Din păcate, simţise şi el la fel, iar asta însemna că picase un test crucial. Indiferent de câte ori îşi spunea că ar fi trebuit să se comporte fratern cu ea, trupul lui pur şi simplu refuza să o vadă „ca pe o soră”.

Nu prea înţelegea de ce. Nu era o frumuseţe ieşită din comun. Dar în ciuda faptul că purta o rochie care îi provoca dureri de ochi, îi plăcuse mult mai mult cum arăta în ziua aceea, cu părul drept şi moale. Recunoscu apoi, fără tragere de inimă, că avea şi o gură frumoasă. De fapt, foarte frumoasă. Moale, roz şi periculos de ispititoare. În plus, şi ochii îi străluceau într-un mod atrăgător. Şi probabil sclipirea aceea i s-ar fi părut şi mai interesantă dacă nu ar fi ştiut că apărea pentru că abia aştepta să-l enerveze. Cu toate acestea, o

lăsase de două ori uimită şi fără cuvinte – iar aceea era o victorie pe care nu o putea ignora niciun bărbat.

Când ajunse pe hol, o altă femeie îşi făcu apariţia, iar un valet ţâşni să-i aducă pălăria şi mănuşile. Pentru o clipă, crezu că era însăşi Furia, care îl urmărise ca să-i mai aplice o ultimă lovitură cu limba ei ascuţită. Dar îşi dădu aproape imediat seama că femeia era mult mai în vârstă. Avea acelaşi gen de siluetă ca şi Furia lui, însă purta o rochie care chiar o avantaja. Părul ei negru, presărat cu argintiu era strâns într-o coafură simplă şi care nu includea nicio buclă. Iar ochii ei – de fapt întregul ei chip – se lumină de interes în clipa în care îl văzu.

Probabil femeia aceea era mătuşa care fusese trimisă să-i ţină companie Furiei – cea despre care Bennet afirmase că avea la fel de multă nevoie de supraveghere precum sora lui. Tristan se opri şi făcu o plecăciune.

— Bănuiesc că am onoarea de a vorbi cu Lady Courtenay.

— Aşa e, răspunse ea, fără a se obosi să-şi ascundă amuzamentul. Şi dumneata…?

— Vicontele Burke, doamnă. La dispoziţia dumneavoastră.

Zâmbetul ei se lărgi şi mai mult.

— E o plăcere să te cunosc, domnule. Probabil ai venit să o vizitezi pe nepoata mea.

Dintr-un motiv sau altul, Tristan simţi că îl arde

ceafa. Dar încercă să alunge senzaţia, întrucât nu făcuse nimic rău. Nici măcar nu o atinsese pe domnişoara Bennet, darămite să o seducă. Venise acolo doar pentru că Bennet îl păcălise să-i promită că va avea grijă de sora lui.

— Da. La rugămintea fratelui ei. Mi-a poruncit să mă îngrijesc de sănătatea şi mulţumirea ei cât timp el este plecat din oraş.

— De mulţumirea ei! Femeia ridică un pic din sprâncene. Foarte frumos din partea dumitale. Şi ai găsit-o mulţumită?

Tristan îşi drese glasul, întrebându-se ce ar fi răspuns Furia la întrebarea aceea. Păruse totuşi destul de bine când sosise el.

— Destul de bine, da, doamnă.

— Excelent.

Lady Courtenay râdea de el şi îşi putea da şi el seama de asta. Se strădui din răsputeri să nu se încrunte.

— Şi sper că va rămâne aşa, adăugă apoi femeia. Am luat-o sub aripa mea protectoare în absenţa părinţilor ei. Dar probabil ştiai asta deja de la fratele ei. Am de gând să mă asigur că iese mult în oraş, ca să-şi ţină mintea ocupată cu alte lucruri şi să nu se îngrijoreze prea mult. Făcu apoi o scurtă pauză. Poate vei veni să luăm ceaiul împreună.

La naiba!

— Poate, zise el, deja încercând să găsească o scuză plauzibilă.

Tristan ura ceaiul.

— Minunat, zise ea şi zâmbi din nou. Aştept cu nerăbdare să-i cunosc şi eu pe prietenii nepoatei şi nepotului meu. Vei fi bine-venit peste două zile.

Tristan încremeni şi mintea i se goli.

— Păi… Tuşi apoi. Poftim?

— Poimâine, repetă ea. Dacă intenţionezi să o însoţeşti în oraş pe nepoata mea, va trebui mai întâi să vii la ceai. Până atunci, îţi urez o zi bună, Lord Burke.

— Dar… vocea lui se stinse în clipa în care femeia înclină din cap, încă zâmbind. Însă era un zâmbet viclean şi mulţumit. Tristan îşi drese glasul încă o dată, recunoscând o înfrângere. Da. O zi bună, Lady Courtenay!

— La revedere, Lord Burke!

Tristan bătu grăbit în retragere. Abia aştepta să plece din casa aceea. Să-l ajute Dumnezeu! în clipa aceea erau două Furii pe care trebuia să le înfrunte.

Capitolul 12

Joan habar nu avea ce să creadă după ce Tristan o părăsi amenințând că o va săruta din nou. Deşi poate „amenințare” nu era chiar cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie ce se întâmplase. Omul acela blestemat părea să ştie cât de mult o tulburase primul lor sărut. Ce era în neregulă cu el de îşi dorea să o sărute numai ca să o

neliniştească? îşi spuse că trebuia să fie din cauza că era un crai, care probabil credea că putea săruta orice femeie din lume, urmând ca aceasta să leşine în braţele sale. Nu însemna nimic pentru el. Joan se gândi că n-ar fi trebuit să însemne nimic nici pentru ea. Se consolă apoi cu gândul că acel sărut putea fi totuşi considerat o lecţie valoroasă de la un maestru de renume. Şi fără îndoială se va bucura că avea acele mici cunoştinţe în clipa în care va fi sărutată de un domn respectabil, cu intenţii onorabile. Da, acela era modul corect de a privi lucrurile. Nu avea nimic de-a face cu ea… sau cu el. Ci avea legătură cu plănuirea unor viitoare întâlniri – mult mai romantice – cu un domn adevărat.

Şi mai era Douglas. El îl asmuţise pe omul acela asupra ei. Cu siguranţă cunoştea reputaţia prietenului său. Mai mult, poate Douglas chiar fusese prezent la „instruirea” lui păcătoasă. Nu înţelegea ce fusese în mintea fratelui ei. Doar ştia că mama lor nu era de acord cu lordul Burke!

Dar, desigur, mama lor nu era acolo. Şi nu părea că Evangeline se va împotrivi ca Joan să petreacă timpul cu el – sau cu oricare alt domn, de altfel. Nu că alţi domni şi-ar fi anunţat intenţia de a o escorta în oraş. Se întrebă de ce fusese lordul Burke de acord cu asta. Spuse apoi în gând o rugăciune scurtă, nădăjduind ca atenţia lui – orice ar fi putut însemna asta – să nu îi provoace necazuri.

Lăsă gândurile deoparte şi se îndreptă din nou spre camera unde explorase fericită colecţia de bonete a lui Evangeline, înainte ca el să-şi facă apariţia. Doar că se întâlni cu mătuşa ei, care tocmai urca scările.

— Ai vrea să mergem chiar acum la Federico? Dintr-un motiv sau altul, Evangeline părea destul de mulţumită. N-am mai avut răbdare. I-am trimis un bilet în care i-am spus că e posibil să-l vizităm chiar în după-amiaza aceasta. Dacă ne comandăm nişte rochii azi, ar trebui să fie gata într-o săptămână. Şi am sentimentul că vom dori să ieşim în oraş mai mult.

— O, da, desigur!

Joan îl îndepărtă rapid pe lordul Burke din gândurile ei.

Era extrem de curioasă să îl cunoască pe creatorul garderobei lui Evangeline. În ziua aceea, mătuşa ei purta o rochie al cărei corset semăna mai degrabă cu o cămaşă bărbătească decât cu un corsaj feminin. Avea guler şi mâneci largi. Nu semăna deloc cu rochia pe care o purta Joan, însă părea extrem de confortabilă şi, mai important decât atât, nu o făcea să semene cu o umbrelă.

— Stai să îmi iau boneta, adăugă ea în grabă.

— Draga mea, nu trebuie să te sperie comportamentul lui Federico, zise Evangeline, după ce urcară în trăsură. În general nu prea e de acord cu sugestiile mele, dar să ştii că are o judecată impecabilă.

— Desigur.

Evangeline fusese suficient de norocoasă încât să găsească pe cineva care să ştie să creeze haine care să-i măgulească silueta. Joan… ei bine, Joan ştia că mama sa avea intenţii bune. Însă ştia la fel de bine şi că toate modelele alese cu atenţie de mama sa nu arătau niciodată la fel de elegant pe ea cum arătau în ilustraţii. Se săturase să încerce să-şi ascundă silueta cu corsete strâmte. Şi renunţase la orice speranţă de a arăta bine, purtând ultimele creaţii de modă. Şi se săturase şi să stea nemişcată o oră, în timp ce Janet îi ondula părul ca să-i facă nişte coafuri care, în cele din urmă, nu reuşeau decât s-o facă să pară şi mai înaltă, şi mai voinică. Iar dacă domnul Salvatore reuşea să creeze o rochie – orice fel de rochie – care s-o facă să arate atrăgătoare, atunci Joan ar fi purtat-o chiar şi cu riscul de a stârni un scandal minor. Asta cu siguranţă l-ar fi pus la punct pe lordul Bădăran, care spusese că arăta ca o umbrelă, nu-i aşa?

— Vicontele Burke te caută des?

— Ăă… Joan oferi un răspuns vinovat la aceea întrebare neaşteptată. L-ai văzut?

— Da. Evangeline aşteptă, dar privirea ei nu făcu altceva decât să aducă o îmbujorare în obrajii lui Joan.

— Oh! îşi drese imediat glasul. Da. Ei bine… vezi tu, e prieten cu Douglas şi… şi… şi a venit ca să-mi transmite gânduri bune pentru însănătoşirea

mamei. Nu ştia de ce, dar pur şi simplu nu îi venea în minte nicio altă poveste mai simplă şi nevinovată. Îi tot răsuna în minte vocea lui, care îi spunea că ar fi putut-o săruta din nou şi s-o facă să-i placă… de parcă nu făcuse asta şi înainte.

— Foarte frumos din partea lui. Să înţeleg deci că se înţelege bine cu mama ta?

Joan se juca agitată cu mănuşa, gândindu-se frenetic ce să-i răspundă. Dacă i-ar fi spus adevărul, probabil Evangeline l-ar fi trimis imediat la plimbare, fără drept de apel. Fără îndoială, tatăl ei o pusese şi pe Evangeline să jure că se va comporta exemplar. Iar promisiunea pe care i-o făcuse Joan tatălui ei, mai mult ca sigur presupunea ca ea să-i mărturisească femeii că mama ei nu-l plăcea şi chiar îl respingea pe lordul Burke.

Dar Joan nu voia să-i spună asta – din motive la care nu voia să se gândească.

— Nu cred că lordul Burke şi mama se cunosc foarte bine, zise ea, sperând în sinea ei că n-o va trăsni fulgerul pentru afirmaţia aceea doar pe jumătate adevărată. Însă e prieten cu Douglas de secole şi, fără îndoiala, a venit, doar din politeţe.

— Mie mi-a spus că Douglas l-a rugat să aibă grijă de tine. Ca un fel de frate surogat.

Joan se încruntă. Era clar că nu mai avea niciun rost să încerce să pună vizita lui într-o lumină obişnuită şi neinteresantă.

— Da. Mi-a zis ceva de genul acesta şi mie.

Se aşternu o clipă de tăcere.

— Seamănă extraordinar de mult cu tatăl său, remarcă Evangeline. Of, ce tragedie! Colin Burke era un unicat.

Joan o ţintui imediat cu privirea pe mătuşa ei, însă aceasta înclinase capul ca să se uite pe fereastră.

— Da?

— O, da, aşa e! Evangeline zâmbi când îşi aminti de el şi chipul i se lumină de o expresie oarecum admirativă. Era genul de tânăr cu care tatăl tău nu avea voie să se asocieze. *Papa* se temea că o astfel de prietenie putea reaprinde fiecare impuls păcătos al lui. Ei bine, fără îndoială avea dreptate! Ştii că tatăl tău era un ştrengar la fel de mare ca Douglas, nu? Dar Colin Burke… O, Doamne, asta e altă poveste! Avea un farmec demn de însuşi diavolul, era cel mai chipeş bărbat din Anglia şi nu se temea de nimic. Toate domnişoarele erau absolut fascinate de el… pentru că era periculos, foarte atrăgător şi extrem de charismatic! însă nu era moştenitor, aşa că s-a însurat cu fiica unui ofiţer naval, care îşi construise o avere pe mare. Zâmbetul lui Evangeline dispăru. Of, ce tragedie! şopti ea încă o dată.

Joan îşi muşcă buza de nelinişte. Nu ştia efectiv ce se întâmplase cu părinţii lordului Burke, însă totul suna destul de trist. Poate că nu era doar vina lui că crescuse fără bune maniere.

— Tragedie?

— Da. Expresia de pe chipul mătuşii ei deveni foarte tristă. Şi el, şi soţia lui au murit amândoi înainte de a împlini 25 de ani. El s-a înecat, din câte ştiu. Şi ea… ei bine, nu mai ştiu exact ce s-a întâmplat cu ea. Poate că a murit de inimă rea. Eu, una, aş fi murit dacă aş fi fost soţia lui.

Joan făcu nişte calcule în gând.

— Lordul Burke trebuie să fi fost foarte mic când au murit.

— E de aceeaşi vârstă cu Douglas, nu? Da, cu siguranţă era foarte mic. Ţin minte că am auzit despre moartea lui Colin Burke în vara în care m-am căsătorit. Iar asta a fost cu un an înainte să te naşti tu. A! Iată, am ajuns! Trăsura tocmai opri.

Evangeline nu mai spuse nimic altceva despre lordul Burke, aşa că nici Joan nu mai întrebă nimic, în timp ce o urma pe mătuşa ei. Poate nici nu-şi mai amintea de părinţii lui. Joan nu-şi putea închipui cum ar fi fost să ducă o viaţă fără părinţii ei – chiar dacă o mai deranja din când în când stricteţea mamei sale. Iar dacă aceştia ar fi murit când era foarte mică, probabil ar fi ajuns să fie crescută de Lady Doncaster şi de soţul ei. Joan se încruntă la acest gând. Nici măcar faptul de a o avea ca soră pe verişoara sa Mariah nu ar fi compensat. Cumva, i se părea foarte puţin probabil ca părinţii ei să-i fi lăsat pe ea şi pe Douglas în grija lui Evangeline. Joan se întrebă atunci cine îl crescuse pe lordul Burke şi cum se făcea că în toate poveştile pe care le auzise despre

el de la fratele ei, acesta părea să-şi petreacă mereu vacanţele acasă la vreun coleg de şcoală.

Desigur, acesta nu era un motiv să îi placă de el. Dar poate era un motiv să nu îl mai judece atât de aspru.

Capitolul 13

Tristan era atât de preocupat de întâlnirea provocatoare pe care o avusese cu domnişoara Bennet, încât intră în casa lui Bennet fără a suspecta că mai urmau şi alte necazuri.

Murdoch îl întâmpină în hol – ceea ce era destul de neobişnuit. Ba mai rău de atât, omul părea chiar îngrijorat.

— Vă aşteaptă o doamnă, milord, şopti el.

Pentru o clipă scurtă şi pătimaşă, Tristan crezu că domnişoara Bennet se grăbise cumva să traverseze oraşul, ca să continue confruntarea lor. Era evident că ea ar mai fi avut multe de spus despre faptul că se oferise să fie escorta ei şi că o ameninţase că o va săruta din nou. În plus, plecase şi o lăsase fără să apuce să-i răspundă. Iar în acel moment scurt şi intens, se înfioră de nerăbdare.

Deveni numaidecât raţional – bineînţeles că nu ar fi avut cum să ajungă acolo înaintea lui. Plecase de la conacul familiei Bennet, încălecase şi apoi se îndreptase direct spre casă. În plus, ea n-ar fi

venit acolo sub nicio formă. Singura dată când îşi făcuse apariţia, îşi vizitase fratele – care locuia de drept în casa aceea – şi nici măcar nu ştiuse că se mutase acolo şi Tristan.

Îl privi precaut pe Murdoch.

— Cine este?

Existau foarte puţine femei care *ar fi venit* să-l vizite acolo. Şi, din păcate, toate erau doamne pe care nu-şi dorea să le vadă.

Veni apoi şi răspunsul:

— Lady Burke.

După părerea lui Tristan, aceasta era cea mai rea variantă posibilă. Se întrebă dacă ar fi putut pleca pur şi simplu. Dar înainte de a-şi putea pune planul în aplicare, mătuşa lui strică totul şi-şi făcu apariţia în pragul salonaşului.

— Lord Burke, zise ea pe un ton rece, dar civilizat. Te aşteptam.

Tristan îşi scoase pălăria şi i-o aruncă lui Murdoch.

— Sigur nu merit atâta deranj din partea dumitale, doamnă. Mi-aş dori să nu te fi deranjat să vii până aici.

— N-aş fi venit dacă n-ar fi fost ceva foarte important. Îi aruncă apoi o privire tăioasă lui Murdoch, care încă mai aştepta în hol. Altfel nici prin gând nu mi-ar fi trecut să te vizitez.

Tristan îşi scoase încet mănuşile – câte un deget pe rând – chinuindu-se să născocească o scuză pentru a scurta întrevederea. Mătuşa lui nu-l

plăcuse niciodată, încă de când era copil. După moartea părinţilor săi, fusese pur şi simplu lăsat câţiva ani în casa bunicului său, cu o doică. Iar acest lucru îi convenise de minune, de vreme ce doica aceea era bătrână şi cam surdă, aşa că putuse să facă ce voia – ba chiar să se şi strecoare afară, ori de câte ori avea chef. Dar când împlinise vârsta la care trebuia să meargă la şcoală, unchiul său, lordul Burke, hotărâse că venise momentul să se preocupe mai mult de nepotul său, aşa că aranjase ca el să meargă la şcoală în Eton şi să-şi petreacă vacanţele la moşia Wildwood din Hampshire.

Wildwood era un loc minunat, pe care însă Tristan ajunsese repede să-l urască. Ştia că fusese un copil neastâmpărat şi dificil. Şi mai ştia şi că mătuşa lui era o femeie extrem de sensibilă şi delicată, care considera ţipetele şi fugitul de acasă lucruri absolut îngrozitoare. Femeia era minionă şi cuviincioasă şi-şi crescuse cele două fiice gemene după chipul şi asemănarea sa. Acestea din urmă fuseseră mereu ca două păpuşi de porţelan. Tristan obişnuia să meargă să se scalde în lac, de unde se întorcea mereu ud şi murdar – şi, de fiecare dată când ajungea acasă, verişoarele lui îl priveau de parcă ar fi fost cea mai dezgustătoare creatură din lume. Nu-i luase mult să-şi dea seama că nu prea îi plăcea să trăiască sub acoperişul unchiului său, dacă asta însemna să trebuia să locuiască şi cu mătuşa lui. Aşa că făcuse tot

posibilul să o evite pe femeie, dându-se bine pe lângă orice coleg de şcoală care era dispus să-l invite să-şi petreacă vacanţele acasă la el. La rândul ei, mătuşa lui îl ignorase aproape cu desăvârşire – lucru care se dovedise pe placul amândurora. Dar, în clipa aceea, nu numai că venise să-l viziteze, ba chiar îl şi aşteptase. Iar asta îi dădea foarte clar de înţeles că era vorba despre ceva foarte important.

— Atunci haideţi să discutăm. Îi aruncă mănuşile lui Murdoch şi adăugă aproape mârâind: Adu-i doamnei o ceaşcă de ceai.

Servitorul încuviinţă din cap şi se îndreptă grăbit spre partea din spate a casei. Tristan scrâşni din dinţi şi o urmă pe mătuşa lui în salon.

Cineva – probabil Murdoch – aşezase două dintre scaunele lui Bennet în faţa şemineului. Din păcate însă, acestea nu semănau deloc unul cu altul. Mătuşa Mary se aşează pe un scaun, însă Tristan se sprijini de cămin.

— Despre ce treabă importantă e vorbă? întrebă el, sperând cu disperare să fie un lucru banal.

— Am venit să te întreb când va fi gata casa din Hanovra Square.

Tristan se încruntă, suspicios.

— De ce?

Mary se înroşi imediat în obraji, însă expresia de pe chipul ei nu se îmbună deloc.

— Cred că Alice şi Catherine ar avea perspective mai bune de căsătorie dacă aş putea primi cum se

cuvine oaspeţi în casa familiei tatălui lor.

Pentru o clipă îndelungată, Tristan o privi uimit. De asta nu-i plăcea de mătuşa lui. Îl căuta numai atunci când voia ceva – şi de obicei asta însemna o grijă în plus pentru el. Cu doar două luni în urmă, descrisese casa aceea ca fiind intolerabilă, nepotrivită pentru nişte doamne şi sub demnitatea ei. Şi înţelesese de ce, la două săptămâni după ce femeia plecase să locuiască într-o altă casă din oraş, când acoperişul se prăbuşise, distrugând complet camerele servitorilor şi mansarda, inundând dormitoarele şi ruinând în mare măsură şi tencuiala. Şi acum voia să se întoarcă acolo?

— Din discuţia pe care am avut-o acum câteva săptămâni, am înţeles că reşedinţa familiei tatălui lor… care, din întâmplare, este şi casa familiei mele… era prea demodată şi înghesuită pentru un bal decent.

— Şi aşa şi era.

— Iar acum e un dezastru şi mai mare, cu muncitori perindându-se în toate părţile.

— Dar nu pentru mult timp, zise ea. Am trecut pe acolo ieri şi mi s-a spus că e aproape gata.

„Aha!” gândi el. Atunci se făcu în sfârşit lumină în mintea lui. Mătuşa lui trecuse pe acolo ca să vadă în ce hal distrusese casa – şi, fără îndoială, se aşteptase s-o găsească în ruină. În schimb, descoperise că o renova – şi nu doar că o renova, ba chiar o şi îmbunătăţea cât se putea de mult. Iar asta o făcuse să privească totul cu alţi ochi. Şi pe

bună dreptate, după părerea lui Tristan. Pe lângă faptul că fusese neglijată şi lăsată în paragină, casa chiar *era* şi demodată, şi înghesuită. Dar după ce căzuse acoperişul şi întregul conac ajunsese de nelocuit, Tristan profitase de ocazie pentru a mări uşile, a ridica plafoanele etajelor superioare şi a reconstrui scara interioară. În plus, avea de gând să adauge casei sale toate îmbunătăţirile moderne pe care le văzuse şi admirase de-a lungul timpului în locuinţele altora. De la un sistem de încălzire pe bază de aburi, la conducte pentru băi şi toalete cu apă curentă la toate etajele. De unde fusese cândva demodată, în scurt timp casa lui avea să fie cea mai modernă din Londra. Şi probabil că îmbunătăţirile fuseseră la fel de evidente şi pentru Mary. Şi, fără îndoială, voia şi să reia aranjamentul de dinainte – adică să locuiască acolo şi să nu plătească niciun fel de chirie.

Tristan îşi trecu mâna prin păr şi se aşează pe scaun, în cele din urmă.

— Iartă-mă dacă nu înţeleg prea bine. După moartea unchiului, am fost de acord cu dumneata că ar fi un lucru crud şi nedrept să le alung pe verişoarele mele din casa lor, aşa că v-am lăsat să locuiţi acolo timp de opt ani. Apoi, în primăvară, ai venit şi mi-ai spus în mod categoric că nu mai considerai conacul o locuinţă potrivită şi că plecaţi de acolo, ca să vă mutaţi într-o casă mult mai bună de pe Charles Street. Eu am renunţat la toate

celelalte case ale mele, aşteptând să mă mut înapoi în Hanovra Square. Şi acum îmi spui că sunteţi nemulţumite de casa de pe Charles Street şi că vreţi să vă mutaţi înapoi în Hanovra Square? Mai exact ce anume s-a schimbat între timp la ambele case?

Postura femeii păru să devină şi mai rigidă, dacă era posibil aşa ceva.

— Casa din Charles Street este mult prea întunecată. Şi am fost indusă în eroare cu privire la starea hornurilor. În plus, nu prea îmi place cartierul.

— Eşti o văduvă care dispune de o rentă, sublinie el. Găseşte-ţi altă casă.

— Este mult prea târziu în sezon pentru a găsi o proprietate decentă!

— Da, asta aşa este. După ce-am plecat de unde am locuit înainte, nu am avut de ales şi a trebuit să-mi deranjez prietenii şi să locuiesc pe la ei cât timp era în reconstrucţii casa din Hanovra Square. După cum vezi, acum că m-ai găsit aici. Făcu apoi semn spre salonul spartan al lui Bennet, care de-a lungul timpului găzduise mai mult partide de cărţi şi meciuri de box. Era posibil chiar să fi existat şi urme de săbii pe tencuială.

— Dar casa din Hanovra Square este încă liberă. Şi este în totalitate în puterea dumitale să o oferi altcuiva.

— Sau să o păstrez pentru mine.

Buzele lui Mary erau deja albe ca varul.

— Aş vrea să reintru în posesia casei, zise ea. De îndată ce va fi gata.

Tristan îşi puse atunci piciorul pe genunchi.

— Dar a început să mi se pară şi mie atrăgătoare perspectiva de a locui acolo.

— Ne-a fost extrem de dor de casă la toate trei.

— Serios? Aşa cu acoperişul din care curgea apă? Cu honurile pline de fum şi cu spălătoria care se inunda la fiecare ploaie torenţială?

— Constructorii m-au asigurat că s-au ocupat de aceste probleme.

— Da, pe cheltuiala mea considerabilă, afirmă el. Şi la cererea mea. Mă întreb… ce anume te-a făcut să fii brusc atât de interesată de o casă pe care ai părăsit-o de bunăvoie, încât să te duci şi să îmi interoghezi angajaţii, de parcă aveai tot dreptul să ştii ce reparaţii s-au făcut de când ai plecat?

Mătuşa lui se îmbujoră imediat când îl auzi.

— Îmi permiţi sau nu să le readuc pe fiicele mele înapoi în casa lor? întrebă ea printre dinţii încleştaţi.

— Nu, zise el politicos. Reconstruiesc casa după gustul meu. Şi, ca să fiu exact, este casa mea. Şi încă de opt ani. Ţi-am permis să rămâi acolo, din respect pentru fiicele dumitale, dar eu nu o să mai am unde să locuiesc dacă îţi dau dumitale casa.

Femeia îşi strânse exasperată buzele.

— Dumneata îţi permiţi să-ţi cumperi orice casă din Londra. Eu nu!

Tristan rânji. Averea familiei Burke era într-adevăr considerabilă, iar unchiul său o administrase cu pricepere. Mătuşa Mary primise o rentă generoasă ca moştenire, iar fiicele ei, Alice şi Catherine, primiseră şi ele câte o zestre frumuşică. Niciun contabil din lume nu le-ar fi considerat sărace sau lipsite de mijloace materiale.

Ca un al doilea fiu respectuos, tatăl lui Tristan se căsătorise cu o moştenitoare – singura fiică a unui amiral decorat, care îi lăsase ei averea lui enormă. Şi după moartea părinţilor săi, Tristan devenise mult mai bogat decât unchiul său nobil, iar acest lucru o deranjase mereu pe mătuşa Mary. Nu numai că acel băiat murdar, enervant şi neastâmpărat devenise succesorul averii şi titlului familiei Burke, dar aceea era şi cea mai mică parte a moştenirii lui. Şi, spre marea ei indignare, în clipa aceea el avea totul, în timp ce ea era o obligată să trăiască de pe urma unei rente de văduvă – care deşi nu era mică, era totuşi fixă şi limitată. Fără îndoială, vizita din acea zi se datora faptului că, pentru prima dată în viaţa ei, femeia era nevoită să-şi plătească singură chiria.

— Ce vrei, de fapt, doamnă? întrebă el scurt şi la obiect, fiind gata să scape de ea. Vrei să plătesc chiria casei din Charles Street? Cumva o trăsură nouă îţi va mai alina supărarea? Sau poate vreuna din fiicele dumitale are nevoie de o rochie de bal nouă? Intenţionez să păstrez casa din Hanovra

Square, aşa că poţi să încetezi să îmi mai ceri asta.

Femeia îşi drese glasul şi rămase tăcută câteva clipe.

— Chiria este într-adevăr o povară mai mare decât am bănuit, zise ea printre buze. Aşa că ar fi un gest extrem de generos din partea dumitale.

— Foarte bine. Tristan sări în picioare. Trimite-i lui Tompkins o copie a contractului de închiriere şi am să-l însărcinez să plătească suma aferentă pentru restul sezonului.

— În plus, cărbunii sunt foarte scumpi, continuă ea.

El încuviinţă din cap.

— Am să-l plătesc eu pe negustorul de cărbune.

— Şi mai sunt şi câteva facturi restante. În clipa aceea femeia era roşie ca racul şi se uita într-un punct fix de dincolo de umărul lui Tristan. De la croitoreasă. Şi de la modistă. Şi… şi mai e şi măcelarul.

El înclină uimit capul.

— Atât de multe? Poate ar trebui să vorbesc cu omul care se ocupă de afacerile dumitale. Nu gestionează fondurile în mod corespunzător? Renta dumitale ar trebui să fie mai mult decât suficientă ca să trăieşti confortabil, mătuşă.

— Ei bine, nu este, şuieră ea, aruncându-i o privire plină de ură.

— Dar ar trebui să fie, răspunse el, accentuând a doua parte a frazei. Eu nu am nicio obligaţie să te

susţin financiar. Mă ofer să fac asta acum pentru că înţeleg că ai avut sarcina suplimentară de a le sponsoriza pe fiicele dumitale în timpul sezonului de anul acesta. Dar să nu te mai aştepţi la asta şi pe viitor.

Femeia se ridică plină de amărăciune.

— Este foarte generos din partea dumitale, Lord Burke.

— O zi bună, Lady Burke.

Tristan făcu o plecăciune şi o conduse pe femeie până la ieşire, în ciuda faptului că ea nu-l mai privi deloc.

Murdoch apăru pe hol, chiar în clipa în care închidea uşa după mătuşa lui. Tristan se uită urât la el.

— Cum îndrăzneşti s-o laşi pe femeia aia să între în casă? Dacă mai vine vreodată pe aici să mă caute, spune-i că nu sunt acasă, nu ştii când mă voi întoarce şi că în niciun caz nu mă poate aştepta!

Servitorul tresări.

— Îmi cer iertare, milord. Domnul Bennet nu mi-a lăsat instrucţiuni în această privinţă şi nici dumneavoastră. În plus, a trecut ca fulgerul pe lângă mine, de parcă ar fi fost vreo prinţesă regală sau ceva.

— E bine măcar că nu i-ai adus ceaiul. Altfel ar fi stat aici o oră, numai ca să mă bage la cheltuială cu frunzele de ceai. Oftă.

Toată energia aceea bună pe care o căpătase în

urma întâlnirii cu domnişoara Bennet se risipise sub acea tensiune plină de resentimente, care punea mereu stăpânire pe el după o întrevedere cu mătuşa sa. Chiar dacă femeia nu mai avea niciun fel de autoritate asupra lui şi balanţa puterii se schimbase radical în relaţia lor, Tristan tot mai putea simţi povara grea a mustrărilor ei, usturimea dezgustului pe care îl afişa faţă de el şi singurătatea disperată pe care le îndurase mereu, când era trimis acasă la unchiul său. Femeia aceea îl făcea să se simtă mizerabil şi nedorit. Şi

y nu-i plăcea deloc asta. Luă pălăria din cuier şi-şi trase mănuşile.

— Ies în oraş, îi spuse lui Murdoch. Din clipa aceasta şi până la întoarcerea domnului Bennet, nu trebuie să laşi să între în casă nicio femeie care vine mă caute, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba. Aruncă-te în faţa uşii dacă e nevoie. Spune-le că locuinţa a fost lovită de ciumă. Fă orice trebuie să faci, dar ţine orice femeie departe de casă.

— Da, domnule. Expresia de pe chipul lui Murdoch se înseninã de uşurare. Am să fac întocmai după cum porunciţi, milord.

Tristan ieşi din casa şi se îndreptă pe jos spre casa din Hanovra Square. Avea nevoie de un pic de mişcare, ca să-şi limpezească mintea. Voia să aibă o discuţie cu muncitorii şi să le spună să nu mai lase alţi oameni să-i viziteze casa. De fapt, le va da şi lor aceeaşi poruncă pe care i-o dăduse lui Murdoch: nicio femeie nu avea voie în incintă, sub

niciun motiv. Poate că era mai bine să se mute chiar în clipa aceea în casă – chiar dacă era nefinisată şi întoarsă pe dos. Indiferent ce voia să creadă mătuşa Mary, casa era departe de a fi terminată. Cu toate acestea, va fi locuibilă într-o lună sau chiar mai puţin. Nu avea de gând să primească oaspeţi, aşa că putea trăi şi cu ipsos umed pe pereţi şi cu lachei care se învârteau în toate părţile. Ba, la naiba cu tot! Nu mai conta pentru el nici dacă se mai scurgea un pic de apă de ploaie prin acoperiş din când în când! Ar fi fost un preţ mic de plătit ca să trăiască în linişte şi intimitate… şi pentru a scăpa complet de orice influenţă feminină.

Capitolul 14

Vârtejul recent de evenimente necesita o discuţie lungă cu Abigail şi Penelope. Joan le trimisese o scrisoare scurtă în care le spusese că părinţii ei plecaseră din oraş şi amânase astfel plimbarea prin parc, iar Abigail îi răspunsese exprimându-şi îngrijorarea şi transmiţându-i urări de sănătate pentru Lady Bennet. Doar că asta se întâmplase cu multe zile în urmă. Şi între sosirea lui Evangeline, promisiunea periculoasă a lordului Burke şi vizita la domnul Salvatore, Joan simţea că era pe cale să explodeze dacă nu vorbea. Şi judecând după răspunsul prompt pe care-l primise

cererea ei de a le vedea, părea clar că şi cele două surori erau nerăbdătoare să asculte tot ce avea ea de povestit. Abigail propuse o plimbare prin parc, şi Joan fu de acord, imediat ce obţinu permisiunea mătuşii ei.

— În sfârşit! Astfel o salută Penelope, de îndată ce Joan se întâlni cu ele. N-am mai închis un ochi de la balul familiei Malcolm! Mi-am făcut foarte multe griji pentru tine!

— E adevărat că nu a dormit, dar nu am auzit din gura ei numai îngrijorări, zise Abigail. Ca să ştii, Joan, urmează să fii interogată până nu mai ştii de tine.

Penelope se strâmbă imediat.

— Îndrăznesc să spun că vreau să aflu tot! Nu e bine din punct de vedere fizic să ţii totul în interior. E bine pentru splină să dai afară.

— Am fost uimită că aţi aşteptat atât de mult să mă întrebaţi.

— Lui *papa* i-a intrat în cap că trebuie să cumpere o moşie la ţară ca să ne crească statutul. Abigail părea amuzată. A aranjat să mergem cu toţii să vedem proprietăţi în Chelsea, apoi în Greenwich şi chiar şi în Richmond. Mama i-a spus că nu merge în niciun loc care e la o distanţă mai mare de o zi de mers de la Londra. Aşa că suspectez că a trasat un cerc pe hartă în jurul oraşului şi a început să se intereseze de toate proprietăţile disponibile din zona aceasta.

— Lasă toate astea, zise Penelope. Eu n-am

putut să fiu deloc atentă la moşiile pe care le-am vizitat, fiindcă eram prea îngrijorată pentru Joan! Şi acum trebuie neapărat să ne spui tot, altminteri cred că o să mor de nerăbdare.

— Olivia a venit ca să ne însoţească, şi Jamie s-a hotărât să vină şi el, în ultimul moment. Aşa că nu vom avea parte de o intimitate deplină. Abigail avea mereu o minte mult mai limpede decât sora ei, aşa că se uită spre Joan şi adăugă: Sper că nu te superi. Dar Oliviei îi face bine să iasă.

— Sigur că nu. În realitate, Joan chiar o prefera pe Olivia Townsend ca însoţitoare decât pe doamna Weston. Fata era doar cu câţiva ani mai mare decât Abigail şi cunoştea de mulţi ani familia Weston. Şi mereu când ieşea cu ele, se comporta mai degrabă ca o soră mai mare, decât ca o văduvă respectabilă. Joan bănuia că doamna Townsend se afla într-o situaţie destul de neplăcută, pentru că rareori o vedea în oraş fără familia Weston.

James era fratele mai mare al lui Abigail şi Penelope. Lui Joan nu prea îi plăcea de el, pentru că era mult prea serios şi cumpătat, însă cel puţin se purta frumos cu ea. În plus, surorile lui ştiau mereu cum să scape de el. Nu era nevoie decât de o discuţie scurtă despre ciorapi şi cosmetice, iar fratele lor fugea mâncând pământul în direcţia opusă. Şi de vreme ce fetele erau însoţite atât de doamna Townsend, cât şi de domnul Weston, mama lor nu mai considera necesar să vină ea

însăşi sau să trimită o servitoare pe urmele lor.

Călătoriră spre parc în caleaşca deschisă cu patru cai, în timp ce James Weston călărea pe lângă ele. Conversaţia fu simplă şi lipsită de griji, iar doamna Townsend o mustră o singură dată pe Penelope pentru râsul ei mult prea colorat. Era o zi minunată, aşa că Joan îşi întoarse faţa spre soare.

Să-i ia naiba de pistrui! Era bine să fie afară şi împreună cu cele mai bune prietene ale ei.

Din păcate, se pare că toată lumea gândise la fel. Parcul era aglomerat, iar şirul de trăsuri se mişca încet. După un sfert de oră, Penelope începu să se agite.

— Dacă nu poţi sta locului, n-ai decât să cobori şi s-o iei pe jos, zise doamna Townsend, care împărţea bancheta cu Penelope.

— O idee genială, Olivia! Penelope se întoarse spre ea, radiind de bucurie. Jamie, vrem să ne plimbăm, îi strigă fratelui ei, care încuviinţă din cap şi dădu pinteni calului ca să înainteze şi să poată vorbi cu vizitiul. Vrei să vii cu noi, Olivia?

Doamna Townsend afişă un zâmbet ironic.

— Şi să vă stric momentul de a vă face confidenţe cu domnişoara Bennet? Nici nu mă gândesc. O să-mi facă plăcere şi doar să stau aici şi să mă bucur de soare.

Dură ceva timp până vizitiul găsi un loc unde să parcheze caleaşca. Dar în cele din urmă opri. Domnul Weston descălecă şi le ajută pe toate trei

să coboare, apoi rămase în urmă să stea de vorbă cu doamna Townsend.

De îndată ce se îndepărtară de trăsură, Penelope izbucni:

— Spune-ne tot!

— De fapt, vrea să te întrebe ce s-a mai întâmplat de când s-a îmbolnăvit mama ta, nu-i aşa? zise Abigail, aruncându-i o privire tăioasă surorii ei. Eşti bine, Joan?

— O, da, destul de bine. Făcu apoi o scurtă pauză. Sunt îngrijorată pentru mama. Nu prea se îmbolnăveşte de obicei, şi de data aceasta… *Papa* aproape că a fost nevoit să o ducă în braţe până la trăsură. A fost un moment destul de alarmant.

— Şi ştii dacă au ajuns cu bine în Cornwall?

Joan ridică o mână, neputincioasă.

— Nu ştiu. Poate. *Papa* a zis că vor călători încet, ca să nu o obosească prea tare pe mama. Am primit o scrisoare scurtă în care îmi spunea că au ajuns la Bath, dar că au fost nevoiţi să se oprească acolo, ca să se odihnească mama. A promis să-mi scrie de îndată ce ajung în Cornwall, aşa că sper să primesc veşti de la ei în curând.

— Sunt sigură că a fost lucrul înţelept de făcut.

Fetele rămaseră tăcute un moment. Joan îşi muşcă buza, când mintea îi fu invadată de imaginea mamei ei – slăbită şi tuşind cu sânge. Era nerăbdătoare să afle veşti de la tatăl ei, dar în acelaşi timp o preocupa gândul că şi-ar fi putut întârzia călătoria, doar ca să se oprească şi să-i

trimită o scrisoare cum că ajunseseră la Devonshire. Cel mai important lucru era s-o ducă pe mama ei în siguranţă în Cornwall, chiar dacă lipsa veştilor de la ei o lăsa pradă unor temeri şi îngrijorări îngrozitoare. Încerca să nu se gândească prea mult la asta, în plus, prezenţa lui Evangeline se dovedise o distragere minunată a atenţiei. Cu toate acestea, Joan se gândea în fiecare noapte la mama ei.

— Te înţelegi bine cu mătuşa ta? o întrebă Penelope în grabă. Nu ne-ai mai vorbit despre ea până acum.

Joan se forţă să zâmbească.

— Păi, nu prea o cunoşteam înainte. Mama considera purtarea ei scandaloasă şi oricum nu a venit prea des la Londra. Nu o mai văzusem de ani buni.

— Şi tatăl tău te-a lăsat în grija ei?

Abigail făcu imediat ochii mari de uimire.

— Da. Însă înainte m-a pus să jur solemn că o să mă port frumos.

— Mie mi se pare că şi-a asumat un mare risc! exclamă Penelope. Tatăl tău trebuia să ştie mai bine.

— Cred că s-a găsit prins între ciocan şi nicovală, îi răspunse Joan. Pe Douglas l-a trimis la Ashwood, ca să reconstruiască după inundaţii.

— Douglas? Să construiască o casă? Penelope aproape că se înecă din cauza şocului.

În spatele lor, domnul Weston se îndrepta spre

ele oarecum încruntat. Abigail îi făcu semn cu mâna şi afişă un zâmbet strălucitor, în timp ce o împunse în braţ pe sora ei.

— Taci, Pen. Jamie e cu ochii pe tine.

— N-are decât, zise Penelope, dar coborî totuşi vocea. Mi se pare foarte amuzant să mi-l imaginez pe Douglas gândindu-se ce fel de tapet să pună pe pereţi sau ce draperii să cumpere!

— E destul de amuzant, nu-i aşa? Joan rânji. Mă aştept ca în două săptămâni să-şi smulgă deja părul din cap, abia aşteptând să se întoarcă la Londra!

— Dar cum rămâne cu mătuşa ta? întrebă Abigail, privind-o cu asprime pe Joan. Nu pari deloc năpăstuită.

— A, nu! Chiar din contră! Joan se uită în jur, dar domnul Weston se întorsese să discute cu doamna Townsend şi niciunul din ei nu mai era deloc atent la ele. E o femeie foarte excentrică. Bea coniac după cină şi l-a salutat pe Smythe, majordomul nostru, ca pe un vechi prieten. A ajutat-o cândva de mult să se strecoare înapoi în casă, după ce s-a furişat afară ca să vadă o întrecere. Şi nu-i pasă câtuşi de puţin de modă. Dar garderoba ei este absolut minunată şi toate hainele îi vin atât de bine că mă sufoc de invidie!

Apăru atunci un schimb de priviri între surorile Weston.

— Abia aştept s-o cunosc, zise Penelope.

— Şi atunci eşti fericită că a venit să stea cu

tine? Abigail părea de-a dreptul uimită.

Gândurile lui Joan zburară imediat spre noua rochie de zi pe care i-o cosea domnul Salvatore chiar în acel moment. După cum o avertizase Evangeline, Federico hotărâse singur toate detaliile rochiei, fără ca măcar să-i caute aprobarea. Nu-i spusese nimic despre cum va arăta, cu excepţia faptului că va fi verde. Dar cuvintele pe care i le adresase i se păruseră foarte blânde şi încurajatoare. Afirmase că în ea se ascundea o zeiţă Venus şi că el ştia cum să o scoată la iveală. Joan spera din toată inima ei ca omul să fi avut dreptate şi să găsească o modalitate de a face silueta ei rotundă şi înaltă să arate bine – şi nu ca o umbrelă pe jumătate desfăcută.

— Chiar cred că s-ar putea fie un noroc neaşteptat.

Cu toate acestea, nu le pomeni nimic despre rochie. Îşi dorea să le vadă reacţiile sincere şi nepregătite, în clipa în care o vedeau pentru prima dată purtând-o.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, zise Abigail.

— Şi eu la fel. Şi acum… ce s-a întâmplat cu lordul Burke la balul familiei Malcolm? întrebă Penelope.

— Mi-a dat *50 de moduri de a păcătui,* zise Joan, trăgându-şi poşeta. O vrei? O rulase bine şi o legase cu o panglică, astfel încât să o ţină

ascunsă. Absenţa mamei sale… sau mai degrabă a lui Janet… îi uşurase cu mult sarcina de a o ţine ascunsă.

— Poţi s-o păstrezi. Am reuşit să fur exemplarul mamei seara trecută.

— De-aia te-a scos din cameră în paşi de vals?

Joan se simţi descurajată când o văzu pe Penelope atât de dezamăgită. De obicei discutau cu mare interes pe orice subiect – de la plauzibilitatea faptelor descrise în revistă, la posibila identitate a domnilor din oraş, care o inspiraseră pe Lady Constance să-şi scrie povestea.

— A fost doar pentru o clipă.

— Ba, de fapt, au fost câteva minute. Şi chiar dacă el a apărut după aceea şi a plecat imediat de la bal, tu ai venit mult mai târziu, în plus, păreai foarte tulburată. Ce s-a întâmplat? o incită Abigail. La cât de îmbujorată erai, sper că a fost ceva delicios.

— Sunteţi îngrozitoare amândouă! Joan se încruntă atunci la ele. N-am voie să am şi eu secretele mele?

Penelope pufni.

— Nu în legătură cu asta! Altfel data viitoare o să te urmărim când te mai invită la dans şi atunci o să-i fie mult mai greu să facă dragoste cu tine!

— *Penelope!* Joan simţea deja că se înroşise ca racul.

— Şi nu neagă nimic, observă Abigail. Era prima

dată când era la fel curioasă ca şi sora ei. Păi? Şi ce a făcut?

Joan îşi ţuguie buzele, dar o parte din ea era dornică să le povestească. Fusese sărutată… în adevăratul sens al cuvântului… aproape sedusă de un crai adevărat. Şi chiar existau şanse s-o facă din nou. Se uită în jur, ca să se asigure că erau singure, apoi zise, pe o voce şoptită:

— Nu trebuie să spuneţi nimănui!

— Nu, niciodată! ziseră în cor prietenele ei.

— Şi-a cerut sincer scuze că a zis că arăt ca o umbrelă… O văzu atunci pe Penelope ridicând uimită din sprâncene… apoi mi-a dat revista, ascunzându-mi-o în rochie… în clipa acea Abigail icni tare… şi apoi m-a sărutat. Rosti ultimele cuvinte într-o şoaptă grăbită, care aproape fu asurzită de ţipătul lui Penelope.

— Şi ţi-a plăcut? ceru să ştie Abigail.

— Ha! Cui îi pasă? pufni sora ei. A fost sărutată de cel mai chipeş viconte din toată Londra!

— A fost foarte plăcut, zise Joan pe un ton afectat. Era perfect conştientă că faţa ei era roşie ca racul. Până când a zis că a făcut-o numai ca să mă facă să tac.

Expresiile de pe feţele prietenelor ei erau foarte amuzante: Penelope era indignată, iar Abigail consternată. După aceea încercară amândouă să-şi ascundă amuzamentul.

— Of, Joan, suspină Abigail, cu ochii strălucindu-i de amuzament. Ai atras atenţia unui crai notoriu

şi apoi te-a sărutat.

— Vreau să fiu şi eu ca tine într-o zi, icni Penelope, agitându-şi umerii.

— Da, ei bine… asta nu e tot. M-a vizitat ieri şi mi-a spus că Douglas l-a pus să promită că mă va escorta prin oraş. Presupun că se referea să o facă precum un frate, dar vă puteţi închipui?

— Încerc cu disperare să-mi imaginez asta, şopti Penelope.

— Desigur, mi s-a părut o ocazie excelentă să mă răzbun pe el pentru impertinenţa sa, aşa că nu l-am refuzat. Dar nu m-am putut abţine să nu-l întreb dacă avea de gând să mă sărute din nou şi el a răspuns „nu” categoric. Joan zâmbi mulţumită. I-am zis că nu mi-a plăcut prima dată…

— Mincinoaso! rosti Abigail în şoaptă.

— Şi atunci a zis că asta suna ca o provocare, continuă Joan cu o expresie întunecată. A zis chiar şi că ar paria pe un şiling că m-ar putea săruta şi să mă facă să-mi placă… Se opri imediat în clipa în care realiză cu întârziere că poate dezvăluise prea mult.

Penelope scoase un mic ţipăt.

— Un pariu? Păi, şi l-ai acceptat?

— Desigur că nu.

— Dar ai fi vrut. Abigail o studia îndeaproape, cu zâmbetul pe buze. Şi tu vrei să te mai sărute o dată.

Joan dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

— I-am promis tatălui meu că mă voi comporta

exemplar. Sub nicio formă nu m-aş putea implica în ceva atât de lipsit de eleganţă precum un pariu.

— Doar în sărutări. Penelope începu să râdă.

— Dar, Joan… Abigail deveni brusc foarte serioasă. Este foarte palpitant ca un domn să-ţi fure un sărut… sau două… dar ce vrei să se aleagă din asta? Acum câteva nopţi l-ai poreclit lordul Bădăran şi în plus i-ai tras un pumn în faţă.

— Nu mai fi aşa serioasă, Abby, îi zise Penelope cu dispreţ. A fost doar un sărut!

— Şi un pariu pus pe mai multe săruturi. Cred doar că Joan ar trebui să aibă grijă. Abigail ridică din umeri. E un crai notoriu, cunoscut pentru aventurile lui scandaloase. Şi mă îndoiesc că Joan vrea să fie implicată în aşa ceva.

— Nu, nu prea, şopti ea melancolică.

Desigur, o aventură scandaloasă ar fi fost ceva îngrozitor după ce se termina. Însă cât timp dura… ei bine, probabil ar fi fost foarte palpitant.

— Dacă nu cumva se îndrăgosteşte nebuneşte de ea şi apoi o cere în căsătorie, sugeră Penelope. S-au mai terminat aşa şi alte aventuri scandaloase. Să ştii că şi craii notorii se mai îndrăgostesc uneori!

Abigail se uită atunci la Joan.

— Asta speri să se întâmple?

Însă ea nu avea nici cea mai mică idee ce să-i răspundă. Nu putea nega că fusese extrem de plăcut să-l sărute pe Tristan Burke. De fapt, mai mult decât plăcut. Îi inflamase toate terminaţiile

nervoase şi-i făcuse pielea să tânjească după atingerea lui. Partea păcătoasă din ea era încântată de gândul unor atingeri mai intime… alimentat, bineînţeles, de amintirea atingerii mâinii lui pe şoldul ei şi de felul în care o ţinuse strâns la piept. Şi nu ştia cum l-ar fi putut refuza dacă îşi dorea şi el. Indiferent de motivaţiile care se ascundeau în spatele dorinţei lui. A se simţi dorită – chiar şi pentru o perioadă scurtă – era o ispită foarte puternică.

Dar să se îndrăgostească de ea lordul Bădăran? Nu-şi putea închipui aşa ceva. Din contră, i se părea că de fiecare dată când se întâlneau căuta din răsputeri să găsească noi modalităţi de a fi nepoliticos şi impertinent cu ea. Joan nu voia să se mărite cu un bărbat care să se certe mereu cu ea, să-i spună că era neatrăgătoare sau să o intimideze să i se supună voinţei. Şi chiar dacă el ar fi reuşit prin vreo minune să-şi îmbunătăţească manierele, tot ar fi trebuit să ţină cont şi de familia ei. Mama ei mai degrabă ar fi închis-o într-o mănăstire decât s-o lase să se mărite cu cineva de teapa lordului Burke. Şi dacă se lăsa cumva atrasă într-un scandal, o mănăstire şi o uşă încuiată vor face, cu siguranţă, parte din planurile lui Lady Bennet.

— Nu, zise încet în cele din urmă.

— Atunci ai grijă. Abigail îi aruncă un zâmbet trist. Da, ştiu, nu e cel mai interesant plan din lume, dar…

— Scuzaţi-mă, domnişoarelor! Sunteţi gata să mergem acasă? Doamnei Townsend a început să-i fie cald de la soare. Vocea domnului Weston le făcu pe toate trei să tresară. Fratele lor descălecase şi venise în spatele lui Abigail.

— Oh! Da, suntem gata.

Penelope îl luă de braţ pe fratele ei şi-l conduse înapoi spre trăsură, aruncându-i lui Joan o privire plină de compasiune.

— Jamie, cum îndrăzneşti s-o laşi pe Olivia să stea în soare? Trebuia să fi oprit undeva la umbră…

Abigail venea încet în urma lor, însă ignora complet pălăvrăgeala surorii ei.

— Chiar a fost minunat, nu-i aşa? Atunci când te-a sărutat, mă refer. Mi-am dat seama de asta după expresia de pe chipul tău.

Joan oftă. În fiinţa ei se dădea o luptă între dor şi regret.

— Da.

Prietena ei rămase tăcută o clipă.

— Dar se pare că şi el vrea să te mai sărute o dată dacă a pus pariu că te va putea face să-ţi placă data viitoare…

— A spus asta doar ca să mă tachineze.

— Eşti sigură de asta?

Joan pufni ca răspuns. Ajunseseră la caleaşcă, şi domnul Weston o ajuta deja pe Penelope să urce.

În loc să înainteze, ca să urce în trăsură, Abigail se întoarse către Joan.

— Cred că lucrul cel mai înţelept e să nu aştepţi să fii implicată într-un scandal, şopti ea. Dar să aştepţi ca sentimentele unui domn să devină mai puternice… Nu e nimic nebunesc în asta.

— Cu *acest* domn în mod special, cred că ar fi o nebunie să mă aştept la orice, îi răspunse Joan. Oftă apoi dulce-amărui, sperând ca nu cumva să uite asta.

Capitolul 15

Tristan descălecă în faţa casei familiei Bennet din South Audley Street şi nu se grăbi deloc să-şi lege calul. Cu puţin noroc, avea să fie o vizită scurtă. Dar cu toate acestea, începuse să-şi dorească să fi adus cu el ceva „răcoritoare”. Cum trebuia vizita lui – o vizită la ceai – s-o facă pe Furia lui să se bucure mai mult de acel sezon? Mai degrabă ar fi pariat că ea ar fi vrut să nu-l mai vadă.

Se întrebă atunci pentru a o suta oară cum de se lăsase păcălit să accepte aşa ceva. Avea să i-o plătească lui Bennet, după ce se întorcea în oraş. „Ai grijă de sora mea”, îi spusese. La naiba cu tot, dar Tristan ar fi preferat ca prietenul său să-l roage să prindă un porc mistreţ şi să-l călărească până în York. Probabil mistreţul ar fi apreciat eforturile sale la fel de mult ca Furia.

Îşi aranjă haina şi ciocăni la uşă, pregătindu-se

sufleteşte. Cu cât intra mai repede şi bea nişte ceai, cu atât putea pleca mai repede. Nu trebuia să-i răspundă în niciun fel Furiei, indiferent ce i-ar fi spus şi oricât de mult l-ar fi provocat.

O va întreba de sănătate, apoi se va interesa despre starea de sănătate e mamei ei. Şi apoi o va întreba dacă ea voia ca el să-l împuşte pe fratele ei pentru că îi împinsese pe amândoi să accepte această farsă. Apoi va pleca. Iar gândul acesta îl înveseli. Va scăpa după câteva minute de conversaţie politicoasă.

Îl întâmpină majordomul, care îl conduse în salon. Dar acolo îl aştepta doar Lady Courtenay. Chipul ei era luminat de un zâmbet un pic cam prea larg.

— Lord Burke! Mă bucur foarte mult să te văd. Mulţumesc că ai venit în vizită.

Tristan făcu o plecăciune în faţa femeii, dar rezistă impulsului de a se uita pe coridorul din spatele lui. Dacă avusese ghinionul să vină în vizită când domnişoara Bennet nu era acasă, să fie al naibii dacă rămânea.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă. Am fost încântat de invitaţia dumneavoastră.

— O, da, sunt sigură, zise ea amuzată. N-ai vrea să iei loc? Se întoarce imediat şi nepoata mea. Ne pregăteam să ne delectăm cu nişte ceai şi sandviciuri. Ai vrea să ni te alături?

— Desigur, vă mulţumesc de invitaţie. Se aşeză apoi pe scaunul de vizavi de ea.

Contesa sună din clopoţel ca să cheme o servitoare. Când fata apăru, femeia îi porunci să mai aducă nişte sandviciuri şi prăjituri împreună cu ceaiul.

— Bun. Lady Courtenay îi zâmbi. Şi acum spune-mi, ce mai face Douglas? Nu l-am mai văzut de ani buni şi nepoata mea mi-a spus că locuieşti cu el în momentul de faţă.

— Momentan este plecat în Norfolk. Dar era sănătos şi foarte binedispus când a plecat, doamnă.

— Mă bucur să aud, zise femeia cu afecţiune. Îmi amintesc că era un mare şţrengar în copilărie. Era mereu în căutare de noi aventuri şi dispus să încalce regulile ca să obţină ceea ce-şi dorea… Oh, dar nu cred că ar trebuit să-ţi spun asta dumitale… Altfel, nu m-ar ierta niciodată! Te rog mult să treci cu vederea aceste aduceri-aminte ale unei mătuşi care ţine foarte mult la el.

— Desigur, murmură Tristan.

Se simţi brusc copleşit de un sentiment nedorit de invidie faţă de Bennet. I-ar fi plăcut ca şi mătuşa lui să aibă o părere la fel de bună despre el şi escapadele lui din copilărie. Pe chipul lui Lady Courtenay nu se citea niciun pic de dezaprobare. Ba chiar puţină admiraţie.

— Trebuie să recunosc că a fost mereu un băiat pe placul meu, continuă ea. Mi-am dat seama de asta din clipa în care a alunecat pe scările acestei case cu un atlas pe post de sanie. Doamne, a

provocat mare zarvă atunci! Părinţii lui găzduiau o serată elegantă şi el a deranjat petrecerea, zburând prin hol şi chiuind cât de tare îl ţineau plămânii.

— Cred că orice băiat ar fi chiuit în locul lui, dacă aluneca în jos pe scară pe un atlas, zise Tristan zâmbind. S-ar putea să fi făcut şi eu asta o dată sau de două ori. Mai exact, făcuse asta de trei ori, înainte de a fi prins şi pedepsit atât de tare, că încă îl mai tulbura şi simpla amintire a penitenţei.

Lady Courtenay se aplecă uşor în faţă şi îi şopti, încă zâmbind larg:

— Desigur! Am făcut şi eu asta când eram mică, după ce mi-a arătat fratele meu cum se face. Dar, cu toate acestea, noi am fost suficient de inteligenţi, încât să aşteptăm să plece de acasă părinţii noştri.

— Un lucru foarte înţelept, aprobă el pe un ton serios.

Se deschise uşa şi intră o femeie.

— Lord Burke! zise ea, oarecum cu sufletul la gură. Ce surpriză plăcută!

Tristan rămase încremenit, privind-o lung. Sărise în picioare în clipa în care auzise uşa deschizându-se. Iar dacă Lady Courtenay nu i-ar fi spus că nepoata ei trebuia să se întoarcă destul de curând, nu ar fi crezut că femeia din pragul uşii era într-adevăr domnişoara Bennet. Rochia ei nu avea nici măcar un singur volan. Şi nicio urmă de

dantelă. De fapt, nu era împodobită absolut deloc. Era de culoare verde-închis… la naiba, dar avusese dreptate că i se potriveau culorile închise! Era decorată cu o singură panglică lată de satin în jurul decolteului. Iar în loc de volane şi încreţituri, fusta era brodată şi se legăna delicat dintr-o parte în alta în timp ce mergea. Iar coafura ei… O, Doamne! Dispăruseră complet toate buclele! Părul ei castaniu era pieptănat pe spate şi aranjat într-un coc cu nişte bucle lejere, care îndemnau parcă un bărbat să-şi treacă degetele prin ele.

— Ţi-ai schimbat coafura! izbucni el.

Ea clipi.

— Da. Mi s-a desprins un ac de păr şi a trebuit să-l repar.

Dintr-un motiv sau altul, Tristan nu se putea gândi decât cum să scoată acel ac de păr şi pe toate celelalte care-i ţineau părul strâns şi să-i lase părul să-i alunece în jos pe umeri. Îşi drese glasul, în timp ce domnişoara Bennet traversă camera şi luă loc pe canapea.

— Da. Foarte bine.

— Tocmai vorbeam despre Douglas, zise Lady Courtenay. Şi despre faptul că era un mare ştrengar în copilărie.

Domnişoara Bennet îşi întoarse atunci privirea strălucitoare spre el.

— Asta trebuie să fie o conversaţie lungă! Sunt sigură că lordul Burke ştie destul de multe pe acest subiect.

— Îmi ceri cumva să spun poveşti despre fratele dumitale, domnişoară Bennet?

Tot îi venea greu să creadă că femeia din faţa lui era aceeaşi cu Furia care îl chinuise la întâlnirile lor anterioare. Dar oricât de atent ar fi studiat-o, nu vedea nimic care să-i dea de înţeles că, de fapt, nu era ea. Doar că până atunci nu-i observase niciodată pielea ei albă expusă până în jos, spre sâni. De fapt, fără dantelă şi alte ornamente, îi putea vedea mult prea bine decolteul şi restul siluetei sale minunate. Spre deosebire de rochia roz oribilă pe care o purtase nu demult, cea de acum nu o făcea deloc să pară grasă, ci voluptuoasă şi încântătoare. Se simţi imediat copleşit de dorinţa de a-i atinge talia ca să vadă cât de subţire era. Iar asta îi provocă mâncărimi în palme.

— O, Doamne! Fără îndoială eu şi mătuşa mea am leşina amândouă dacă ţi-am auzi povestirile.

Flutură din gene spre el, iar asta nu făcu altceva decât să-i atragă atenţia spre ochii ei care străluceau plini de viclenie.

Asta îl făcu să rânjească. Părea din nou neînfricată şi îndrăzneaţă ca în ziua aceea când invadase casa lui Bennet. Îi plăcea mult mai mult de ea aşa, decât în postura de creatură agitată şi neliniştită – cum fusese la balul familiei Malcolm. Şi nu îi era deloc ruşine să recunoască asta. Dacă tot trebuia să fie la cheremul unei femei, era cu atât mai bine să fie şi o experienţă interesantă.

— O, Doamne, nu! zise Lady Courtenay râzând. Cum să vorbim despre Douglas dacă bietul băiat nu e aici ca să se apere?

— E mai uşor aşa decât dacă ar fi aici, murmură domnişoara Bennet.

Tristan tuşi, ca să-şi ascundă un hohot de râs.

— Sper că starea de sănătate a lui Lady Bennet se îmbunătăţeşte.

— Am primit doar o scrisoare scurtă de la Sir George, zise Lady Courtenay. Au fost obligaţi să se oprească în Bath. Dar cred că este un lucru destul de bun pentru Lady Bennet. Personal, am considerat mereu oraşul ca fiind revigorant şi odihnitor. Dumneata ai fost vreodată în vizită la Bath, Lord Burke?

Fusese acolo o dată demult, într-o vară, când avea 11 ani. Nu reuşise să facă rost de nicio invitaţie de a petrece vacanţa acasă la vreun coleg de şcoală, aşa să fusese nevoit să petreacă o lună la Bath cu mătuşa şi unchiul său. Mătuşa Mary era însărcinată în perioada aceea – iar sarcina o făcuse să fie şi mai dezagreabilă decât de obicei. Nu că fusese prost dispusă. Din contră, femeia fusese sigură că va avea un băieţel şi că astfel va reuşi să-l împiedice pe Tristan să revendice titlul familiei Burke, aşa că fusese extraordinar de binedispusă tot timpul. Tristan se întrebase mereu cât de dezamăgită fusese când născuse două fiice, în loc de un fiu. Dar îşi va aminti mereu de vara petrecută la Bath, din cauza zâmbetului aceluia

mulţumit de sine pe care i-l arunca în fiecare zi a acelei luni blestemate.

Tristan îndepărtă grăbit acea amintire îngrozitoare.

— Nu chiar, Lady Courtenay, răspunse el. Doar am trecut o dată prin oraş.

Femeia îl studie o clipă, gânditoare.

— Ar trebui să mergi acolo o dată. E un oraş minunat.

Tristan încuviinţă din cap simplu, în timp ce servitoarea intra, aducând o tavă.

Lady Courtenay îi făcu apoi semn nepoatei sale să toarne ceaiul, fără a-şi muta însă atenţia de la el.

— Dar iată-mă cum te încurajez să pleci din oraş, când sunt multe lucruri interesante de făcut în Londra şi sigur ţi-ar lua o viaţă întreagă să te bucuri de toate! Chiar în dimineaţa aceasta discutam despre ce invitaţii să acceptăm. Ştii cumva dacă Lady Brentwood serveşte vinuri de calitate la balurile ei?

— Ăă… Tristan o privi lung, luat prin surprindere. Nu ştiu, doamnă.

Lady Courtenay flutură apoi dintr-o mână.

— Ei bine, nu mai contează. Ne vom asuma acest risc. Cel puţin ne putem baza pe faptul că Lady Martin va avea cu siguranţă o selecţie excelentă de vinuri la serata pe care o organizează joi seară. Joan, poţi să-i trimiţi chiar în după-amiaza aceasta o scrisoare lui Lady Brentwood,

prin care să-i spui că acceptăm invitaţia ei. Vei fi prezent şi dumneata, Lord Burke?

Tristan se uită spre domnişoara Bennet, care tocmai îi întindea o ceaşcă de ceai. Se gândi că, la urma urmei, şi-ar fi îndeplinit datoria faţă de Bennet dacă dansa cu ea o dată sau de două ori.

— Foarte probabil, Lady Courtenay.

Doamna de vizavi de el coborî privirea, dar nu înainte de a-şi da ochii pese cap.

— Poate că domnişoara Bennet îmi va rezerva un dans în seara aceea, adăugă el.

Ea ridică fruntea surprinsă, apoi un rânjet arogant îşi făcu loc pe chipul ei.

— Mă tem că nu pot face asta, domnule.

Tristan aproape că scăpă ceaşca din mână. Nu obişnuia să invite la dans multe doamne. Însă nu era niciodată refuzat în rarele ocazii în care lansa o astfel de invitaţie. Şi în loc să se simtă uşurat, asta îl făcea şi mai mult să-şi dorească să danseze cu ea. Voia să ştie dacă mai folosea acel parfum minunat. Voia să o simtă din nou aproape de el. Şi, la naiba cu tot, nu voia să accepte un refuz.

— Fratele dumitale m-a pus să promit solemn şi explicit că am să dansez cu dumneata.

Ea afişă atunci un zâmbet extrem de strălucitor, care îl făcea să nu se mai simtă atât de încrezător.

— O, Doamne! Se pare atunci că mă găsesc într-o situaţie extrem de dificilă. Mama mea m-a pus *şi pe mine* să-i promit solemn că nu am să mai dansez cu dumneata. Probabil în cazul acesta ea şi

Douglas vor trebui să se înfrunte până la capăt… deşi, te asigur, domnule… mama îl va învinge pe Douglas de fiecare dată.

— Poate că Douglas ar fi trebuit să facă asta, înainte de a mă pune să-i dau cuvântul meu.

Afirmaţia aceasta făcu să dispară expresia încrezută de pe chipul ei.

— Însă, de vreme ce niciunul din ei nu este aici acum, poate ar trebui să lăsăm o a treia persoană să ia această decizie. Lady Courtenay, zise el, fără a-şi lua ochii de la domnişoara Bennet, care promisiune ar trebui considerată mai importantă? Cea pe care i-am făcut-o eu domnului Bennet, de a mă asigura ca sora lui o să fie bine şi mulţumită sau cea pe care i-a făcut-o ea mamei sale, de a refuza o rugăminte stăruitoare de a dansa?

Lady Courtenay începu să râdă.

— Ei bine, ca o femeie care a fost cândva o domnişoară dornică de a nu sta pe margine la niciun dans, sunt sigură că pot permite ca nepoata mea să onoreze această invitaţie, cu condiţia ca… Femeia îşi mută atunci privirea spre nepoata ei. Cu condiţia ca această invitaţie să fi fost făcută cu cele mai bune intenţii, în interesul de a bucura ambele părţi implicate şi nu doar pentru a onora o obligaţie sumbră.

— Expresia de pe chipul dumnealui este destul de sumbră, mătuşă dragă, zise domnişoara Bennet, fericită din nou. Nu-mi pot închipui că pentru dumnealui ar fi o mare bucurie să danseze

cu mine.

— Păi, ar trebui să cred altceva, de vreme ce o simplă invitaţie la dans a dat naştere unei dispute? Tristan sorbi apoi din ceai. Cu toate acestea, aş dori să am satisfacţia de a-mi păstra promisiunea.

— O, Doamne! exclamă mătuşa ei. N-am putut niciodată rata ocazia de a demonstra unui domn că se înşală!

— Accept, zise nepoata ei, aproape în acelaşi timp.

Pe chipul lui Tristan apăru atunci o expresie triumfătoare, feroce. Ştia că se afla pe un teren periculos. Probabil Furia avea de gând să-i ofere mătuşii ei capul lui pe o tavă de argint. Dar nu-i păsa deloc de asta. Nu voia să se gândească la ce bârfe ar fi putut stârni acest lucru. Nu voia să se gândească nici la ce pericole s-ar fi putut ascunde sub faptul de a petrece şi mai mult timp cu ea. Însă, dintr-un motiv sau altul, perspectiva de a o atinge din nou îi copleşea orice judecată sănătoasă.

În acel moment intră un lacheu, care îi înmână o scrisoare lui Lady Courtenay. Femeia citi expeditorul şi aproape că sări din scaun.

— O, Doamne! Trebuie să mă scuzaţi. Aşteptam scrisoarea aceasta şi s-ar putea să fie nevoie să răspund fără întârziere. Joan, draga mea, îi mai torni tu nişte ceai invitatului nostru?

— Aşteptai veşti proaste, mătuşă? întrebă domnişoara Bennet alarmată.

— Nu, nu. De fapt, sper să nu fie veşti proaste, zise îndreptându-se deja spre uşă. Continuaţi fără mine! Mă întorc numaidecât!

Femeia dispăru apoi din salon şi închise uşor uşa în spatele ei.

Tristan sărise şi el în picioare în clipa în care se ridicase contesa, iar atunci se întoarse spre domnişoara Bennet. Părea la fel de şocată şi de confuză ca şi el, însă se adună repede. Se întinse după ceainic şi-i umplu din nou ceaşca.

— Mă întreb de când aştepta să se strecoare afară.

Tristan se întoarse încet înapoi la scaunul lui. Îi răsuna în minte tot ceea ce-i spusese de-a lungul timpului lui Bennet, despre felul în care femeile manipulau bărbaţii, ca să-i convingă să se căsătorească. O recunoscuse deja pe Lady Courtenay ca fiind o Furie cu care nu era de glumit…

— Crezi că a fost ceva plănuit?

— Scrisoarea? Poate, dar mi se pare foarte puţin probabil. Îndrăznesc să spun că aceasta a fost doar o scuză convenabilă.

— Păi, şi de ce ar vrea să se strecoare afară?

Domnişoara Bennet se îmbujoră imediat.

— Sigur nu ca să scape de pălăvrăgelile dumitale pline de duh. Dacă pleci acum, nu voi încerca să te opresc.

— Dumneata ai vorbit chiar şi mai puţin decât mine, constată el. Dintr-odată, nu mai era fel de

dornic să evadeze de acolo. În plus, încă nu mi-am terminat ceaiul. Luă o înghiţitură lungă. Nu era deloc atent la gustul ceaiului, însă extrem de vigilent la felul în care i se întunecaseră ochii, în timp ce îl privea.

— Ştiu de ce eşti aici, zise ea. Chiar dacă mă simt onorată de toată atenţia dumitale, te rog să nu crezi că mă aştept să te deranjezi prea mult pentru amuzamentul meu. Fratele meu nu avea niciun drept să abuzeze astfel de bunăvoinţa dumitale.

— Ba nu. Chiar deloc. Se aplecă apoi în faţă şi îi întinse ceaşca de ceai. Îmi pui, te rog, nişte zahăr? îmi place ceaiul dulce.

Pentru o clipă, Tristan avu senzaţia că avea de gând să arunce în el cu zaharniţa. Apoi inspiră adânc şi îi puse în ceşcuţă o linguriţă cu vârf de zahăr. Probabil acum ceaiul avea un gust oribil. Dar sorbi totuşi din el.

— Cum se face că Douglas te-a ales tocmai pe dumneata, dintre toţi oamenii, ca să te arunce în calea mea?

El ridică din umeri.

— Ceilalţi prieteni ai săi erau nepotriviţi pentru această sarcină.

— Mai nepotriviţi decât dumneata? se miră ea.

— Cu mult, mult mai nepotriviţi, aprobă el, amintindu-şi de netrebnicii cu care se însoţea Bennet de obicei. Ar trebui să te simţi flatată. S-a temut că ar fi posibil să te stingi pe picioare de

îngrijorare, dar ştia că asta ar fi fost imposibil, dacă eram *eu* escorta dumitale.

— Să mă sting pe picioare! îi străluceau ochii de furie. De parcă aş avea nevoie de ajutorul dumitale… sau de al lui… Se opri, inspiră adânc şi-i oferi încă o dată un zâmbet sfios, care îi reaminti lui Tristan să nu lase garda jos. Dar acum, că ai adus vorba, există un lucru pe care l-ai putea face pentru mine şi care m-ar face să mă bucur mult mai mult de aceste zile lungi şi singuratice, petrecute fără familia mea.

— Da? Ce anume?

— Există o publicaţie care mă bucură întru câtva. Deja aproape că vorbea în şoaptă. Ai putea să-mi faci rost de ea?

Aha! Tristan se aplecă mai în faţă.

— E vorba despre aceeaşi publicaţie pe care ţi-am ascuns-o în corset?

Joan se înroşi în obraji, dar zâmbetul ei se lărgi.

— Da, chiar aceea! Doar că nu trebuie să mai faci niciodată ce ai făcut.

— Foarte bine, domnişoară Bennet. Să stabilim atunci o întâlnire la balul familiei Brentwood?

— Nu, zise ea grăbită. Poate ai putea să mai vii şi altă dată la ceai.

— Eu nu beau ceai, şopti el.

Privirea lui Joan se mută imediat spre ceşcuţa pe care o ţinea în mână.

— Ba normal că bei ceai. Toată lumea bea ceai!

Tristan râânji.

— Urăsc ceaiul. Trebuie să încetezi să mai crezi că sunt după cum te aştepţi dumneata să fiu. Dacă vrei revista, trebuie să-mi permiţi libertate în modul de livrare.

Tânăra îşi ţuguie buzele, apoi încuviinţă din cap o dată.

— Foarte bine. Atâta timp cât modul dumitale de livrare nu creează o scenă.

— Riscul de a se crea o scenă se reduce considerabil când am parte de cooperarea dumitale. „Foarte interesant!”, gândi atunci.

Începea să devină din ce în ce mai intrigat de publicaţia aceea. Şi cu atât mai bine, dacă asta îi oferea ceva ce să-i ascundă din nou în corset. Cum se numeşte publicaţia aceasta? Am uitat.

— *50 de moduri de a păcătui,* şopti ea, uitându-se neliniştită spre uşă. Este… Ăăă… Păi, este o serie pentru doamne.

— Doar pentru doamne?

— Ei bine… cred că numai doamnele o citesc. Îşi ţuguie buzele din nou. Aşadar, o să-mi faci rost de ea?

Tristan studie felul în care i se întredeschiseră buzele de nerăbdare.

— Dacă vrei.

— Da! zise ea, radiind de fericire. Mi-ar plăcea asta foarte mult. Mulţumesc. Înclină uşor capul. Mai exact cu câtă grijă te-a făcut Douglas să promiţi că o să ai grijă de mine?

— Rezonabil de multă.

— Cum ar fi să dansezi cu mine?

Ea încă îi mai zâmbea. Iar zâmbetul acela îi distrăgea foarte mult atenţia, chiar dacă ştia că era înşelător şi, mai mult ca sigur, de rău augur. Avea în el ceva năstruşnic şi plin de viaţă. Ceva ce ispitea sălbăticia din el să tânjească după aventură şi pericol. Fu nevoit să clipească de câteva ori, ca nu se lase prea tare fascinat de el.

— M-a încurajez să dansez cu dumneata, da. Dacă dansul îţi face plăcere.

— Sper să îmi facă. Mai era şi altceva?

Tristan se gândi o clipă.

— Nimic în particular. Şi-a exprimat într-adevăr o dorinţă generală ca dumneata să te simţi bine, dar nu mi-a dat vreo listă specifică de sarcini.

Domnişoara Bennet îşi strânse buzele într-un zâmbet.

— Dar nu m-aş putea bucura de un dans decât dacă o să fie cu cineva care are intenţii bune.

— Bineînţeles. Intenţiona să evite să o mai sărute din nou. Iar acesta era un lucru absolut onorabil din partea sa.

— Atunci cauţi doar plăcerea noastră comună, după cum a sugerat mătuşa mea? Domnişoara Bennet îl privi printre gene.

Tristan fu nevoit să-şi aducă aminte că discutau despre dans. Ce naiba era în neregulă cu el? Ar fi trebuit să-i acorde satisfacţia de a-l refuza din prima. Chiar ar fi trebuit să facă asta pentru binele amândurora!

— Ce altceva aş putea căuta?

— Hmm…

Joan ridică atunci ochii şi-şi atinse cu degetul colţul gurii. Privirea lui era atrasă de gestul ei precum o busolă de nord. Cum de nu observase până atunci că gura ei fusese plămădită pentru a fi sărutată? Şi pentru a săruta înapoi. Preţ de o clipă trădătoare simţi din nou atingerea buzelor ei pe ale lui: ezitante, nevinovate… dar dornice şi nerăbdătoare. Îl chinuia o dorinţă ciudată de a o învăţa să sărute bine. Ceea ce însemna că trebuia să o sărute din nou – şi deja petrecuse mult prea mult timp gândindu-se la asta. Şi în al doilea rând, ar fi pus astfel capăt oricărei răzbunări pe care o plănuia pentru comportamentul lui de mai devreme. De fapt, era chiar posibil să fi fost în interesul lui să facă asta. Era destul de sigur că o putea săruta suficient de bine pentru a-i distrage atenţia de la orice planuri malefice care se învârteau în spatele ochilor ei strălucitori.

— Să te răzbuni? sugeră ea în cele din urmă.

Uneori aproape i se părea că îi putea citi gândurile. Iar acela era un gând alarmant.

— Ai făcut ceva rău? Vreau să spun, în afară de faptul că mi-ai tras un pumn în faţă.

Obrajii ei se colorară uşor.

— Asta a fost răzbunare pentru faptul că m-ai sechestrat, împotriva voinţei mele.

— A fost o lovitură bună, îi zise el atunci. Ai nimerit bine, dar numai pentru că m-ai luat prin

surprindere.

— Nu trebuie să crezi că toate doamnele vor leşina de emoţie în clipa în care le acorzi un pic de atenţie, zise ea tăios.

Tristan afişă o expresie oarecum mirată, în ciuda faptului că îi clocotea sângele în vine.

— Ce bărbat şi-ar dori asta? Emoţia constă tocmai în a cuceri o femeie şi a o convinge că vrea să… mă rog. Rânji când o văzu încruntându-se la el. Asta îmi aminteşte de ceva ce îmi doresc de mult să te învăţ. Ridică-te şi învaţă cum să aplici corect o lovitură de pumn.

Joan rămase cu gura căscată.

— Cum să aplic corect o lovitură de pumn?! Dar n-am avut niciodată nevoie să lovesc pe cineva. Cu excepţia ta, desigur.

— Dacă ţi-ai fi comandat mai multe rochii ca aceasta pe care o porţi acum, cu siguranţă ai fi fost nevoită s-o faci. Ridică-te, repetă el.

Ea îşi aşeză uşor mâna în palma lui întinsă şi îl lăsă să o ajute să se ridice.

— Îţi place rochia mea?

Întrebarea ei îl făcu să se uite în jos. Pentru că stătea foarte aproape de el, privirea lui ateriză direct pe pieptul ei. Până atunci se străduise din răsputeri să ignore priveliştea cărnii ei voluptuoase. Dar în clipa aceea se dovedea un lucru imposibil. Doamne, Dumnezeule! Sânii ei arătau spectaculos, chiar şi în rochia aceea simplă de zi. Nu îl mai orbeau panglicile şi dantela, aşa că

era de-a dreptul fermecat de pielea ei catifelată. Oare aşa arătase de fapt tot timpul, pe sub toate volanele acelea roz? Privirea lui fascinată coborî apoi şi mai jos. Rochia era strânsă pe talie şi-i sublinia lungimea picioarelor. Lui Tristan îi plăceau femeile înalte. Şi cele voluptuoase. Iar o femeie înaltă şi voluptoasă, cu o piele superbă… Asta era cu totul altă poveste! Nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla în spatele palmierilor dacă ar fi purtat rochia aceea la balul familiei Malcolm.

— Crezi că rochia aceasta este mai măgulitoare? întrebă ea, întrerupându-i contemplarea.

Privirea lui zbură imediat înapoi la chipul ei. Părea de-a dreptul tulburat. Una era să recunoască un piept splendid, şi cu totul altceva să fie prins holbându-se ca un flăcău needucat.

— Da, recunoscu el. Aş putea spune că e cea mai frumoasă rochie în care te-am văzut vreodată îmbrăcată.

Joan zâmbi plăcut surprinsă.

— Aşadar, nu mai semăn cu o umbrelă?

El îşi încleştă maxilarul şi preţ de o clipă fu copleşit de tristeţe. Oare ce anume îl făcuse să afirme asta, când ghicise că era o sirenă încă din primul moment în care o văzuse?!

— Deloc. Ţi-am mărturisit deja că am greşit când am spus asta. A fost o lipsă de politeţe de neiertat din partea mea.

Veselia ei dispăru brusc.

— Atunci de ce ai spune aşa ceva?

Tonul ei era curios, dar întrebarea în sine ascundea un reproş care îl făcu imediat să aibă mustrări de conştiinţă. Nu-i stătea în fire să insulte o femeie. Iar faptul că domnişoara Bennet avea ceva care-l chinuia şi-l provoca dincolo de orice raţiune nu era nicio scuză.

— Pentru că sunt un bădăran nepoliticos şi fără maniere, zise el pe un ton frivol, încercând oarecum să ascundă sinceritatea acelui răspuns.

Joan îşi ţuguie buzele.

— Asta înseamnă să te uşurezi mai mult decât ai băut.

Tristan ridică din sprâncene, uimit, dar bucuros.

— Ce limbaj pentru o doamnă!

— Sunt sigură că ai auzit mult mai rău de atât, îi răspunse ea. Dar… te rog nu-i spune mătuşii mele că am spus asta. Mi-au ieşit vorbele pe gură înainte să mă pot opri.

— Ce minciuni! Ţi-a făcut plăcere să le rosteşti. Dar chiar şi aşa, adăugă el, când ea se încruntă la el… secretul dumitale e în siguranţă cu mine. Îmi plac femeile perspicace.

— Şi de aceea te comporţi ca un bădăran nepoliticos şi fără maniere?… Ca să îndepărtezi orice femeie perspicace?

— Nu. Dar femeile perspicace sunt atrase de comportamentul meu nepoliticos. Şi nu am niciun motiv să mă schimb, de vreme ce genul acesta de femei îmi plac cel mai mult.

— Adică femeile uşuratice, zise ea pe un ton

dispreţuitor. Şi derbedeii, ca fratele meu.

— Da, fratele dumitale e cam derbedeu, aprobă el.

— Mama te învinovăţeşte pe dumneata pentru comportamentul lui sălbatic.

Lui Tristan îi dispăru zâmbetul.

— Un lucru îmbucurător, zise el tăios. Atunci aş putea să mă mândresc cu faptul că am corupt descendentul unei familii atât de respectabile.

Domnişoara Bennet îl privi gânditoare. Cu toate acestea, nu părea deloc deranjată de afirmaţia lui.

— Of, ştiu că Douglas ar avea un comportament îngrozitor chiar şi fără influenţa ta corupătoare. Dar chiar şi aşa, cred că până şi el este mai manierat decât să-i spună în faţă unei femei că e urâtă.

— N-am spus niciodată că eşti urâtă, zise el imediat. Ţi-am insultat doar rochia, nu şi chipul.

Ea scoase un sunet care lui Tristan i se păru că semăna suspect de mult cu un fornăit.

— Mi-a fost greu să sesizez diferenţa.

— Este o mare diferenţă.

Îşi plimbă privirea pe chipul ei, care era la fel de pur ca laptele proaspăt. Iar buzele ei, la fel de roz şi de delicioase ca la balul familiei Malcolm. Încercă din răsputeri să nu se gândească la gustul lor. În clipa aceea, nu mai săreau scântei din ochii ei, dar se temea parcă şi mai mult de privirea ei sinceră şi deschisă.

— Nu ţi-aş putea insulta niciodată chipul, zise el

în şoaptă. N-aş putea face asta niciodată. Ai ascuns tot ce e frumos la dumneata în spatele unor coafuri ridicole şi a unor rochii înzorzonate. Şi asta am insultat. Nicidecum pe dumneata.

Joan făcu ochii mari şi buzele i se întredeschiseră puţin.

— Mulţumesc, zise ea încet. Asta aproape că a sunat ca un compliment.

Chiar era un compliment. Dar nu îndrăznea să mai spună şi altceva. Deja gândurile lui se îndreptau pe cărări periculoase.

Adevărul înfricoşător era că domnişoara Bennet devenea din ce în ce mai frumoasă de fiecare dată când o vedea. Şi mirosea minunat. Şi îl făcea să râdă. Îl tachina şi îl provoca atât de mult, încât gândurile lui ajunseseră să fie dominate de imaginea ei, până în punctul în care începuse să creadă că trebuia să fie o vrăjitoare, hotărâtă să-l înnebunească de tot. Iar gura ei încă îl mai ispitea să o sărute. Şi acum îşi cumpărase o rochie decentă, care îi sublinia pieptul generos şi talia subţire şi îl făcea să-şi imagineze picioarele ei lungi încolăcite în jurul şoldurilor lui…

Tristan îşi drese glasul.

— Vrei să înveţi sau nu cum să dai un pumn?

Joan oftă lung.

— Nu cred că am nevoie să învăţ asta.

Suspinul acela îi făcu pieptul deja delicios să se umfle şi mai mult. Îşi strânse apoi mâinile în pumni şi se mută în poziţie de luptă.

— Ar trebui să ştii cum. Trebuie să ţii mâinile aşa.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar ridică totuşi pumnii, în oglindă cu ai lui.

— Şi-acum, loveşte-mă.

— Poftim?! exclamă ea şi coborî mâinile pe lângă corp. Nu!

— Haide, că doar ai mai făcut-o o dată. Loveşte-mă din nou.

Aşa. Întinse apoi uşor braţul drept, într-o lovitură de pumn.

— Dar nu vreau să te rănesc.

Tristan începu să râdă.

— N-o să mă răneşti.

— Dar atunci te am rănit, îi aminti ea, cu un aer destul de mândru.

— Pentru că m-ai prins cu garda jos. N-o să mă răneşti. Imaginează-ţi că e Douglas aici în locul meu.

În clipa aceea, expresia de pe chipul ei deveni din nou înflăcărată.

— Foarte bine. Îi trase apoi un pumn în braţ.

— Nu acolo, în faţă, zise el exasperat. Aşa nu vei putea descuraja niciodată un bărbat impertinent. Ea se încruntă şi încercă din nou. Tristan întoarse capul şi primi doar o lovitură superficială în maxilar. E mai bine, dar trebuie să loveşti mai repede. Ca să-l iei prin surprindere.

— N-am cum să te iau prin surprindere dacă îmi spui cum să te lovesc, zise ea printre dinţii

încleştaţi.

Tristan râmji.

— Dar vrei să-mi dai un pumn, nu-i aşa? Crezi că merit un pumn, nu? Tânjeşti să-mi muţi maxilarul din loc sau să-mi spargi nasul…

Ea mai aruncă atunci un pumn, dar el se feri şi-l primi în umăr.

— Ai fost foarte aproape! zise el, bucurându-se de ceea ce se întâmpla. Îl clipa aceea ochii îi străluceau ca nişte stele şi se înroşise în obraji. Se întrebă dacă şi ei i se părea totul la fel de excitant cum i se părea lui. Străduieşte-te mai mult. Şi acum păşeşte când aplici lovitura.

— Asta fac! mai aruncă apoi o lovitură, care se îndreptă spre nasul lui.

El îi prinse atunci pumnul instinctiv, apoi o prinse şi pe ea cu totul, pentru că impulsul loviturii o făcu să înainteze. Pentru o clipă rămaseră amândoi nemişcaţi. Îi putea simţi pulsul, din felul în care i se zbătea vena de la baza gâtului. Respiraţia ei rapidă era singurul lucru care se auzea în încăpere. Îl privea lung cu ochii ei mari şi rotunzi, care păreau mai aurii decât oricând. Îi ţiuiau urechile în mod ciudat. Nu trebuia decât să coboare uşor capul şi gura lui ar fi întâlnit buzele ei moi şi roz, deja întredeschise şi nerăbdătoare. Nu trebuia decât să-şi lase mâna să alunece pe talia ei şi ar fi fost în braţele lui… cu pieptul ei glorios lipit de al lui. Nu trebuia decât să…

Dar ea se smuci şi făcu un pas în spate.

— Cred că asta se pune ca o lovitură bună.

Tristan lăsă braţele în jos pe lângă corp. Chiar se simţea de parcă primise o lovitură puternică într-o parte a corpului.

— Da. De data asta, da.

Ea îşi umezi buzele.

— Nu cred că va trebui să se mai întâmple şi altă dată, Lord Burke.

— Cum doreşti… Joan, şopti el.

Ea rămase o clipă încremenită, privindu-l lung.

— E un apelativ foarte familiar!

— M-ai acuzat deja că sunt desfrânat şi fără maniere. Aşa că eu cred că ai putea să renunţi la aparenţa etichetei şi să-mi spui şi tu pe nume.

— Ce lucru modern! Dar sunt sigură că nu merit o astfel de onoare. Îi zâmbi şi clipi din gene, însă îmbujorarea îi trăda adevăratele sentimente.

Tristan observa imediat când Joan se simţea incomod, pentru că începea să se comporte ca o doamnă agitată – să chicotească şi să surâdă prosteşte.

Fără voia lui, buzele sale luară forma unui zâmbet diavolesc.

— Îţi dau un şiling dacă îmi spui Tristan.

— N-am nevoie de şilingul dumitale.

— Ba s-ar putea să ai. Din câte reţin, am pus un pariu.

Joan se înroşi din nou, însă, în loc să nege, zise doar:

— Nu l-ai câştigat încă.

El încuviinţă din cap. Avea dreptate. Nu câştigase *încă.* Dar va câştiga, şi să le ia naiba de consecinţe!

— Ai vrea să mergem mâine la o plimbare?

— Văd că iei foarte în serios obligaţia pe care o ai faţă de fratele meu, remarcă ea.

Tristan era destul de sigur că scrâşnea din dinţi, în spatele zâmbetului pe care-l afişa.

— Întrebarea nu are nicio legătură cu fratele tău. Vrei să mergi cu mine mâine să ne plimbăm? repetă el.

— Unde, milord?

Ea continua să-şi umezească buzele. Şi era un lucru absolut chinuitor pentru el.

El rânji şi înclină uşor capul spre tânără.

— Unde ai vrea să mergem, Joan?

— Păi… ei bine… O deruta complet să-şi audă numele rostogolindu-se de le buzele lui. Oriunde, dar nu în parc, trânti apoi dintr-odată.

Îi răsună prin minte o zicală pe jumătate uitată despre drumul spre iad. Intenţionase să se plimbe cu ea prin parc. Acela era modul obişnuit şi normal de a acorda atenţie unei femei. Sau nu? în schimb, ea îl surprinsese încă o dată.

— Nu în parc, zise el gânditor. Ce provocare! înseamnă că va trebui să mă gândesc la o destinaţie neobişnuită şi amuzantă.

Joan păru descumpănită o clipă. Începu să râdă agitată şi privirea îi zbură imediat spre uşă.

— Nu am vrut să fie o provocare. Doar că mi se pare îngrozitor de plictisitor şi de banal să te plimbi prin parc, precum nişte cai în ringul de la Astley.

El începu să râdă.

— Ai foarte mare dreptate. Atunci să nu facem nimic plictisitor sau banal. Sau poate că mâine e prea devreme. Am nevoie de puţin timp de gândire. Ca să mă gândesc la ceva… interesant.

— Încă n-am fost de acord să merg cu tine.

— Nu? întrebă el şi ridică din sprâncene. Dar nici nu m-ai refuzat. E nevoie să… Privirea lui coborî din nou, mai întâi spre buze şi apoi spre pieptul ei. Trebuie să te conving, atunci?

Fata se opri o clipă, de parcă ar fi înţeles exact la ce se referea, şi se gândi dacă să-l provoace sau nu s-o facă. Lui Tristan îi trecu prin minte s-o ia în braţe şi s-o sărute până când spunea da. Ce naiba? Trebuia să fi făcut asta de mai devreme, când aproape căzuse în braţele lui, chiar dacă îşi spunea neîncetat că sigur era doar un impuls care va dispărea, fără îndoială, dacă stătea departe de ea… însă atunci când se afla în prejma lui Joan, nu părea să fie capabil să-şi păstreze judecata limpede, nici măcar timp de câteva minute. Poate că era mai bine să o sărute numaidecât şi să termine cu tot.

— Cum aş putea refuza o ameninţare atât de politicoasă?… vreau să spun… o rugăminte. Mi-ar face plăcere. Făcu apoi o reverenţă. Pe mâine,

Lord Burke… Sau, mai bine zis, voi aştepta să-ţi vină o idee interesantă.

— Spune-mi Tristan, zise el. Pe curând, Joan. Făcu apoi o plecăciune şi părăsi încăperea. Era timpul să scape de acolo… înainte să-şi piardă complet minţile şi s-o tragă în braţele lui, ca să vadă dacă pielea ei avea un gust la fel de dulce precum gura.

Capitolul 16

Joan încă stătea neclintită şi se uita la uşă, când se întoarse Evangeline.

— O, Doamne, a plecat deja lordul Burke? Ochii îi erau foarte alerţi, şi tonul vocii destul de dezamăgit.

„Deja?” se întrebă Joan. După părerea ei, stătuse cam prea mult.

— Da.

— Îmi pare rău că nu am avut ocazia să-mi iau la revedere de la el. Aţi avut o discuţie plăcută?

— Presupun că da. Joan se încruntă.

La început, întâlnirea aceea semănase extrem de mult cu toate întâlnirile lor anterioare: o derutase şi o enervase. Dar existase apoi acel moment în care o privise ca şi cum o considera mai mult decât o provocare… Ca şi cum chiar şi-ar fi dorit sincer să o sărute, şi nu doar ca să o facă să tacă din gură sau ca să câştige un pariu, îi mai

spusese şi că n-ar fi putut-o insulta niciodată *pe ea,* ci doar gustul pe care îl avea în materie de îmbrăcăminte. Şi chiar păruse sincer. Iar atunci se pomenise gândindu-se că îi rămânea datoare lui Douglas pentru că îl trimisese pe lordul Burke să aibă grijă de ea.

Apoi redevenise din nou el însuşi şi o provocase să-l pocnească. Şi nu doar o dată, ci de mai multe ori. Lady Bennet ar fi fost îngrozită de purtarea ei. Pe de altă parte, ar fi fost la fel de îngrozită de faptul că Joan acceptase să danseze şi să iasă la plimbare cu el. Să o ajute Dumnezeu! Sigur va da de belea în clipa în care mama ei va afla lucrurile astea. Dacă se plimba cu trăsura cu lordul Burke prin Hyde Park sigur le-ar fi făcut pe femeile bârfitoare din oraş să trimită zeci de scrisori în Cornwall.

Totuşi… o plimbare în parc era un lucru perfect normal. Şi banal. Îi apăruseră fluturaşi în stomac în clipa în care o invitase la plimbare şi apoi insistase, ameninţând să o *convingă* să accepte. Să-l ia naiba! Dar sigur ar fi funcţionat dacă ar fi încercat să o sărute, ca să o convingă. Cu toate că omul era absolut enervant, Joan nu putea uita amintirea sărutului de la bal sau felul în care arăta în clipa în care afirmase că nu i-ar fi jignit niciodată chipul, îi răsunară atunci în minte sfatul lui Abigail şi sugestiile lui Penelope… Uneori chiar şi cei mai mari crai se îndrăgosteau şi se aşezau la casele lor. La urma urmei, acesta fusese şi cazul

propriului tată. Era oare greşit să se întrebe dacă nu cumva lordul Burke era la fel? Şi ar fi fost o greşeală din partea ei să încurajeze acest lucru, dacă omul dădea semne că îşi ameliora comportamentul imoral şi se îndrăgostea de ea? Era atât de chipeş, şi înalt, şi puternic! Şi, în plus, dansa atât de bine! Iar în clipa în care îşi pierduse echilibrul şi aproape căzuse în braţele lui, îi inspirase parfumul săpunului de bărbierit şi descoperise că şi mirosea foarte bine!

Joan oftă. Era foarte puţin probabil să afle vreodată dacă era pe cale să-şi schimbe sau nu comportamentul imoral. Pesemne un moment de nebunie temporară îl îndemnase să-i acorde atât de multă atenţie. Şi se holbase la pieptul ei pentru că, la urma urmei, era un crai. Probabil i se păreau minunaţi sânii tuturor femeilor. Gândul acesta o înfurie din nou. Dacă reuşise în cele din urmă să atragă atenţia unui crai, de ce nu putuse măcar să fie unul fermecător? Faptul că nu acceptase imediat invitaţia lui de a-i trage un pumn în faţa aia frumoasă era o mare dovadă de reţinere şi stăpânire de sine din partea ei.

— Încercăm să-l aducem pe lordul Burke la standardele impuse? întrebă Evangeline dintr-odată. Femeia se aşezase înapoi pe scaunul ei şi probabil ghicise ce o preocupa pe nepoata ei.

Joan se îmbujoră.

— Nu!

Mătuşa ei ridică din sprâncene când auzi

vehemenţa cu care nega. Încercă apoi să adopte un ton mai liniştit.

— Doamne! Ce gând îngrozitor! Nu cred că e genul de bărbat potrivit pentru căsătorie. E mai degrabă genul de bărbat care va ajunge un berbant bătrân şi libidinos, care va saliva după servitoare şi va ignora cu desăvârşire doamnele respectabile.

— Ei bine, cu siguranţă asta va face fericită o femeie imorală.

Joan rămase cu gura căscată.

— Evangeline!

— Ce? Femeia mai în vârstă nu regreta nimic. E un diavol foarte chipeş! Doamne, ce umeri are! Iar când zâmbeşte şi-i apare gropiţa aceea în obraz… Da, îndrăznesc să spun că e într-adevăr un pic cam sălbatic, dar să ştii, draga mea, că şi bărbaţii sălbatici se aşază la casele lor. Iar cei plictisitori rămân plictisitori pentru tot restul vieţii. Tu vrei să te căsătoreşti cu un bărbat plictisitor?

— Ei bine… nu…

— Ai putea găsi ceva mult mai rău decât vicontele Burke, sublime Evangeline. În plus, cu el n-ar trebui niciodată să-ţi faci griji că s-a căsătorit cu tine doar pentru zestrea ta.

— Să ştii că nu are nevoie de niciun ban! pufni ea, pe un ton dispreţuitor.

— Sigur că nu. În plus, din câte mi-am putut da seama, e un bărbat tare încăpăţânat! Dacă te cere în căsătorie, o să fie numai pentru că te vrea cu

disperare.

Faptul că se gândea şi se vorbea atât de mult despre lordul Burke o făcea pe Joan să o doară capul. Ba mai rău, o făcea să o doară inima! Şi nu-i plăcea deloc asta. De-a lungul timpului, mai suferise de pe urma unor astfel de îndrăgosteli pasagere, dar, la sfârşit, nu se alesese cu nimic de pe urma lor. După câteva zile de plâns şi tristeţe, ajungea mereu să uite complet ce anume o atrăsese de la bun început la acei bărbaţi. Aşteptase plină de speranţă să fie curtată de domni respectabili şi adecvaţi, dar, de îndată ce aceştia veneau s-o viziteze, descoperea că abia aştepta să scape de ei. Şi mereu când i se părea interesant un bărbat, acela îşi muta aproape imediat toată afecţiunea spre o altă fată. Iar în puţinele şi neînsemnatele dăţi în care un bărbat devenise interesat de ea, îşi dăduse repede seama că era absolut anost. Nu credea că lordul Burke s-ar fi putut transforma dintr-odată într-un om anost, dar nu voia nici să-l vadă întorcându-şi zâmbetul diabolic şi farmecul letal spre o altă fată.

— Mătuşă Evangeline, zise ea, încercând să-şi mute gândurile pe un teren mai sigur. Nu vrea să se însoare cu mine. Ba mai mult, nu cred că se va însura niciodată. Îmi acordă atenţie doar pentru că Douglas l-a făcut să promită că…

Mătuşa ei pufni imediat.

— Chiar crezi că s-ar fi mai ţinut de promisiune dacă te considera dezagreabilă?

— Ei bine… poate! Chiar a şi spus odată că provocările i se par irezistibile, zise, simţind cum se înroşeşte în obraji. Dar asta înseamnă că mă vede ca pe o provocare, nu ca pe o potenţială mireasă. E o prăpastie uriaşă între a nu mă considera dezagreabilă şi a-şi dori cu disperare să se însoare cu mine. Şi îţi promit că nu se va însura cu mine.

— Nu şi dacă mai continui să-i tai macaroana de fiecare dată când îţi face un compliment.

Joan era complet şocată.

— Dar nu mi-a făcut niciun compliment! Faptul că îi spusese că purta în sfârşit o rochie care nu era urâtă nu putea fi considerat un compliment… Chiar dacă reuşise să facă afirmaţia să sune ca unul. „Dacă mi-ar fi făcut, atunci aş fi… leşinat din cauza şocului”, gândi ea. Da, sigur ar fi leşinat din cauza şocului şi a unei bucurii nemărginite. I-aş fi mulţumit politicos, adăugă, încercând să pară calmă.

Evangeline începu să râdă încet.

— Draga mea copilă! Felul în care *s-a uitat la tine* a fost un compliment în sine.

Joan încremeni şi rămase cu gura căscată de uimire. Închise gura brusc şi se aşeză din nou pe canapea. Nu avea ce să-i răspundă la asta. Dar nu era ca şi când o femeie îi putea mulţumi unui bărbat pentru că *se uita* la ea. Chiar dacă asta îi trimitea furnicături pe piele. Ba, probabil că ar fi trebuit chiar să-l plesnească dacă o făcea să se

înfioare.

Totuşi… era posibil să-i fi plăcut asta. La urma urmei, i se luminaseră ochii într-un mod destul de ciudat şi în clipa în care-l pocnise.

— Şi, mai mult, cred că îţi place şi ţie de el. Nu ţi-am văzut niciodată chipul mai vioi decât în clipa în care vorbeai cu el.

— Nu-mi vine să cred că discutăm despre asta, zise Joan, amestecând energic în ceaiul ei rece. Părinţii mei n-ar fi niciodată de acord cu el. Şi chiar şi dacă s-ar târî într-un genunchi la uşa noastră şi i-ar cere tatei mâna mea, tot ar pleca dezamăgit.

Pe chipul lui Evangeline apăru urma unei expresii de dispreţ.

— Ştii foarte bine că asta nu-i adevărat. Dacă ţii cu adevărat la el… sau la orice alt pretendent… ar trebui să le spui asta părinţilor tăi. Niciunul din ei nu-şi doreşte să te vadă singură sau nefericită. Şi, Joan, nu pot să cred că ar refuza să te lase să te căsătoreşti cu un bărbat pe care-l iubeşti cu adevărat.

Ea înghiţi apăsat. Chiar îi venea greu să-şi închipuie că tatăl ei ar fi refuzat-o într-o astfel de situaţie. Însă nu era la fel de sigură în privinţa mamei.

— Nu contează, zise ea încet. Cel puţin, nu acum.

— Doar ţine minte ce ţi-am spus, draga mea, zise cu blândeţe Evangeline. Nu lăsa inima să-ţi fie

condusă de frica faţă de mama ta.

— Dar nu mi-e frică de mama! Se opri apoi o clipă din vorbit. Nu se temea de ea… chiar nu se temea. Doar că era un pic neliniştită când trebuia să discute cu ea despre anumite lucruri. Şi dacă aş avea sentimente pentru lordul Burke… nu mai zic de dragoste adevărat… şi dacă mi-ar arăta şi el că simte la fel şi că vrea să se însoare cu mine, poţi fi liniştită! I-aş cere lui *papa* să fie de acord, când ar veni să mă ceară în căsătorie. Dar la cum stau lucrurile acum, nu am niciun motiv să le vorbesc nici unuia din ei despre lordul Burke… şi sper să nu le spui nimic nici tu, adăugă temătoare. Deja îi apăruse în minte o viziune îngrozitoare cu Evangeline scriindu-i tatălui ei să încurajeze curtea inexistentă pe care i-o făcea lordul Burke… şi ştia foarte bine ce nebunie totală ar fi stârnit o astfel de scrisoare.

Mătuşa ei tresări şi Joan regretă imediat ultima ei izbucnire.

— Draga mea, eu sunt ultima persoană de pe lume care te-ar încuraja să te căsătoreşti împotriva voinţei tale, zise Evangeline încet. Îmi pare rău, Joan. Nu am vrut să te fac să te simţi stânjenită. Nu o să te mai bat la cap în legătură cu asta. Femeia se ridică în picioare şi părăsi încăperea înainte ca Joan să ştie ce să-i mai spună.

Oftă adânc şi lăsă ceaşca jos şi-şi ascunse chipul în palme. Era un dezastru! Oare ce fusese în mintea ei? După ce o să fie văzută plimbându-se

cu lordul Burke, Evangeline nu va mai fi singura persoană care să creadă că încerca să-l aducă la standardul cerut pentru căsătorie. Probabil fusese nebună să nu-l refuze ferm şi categoric în clipa în care lansase acea invitaţie. În schimb, inspirase nesigură şi inima ei sărise peste o bătaie. Ba mai mult decât atât... era nerăbdătoare să comită ambele păcate.

Asta însemna că nu putea face decât un singur lucru ca să-şi liniştească nervii şi emoţiile. Era un singur lucru care îi putea distrage atenţia de la grijile sale… şi Joan aproape că se simţi un pic mai bine numai gândindu-se la asta.

Trebuia să meargă la cumpărături.

Şi, din fericire, putea conta pe Abigail Weston. Penelope era o persoană destul de amuzantă, însă era mereu atrasă de cele mai şocante şi neobişnuite lucruri. Abigail, pe de altă parte, era mereu atentă şi grijulie să aibă un comportament adecvat. Şi probabil de aceea ea era liberă să se plimbe singură pe Bond Street, în timp ce sora ei, nu. În plus, se dovedise şi că Penelope fusese foarte neglijentă, iar mama ei o descoperise citind *50 de moduri de a păcătui.*

— A fost numai vina ei că a prins-o mama, zise Abigail, în timp ce se plimba la braţ cu Joan, cu câţiva paşi în urma doamnei Townsend. Am prevenit-o că mama trebuia să se întoarcă acasă din clipă în clipă.

— Şi stătea şi citea în salon?

*

Lui Joan pur şi simplu nu-i venea să creadă.

Abigail încuviinţă din cap.

— Stătea îndrăzneaţă şi nepăsătoare pe scaunul de la fereastră cu o ceaşcă de ceai şi un platou cu biscuiţi. Mama a văzut-o pe fereastra din stradă, desigur. Iar când a venit şi a întrebat-o ce citea, prostuţa a încercat să mintă.

— O, Doamne! şopti Joan.

— Aşadar, acum mama ştie că Pen este cea care îi fura exemplarele din revistă. Şi ştii şi tu prea bine despre ce era vorba în ultimul număr.

Joan îşi amintea foarte bine aventurile pe care le avusese Lady Constance cu imoralul Lord Everard. Se cutremură când se gândi la ce-ar fi spus propria ei mamă dacă ar fi ştiut că şi ea citea revista.

— Şi cât timp e pedepsită?

— O săptămână. Mama i-a interzis să participe la orice fel de bal sau petrecere. Nu mai are voie să iasă din casă decât ca să meargă la biserică, şi mama a început să-i deschidă toate scrisorile.

— Dar tu cum ai scăpat de pedeapsă? întrebă Joan uluită. Cu siguranţă doamna Weston bănuia că probabil şi Abigail ştia tot ce ştia sora ei.

Prietena ei se îmbujoră uşor.

— Pen a jurat că eu nu am luat parte la aşa ceva şi că mi-a ascuns ceea ce făcea. Nu aş fi zis că o s-o convingă pe mama, însă a crezut-o pe cuvânt, iar eu am fost doar avertizată să nu urmez exemplul

surorii mele. Şi de vreme ce mama e cu ochii pe ea, Pen m-a pus să jur că o s-o răsplătesc aducând acasă pe ascuns orice număr nou.

— La început am fost uimită de altruismul ei, dar acum încep să înţeleg mai bine de ce a procedat aşa, zise Joan zâmbind.

— Da, un gest extrem de altruist, aprobă Abigail ironică. A fost numai vina ei, dar, oricum, mă bucur că nu sunt şi eu închisă în camera mea. Singura problemă e că acum mă bate la cap să-i fac rost de un număr nou. Şi habar nu am cum să fac asta, fără să atrag atenţia mamei asupra mea. Şi dacă află că şi eu, şi Pen am minţit-o… Se cutremură imediat. Nu aş vrea să mor tânără, Joan.

Joan îşi stăpâni cu greu un hohot de râs.

— O, Doamne, nu! Nici măcar mama mea n-ar ezita să mă închidă într-o mănăstire, până când aş îmbătrâni şi nu mi-ar mai păsa de povestioare deocheate.

Abigail zâmbi.

— Adevărat. Dar mă tem că până la urmă Pen o să ajungă să mă omoare de plictiseală, dacă nu-i duc ceva interesant în curând. Aruncă o privire nostalgică spre Madox Street, pe lângă care tocmai treceau. Dar n-am cum să mă strecor să întreb dacă nu au un număr nou, fără să o fac suspicioasă pe Olivia.

Joan rezistă cu stoicism dorinţei de a se uita spre librăria nesuferită, unde o urmărise lordul

Burke, cu unicul scop de a o enerva şi insulta.

— Nu. Mai bine nu risca. S-ar putea să pot să procur numere noi fără a ne pune în pericol pe niciuna din noi.

— Poftim? Faţa lui Abigail se luminã imediat. Cum?

Joan se uită imediat cu teamă spre spatele doamnei Townsend. Tânăra văduvă nu părea să fie deloc atentă la ele. În plus, Abigail jurase că Olivia le va păstra orice secret dacă va fi nevoie. Dar Joan nu era sigură de asta. Îşi coborî vocea până la o şoaptă:

— Nu mai contează cum. S-ar putea să funcţioneze. Dar dacă merge, promit să împart exemplarele mele cu tine şi cu biata Penelope.

— Uaau! exclamă Abigail şi făcu imediat ochii mari. Să nu-mi spui că mătuşa ta te lasă să…

— Taci din gură! exclamă Joan şi o ciupi frenetic de braţ pe prietena ei. De parcă aş întreba-o aşa ceva! *Papa* a pus-o să jure că se va comporta exemplar, şi pe mine la fel. Şi cumva că îndoiesc de faptul că Evangeline ar considera *50 de moduri de a păcătui* material de lectură potrivit pentru o tânără doamnă.

— Cum poţi fi atât de sigură? N-ai de unde să ştii că nu e chiar ea autoarea.

— Abigail! icni Joan, înspăimântată.

Prietena ei lăsă apoi capul jos.

— Îmi pare rău. Am spus un lucru teribil de insensibil. Dar nu crezi că Lady Constance începe

să se expună?

— Vrei să spui întregii Londre, spre deosebire de câte unui domn o dată?

Abigail pufni amuzată.

— Da! Cu siguranţă ştie că îşi sfidează singură norocul dacă se angajează în astfel de acte chiar şi la teatru! Seara trecută am auzit-o pe Lady Willets vorbind cu Lady Moulter, şi amândouă au fost la teatru în seara în care i s-a rupt coarda violonistului. Şi amândouă au jurat că au auzit gemete… genul acela de gemete pe care le-ar scoate cineva în pragul morţii. Aşa că probabil se afla foarte aproape de ele!

— Dar cine a scos acele sunete? Cine este Constance şi cine sunt Sir Gallant şi lordul Everard?

— Sunt sigură că Sir Gallant este Sir Perry Cole, zise Abigail. Trebuie să fie el! A fost auzit exprimându-şi slăbiciunea pentru operă şi, în plus, e un fost ofiţer chipeş, care şi-a pierdut o mână. Sigur este Sir Perry!

— Dar a declarat tuturor că nu se afla la operă în seara aceea. Şi dacă s-a întâmplat… aşa cum susţine Lady Willets că a auzit… atunci trebuia să se fi aflat acolo.

Prietena ei clătină din cap.

— Probabil a minţit ca să-şi ascundă identitatea. Dar n-am idee cine ar putea fi lordul Everard. Se încruntă puţin. Dar sunt sigură că o jumătate din bărbaţii din Londra ştiu adevărul. Probabil ştie

chiar şi Jamie. O prinse apoi de braţ pe Joan. Şi *sigur* ştie şi lordul Burke!

Dintr-un motiv sau altul, Joan se îmbujoră imediat.

— Mă îndoiesc de asta, mormăi ea. Nu cred că citeşte revistele.

Abigail încremeni.

— L-ai întrebat? O, Doamne, Dumnezeule! *Joan!* El o să-ţi facă rost de ultimele numere, nu-i aşa?

— Nu şi dacă strigi asta în gura mare pe Bond Street! şuieră Joan în şoaptă. S-ar putea să-mi facă rost de ele. Asta dacă putem să avem încredere că omul acesta enervant se va ţine de cuvânt. Dar sunt foarte sigură că nu ştie despre ce e vorba.

— Cum aşa? Abigail se întinse spre ea, în clipa în care doamne Townsend se întoarse curioasă spre ele. De unde ştii că nu e interesat de revistă?

— Dacă ar fi ştiut, ar fi putut râde de mine fără milă pe acest subiect, zise ea cu sinceritate.

Dacă Tristan Burke fusese în stare să o ameninţe că o va săruta numai pentru a obţine un dans… oare ce îi va cere la schimb pentru procurarea celei mai lascive publicaţii care circula prin Londra? Joan era absolut sigură că acceptase rugămintea ei doar pentru că nu ştia despre ce era vorba.

— Aha. Aşadar, te înţelegi mai bine cu domnia sa, nu? Nu mai e lordul Bădăran?

— Tot bădăran a rămas, răspunse ea imediat.

Dar poate că... Ei bine, e posibil să fi căzut la pace.

— Şi o să-ţi aducă povestiri păcătoase. Lui Abigail îi străluceau ochii de bucurie. După ce a pus pariu pe un şiling că te putea săruta din nou şi să te facă să-ţi placă. Off! Mi-ar plăcea să pot să cad şi eu aşa la pace cu un viconte chipeş!

— Vorbeşti ca Penelope.

Prietena ei începu să râdă.

— Uff! Biata Pen! I-ar plăcea la nebunie povestea asta! Deveni apoi, dintr-odată, foarte serioasă. Crezi că e posibil ca lordul Everard să fie chiar lordul Burke?

— Nu!

Olivia Townsend se întoarse imediat ce auzi exclamaţia indignată a lui Joan. Cele două fete adoptară nişte expresii vesele şi îi făcură cu mâna. Dar Abigail zise, pe sub acel zâmbet larg:

— Ce nu categoric!

Joan nu voia să se gândească la mâinile lordului Burke alunecând pe trupul lui Constance. Din păcate însă, restul descrierii i se cam potrivea – era înalt şi puternic şi, cu siguranţă, neîmblânzit. Dar oare era în stare să bată la fund o femeie şi apoi să-i ceară să-l biciuiască? Cu siguranţă părea să-i fi plăcut când îl pocnise – ba chiar făcuse asta la porunca lui! Oare era în stare să aranjeze o întâlnire amoroasă cu o femeie doar pentru o noapte, fără niciun fel de ataşament ulterior? îi spusese foarte ferm că nu se întovărăşea cu Lady

Elliot, dar, pe de altă parte, femeia îşi scosese pantalonaşii pentru el în seara aceea la balul familiei Malcolm. Simplul gând că lordul Burke ar fi putut fi lordul Everard îi alungă lui Joan orice bucurie şi entuziasm cu privire la acea scenă lascivă din revistă. Iar dacă încă nu se însoţea cu Lady Constance... probabil era doar o chestiune de timp, până când avea s-o facă...

Se încruntă.

— Cred că e mult mai probabil ca lordul Everard să fie de fapt lordul Hammond. Arată ca un urs şi nu-mi pot închipui cum ar putea avea relaţii intime cu el orice femeie dacă nu ar avea voie să-l biciuiască. Hai să mergem la Madame Carter, să vedem dacă a adus ceva bonete noi. O luă înainte fără să mai aştepte răspunsul prietenei sale şi îi spuse doamnei Townsend că voiau să meargă să se uite la bonete.

Odată ajunse la magazin, Joan se îndepărtă de tovarăşele ei, care erau atrase de bonetele cele mai la modă – care aveau coroane înalte şi multe pene. Joan ştia foarte bine că bonetele acelea o făceau să arate de parcă ar fi avut şase metri înălţime. Studie bonetele mai simple de pe alt raft. În sinea ei îşi dorea să fi avut curajul să le sugereze să viziteze şi magazinul domnului Salvatore. Fusese atât de mulţumită de rochia pe care i-o crease, încât îşi mai comandase câteva. Dar, din păcate, nu erau gata încă. Ştia că tatăl ei ar fi putut refuza să-i mai dea alocaţia timp de doi

ani dacă nu era de acord cu rochiile acelea. Dar găsise în sfârşit un croitor care ştia să facă rochii cu care să-i stea bine, aşa că-şi dorea mai multe. Dacă o simplă rochie verde de zi îi putuse schimba atât de radical părerea lordului Burke despre înfăţişarea ei… oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut o rochie de bal creată de domnul Salvatore? Spera să aibă cel puţin încă o rochie nouă măgulitoare, până când se hotăra lordul Burke să o ducă la plimbare.

Dar desigur, chiar şi o rochie frumoasă ar fi fost acoperită de pelerină. În plus, boneta ei ar fi stat acolo, chiar sub ochii lui. Joan îşi întoarse capul şi studie o bonetă simplă de paie, cu boruri mai înguste şi o coroană mai joasă. Poate că aceea ar fi fost mai potrivită, împodobită cu o panglică de mătase şi o singură floare mică…

Se uită în jur, însă vânzătorul le ajuta pe Abigail şi pe doamna Townsend. Joan ştia că Abigail încerca să-i facă mici cadouri Oliviei, de fiecare dată când mergeau la cumpărături. Dar îi lua mereu mult timp să o convingă pe văduvă să le accepte. Se gândi că poate de data asta îi era mai uşor prietenei ei – pentru că doamna Townsend tocmai proba o bonetă superbă, care-i şedea absolut minunat. Abigail proba şi ea tot felul de modele, iar vânzătorul – care anticipa o vânzare bună – încuviinţa din cap şi zâmbea.

Iar ceilalţi vânzători din magazin se ocupau de o doamnă mai în vârstă care era acolo cu cele două

fiice ale sale. Doamnele acelea păreau cliente fidele şi exigente. Cele două tinere semănau ca două picături de apă – Joan nu mai văzuse niciodată două persoane care să semene atât de mult. Erau slăbuţe, minione şi aveau părul blond strălucitor şi ochi albaştri de culoarea cerului. Iar rochiile lor, împodobite generos, în conformitate cu ultima modă, erau confecţionate din mătase roz şi dantelă aurie. Cele două domnişoare păreau să o fie o ilustraţie din revista *Ackermann,* care prinsese viaţă. Joan se strădui din răsputeri, însă nu-şi putu înăbuşi un oftat. Îi plăcea foarte mult noua ei rochie verde şi chiar se simţea destul de atrăgătoare atunci când o purta. Totuşi, de ce nu se putuse naşte şi ea cu o înfăţişare precum a celor doi îngeri diafani? Atunci orice bonetă din magazin i-ar fi venit bine.

Una dintre fete ridică privirea şi o văzu. Joan înclină din cap politicoasă şi se întoarse înapoi la boneta de paie. Dar, spre surprinderea ei, fata veni imediat lângă ea.

— Domnişoara Bennet, presupun, zise atunci fata. Încerci să-l înhaţi pe vicontele Burke, nu-i aşa?

Joan clipi când auzi acea acuzaţie grosolană.

— Eu… poftim? Ăă… Nu, sigur că nu!

— Eşti nebună, îi răspunse fata. Vocea ei era surprinzător de stridentă pentru o fiinţă atât de delicată. Eşti nebună dacă îl vrei şi o să fii o nebună care regretă amarnic dacă vei reuşi să pui

mâna pe el.

O, Doamne! Oare fata aceea îl voia pentru ea? Joan nu mai fusese niciodată în postura ca altă fată să fie invidioasă pe ea pentru atenţia pe care i-o acorda un domn, aşa că nu ştia ce să spună. Totuşi, i se părea oarecum măgulitor că cineva o credea o rivală – şi tocmai pentru afecţiunea lordului Burke! Se uită în jur stânjenită, dar Abigail încă mai încerca să o convingă pe doamna Townsend să accepte boneta.

— Îmi pare foarte rău, dar nu-mi amintesc să ne fi cunoscut…

— Sunt Alice Burke. Lordul Burke este vărul meu. Se îmbujoră un pic, iar asta o făcu să pară şi mai încântătoare, chiar dacă ochii îi străluceau ameninţător. Şi îl urăsc.

A! Abia atunci îşi aminti. Domnişoarele Burke erau cu câţiva ani mai mici decât ea şi în anul acela erau considerate două dintre cele mai frumoase fete de pe piaţa căsătoriilor. Se zvonea că mama lor refuzase să le lase să se mărite cu vreun bărbat care avea un titlu mai mic decât cel de conte. Familia lor nu se învârtea în aceleaşi cercuri cu a ei. Şi de vreme ce erau amândouă foarte frumoase, acestea nu lâncezeau niciodată prin colţurile sălilor de bal, precum Joan şi fetele Weston. Joan ştia cine erau, însă nu fuseseră niciodată făcute prezentări oficiale.

Şi tot ce se întâmpla în clipa aceea o făcea să nu regrete absolut deloc că nu le cunoştea nici pe

domnişoara Alice Burke, nici pe sora ei, Kitty.

— Bună ziua, domnişoară Burke, zise ea vioaie. Mă bucur să te cunosc. Cu siguranţă Abigail trebuia să fi observat ce se întâmpla şi să vină să o salveze… Dar, pe de altă parte, poate că nu. Spre deosebire de Penelope, Abigail nu era genul care să se amestece în situaţii incomode.

— Sunt sigură că mama dumitale ar fi oripilată să vadă cum te arunci în braţele lui, continuă domnişoara Burke, de parcă nu ar fi auzit nici măcar un singur cuvânt din ce spusese Joan. Mama abia poate să stea de vorbă cu el şi o face numai atunci când este obligată şi nu are de ales.

Joan se întrebă atunci ce persoană sănătoasă la cap ar fi considerat că ea se arunca în braţele lui Tristan Burke. Doar încercase să îl evite mai mult decât orice altceva. Dar nu o mira deloc că avea ghinionul ca oamenii să creadă exact opusul.

— O? Dar cine, Doamne iată-mă, ar putea-o obliga?

— Roagă-te ca tatăl dumitale să nu moară şi să te lase la mila unor nemernici. Domnişoarei Burke îi tremurau buzele, de parcă îi venea să plângă. De când a murit tata, şi omul acela oribil a moştenit totul, mama a trebuit să-l înfrunte mulţi ani şi în mod regulat pe lordul Burke.

— Ce îngrozitor, zise Joan, în semn de simpatie. Şi da, mă rog în fiecare seară ca Dumnezeu să-l ţină sănătos pe tata, mulţumesc. Cu toate acestea, dacă ar fi murit tatăl ei, iar Douglas ar fi moştenit

totul, probabil mama sa l-ar fi ţinut şi mai din scurt pe fratele ei. Se întrebă apoi dacă domnişoarei Burke îi era vreun pic milă de vărul ei, care îşi pierduse ambii părinţi la o vârstă fragedă. Probabil ţi-e îngrozitor de dificil să ieşi în societate, de teamă să nu te întâlneşti cumva cu el.

Fata ridică din sprâncene, în semn de repulsie.

— De parcă ne-am lăsa intimidate de el! El e cel care ar trebui să ne evite pe noi! Dar oricum, sunt sigură că nimeni nu-l vrea ca invitat.

— Asta ar explica de ce este invitat peste tot, şopti Joan.

— Este un om îngrozitor, repetă Alice Burke. Voiam doar să te previn.

Joan clipi.

— Un om îngrozitor? Una era să nu-i placă purtarea omului, şi cu totul altceva să-l considere un om atât de îngrozitor. Cum aşa, domnişoară Burke? întrebă.

— Ne-a obligat să plecăm din casa noastră şi nu ne mai dă voie să ne întoarcem acolo. Mama l-a rugat… ba chiar l-a implorat… dar el i-a râs în faţă şi a refuzat-o. Ce fel de om ar face aşa ceva, domnişoară Bennet?

— Dar credeam că s-a prăbuşit acoperişul acelei case. Se încruntă un pic, chinuindu-se să-şi amintească mai multe. Îl tachinase mai demult pe seama faptului că locuia în casa fratelui ei, iar el îi spusese că nu avea de ales, de vreme ce casa lui

era o ruină. Nu poate să locuiască acolo nici el.

Cealaltă fată pufni cu dispreţ.

— Reparaţiile sunt aproape gata. Eu şi sora mea am crescut acolo… Acolo sunt toate amintirile pe care le avem cu dragul nostru tată, dar el nu vrea să ne lase să ne întoarcem. Am visat întotdeauna să iau micul dejun nupţial în salonul de acolo, dar acum este imposibil. Acesta este genul de om cu care ai dansat, domnişoară Bennet.

Joan îşi strânse buzele. Nu prea avea cum să o contrazică şi să spună că Tristan Burke era un mare gentleman. Şi-l putea închipui râzând şi refuzând o rugăminte, dacă era vorba despre ceva ce îl deranja. În plus, îşi amintea vag şi că afirmase cândva, demult, că mătuşa şi verişoarele lui îl urau şi că şi el le ura pe ele. Dar ceea ce spunea fata aceea era plin de duşmănie… şi nu îşi putea imagina că Tristan s-ar fi coborât la un asemenea nivel. În fond, de ce ar fi făcut-o?

— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit, domnişoară Burke. Dar acum trebuie să mă scuzi, văd că îmi fac semn prietenele mele. Făcu o scurtă reverenţă şi se duse să fi se alăture lui Abigail şi doamnei Townsend.

Pentru a ascunde cumva întâlnirea aceea tulburătoare, Joan cumpără pălăria de paie. Însă rămase tăcută de îndată ce ieşiră din magazin. Abigail şi doamna Townsend sporovăiau fericite despre boneta pe care reuşise Abigail să i-o cumpere prietenei sale… aşa că Joan fu lăsată în

pace, cu gândurile ei. Oare Tristan Burke fusese în stare să fie atât de crud cu mătuşa şi verişoarele lui, după cum spunea domnişoara Burke? Aproape toată experienţa lui Joan cu domnii se rezuma la experienţele cu fratele ei. Îşi aminti apoi de toate certurile pe care le avusese de-a lungul timpului cu Douglas şi înţelese că se întindea într-adevăr o prăpastie nemărginită între ceea ce considera ea ca fiind cruzime şi părerea lui. Dar bărbaţii pur şi simplu gândeau altfel decât femeile. Probabil domnişoara Burke – cu buclele ei blonde şi ochii ei mari şi albaştri – nu prea era obişnuită ca un bărbat să îi refuze ceva… cu atât mai mult ceva ce îşi dorea cu disperare. Iar lordul Burke părea mai puţin impresionat de sensibilităţile feminine decât ceilalţi bărbaţi.

Cu toate acestea, părea ceva extrem de nepoliticos să-i râdă în faţă unei mame, care-l implora să le dea înapoi copiilor ei casa familiei lor. Da, mult prea nepoliticos… chiar şi pentru el! Nu că nu îi răsese şi ei în faţă – ba chiar de mai multe ori – şi ea la rândul ei considerase asta un lucru nepoliticos. Dar fusese mereu vorba despre lucruri banale, cum era faptul că îl obligase pe Douglas să semneze hârtia aceea. Iar acţiunile lui creaseră un contrast şi mai mare în clipa în care venise acasă la ea la ceai… Pentru că atunci fusese plin de admiraţie. Fascinant. Atent chiar. Iar felul în care o privise pe sub pleoapele acelea cu gene grele şi urma aceea diabolică de zâmbet…

Rosti în barbă un cuvânt urât. Nici măcar faptul că fusese la cumpărături şi îşi achiziţionase o bonetă nouă nu reuşise să-l îndepărteze din gândurile ei. Oare aşa era mereu când o doamnă avea de-a face cu un domn? Joan îşi imaginase adesea cum ar fi fost să aibă pretendenţi. Dar nu îşi închipuise nici o clipă că ar fi putut fi atât de frustrant.

Îi luă câteva minute să îşi dea seama că începuse să se gândească la el ca la un pretendent.

Capitolul 17

A doua zi de dimineaţă, Joan îşi dădu seama că Evangeline avea un musafir încă dinainte de a ajunge în salon să ia micul dejun. Putea auzi murmurul uşor al unei conversaţii, vocea unui bărbat şi intonaţia veselă a vocii mătuşii ei. Şi apoi, chiar când apăsă pe clanţă ca să între, auzi şi un lătrat puternic.

Când intră, Evangeline şi un domn foarte chipeş se întoarseră spre ea, ca nişte amanţi vinovaţi. Mătuşa ei părea fericită. Era îmbujorată de râs şi mângâia blând un căţeluş pe care-l ţinea în poală. Stătuse aplecată în faţă – cu tot corpul înclinat spre oaspetele ei dar în clipa aceea se îndreptă în scaun.

— Bună dimineaţa, Joan! îi aruncă apoi o privire

tristă oaspetelui ei. Nu mă aşteptam să te văd trează aşa de devreme. El este Sir Richard Campion. Sir Richard, ţi-o prezint pe nepoata mea, domnişoara Joan Bennet.

Sir Richard se ridicase deja în picioare şi făcea o plecăciune elegantă.

— Este o plăcere să te cunosc, domnişoară Bennet.

— Plăcerea este de partea mea, răspunse ea, studiindu-l cu interes.

Aşadar, acesta era exploratorul neînfricat care escaladase munţii din Elveţia şi călătorise în adâncurile întunecate ale Africii – şi care, în plus, era iubitul faimos al mătuşii ei. Zvonurile spuneau că era cu mult mai tânăr decât Evangeline, dar Joan nu ar fi ghicit asta după înfăţişarea lui. Omul avea înălţimea tatălui ei, dar era foarte în formă – aproape slab. Părul şaten-deschis îi era brăzdat cu fire argintii, iar chipul lui era bronzat şi ridat, în special în jurul ochilor. Însă ochii aceia, de un albastru uimitor erau vii şi alerţi. Şi în plus, întregul său trup emana o energie debordantă. Era îmbrăcat ca un boier de ţară, însă avea în mişcări eleganţa unui aristocrat londonez.

Câinele roşcovan din poala lui Evangeline mai lătră o dată, scoţând un scheunat ascuţit. Evangeline zâmbi cu afecţiune şi întinse urechile câinelui.

— Şi el este Louis. Sir Richard a avut grijă de el, în absenţa mea. Iar acum l-a adus în vizită pe

Louis al meu.

— I-a fost foarte dor de tine, draga mea, zise Sir Richard zâmbindu-i.

Omul avea un uşor accent străin, foarte interesant.

— Trebuie să-l cunoşti cum se cuvine, Joan. Uite. Ia un pic de bacon şi chemă-l la tine. Căţeluşul cu blană lucioasă sări pe podea de îndată de Joan luă o felie de bacon de pe platoul de pe bufet. Se duse apoi lângă ea şi se aşeză la picioarele ei. Dădea frenetic din codiţa lui mică, şi ochii lui negri fixau bucata de şuncă.

— Bravo, Louis, zise Evangeline. Fii politicos!

Louis se ridică apoi pe picioarele din spate şi întinse o lăbuţă din faţă. Arăta ca un cavaler care implora să primească mâna unei domniţe, pentru un dans.

— Doamne, eşti atât de drăgălaş, Louis! strigă Joan. Se opri şi îi întinse bucata de carne. Câinele o ciuguli delicat din mâna ei, apoi se lăsă pe podea, ca să o mestece. Joan se uită în sus. De ce nu l-ai adus cu tine când ai venit, Evangeline?

Mătuşa ei flutură din mână.

— E un mititel tare exigent. În plus, ştiam că nu o să prea poată face mişcare aici în oraş. Este mult mai fericit în Chelsea.

— Aha.

Louis îşi terminase de mâncat bucăţica de şuncă şi o privea plin de speranţă, agitându-şi energic codiţa. Joan îl lăsă să îi miroasă mâna şi să-i lângă

degetele, apoi îl mângâie pe blăniţă. Căţeluşul întinse gâtul şi apoi închise ochii, în clipa în care Joan se apucă să-l scarpine sub bărbie, unde avea blăniţa cea mai moale.

— Nu m-ar deranja să rămână.

Ridică ochii şi surprinse un schimb precaut de priviri între Evangeline şi oaspetele ei.

— Mi-ai promis că pot să-l ţin cel puţin o lună, zise Sir Richard, vesel. Cine altcineva îl poate ţine la respect pe Hercule?

Evangeline zâmbi atunci. Lui Joan i se păru că zâmbetul ei era plin de recunoştinţă.

— Bietul Hercule! îmi închipui că de-abia aşteaptă ca Louis să plece.

— Cine este Hercule? între timp, Joan veni şi se aşeză pe scaunul, pe care i-l trase Sir Richard.

— Hercule! zise simplu Sir Richard, luând loc din nou pe scaunul său.

Se auziră imediat zgârieturi din partea cealaltă a camerei. Spre uimirea lui Joan, apăru de după masă cel mai mare câine pe care-l văzuse vreodată. În cea mai mare parte, blana sa era de culoare neagră, însă avea pete maronii şi albe pe cap şi pe picioare. Se aşeză ascultător lângă scaunul lui Sir Richard, şi Joan observă imediat că îi ajungea capul aproape până în dreptul umărului stăpânului său.

— E uriaş, zise ea încet.

— Dar e foarte prietenos. Sir Richard luă un cârnat de pe farfurie şi i-l oferi câinelui. Hercule

mai întâi îl mirosi şi apoi îl înghiţi pe tot, dintr-o singură îmbucătură. L-am adus din Elevaţia, adăugă Sir Richard, în timp ce se apleca în faţă, ca să-l scarpine pe gât. Câinele lăsă imediat capul pe spate şi scoase un oftat gutural de plăcere. S-a născut ca să alerge pe munţi şi să păzească turme de capre. Şi tot ce i-am dat eu au fost străzile londoneze.

— Şi un căţeluş mic şi enervant, care să-l sâcâie în fiecare moment, zise Evangeline ironică, în timp ce Louis îşi făcea loc între labele lui mari, adulmecând o bucăţică mică de cârnat şi călcând peste câinele mai mare. Louis! Vino aici imediat, zise apoi, mustrând animăluţul.

Louis scoase un scâncet ascuţit, apoi se întoarse la stăpâna sa. Evangeline îl ridică în poală şi-şi lipi obrazul de blăniţa lui, în timp ce căţeluşul o lingea pe bărbie.

— Ar trebui să plecăm, zise apoi Sir Richard şi luă o ultimă înghiţitură din ceaşca de cafea, înainte de a se ridica de la masă. N-ar trebui să mai fie gâşte pe străzi şi ar trebui să reuşim să ajungem acasă fără probleme.

— Foarte bine. Evangeline oftă şi lăsă căţeluşul jos.

Sir Richard îi puse o lesă.

— O zi bună, Lady Courtenay.

Sir Richard ridică mâna lui Evangeline la buze.

De pe scaunul ei, Joan zări chipul strălucitor al femeii. Indiferent de zvonurile care circulau

despre ei, era mai mult decât

Caroline Linden evident că Evangeline îl adora pe Sir Richard. Omul făcu apoi o plecăciune şi în faţa ei.

— Domnişoară Bennet.

Se îndreptă spre uşă, cu Hercule pe urmele sale. Louis se duse şi el de bunăvoie, apoi se întoarse de lângă Hercule şi veni în pragul uşii, de unde lătră ascuţit spre Evangeline. Joan aproape că putea înţelege cerinţa ascunsă sub acel lătrat: „Vino cu noi!”

— Louis! zise ferm Sir Richard şi împunse uşor câinele cu piciorul. Dar câinele îl ignora cu desăvârşire. Se dădu repede la o parte din calea cizmei lui şi lătră din nou la stăpâna lui. Sir Richard se uită atunci exasperat la Evangeline.

— Louis, zise ea, cu o voce plină de reproş.

Căţeluşul ei lăsă imediat coada jos. Mai lătră o dată, abătut, apoi plecă alături de Sir Richard şi de Hercule. Picioruşele lui mici lipăiau pe podelele lustruite.

După plecarea lor se instală liniştea în salon. Joan îşi umplu şi ea farfuria la bufet şi observă cum o servitoare veni numaidecât să elibereze locul unde stătuse Sir Richard. Vizita lui fusese foarte scurtă. Era încă devreme, aşa că probabil sosise cu cel mult o oră în urmă. Şi probabil că Evangeline îl aşteptase, dacă era trează şi deja îmbrăcată la o oră atât de matinală. În plus, era foarte aranjată pentru o dimineaţă.

— De ce nu l-ai luat cu tine pe Louis? întrebă ea, când se aşează din nou la masă. Sunt sigură că tata nu s-ar fi supărat.

Evangeline rămăsese cu privirea aţintită spre uşă, aşa că tresări uşor când auzi întrebarea lui Joan.

— Păi, draga mea, ar fi extrem de nepoliticos să aduci cu tine un câine când vii în vizită! în plus, Louis se simte bine cu Sir Richard la casa lui din Chelsea. Acolo poate alerga prin grădină, fără să fie urmărit de gâşte, care îl sperie de moarte. Sir Richard aproape că a fost nevoit să îl care în buzunar pe Louis azi-dimineaţă când se ducea la piaţă şi au dat peste un cârd de gâşte. Femeia zâmbi şi se întinse după ceainic. Îţi poţi închipui? Louis stând cu capul afară din buzunarul redingotei lui Sir Richard şi lătrând frenetic la o gâscă ameninţătoare?

Joan întinse cu grijă nişte unt pe o felie de pâine prăjită. Spusese suficient de multe adevăruri evazive în viaţa ei, încât să recunoască unul când îl auzea. Evangeline renunţase la câinele şi la iubitul ei, ca să vină acolo să stea cu ea şi nu era niciun mister de ce. Cu siguranţă, nu era un accident că amândoi veniseră foarte devreme – înaintea orei la care se aşteptau să se trezească Joan şi înainte ca vecinii să observe un bărbat sau nişte câini care veniseră în vizită. Joan nu şi-l putea închipui pe tatăl ei având ceva împotriva câinilor, însă cu cât se gândea mai bine, îşi

amintea că mamei ei nu-i plăcea să aibă animale în casă. Şi îşi putea doar închipui ce ar fi spus despre domnul sosit în vizită.

Aşteptă ca servitoarea să plece din cameră cu tava cu farfurii, apoi întrebă:

— O să te căsătoreşti cu Sir Richard?

Ochii lui Evangeline îi întâlniră imediat pe ai ei. Păreau precauţi şi imposibil de citit.

Joan îşi muşcă buza, însă continuă oricum:

— Ştiu că e nepoliticos din partea mea să întreb, dar… ei bine, mi-am dat seama că ţii foarte mult la el. Şi probabil şi el ţine foarte mult la tine dacă ţi-a adus în vizită câinele la o oră atât de matinală. Mama mă tot asigură că voi găsi şi eu un bărbat care să ţină la mine şi că apoi mă voi căsători cu el. Aşa că nu pot să nu fiu curioasă de ce nu te-ai căsătorit cu Sir Richard, de vreme ce este evident că ai găsit un bărbat care ţine foarte mult la tine.

Evangeline lăsă uşor ceainicul jos. Îşi puse nişte zahăr, amestecă în ceai şi apoi mai adăugă nişte zahăr. Şi totul fără să se uite măcar la Joan.

— Nu este atât de simplu. Sir Richard… eu… Inspiră adânc şi păru că tremură un pic. Adevărul este că nu vreau să mă recăsătoresc. Am îngropat deja doi soţi. Zâmbi cu tristeţe. Oricine se căsătoreşte cu mine are ghinion! Toţi cei care au făcut-o au murit la mai puţin de zece ani după nuntă. Sărmanului bărbat îi e mai bine aşa.

— Ţi-ai iubit soţii? întrebă Joan încet.

Mătuşa ei sorbi din ceai.

— Nu. Joan, draga mea, adevărul e că tu eşti foarte norocoasă că părinţii tăi vor să-ţi găsească un soţ pe care să-l iubeşti şi care să te iubească la rândul lui. Dar nu toată lumea are aceeaşi imagine tandră despre căsătorie.

— Când spui aşa, totul sună foarte simplu… să găseşti pe cineva pe care să-l iubeşti şi care să te iubească şi el. Dar de fapt nu este atât de uşor, zise ea oftând. Mama vrea să găsesc un bărbat care să mă iubească… dar care să aibă şi educaţia şi manierele corespunzătoare, conexiuni sociale bune şi o avere a lui. În timp ce eu…

— Da? o îndemnă cu blândeţe Evangeline, când se opri din vorbit. Tu ce-ţi doreşti?

Joan ridică din umeri.

— Cred că îmi doresc ce îşi doreşte orice fată. Un bărbat care să fie bun şi atent, chipeş şi politicos, înalt şi puternic. Dar, din păcate, se pare că în clipa asta în Londra e un deficit de astfel de bărbaţi.

— Şi lordul Burke nu are niciuna dintre calităţile astea…?

Joan ronţăi din pâinea prăjită, încercând să lase impresia că nici măcar nu se gândise la el.

— Lordul Burke? Ei bine, e înalt, asta da.

— Şi foarte chipeş, adăugă mătuşa ei. Şi în plus, se mişcă asemenea unui pugilist. E foarte agil pe picioare. Şi îndrăznesc că presupun că este şi un dansator foarte bun. Şi un bărbat care face box este de obicei foarte puternic.

Joan aruncă jos pâinea prăjită.

— Dar nu e deloc atent şi a fost de-a dreptul nepoliticos cu mine. Mi-a zis că arăt ca o umbrelă pe jumătate desfăcută.

Evangeline ridică din sprâncene.

— Nu-mi vine să cred! Când a venit să servim ceaiul?

— Nu, zise ea, extrem de conştientă că se înroşise. La un bal, în urmă cu două săptămâni. Şi m-a întrebat dacă am ceva împotriva modei măgulitoare.

— Suspectez că şi-a schimbat deja părerea, şopti mătuşa ei. A părut foarte impresionat când ai apărut în rochia aceea verde şi minunată, draga mea.

Da, aici avea dreptate. Amintirea aceea îi aduse un mic zâmbet, pe care Joan nu îl putu ascunde.

— Poate puţin, permise ea. Dar am auzit ceva despre el ieri… Ai cunoscut-o cumva pe mătuşa lui, Lady Burke?

— O, Doamne! Ea! Evangeline inspiră adânc. Foarte puţin. Dar de ce, ce ţi-a spus despre el?

— Eu nu am cunoscut-o, se grăbi Joan să adauge. Dar am auzit că s-a purtat destul de crud cu ea şi mă întrebam dacă ar putea fi adevărat. Un bărbat care se poartă urât cu mătuşa şi verişoarele lui nu poate fi considerat un om bun, nu-i aşa?

— Crud?! Evangeline pufni cu cinism. Mary Burke e o femeie nesuferită, şi mereu a fost aşa. A

fost o mare frumuseţe la vremea ei, însă comportamentul ei a îndepărtat bărbaţii cei mai eligibili. S-a căsătorit cu Edward Burke, care a fost un bărbat destul de chipeş, dar cel mai plictisitor om în viaţă. Totuşi, acesta a fost un pas în sus pentru familia ei. Cred că îţi aminteşti ce am spus despre tatăl actualului Lord Burke, nu?

Joan încuviinţă din cap.

— Acesta era fermecător şi sociabil, în aceeaşi măsură în care fratele său mai mare era rezervat şi serios, iar Mary nu a fost niciodată de acord cu el. Şi nu era niciun secret că femeia a crezut mereu că nu o să sfârşească bine… Ochii lui Evangeline se întunecară apoi. Şi presupun că a avut dreptate. Dar pentru Mary, cel mai rău lucru pe care l-a făcut Colin Burke a fost că s-a căsătorit cu o moştenitoare. Cea mai mare parte a averii lui Burke vine din partea bunicului său matern… nicidecum de la tatăl său.

— Ceea ce înseamnă că era mai bogat decât unchiul său, încă de mic copil, zise Joan încet. Iar mătuşa lui…

— Lordul Burke seamănă foarte mult cu tatăl său, aşa că era normal ca femeii să nu-i placă deloc de el. Dar da, sunt sigură că şi povestea cu banii a fost o lovitură în mândrie pentru ea.

— Atunci, tu nu ai lua în seamă ceea ce spune ea despre el?

Evangeline se încruntă imediat.

— Mai degrabă aş considera că e adevărat exact

opusul a ceea ce spune ea despre el… sau despre oricine altcineva, de altfel.

Asta punea lucrurile într-o lumină complet nouă. Nu doar că lordul Burke îşi pierduse părinţii de la o vârstă fragedă, dar, aparent, avusese dreptate când afirmase că mătuşa şi verişoarele lui îl urau. Joan începu să se joace cu lingura. Cu siguranţă se putea trece cu vederea un pic de cruzime din partea lui dacă femeile se purtaseră atât de îngrozitor cu el. Iar dacă felul în care se comportase domnişoara Burke la magazinul de pălării indica în vreun fel modul în care se purtaseră cu el… atunci probabil avea tot dreptul din lume să le urască. Totuşi… să le alunge din propria casă?

— Lady Burke se află într-o situaţie dificilă din punct de vedere financiar? Ţinuta domnişoarei Burke fusese absolut splendidă, dar Joan se gândi totuşi că ar fi putut fi cumpărată pe datorie. Dar asta părea un lucru foarte dificil, dacă rămăseseră într-adevăr fără un acoperiş deasupra capului.

— Mă îndoiesc de asta, zise Evangeline, surprinsă. Familia Burke a fost întotdeauna înstărită şi n-am văzut în viaţa mea un zgârcit mai mare decât răposatul Lord Burke.

Joan încuviinţă din cap. Cu toate acestea, afirmaţia mătuşii ei nu excludea şi posibilitatea unui ataşament afectiv real faţă de conacul din Hanovra Square – ceea ce pretinsese şi domnişoara Burke… Dar asta nu ar fi putut fi

considerată cruzime.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi Smythe intră cu două cutii cu flori. Puse câte o cutie în faţa fiecăreia dintre ele.

— O, Doamne! exclamă Evangeline surprinsă şi desfăcu panglica. Mă întreb cine ar fi putut trimite florile astea?

Joan ignoră întrebarea retorică a mătuşii ei şi se grăbi să-şi desfacă şi ea cutia. Mai primise flori şi altă dată… însă ultima dată se întâmplase în al doilea sezon al ei – adică în urmă cu mult timp. Iar florile acelea erau cu totul diferite de margaretele pe care le primise atunci. În interiorul cutiei, se afla un buchet de cale cu tulpini lungi. Frumuseţea lor era de o simplitate care îi tăie respiraţia.

— Cale, zise Evangeline. Extrem de exotic!

— Sunt minunate.

Joan ridică apoi o floare ca s-o privească mai îndeaproape.

— Văd că lordul Burke chiar se pricepe la flori.

Evangeline scoase apoi bileţelul din cutia ei, în care se aflau nişte lalele absolut minunate.

Joan lăsă apoi calele înapoi în cutie şi deschise şi ea bileţelul ei. Scria:

Sper că poimâine-dimineaţă îmi vei face onoarea de-a mă bucura de compania ta. Să fii gata devreme. O să merite aşteptarea.

Burke

Pentru o clipă, Joan se strădui să-şi înăbuşe un zâmbet foarte mulţumit. Poate că omul era o enigmă, dar sigur însemna ceva faptul că îi trimitea flori, nu? Nu fusese obligat să o facă. La urma urmei, nu era ca şi când o curta… Sau da? Aşa ar fi interpretat lucrurile, dacă florile şi invitaţia la o plimbare ar fi venit din partea altcuiva. Dar îi era imposibil să-şi dea seama ce însemna asta venind din partea lui.

— Îmi cere permisiunea să te scoată la o plimbare cu trăsura poimâine. Evangeline îi întinse biletul ei. O să-i dau permisiunea mea, dacă vrei să te duci. Dar dacă am interpretat greşit lucrurile, draga mea… şi de fapt nu vrei să mergi cu el, atunci sunt perfect dispusă să-mi asum toată vina şi să refuz să îl însoţeşti.

Joan îşi muşcă buza. Bileţelul pe care i-l trimisese lui Evangeline era doar puţin mai lung decât al ei, însă mult mai politicos, îi mulţumea pentru invitaţia la ceai de deunăzi şi îi cerea, în mod corespunzător, permisiunea de a o scoate pe Joan la o plimbare. Aparent, ştia cum să fie un gentleman galant, atunci când voia. Dar ce dorise să spună prin faptul că va merita aşteptarea? Oare ce plănuia? îi dădu înapoi bileţelul mătuşii sale.

— A menţionat într-adevăr ceva despre o plimbare, dar mă aşteptam să fi uitat complet.

Mătuşa ei îi aruncă o privire perplexă.

Joan strânse din buze.

— Şi nici măcar acum nu a stabilit concret o oră! A zis doar… devreme! Ce înseamnă asta? O să apară aici în zori cu un plan nebunesc de a merge la plimbare în Greenwich?

— Asta sigur nu, zise Evangeline. M-ar omorî tatăl tău.

— Ei bine, cred că i-ar sta în caracter unui prieten de-ai lui Douglas să-ţi ceară voie şi apoi să nu apară deloc. Două zile înseamnă o întârziere destul de lungă.

— Eu cred că o să vină. Doar nu i-a cerut nimeni să te scoată la plimbare. Şi să nu zici că Douglas, adăugă mătuşa ei, de îndată ce Joan dădu să zică ceva. Douglas este la sute de kilometri distanţă de aici. În plus, lordul Burke nu mi se pare genul de om care să accepte să primească ordine.

Asta era adevărat.

— Asta nu înseamnă că n-o să-i pară rău că m-a invitat.

Evangeline doar îi zâmbi.

— Poate că ar fi mai bine să-ţi pregăteşti boneta aceea nouă… aşa, pentru orice eventualitate.

Dintr-un motiv sau altul, lucrul acesta o făcea să-şi încordeze umerii. Era foarte posibil ca în două zile domnul Salvatore să aibă timp să îi mai termine o rochie. Dar tot nu avea o bonetă decentă! Şi Joan chiar nu era dispusă să poarte una dintre bonetele ei vechi şi urâte când mergea la plimbare cu Tristan.

— Nu ştiu cum să fac asta, fără să mă facă să

par înaltă.

— Dar eşti înaltă, draga mea, sublinie mătuşa ei. Cum vrei să ascunzi acest lucru?

— Păi, e absolut evident că nu am cum, zise Joan cu un aer melancolic. Dar chiar şi aşa, nu trebuie să port o bonetă care să mă facă să par uriaşă.

Evangeline izbucni în râs.

— Uriaşă! Ei haide, fii serioasă. Nu-i aşa de rău. Pur şi simplu ai stat pe lângă oamenii nepotriviţi. Nu eşti exagerat de înaltă.

— Poate pe lângă tine nu par aşa, dar pe lângă oricine altcineva, da.

— Şi nici pe lângă lordul Burke.

Joan se încruntă la ea.

Evangeline adoptă imediat o expresie nevinovată.

— E adevărat! Probabil e cu cel puţin zece sau cincisprezece centimetri mai înalt decât tine. Ai putea purta chiar şi pantofii mei de mătase brodaţi cu mărgele… care au un toc înalt minunat… şi tot ai fi mai scundă decât el.

— Nu totul trebuie să aibă legătură cu lordul Burke! mârâi ea. Dar cu toate acestea, nu ar fi deranjat-o deloc să poarte pantofii aceia albi din mătase despre care vorbea mătuşa ei. Se gândi că probabil ar fi meritat sacrificiul, chiar şi dacă lordul Burke era singurul bărbat cu care ar fi putut dansa, în timp ce îi purta… Se ridică în picioare şi îşi luă buchetul. Merg să o rog pe Polly să pună florile în apă, înainte să mă gândesc ce să

fac cu boneta.

— Ai grijă să aleagă o vază corespunzătoare, zise Evangeline, în timp ce ea se îndrepta spre uşă. Calele sunt flori înalte.

Joan se uită suspicioasă peste umăr şi o văzu pe mătuşa ei inspirând parfumul unei lalele.

— Se pare că lordului Burke îi plac lucrurile înalte, comentă ea.

— Eşti incorigibilă, afirmă Joan.

Mătuşa ei rânji.

— Ştiu. Dar nu-i spune asta şi mamei tale.

Joan clătină din cap şi dădu să plece, însă chiar în clipa aceea apăru majordomul cu corespondenţa. Joan zăbovi acolo, în timp ce mătuşa ei sorta scrisorile.

— Mai multe invitaţii, afirmă ea. Şi... O, Doamne! aruncă imediat teancul de scrisori şi deschise repede una dintre ele.

Joan încercă să nu se arate curioasă, dar renunţă imediat când recunoscu scrisul de pe plic.

— E de la *papa!*

— Da, aşa e. Uite, e una şi pentru tine. Evangeline îi întinse apoi o scrisoare mai mică, care fusese ascunsă în cea pentru ea.

Joan o luă imediat şi o deschise. Se aşternu liniştea în încăpere, în timp ce citeau amândouă.

Tatăl ei îi scria că rămăseseră la Bath. Pe mama ei o obosise foarte tare călătoria până acolo, iar după ce îşi mai revenise, îi ceruse soţului ei să nu mai bată drumul până în Cornwall. Vremea era

foarte bună la Bath, iar asta le permisese să iasă la plimbare în fiecare zi. În plus, aerul de ţară părea să îi facă bine la plămâni mamei ei. Închiriaseră o casă în Crescent şi-şi petreceau zilele acolo în linişte. Dar cu toate acestea, Lady Bennet spera să reînceapă să mai iasă în societate, pe măsură ce îşi revenea cu sănătatea. Tatăl ei insista ca Lady Bennet să meargă în fiecare zi la izvoarele cu apă termală, şi aparent asta îi făcuse extrem de bine. Întreaga scrisoare era scrisă într-o notă ironică şi amuzată, iar Joan se mai relaxă un pic pe măsură ce o citea. Trecuseră două săptămâni de când plecaseră părinţii ei, dar Joan îşi dădu seama că tatăl ei nu mai era la fel de îngrijorat pentru starea de sănătate a mamei. Cu siguranţă Lady Bennet se simţea mult mai bine, dacă avea puterea de a se ciondăni cu soţul ei pe seama mersului la băile termale.

— Mama se simte mult mai bine, zise ea împăturind scrisoarea. Sunt atât de uşurată!

— Da, chiar sunt veşti foarte bune! Evangeline strălucea de bucurie. Tatăl tău zice că e posibil să se întoarcă într-o lună.

— Aşa de repede? Joan încercă să nu se gândească ce însemna asta pentru plimbările ei în parc cu lordul Burke. Probabil doctorii sunt foarte optimişti. Am crezut că *papa* o să insiste ca mama să rămână la ţară pentru tot restul anului.

Evangeline îşi plecă fruntea şi împături şi ea

scrisoarea.

— Da, a fost mereu extrem de protector faţă de ea. Şi în cazul acesta, aş zice că a fost un lucru înţelept.

Iar Evangeline va pleca, după ce se vor întoarce părinţii ei. Joan se uită îndelung la mătuşa ei. Nu o cunoştea aproape deloc cu două săptămâni în urmă, dar în clipa aceea simţea cumva că erau spirite înrudite. O să-i fie dor de ea, de comportamentul ei neconvenţional şi de firea ei plăcută. Se ridică din nou să plece, dar ezită totuşi când ajunse la uşă.

— Sper sincer ca Louis să mai vină în vizită. Şi la fel şi Sir Richard, dacă ai vrea să îl mai vezi. Sunt sigură că mama nu ar avea nimic împotrivă. La urma urmei, Lady Bennet fusese de acord ca Evangeline să vină acolo. Joan îşi spuse că n-ar fi deranjat cu nimic vizita unui căţeluş atât de mic ca Louis. În plus, Sir Richard se purtase pe atât de cuviincios pe cât s-ar fi aşteptat oricine.

Expresia de pe chipul lui Evangeline se îndulci.

— Mulţumesc, draga mea. Îţi mulţumesc din suflet!

Capitolul 18

În afară de bileţelul primit odată cu calele, Joan nu mai primi nicio altă veste de la lordul Burke, legată de plimbarea lor. Îşi spuse în sinea ei că nu

putea conta pe el, dar cu toate aceasta, se trezi devreme în dimineaţa indicată de lordul Burke şi se îmbrăcă imediat, în loc să mai tândălească în pat. Se gândi că era bine să facă asta, ca să nu fie prinsă cu garda jos… în fond, era destul de posibil şi ca Sir Richard să-l aducă din nou în vizită pe Louis. Şi oricum, era sănătos să se trezească devreme. Putea să meargă să se plimbe prin parc cu Abigail. Sau poate o putea convinge pe Evangeline să facă o plimbare în Piccadilly în căutarea unor panglici cu care să-şi împodobească boneta. Nu avea de gând să-şi petreacă tot restul zilei aşteptându-l pe lordul Burke. Dar nici nu voia să o găsească nepregătită în cazul puţin probabil în care chiar îşi făcea apariţia.

De îndată ce îşi termină micul dejun, se auzi o trăsură oprind în faţa casei. Se gândi că procedase corect şi lăsă ceşcuţa de ceai jos, atât de tare, încât porţelanul din care era făcută aproape se sparse la contactul cu farfurioara. Se grăbi apoi în hol, ca să-l oprească pe Smythe, înainte să-l trimită pe lordul Burke în treaba sa. Asta dacă era într-adevăr el.

Majordomul tocmai deschidea uşa. Se dovedi că pe verandă se afla însuşi bărbatul acela enervant.

— Am venit s-o văd pe domnişoara Bennet, zise el.

Părea mult prea energic pentru o oră atât de matinală. Şi neaşteptat de atrăgător. Realiză atunci încă o dată că omul era extrem de chipeş,

mai ales când nu era hotărât să o chinuie. Lumina dimineţii părea să-i scoată şi mai mult în evidenţă umerii laţi. În plus, întregul chip părea să-i strălucească.

Smythe se întoarse spre ea. Avea o expresie rigidă de dezaprobare. O văzuse venind în fugă, iar în clipa aceea, aştepta o poruncă din partea ei. Joan reuşi să-şi înăbuşească dorinţa de a fugi în continuare şi pluti de-a lungul holului aproape la fel de graţios cum ar fi făcut mama sa.

— Bună dimineaţa, domnule, zise ea şi făcu o reverenţă. Ai făcut bine că ai menţionat „devreme”.

Un rânjet îi lumină imediat faţa. Gropiţa era foarte vizibilă în ziua aceea.

— E nevoie de ceva timp pentru a putea avea parte de o aventură formidabilă.

— O aventură formidabilă?

El doar încuviinţă din cap.

— Eşti gata de plecare?

Dumnezeule! O aventură formidabilă! Oare la ce Dumnezeu se referea prin asta? Ca de obicei, nu se comporta deloc după cum se aştepta ea. Dar în mod neobişnuit, asta o făcea extrem de curioasă.

— O clipă.

Joan se grăbi să se pregătească. Îşi încheie cu degete nesigure jacheta scurtă de culoare gri şi fu nevoie să inspire adânc, ca să se liniştească, înainte de a coborî din nou la parter. De data aceea mergea într-un ritm demn şi solemn care

spera că îi ascundea pulsul accelerat.

Afară o aştepta o cabrioletă elegantă care strălucea în lumina dimineţii. Un flăcău tânăr ţinea caii de capete. Tristan o ajută să urce şi apoi luă frâiele de la lacheul său. Pocni din hăţuri şi caii porniră imediat. Nu vru să-i spună nimic când ea îl întrebă despre ce aventură formidabilă era vorba. Conduse apoi spre nord – spre ieşirea din oraş – şi o vreme Joan doar se bucură de peisaj. Nu se mai plimbase niciodată pe străzi atât de devreme, pentru că de obicei dormea la ora aceea. Părea să fie un cu totul alt oraş! Servitoarele măturau grăbite scările, iar străzile erau pline de căruţe care se îndreptau spre piaţă, în loc de trăsuri, care să ducă doamnele în vizite. Trecură pe lângă parc, unde o ceaţă densă încă mai plutea la firul ierbii şi apoi traversară Oxford Road şi lăsară în urmă partea cunoscută a oraşului. Ceaţa era şi mai densă acolo, în câmp deschis, şi văzu doar câteva căsuţe răspândite la distanţe mari una de alta. I se părea ca şi cum ar fi intrat pe un tărâm fermecat.

Tocmai începuse să se întrebe unde o ducea, când el scoase ceva din buzunarul de la haină.

— Să nu uit să livrez obiectul dorinţelor tale, zise el şi-i întinse un număr nou din *50 de moduri de a păcătui.*

Joan îl privi lung o clipă, apoi apucă revista.

— Mulţumesc.

El o privi, încercând să o ascundă sub mănuși.

— Vânzătorul s-a uitat destul de ciudat la mine când am cerut-o.

— Sunt sigură de asta. Se rugă ca vântul rece să ţină la distanţă roşeaţa din obraji. Îşi luă un aer dezinteresat şi îndesă revista în poşetă. Ţi-am spus că este o serie pentru doamne. Probabil eşti primul domn din Londra care cumpără aşa ceva.

— Are un titlu sinistru. Coborî apoi vocea şi o întrebă: Eşti sigură că nu citeşti ceva ce n-ar trebui?

— Este o comedie despre dragoste, iar titlul este unul ironic, minţi ea. E o poveste plină de romantism, cu crai scandaloşi care curtează domniţe frumoase, dar care îi ţin la distanţă până când îşi declară iubirea prin poezie şi cântec şi apoi se căiesc pentru păcatele lor şi devin soţi devotaţi. Poţi s-o citeşti, dacă vrei. Ştia că era o mişcare îndrăzneaţă din partea ei şi habar n-avea ce-ar fi făcut dacă el se prindea că juca la cacealma…

— Nu, mulţumesc. Este suficient de descurajator pentru mine doar să ştiu că e o serie pentru doamne. Băgă din nou mâna în buzunar, apoi îşi lipi ceva pe genunchi. Un şiling strălucitor îi făcu imediat cu ochiul. Şi iată şi miza mea, zise el. Pentru pariul nostru.

Joan trecu într-o clipită de la o stare de uşurare la conştientizarea faptului că se afla foarte aproape de ea. Scaunul păru să se micşoreze sub ea în clipa în care se uită la moneda care stătea în

echilibru perfect pe coapsa lui musculoasă… care era extrem de aproape de a ei.

— Dar n-am pus niciun pariu. Înainte ca miza să devină obligatorie, trebuie să fie de acord ambele părţi.

— A, deci eşti laşă!

— Nicidecum.

— Atunci înseamnă că ştii că vei pierde.

Îşi desprinse de genunchiul lui privirea fascinată.

— Sau poate că doar nu vreau să-ţi iau bănuţul.

— Înţeleg. Tristan apucă moneda cu două degete şi o ridică, pentru a o studia. Conducea destul de uşor caii cu o singură mână, iar frâiele se jucau între degetele lui înmănuşate. Nu te laşi prea uşor convinsă, domnişoară. Se pare că miza e mult prea mică pentru o jucătoare de calibrul tău. Aşa că o s-o transform într-o guinee.

— Ai putea s-o transformi şi într-o maimuţă, şi tot nu aş juca, îi răspunse ea graţios.

— O maimuţă! I se luminară imediat ochii. Doamne, Dumnezeule, ce concurs ar fi acela! Cu siguranţă numai o mare dovadă de îndrăzneală şi pricepere ar decide câştigătorul. Suma de cinci sute de lire este doar un fleac pe lângă asta… Reaminteşte-mi, te rog… Pe ce anume am pus pariu?

Joan izbucni în râs.

— Să înţeleg că pariezi pe orice?

— Încerc să fac majoritatea lucrurilor mai

interesante decât sunt de fapt.

— Aşadar, un singur şiling poate transforma o chestiune neimportantă în ceva ce trebuie realizat cu orice preţ? Clătină din cap. Domnii sunt cele mai ciudate creaturi de pe faţa pământului.

— Nu am zis niciodată că e vorba despre o chestiune neimportantă. Băgă moneda în buzunar şi întoarse cabrioleta, conducând-o pe iarbă. Aş spune mai degrabă că un pariu este o modalitate de a obţine rezultatul dorit.

— Nu te-ai gândit niciodată doar să ceri politicos? Joan strânse poşeta cu o mână şi îşi prinse boneta cu cealaltă, în timp ce trăsura se deplasa zguduindu-se pe teren denivelat, ca să urce dealul.

El îi aruncă atunci o privire ciudată, pe jumătate amuzată şi pe jumătate alarmată.

— Şi să-mi stric reputaţia câştigată cu greu? De ce, Doamne iartă-mă, aş face asta?

— Ei bine, pentru că de multe ori e mai uşor aşa, afirmă ea. Şi nu te costă nimic.

— Hmm. Tristan struni caii, apoi se întoarse spre ea. Dar dacă tu nu câştigi un şiling de la mine, eu cum aş putea câştiga unul de la tine?

— Păi, cine a zis că vei câştiga vreodată un şiling de la mine? întrebă ea, încercând să ignore faptul că inima îi bubuia mai să-i sară din piept. Se referea la blestematul acela de pariu. Iar în clipa aceea se uita la gura ei, cu mult mai mult interes decât i-ar fi putut stârni doar simpla câştigare a

unui şiling…

Se aplecă spre ea. Joan îşi ţinu respiraţia.

— Îmi plac concursurile, şopti el. Şi intenţionez să-l câştig şi pe ăsta. Ce-ar fi să coborâm şi să ne plimbăm? adăugă pe un ton firesc. Ţine puţin caii, pisicuţo. Sări apoi din trăsură, iar lacheul său veni alergând să prindă hăţurile. Îi întinse apoi mâna. Joan?

Ea realiză atunci că rămăsese cu gura căscată, aşa că o închise la loc. Tocmai observase un balon cu aer cald, care se ridica deasupra ceţii, ca un nor multicolor.

— Cineva merge la plimbare cu balonul! exclamă ea. Ce palpitant! Am mai văzut o singură dată unul… anul trecut la ceremonia de încoronare a regelui. Crezi că se vor înălţa în curând?

— Da, zise el şi mişcă din degete. Vrei să cobori acum?

Joan îl lăsă să o ajute să coboare din trăsură, dar în tot acest timp se uita la balon cu sufletul la gură. Era minunat! Se înălţa falnic deasupra câmpului cu dungile sale viu colorate. Semăna cu o jumătate de portocală, colorată în alb şi roşu. În jurul lui erau legate funii lungi care formau un fel de plasă, care cobora până la coşul ridicol de mic în comparaţie cu mărimea balonului. Joan nu avu nevoie de niciun îndemn ca să ţină pasul cu Tristan, care o conducea spre dealul ce se înălţa dincolo de iarba plină de rouă. Nu mai văzuse

niciodată un balon de aproape. Era uriaş şi minunat!

Un bărbat îmbrăcat în haine de ţară le ieşi în întâmpinare.

— Lord Burke, zise el jovial. Bună dimineaţă, domnule. Doamnă.

Făcu apoi o plecăciune grăbită, dar abia dacă aruncă o privire spre ea.

Tristan lăsă capul pe spate, miji ochii şi se uită la cer.

— Cum e vremea în dimineaţa asta?

— Foarte, foarte bună. Ceaţa a început să se mistuie şi aerul rece reprezintă un beneficiu suplimentar. Arzătorul funcţionează bine azi. Suntem aproape gata să ne înălţăm.

— Excelent. Tristan se uită apoi la Joan. Să urcăm?

Joan rămase încă o dată cu gura căscată.

— Să urcăm? în balon?

— Nu, în nacela de sub el, zise el. Balonul e plin cu gaz. Nu ai loc înăuntru.

— Adică eu… noi… doar nu vorbeşti serios! protestă ea şi privi emoţionată balonul.

Acum că se afla atât de aproape de el, putea să vadă materialul ondulându-se exact ca o bucată fină de mătase aruncată în bătaia vântului. Privit de aproape, părea mai degrabă fragil decât frumos. Iar gândul de a se înălţa la cer, îmbarcată în el, i se părea extrem de îngrijorător. Era sigură că mama ei ar fi leşinat şi ar fi murit numai dacă

ar fi aflat despre asta. Cu siguranţă orice doamnă respectabilă ar fi făcut la fel. Totuşi…

— Ba da, vreau să urcăm, zise Tristan. Ochii îi străluceau de acelaşi entuziasm pe care-l simţea şi ea, dar, aparent, în cazul lui, nu exista niciun dram de frică. M-am gândit că ţi s-ar putea părea palpitant. Gata cu plimbările prin parc.

Joan îşi întoarse ochii fascinaţi spre pilotul balonului, care încuviinţa din cap viguros.

— Să ştiţi că e foarte sigur, doamnă. Eu am urcat de zeci de ori.

— El este domnul Charles Green, cel care a pilotat balonul şi anul trecut în Green Park, pentru încoronarea regelui, adăugă Tristan.

Bărbatul îşi scoase pălăria şi-i zâmbi, dar, cu toate acestea, nu-şi putu ascunde nerăbdarea de a urca în balon şi a se înălţa de la pământ. Ar trebui să putem vedea întregul oraş de la 150 de metri înălţime.

— 150 de metri înălţime?! Clătină uşor din cap. O, nu, e mult prea sus!

— Înseamnă doar un pic mai mult decât înălţimea cupolei de la St Paul. Haide… poţi să mă ţii de mână dacă vrei.

— 50 de metri, zise ea, încercând să se elibereze din strânsoarea mâinii lui.

— 90, contracară el.

Joan se uită neliniştită la balon. Se legăna uşor dintr-o parte în alta şi doisprezece bărbaţi stăteau în jurul coşului balonului – aşteptând ca acesta să

se ridice de la sol.

— O să te omoare tata dacă o să cad de acolo şi o să mor.

Tristan se întoarse cu spatele la domnul Green şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Nu trebuie să urci dacă nu vrei. Dar e absolut palpitant… Să te desprinzi de la pământ şi să te ridici ca o pasăre… nici măcar nu-ţi pot descrie în cuvinte senzaţia. Am putea să urcăm doar un pic şi apoi să hotărăşti tu dacă vrei sau nu să urcăm şi mai mult.

— Şi dacă domnul Green doreşte să urce mai sus decât vreau eu? şopti ea.

— O să facă orice îi spun eu, zise el. De unde crezi că a primit fondurile pentru un arzător nou?

Joan făcu ochii mari.

— Ai investit tu în asta?

— Modul în care l-a aranjat este de-a dreptul ingenios. Pentru că funcţionează pe gaz obişnuit, spre deosebire de altele, care au nevoie de hidrogen. Sistemul de ardere este mult mai eficient şi costă şi cu mult mai puţin… Se opri şi rânji. Dar nu te interesează pe tine toate astea. Vrei să urci cu mine în balon?

Inima începu să-i bată tare. Entuziasmul lui era de-a dreptul contagios. Şi odată ce trecuse peste surpriza iniţială, ideea i de părea din ce în ce mai atrăgătoare. Îi strânse mâna şi zâmbi – chiar dacă un pic agitată.

— Da.

Tristan se simţi inundat de o bucurie sălbatică în clipa în care Joan fu de acord. Ea îşi lăsă capul pe spate şi se uită la balon. Ochii îi străluceau de încântare şi un zâmbet mic îşi făcuse loc pe buzele ei. Lui Tristan aproape că îi venea să se aplece să o sărute, chiar acolo, de faţă cu domnul Green şi oamenii săi. Aceasta era expresia pe care sperase să o aducă pe chipul ei: mulţumită şi emoţionată… chiar dacă şi un pic nesigură. Dar, în loc să o sărute, o strânse de mână şi îl urmă pe domnul Green. Se simţea ca un băieţel pe punctul de a porni într-o aventură formidabilă.

Nacela era confecţionată din răchită rezistentă şi avea podeaua de lemn. Nu era foarte largă şi echipamentul ocupa cea mai mare parte a spaţiului. Domnul Green şi oamenii lui se apucară de ultimele pregătiri, iar atunci Tristan o trase aproape pe Joan şi o lipi de el.

— Nu trebuie să le stăm în drum, îi explică el, în clipa în care ea îl ţintui cu ochii ei de culoarea cafelei. N-am vrea să perturbăm pregătirile. Mâna lui zăbovi o clipă pe curba şoldului ei. Slavă Domnului că-şi cumpărase nişte rochii decente şi nu mai purta o duzină de jupoane. Îi simţi forma trupului prin bumbacul tare, iar asta îi stârni în minte o sută de imagini păcătoase, pe care jurase că nu le va invoca niciodată.

Inspiră adânc. Însă asta nu făcu altceva decât să-i aducă aminte cât de plăcut mirosea. Se dovedea că era un mare idiot. Câteva dansuri

sporadice şi o vizită sau două ar fi fost de ajuns pentru a-şi îndeplini datoria pe care o avea faţă de Bennet. Era sigur că numai la asta se gândise prietenul său, atunci când îl pusese să-şi dea cuvântul. Nu fusese nevoie să pună pariul pe cât de bine o putea sărută… pentru că n-ar fi trebuit să mai facă asta din nou.

Dar, cu toate astea, ori de câte ori o vedea, îşi dorea s-o sărute. Sigur nu era din cauză că uneori se uita la el cu un fel de provocare mută în privire, aproape cerând să o sărute şi să o cufunde într-o stare de linişte şi fericire. Ar fi trebuit să petreacă mai puţin timp cu ea, nu mai mult.

Dar după ce o vizitase la ceai – şi arătase neaşteptat de minunat în rochia ei nouă –, Tristan nu se putuse gândi la nimic altceva decât să o atingă. Iar în clipa aceea hotărâse să facă ceva ca să se simtă fericită – ca o modalitate de a compensa pentru eşecurile sale din trecut. Şi să o ducă la o plimbare cu balonul i se păruse o alegere excelentă, mai cu seamă că era ceva ce mai mult ca sigur n-ar fi făcut pe cont propriu. Da, era ceva palpitant şi exotic! Voia să îşi amintească tot restul vieţii ei de dimineaţa aceasta. Şi în clipa aceea ştia că nu va putea uita niciodată.

Green mai aruncă apoi o greutate, şi nacela se bălăngăni şi se ridică de la pământ câţiva centimetri. Joan icni şi-l prinse strâns de braţ.

— Am uitat să te întreb cum vom coborî înapoi, zise ea râzând nervos.

— O să ne tragă în jos asistenţii mei, zise Green. La un zbor liber, am arunca din coş toate sforile. Dar lordul Burke m-a asigurat că nu doreşte să-şi petreacă toată ziua zburând în derivă spre ceruri… deşi este unul dintre cele mai formidabile peisaje pe care poate spera să le vadă un om în decursul vieţii sale, adăugă aruncându-i lui Tristan o privire plină de speranţă.

— Nu astăzi, zise el, de dragul lui Joan.

Dar, Doamne, Dumnezeule, cu siguranţă pe el nu l-ar fi deranjat! Green aruncă toate greutăţile, şi funiile scârţâiră, în timp ce balonul începu să se ridice spre cerul de azur. Lui Tristan îi venea să strige în gura mare de euforie. Asta iubea cel mai mult! O victorie a ştiinţei şi a ingineriei, combinată cu fiorul de neegalat al înfrângerii gravitaţiei. Depărtă apoi picioarele pentru echilibru şi îşi puse în mod inconştient mâna liberă pe spatele lui Joan, ca să o stabilizeze şi pe ea. Ea încă îşi ţinea palmele încleştate pe cealaltă mână a lui, cu care se ţinea de marginea coşului de răchită. Dar se apleca în faţă, ca să se uite peste marginea lui, aşa că nu părea să observe ce făcea.

— O, Doamne! icni ea. Suntem atât de sus!

Tristan rânji. Probabil nu se ridicaseră nici zece metri de la sol.

— Ai răbdare. Uite-te la peisaj.

Green alesese Parliament Hill – care oferea o privelişte minunată asupra Londrei. În timp ce se

ridicau deasupra ceţii şi a copacilor, oraşul părea să se întindă sub ei ca un tărâm fermecat. O pătură străvezie de ceaţă învăluia totul, cu excepţia celor mai înalte clădiri. Iar Tamisa părea să o traverseze ca o venă întunecată, care strălucea în est, unde se mai risipiseră norii. Pământul părea un mozaic de câmpuri verzi, întrerupte din loc în loc de garduri vii, iar orăşelele mai mici – precum Camden şi Islington – arătau ca nişte cătune construite din jucării pentru copii.

— Cădem? icni ea şi-şi întinse gâtul ca să se uite la balonul de deasupra lor. O să explodeze?

— Nu. Tritan îşi strecură apoi mâna în jurul taliei ei şi o trase şi mai aproape. Spre marea lui uimire… şi plăcere, ea îi permise să facă asta, ba chiar se lipi şi mai tare de pieptul lui, rămânând cu ochii aţintiţi asupra balonului. Este perfect normal. Fu apoi nevoit să-şi apropie gura şi mai mult de urechea ei, pentru că Green era la arzător, făcându-l din nou să şuiere asurzitor. Vântul e mai puternic aici sus.

Ea se uită la el cu ochii mari. Vântul îi desprinsese o şuviţă de păr de sub bonetă, şi aceasta îi flutura ispititor în jurul gurii.

— Tu ai mai făcut asta?

— De trei ori. Şi, după cum vezi, încă nu am păţit nimic rău.

— Păi, nu e nevoie să se întâmple decât o dată, îi răspunse ea, dar Tristan îi simţi trupul relaxându-

se lângă al lui.

— Dacă va fi să ne prăbuşim şi să murim, nu mă va deranja deloc să-mi faci capul calendar în cădere.

Ea clipi uimită de vorbele lui, apoi zâmbi. După care începu să râdă şi ochii îi străluciră absolut minunat.

— Fii sigur că ţi-aş face urechile să răsune de durere dacă aş cădea şi aş muri!

— Fără îndoială, zise el rânjind. Deşi trebuie să recunosc că nu aşa aş vrea să-mi petrec ultimele minute din viaţă.

— Păi, şi ce ai face în loc? Ai pune pariu pe ce şanse ai avea să supravieţuieşti?

Tristan întinse mâna, ca să mângâie şuviţa aceea de păr chinuitoare şi-şi lăsă vârful degetului să alunece peste buza ei de jos. Ar fi sărutat-o numaidecât dacă Green nu s-ar fi aflat la o jumătate de metru distanţă.

— Nu.

Joan întredeschise uşor buzele. Înţelegea foarte bine ce se ascundea în spatele răspunsului lui simplu.

— Bine. Îşi drese glasul, încă privindu-l. Oricum, presupun că atunci nu ţi-ai mai putea colecta câştigurile de pe urma pariurilor.

— Nu. Dar atunci aş încerca să câştig un alt pariu.

Obrajii ei deveniră imediat de culoare roz-închis.

— O?

El zâmbi şi înclină uşor capul, până când buzele lui se atinseră de urechea ei.

— Cu siguranţă, nu ai refuza să îndeplineşti ultima dorinţă a unui om pe moarte… să-şi audă numele de botez.

Joan tresări şi râse nervos.

— Fii sigur că l-ai auzit! Strigat tare şi în mod repetat… amestecat printre multe înjurături şi blesteme.

Tristan începu să râdă.

— Aşa îl aud de obicei. Dar ca să fiu sincer… Ridică o mână şi arătă în jur. Cu siguranţă, treaba asta merită riscul.

Joan se uită dincolo de ceaţă şi i se tăie răsuflarea. Fusese atât de ocupată să privească pământul îndepărtându-se… şi apoi de felul în care o ţinea în braţele sale, încât abia dacă privise peisajul, în clipa aceea erau atât de sus, încât oamenii de jos, care ţineau sforile, păreau doar nişte figurine mici şi neclare, din cauza ceţii. Dar în josul dealului, spre fluviu, se întindea o panoramă minunată. Miji ochii ca să poată desluşi clădirile acelea mici şi încercă să-şi întipărească în minte peisajul.

— Acolo e St Paul? întrebă ea emoţionată, arătând spre un dom care i se părea cunoscut.

— Da. Şi acolo este Westminster Abbey. Tristan se întoarse şi-i făcu semn spre est. Într-o zi senină poţi vedea chiar şi Observatorul Regal din Greenwich. Iar dacă am fi un pic mai sus, s-ar

vedea şi crenelurile Turnului Londrei.

— O, Doamne! exclamă ea, cu sufletul la gură. Încercă apoi să distingă străzi şi alte locuri cunoscute, însă totul părea foarte diferit, privit de la înălţimea aceea. Londra părea la fel de liniştită şi de somnoroasă ca orice cătun de ţară… nu mai exista niciunul din zgomotele şi mirosurile de care se simţea atât de legată.

La fel era şi cu bărbatul din spatele ei. Cu picioarele depărtate pentru echilibru şi cu braţul sprijinit de bara de susţinere a arzătorului, Tristan Burke nu mai semăna absolut deloc cu craiul enervant care o tachinase la balul lui Lady Malcolm sau cu bădăranul arogant care îi spusese că seamănă cu o umbrelă. Chipul lui părea însufleţit cum nu-l mai văzuse niciodată. Îţi aruncă apoi capul pe spate şi inspiră adânc, înainte de a se uita la ea cu ochii aceia verzi strălucitori şi de a izbucni în râs, de parcă nu şi-ar fi mai putut stăpâni bucuria.

— Nu-i aşa că e formidabil? îi strigă el, ca să acopere zgomotul arzătorului.

Joan îi răspunse imediat cu un zâmbet. Chiar era absolut formidabil. Nu visase niciodată să încerce aşa ceva. Încă se mai ţinea ferm de marginea nacelei, în caz că vântul devenea prea puternic… însă totul i se părea extrem de palpitant. Iar bucuria lui făţişă şi nestingherită sporea şi mai mult senzaţia. Atunci când era fericit, Tristan era…

Îşi întoarse privirea de la el. Se aplecase să-i spună ceva domnului Green. Şi de vreme ce nacela era atât de mică, era nevoit să se lipească de ea cu totul. Îi simţi căldura braţelor lui pe talie chiar şi prin rochie şi jachetă. Era de departe cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecuseră împreună fără să se certe. Iar rezultatul nefericit era că se pomenise dorindu-şi ca el să fi fost aşa mereu. Când Tristan era în starea aceea, Joan nu se putea abţine să nu se răzgândească în privinţa răspunsului pe care i-l oferise lui Evangeline – despre a-l aduce la înălţimea standardelor cerute pentru căsătorie. Nu că ar fi ştiut ce i-ar fi răspuns dacă i-ar fi cerut mâna… însă, dintr-odată, o copleşi sentimentul înfricoşător că i-ar fi plăcut foarte mult ca Tristan să o curteze. O parte din ea îşi dorea ca această călătorie cu balonul să nu se sfârşească niciodată. Şi pentru o clipă, chiar se gândi să-i spună domnului

Green să arunce frânghiile şi să îi lase să plutească ore întregi pe aripile vântului… departe de Londra şi de societatea engleză. Departe de orice persoană care ar fi rămas mută de uimire să o vadă cu el.

Şi pentru prima dată, se simţi un pic enervată. El nu era de neatins pentru ea. La urma urmei, era şi ea fiica unui baronet, care avea foarte multe conexiuni sociale respectabile. E adevărat că Tristan era mai bogat decât tatăl ei, dar titlul lui avea o vechime mult mai mare decât cel de

viconte, care aparţinea familiei Burke. De ce nu putea avea şi ea aceleaşi şanse, în ceea ce-l privea pe Tristan, pe care le avea orice altă fată din Londra? Doar mai existaseră cazuri de bărbaţi chipeşi care se căsătoriseră cu doamne obişnuite. Şi ce mai conta dacă ea arăta sau nu ca o amazoană? După cum subliniase Evangeline, el tot era mai înalt decât ea. Şi oricât de mult ar fi înfuriat-o uneori, Joan devenea din ce în ce mai sigură de faptul că nu era un netrebnic nepoliticos, după cum îl acuzase ea. Alice Burke îl descrisese ca fiind un om îngrozitor, dar nici măcar ea nu-l văzuse vreodată comportându-se atât de rău. Probabil nu făcuse altceva decât să răspundă la felul în care se purtase ea cu el. Iar asta o făcu să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să flirteze cu el…

Mai rămaseră sus o vreme, admirând peisajul, în timp ce Tristan îi arăta fiecare punct de referinţă care devenea vizibil, pe măsură ce se ridica şi ultimul fuior de ceaţă. Norii dispăreau şi ei uşor-uşor şi începea să iasă soarele. Asta făcea ca priveliştea să fie şi mai frumoasă. Dar era mai frig acolo decât fusese jos pe pământ, aşa că Joan îşi frecă braţele în cele din urmă, dorindu-şi să fi avut cu ea ceva mai călduros decât o jachetă.

— Ţi-e frig? o întrebă însoţitorul ei. Apoi, fără a mai aştepta un răspuns, Tristan se lăsă pe vine lângă arzător şi strigă: Domnule Green, suntem gata să coborâm acum.

— O, nu e atât de frig, protestă Joan. Dar el se prefăcu că nu o auzea din cauza vântului.

O trase din nou în braţele lui şi o învălui cu haina sa. Joan închise ochii şi-l lăsă să o ţină în braţe, dorindu-şi din nou să poată rămâne în zbor pentru totdeauna – mai ales aşa îmbrăţişaţi cum erau. La cum stătea în clipa aceea – ascunsă în haina sa şi în siguranţă în braţele lui, Joan nu-şi mai dorea absolut deloc să coboare înapoi pe pământ.

Dar domnul Green se aplecase deja peste marginea nacelei şi flutura din pălărie spre oamenii de la sol. În câteva clipe, simţi prima smucitură a frânghiilor, care îi trăgea înapoi spre pământ. Şi încet, încet dispăru şi priveliştea aceea formidabilă, până când nacela ajunse înapoi jos şi se izbi zgomotos de pământul plin de iarbă.

Tristan sări primul din nacelă şi întinse braţele. Joan îşi puse mâinile pe umerii lui, iar el o ridică de acolo, de parcă ar fi fost doar o fetiţă. Se clătină un pic, când picioarele ei atinseră din nou pământul solid. I se părea uimitor de stabil în comparaţie cu coşul de răchită care se legăna. Dar mâinile lui se fixară imediat pe talia ei, stabilizând-o. Joan se văzu silită să se îndepărteze, pentru că îi plăcea prea mult atingerea lui.

Tristan schimbă câteva cuvinte cu domnul Green. Joan îi mulţumi şi ea şi făcu o mică reverenţă. Plecară apoi, în timp ce oamenii se grăbeau la balon, ca să-l încarce cu greutăţi şi să

lege frânghiile.

După ce admirase peisajul de la înălţime, lumea privită de jos părea mică şi plată. Joan îşi aminti din nou de dealurile înalte, de fluviul care se unduia, de grupurile de clădiri şi de turlele strălucitoare ale bisericilor. Oftă fericită. Ce aventură! N-ar fi visat niciodată la o asemenea privelişte.

— Mulţumesc. Se opri şi repetă: Mulţumesc, Tristan.

Tristan ridică imediat capul când îşi auzi numele şi îi aruncă o privire tăioasă. Ochii lui verzi uimitori rămaseră precauţi o clipă, apoi un zâmbet îşi făcu loc pe chipul său.

— Ah, doamna a câştigat! îţi datorez un şiling!

Joan dădu ochii peste cap.

— Păstrează blestematul ăla de şiling. Încercam doar să îţi mulţumesc.

Zâmbetul îi dispăru şi preţ de o clipă păru nesigur.

— Trebuia să fac ceva impresionant.

— De ce? Nu mă aşteptam la altceva decât la o simplă plimbare.

— O simplă plimbare?! se miră el strâmbându-se. Cine ar vrea aşa ceva? E atât de obişnuit, de banal şi de plictisitor… dacă îmi amintesc corect, acestea au fost cuvintele tale, doamnă.

— Şi cu tine nimic nu trebuie să fie obişnuit sau banal, zise ea sec. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu ai pus să fie adus balonul în

mijlocul parcului St James.

El rânji.

— Ce privelişte ar fi fost aceea! Ai fi mai venit cu mine dacă aş fi făcut asta?

— În mod sigur nu.

— N-ai fi venit? Vocea lui coborî atunci o tonalitate. Dar ţi-a plăcut. Ce ar fi fost diferit dacă oamenii *te-ar fi văzut* simţindu-te bine?

— M-ar fi văzut cu tine, zise ea, înainte de a se putea opri.

— Corect. Zâmbetul lui convingător dispăru imediat. Să te apere Dumnezeu de aşa ceva!

— Nu! zise ea şi încremeni.

Tristan mai făcu câţiva paşi şi apoi se opri şi el.

— Nu asta am vrut să spun, se scuză ea. Mi-a plăcut la nebunie, şi numai ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ai avut ideea asta genială şi neaşteptată şi pentru că ţi-ai dat toată silinţa ca să aranjezi asta.

El rămase privind-o. Părul lui lung se dezlegase parţial în timpul zborului şi o şuviţă răzleaţă îi stătea pe obraz. Era pentru prima dată când expresia lui nu avea în ea nimic dispreţuitor, arogant… sau măcar amuzat. Pur şi simplu stătea acolo, aşteptând o explicaţie.

Şi îi datora o explicaţie sinceră – nu vreo bălmăjeală despre aprobarea mamei sale. Joan îşi dorise dintotdeauna să fi avut mai mult curaj. Să fi avut o voinţă îndrăzneaţă de a-şi urma propria cale şi propriile interese, indiferent de ceea ce

spunea mama ei sau oricine altcineva din înalta societate. Dar revoltele ei erau de calibru mic. Îşi înăbuşi imediat acel impuls când se confruntă cu gândul oprobriului public şi al dezaprobării mamei sale. Ascunderea unui exemplar din *50 de moduri de a păcătui* era un foarte mic păcat. Însă a umbla brambura prin oraş cu Tristan Burke sigur nu ar fi fost considerat la fel.

— Pur şi simplu nu sunt obişnuită ca oamenii să se holbeze la mine, continuă ea stânjenită. De obicei nu se întâmplă din motivele corecte şi foarte rar se termină bine pentru mine.

— Şi care ar fi motivul corect? întrebă el după o clipă.

— Păi… începu ea, dar închise imediat gura. Motivul corect ar fi fost acela că purta o rochie uimitor de la modă. Sau că pierduse brusc douăsprezece kilograme şi cincisprezece centimetri din înălţime şi arăta ca o sirenă. Sau că scosese brusc la iveală un talent până atunci nedescoperit de a cânta opere italiene. Sau poate chiar şi faptul că îl atrăsese lângă ea pe cel mai eligibil şi greu de prins bărbat din oraş… Pur şi simplu nu e niciodată bine pentru mine, zise ea şi oftă. De obicei oamenii se uită lung la mine pentru că port o rochie oribilă sau că a mai trecut un bal la care iar nu am dansat nici măcar o dată. Şi uneori mă privesc cu milă când fratele meu face ceva absolut îngrozitor. Sau, după cum se întâmplă în ultima vreme, se uită la mine

aşteptând să vadă în ce moduri scandaloase şi ruşinoase m-a corupt mătuşa mea.

Tristan scrâşni din dinţi.

— Şi să fii văzută cu mine ar fi ceva scandalos şi rușinos.

Chiar ar fi fost. Întreaga Londră ar fi fost şocată. Abigail ar fi fost îngrijorată. Penelope ar fi fost încântată. Evangeline probabil s-ar fi simţit mândră. Dar mama ei… Mama ei ar fi fost absolut îngrozită. Nu numai că nu avea încredere în Tristan Burke, dar o făcuse pe Joan să promită solemn că nu-l va mai vedea niciodată. Iar faptul de a se plimba cu el cu balonul – pe oriunde – cu siguranţă era o încălcare a acelei promisiuni… chiar şi dacă Joan ar fi inventat o poveste halucinantă despre nişte tâlhari la drumul mare, care o răpiseră sub ameninţarea armelor, ca să explice acea întâlnire cu el.

— Trebuie să recunoşti că te-ai chinuit mult să-ţi creezi o astfel de imagine, zise ea, ocolind un răspuns direct.

— Aşa am făcut? întrebă el legănându-se pe călcâie. Cred că mă supraestimezi.

Ea îi aruncă atunci o privire plină de dispreţ.

— Deschizi uşa pe jumătate dezbrăcat, pariezi pe orice se poate şi păcătuieşti trupeşte în public…

— Niciodată în public, contracară el imediat.

— Dar pe aproape!

El ridică din umeri.

— Nu suficient de *pe aproape,* după părerea lui Lady Elliot. Ea e cea care şi-a scos pantalonaşii şi i-a aruncat spre mine.

Joan se înroşi imediat.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta! E absolut indecent!

— Tu ai deschis subiectul, zise el fără nicio remuşcare.

— Chiar nu ştii cum să vorbeşti cu doamnele, nu-i aşa? exclamă ea.

Dar de îndată ce auzi acele cuvinte rostite cu voce tare i se păru că aveau foarte mare logică. Asta explica foarte multe despre întâlnirile enervate pe care le avusese cu el. Nu urma regulile obişnuite de conversaţie – sau de etichetă – şi refuza categoric să se dea pe brazdă. El nu considera că întrecea vreo limită, indiferent de subiectul de discuţie… ba chiar părea să-i placă să o şocheze şi să o tulbure. Cum putuse să-i spună că femeia aceea îşi scosese pantalonaşii pentru el? De parcă ea ar fi vrut să şi-o închipuie pe Lady Elliot oferindu-i-se pe canapea. Cu câteva săptămâni în urmă, Joan ar fi considerat asta o bârfă destul de suculentă, dar în clipa aceea o înfuria la culme. Chiar mai mult decât atunci când Abigail sugerase că Tristan ar fi putut fi lordul Everard din *50 de moduri de a păcătui.* Doar o femeie uşoară ar fi făcut aşa ceva, însă… îşi dori imediat ca Evangeline să nu fi spus că Tristan ar fi putut face foarte fericită o femeie imorală. Nu era

corect. Şi nu era corect nici că totul i se părea al naibii de fascinant. De ce nu putea pur şi simplu să se comporte un pic mai cuviincios şi să o salveze astfel de toate gândurile acelea îngrozitoare? De ce nu şi-ar fi putut dori el să facă fericită o femeie destul de decentă? Era un singur lucru de făcut. Trebuia să se gândească la mama ei. Ba nu, trebuia să încerce să gândească la fel *ca* mama ei. Şi mai presus de orice, nu trebuia să se întrebe ce-ar fi făcut dacă o femeie… precum însăşi Joan, de exemplu… l-ar fi ispitit să câştige acel pariu blestemat chiar atunci şi acolo…

Tristan zâmbi. Era zâmbetul acela uşor, pe sub pleoape leneşe, care aproape o ardea şi o ducea cu gândul la păcat.

— Nu? Mi se pare că reuşesc destul de bine să-mi transmit intenţiile.

„Gândeşte-te la mama! Ce-ar spune mama?” Joan inspiră adânc, aproape disperată.

— Exact la asta mă refeream. Vorbeşti în mod aprobator despre femeile uşoare care-şi ridică fustele în faţa ta. Vorbeşti şi nu scoţi pe gură decât bârfe notorii, pentru că îţi place că le laşi să plece cu vreun zvon sălbatic, care ştii că nu-i adevărat. Dar eviţi restul femeilor, pentru că nu ai nici cea mai mică ideea despre cum e să fii cu adevărat politicos sau fermecător sau atent. Eşti ca un copil, Lord Burke! îţi place să şochezi şi să scandalizezi oamenii.

Cu toate acestea, Tristan nu părea să se căiască

sau să se ruşineze câtuşi de puţin. De fapt, mustrarea ei aspră părea chiar să-l amuze. Pentru că zâmbea.

— Serios? se miră el. Preferi bărbaţii plictisitori şi fără viaţă, care nu pot spune nici măcar un singur lucru interesant toată seara?

Deloc! Nici măcar mama ei nu ar fi fost de acord cu afirmaţia aceea. Joan se încruntă la el. Se simţea însă neputincioasă.

— Cel puţin ei nu mă înfurie la culme!

— Chiar te înfurii la culme? Coborî vocea spre finalul întrebării, reuşind să o facă să sune seducătoare şi… şi interesantă.

O, să o ajute Dumnezeu! Cu siguranţă nici măcar mama ei nu ar fi ştiut ce să-i spună unui bărbat care se uita aşa la ea.

— Uneori mă faci să-mi doresc să te pocnesc, zise ea furioasă.

El se uită la ea uimit preţ de o clipă, după care îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Joan strânse din buze şi trecu mânioasă pe lângă el, îndreptându-se spre trăsură. Avea de gând să-l întrebe pe Sir Richard dacă îl putea pune pe Hercule să-l alerge pe lordul Bădăran până când îl izgonea din oraş. Iar dacă Hercule va fi reuşit să-i facă o gaură mare în turul pantalonilor, atunci l-ar fi aplaudat din toată inima.

Tristan fugi imediat după ea.

— Joan, aşteaptă! Ea se întoarse furioasă când el îi atinse cotul, aşa că ridică ambele mâini în semn

de pace. Am greşit, zise el, însă Joan doar ridică dintr-o sprânceană şi aşteptă să audă ce avea de spus. El adoptă atunci o expresie pocăită şi îşi duse mâna în dreptul inimii. Dragă domnişoară Bennet, n-am avut nici cea mai mică idee că prezenţa şi comportamentul meu te deranjează atât de tare. Acceptă, te rog, umilele mele scuze.

— Foarte bine, zise fulgerându-l cu privirea. Doar nu-mi mai vorbi despre femei care-şi scot pantalonaşii pentru tine.

— Niciodată! zise el numaidecât. Nu vei mai auzi niciodată cuvintele acestea din gura mea.

— Şi nu vreau să mai aud nici despre alte piese de lenjerie intimă, adăugă ea imediat. Nici despre ciorapi, jupoane, corsete, sau cămăşuţe, combinezoane, jartiere sau orice alte lucruri pe care le poartă femeile. Douglas era un maestru la a găsi modalităţi de a eluda o promisiune, aşa că Joan învăţase să-i impună Urnite foarte clare. Ultimul lucru pe care voia să-l audă era cum o altă femeie îl lăsase pe Tristan Burke să-i dezlege corsetul.

Lui Tristan îi zvâcniră buzele, însă încuviinţă din cap foarte serios.

— Cum doreşti. Nu o să mai vorbesc niciodată despre ceva mai nedelicat decât o batistă. Îmi permiţi să te însoţesc acasă, înainte să te corup cu influenţa mea nefastă? o întrebă şi-i oferi braţul lui.

Ea se uită la el precaută, dar, în cele din urmă,

îşi puse mâna pe braţul lui.

— Îţi permit.

Pentru tot restul călătoriei spre Londra, Tristan avu un comportament la fel de decent cum şi-ar fi dorit ea. Ba chiar la fel de cuviincios cum şi-ar fi dorit şi mama ei. Îşi ceru scuze chiar şi atunci când conduse prea repede peste gropi. Vorbi despre vreme, dar nimic mai controversat de atât. Şi i se adresă mereu cu domnişoară Bennet. Ignoră cu desăvârşire privirile sceptice pe care i le arunca pe furiş din când în când. Şi spre marea ei uimire, Joan descoperi că asta o plictisea la culme. Se comporta exact aşa cum trebuia să se poarte un domn bine-crescut, iar ei nu-i făcea deloc plăcere lucrul acesta. Încercă să-şi spună că nu era mulţumită, pentru că ştia că totul era de fapt de faţadă. Dar în sinea ei se temea că era din cauză că îi plăcea mai mult de el când era un ticălos. Chiar dacă erau uneori extrem de enervanţi, cel puţin derbedeii erau nişte oameni interesanţi şi incitanţi. Poate că acţionase pripit. Dar ce se întâmpla dacă avea de gând să continue cu acel comportament elegant numai ca s-o chinuie?

Când ajunseră pe South Audley Street, conduse cabrioleta până în faţa casei ei. Odată ajunşi acolo, sări jos. O ajută să coboare şi aşteptă politicos în timp ce ea îşi aranja boneta. Apoi îi luă mâna şi făcu o plecăciune elegantă şi cuviincioasă în faţa ei.

— Domnişoară Bennet, îţi mulţumesc că mi-ai oferit plăcerea de a mă afla în compania dumitale. Îi prinse mâna între ale sale şi zâmbi larg. Mi-a făcut o plăcere imensă. Dar în clipa în care îi dădu drumul, îi strecură ceva sub marginea mănuşii.

Ea făcu imediat ochii mari, când simţi metalul rece pe piele.

— Ce…?

— Câştigurile dumitale, şopti el, aruncându-i acea privire vicleană, care-i făcea mereu inima să sară peste o bătaie. La urma urmei, vei avea nevoie de acel şiling… mai târziu.

Apoi sări înapoi în cabrioletă şi o lăsă acolo încremenită şi îmbujorată, strângând tare în pumn şilingul primit de la el.

Capitolul 19

Evangeline se plimba agitată prin hol când intră Joan în casă.

— Oh, Joan! exclamă ea şi se opri imediat la intrare. Ai ajuns!

Joan realiză atunci că fusese plecată mult timp şi că mătuşa ei îşi făcuse griji. Îşi desfăcu boneta şi i-o înmână lui Smythe.

— Da, în sfârşit! Nici nu ştiu cum a trecut timpul.

Mătuşa ei strânse din buze.

— Într-adevăr. Afişă apoi un zâmbet fals şi îi

întinse braţul. Trebuie să fi fost o plimbare exagerat de plăcută. Haide, vino să-mi povesteşti. Smythe, spune, te rog, să ni se aducă ceai.

Majordomul, care era la fel de sobru ca întotdeauna, făcu imediat o plecăciune. Joan începu să îşi muşte buza şi o urmă pe mătuşa ei în salon. Aparent, se obişnuise cu atitudinea mai permisivă a femeii şi întrecuse măsura. Se gândi la ce ar fi spus mama ei dacă ar fi fost acolo şi simţi că i se face rău.

— Ei bine? întrebă Evangeline şi închise uşa salonului în urma ei.

— N-o să ghiceşti niciodată! Am fost să ne plimbăm cu balonul! Joan afişă imediat un zâmbet larg şi se rugă în sinea ei ca escapada ei să se termine cu bine. A fost o surpriză totală pentru mine! Dar n-o să uit asta niciodată!

Buzele mătuşii se întredeschiseră.

— Să vă plimbaţi cu balonul? Adică sus, în *aer?*

— O, da! A fost extraordinar! exclamă ea entuziasmată, amintindu-şi de privelişte. Nu am urcat foarte sus, dar am putut să văd foarte mult… oraşul arăta ca o adunătură de clădiri neînsemnate de-a lungul fluviului… şi am văzut panorama de la St Paul până în Chelsea! Şi chiar şi mai departe de atât! Nici măcar n-am visat vreodată la aşa ceva!

— Nici eu! zise Evangeline, fără a părea deloc încântată. De fapt, starea ei părea chiar opusul încântării. Ai fost plecată atât de mult, că m-am

temut că… ei bine, nu mai contează ce am crezut. Dar Lordul Burke mi-a cerut permisiunea de a te scoate la o plimbare. Pe pământ!

— Păi, ne-am plimbat cu cabrioleta… până la Parliament Hill, unde ne aştepta balonul.

— Până la Parliament Hill? Evangeline se făcu albă ca varul. Adică aţi mers până în afara oraşului?

— Da! Joan încuviinţă din cap, continuând să zâmbească larg. Încerca să păstreze iluzia faptului că excursia aceea fusese ceva perfect normal şi absolut respectabil şi că nu merita niciun alt comentariu suplimentar. Atunci când Tristan o îndemnase să încerce, nu se gândise deloc la cum va reacţiona mătuşa ei. Dintr-un motiv sau altul, nu se gândise chiar deloc la Evangeline sau la părinţii ei. Ar trebui să încerci! Sunt sigură că Sir Richard te ar însoţi, dacă l-ai ruga să vină cu tine.

Mătuşa ei izbucni imediat:

— Sir Richard e un om în toată firea. Şi dacă vrea să se lase purtat în toate părţile într-un balon, atunci asta e alegerea sa.

— Păi, nu aveam cum să fim purtaţi în toate părţile, încercă ea să spună. Erau mulţi oameni jos, care ţineau frânghiile balonului.

— Păi şi unde ai fi fost acum dacă s-ar fi rupt frânghiile acelea? Probabil încă mai pluteaţi în derivă deasupra Angliei, nu? Sau poate şi mai rău. Îmi amintesc de cazul unui aeronaut care a căzut şi a murit, pentru că i s-a dezumflat brusc balonul.

Şi ce le-aş fi putut spune părinţilor tăi dacă se întâmpla asta?

Joan îşi muşcă buza.

— Că sunt o femeie în toată firea, care e capabilă să-şi hotărască singură soarta?

— Fii sigură că tatăl tău m-ar strânge de gât, înainte să apuc să-mi termin vorba. Evangeline îşi lipi apoi degetele de frunte şi inspiră adânc şi zgomotos. Joan, draga mea, trebuie să înţelegi un lucru. Eu nu am avut niciodată copii. Când te-au lăsat în grija mea, părinţii tău mi-au făcut cel mai mare compliment cu putinţă. Nu pretind că ştiu cum e ca părinte să-ţi laşi copilul în grija altcuiva… Dar ştiu sigur că m-aş arunca în Tamisa dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău… şi nu doar ca să-l scutesc pe tatăl tău de a mă omorî cu mâna lui. Te rog, draga mea… Draga mea copilă, te rog, nu mă face să mor de inimă mergând din nou să te plimbi cu balonul.

— Dar nu ştiam că asta vom face, zise ea încet. Tristan nu mi-a spus nimic.

— Şi nebunul acesta nesăbuit nu mi-a spus nici mie! zise mătuşa ei pe un ton aspru. Am să discut cu el despre asta.

— Foarte bine, şopti ea, deja complet intimidată.

Evangeline ezită o clipă, apoi clătină din cap şi se duse la bufetul din colţul camerei.

— Am îmbătrânit cu un an de zile într-o singură dimineaţă! Desfăcu apoi sticla de coniac şi îşi turnă un deget generos. Oricum, e mai bine că n-

am avut niciodată copii. Aş fi fost o mamă îngrozitoare. Dădu pe gât o jumătate de pahar dintr-o singură înghiţitură.

— O, nu! Nu spune asta! Joan se grăbi imediat în celălalt colţ al camerei. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să mă duc. Doar că… doar că nu m-am gândit nicio clipă aşa. Dar părea o aventură îndrăzneaţă… în plus, mai erau şi frânghiile… şi Tristan a zis că va fi absolut sigur…

Mătuşa ei o studie îndeaproape.

— Şi nu prea ai parte de aventuri îndrăzneţe pe cont propriu, nu-i aşa?

Joan clătină din cap, chiar dacă i se părea într-un fel că o trăda pe mama ei. Adevărul era că ea nu avea niciodată parte de aventuri. Indiferent ce însemna asta, ştia doar că plimbarea aceea cu balonul fusese cel mai palpitant lucru pe care-l făcuse vreodată… chiar dacă asta dovedea că avea sufletul unei fete sălbatice, indisciplinate şi imprudente… sau că era o fiică dezamăgitoare, pentru că nu putea respecta învăţăturile mamei ei. Când decolase balonul şi coşul de răchită se desprinsese de la pământ – şi Tristan o luase în braţe, ca să o ajute să-şi păstreze echilibrul –, se simţise agitată, exuberantă şi mai entuziasmată decât fusese vreodată în viaţa ei.

Evangeline mai luă o înghiţitură din coniac, după care lăsă paharul pe masă.

— Vino aici. Se aşeză apoi pe canapea şi îi făcu semn să ia loc pe perna de lângă ea. După ce se

aşează şi Joan, Evangeline se aplecă spre ea. Ţi s-a părut interesant pentru că ţi-ai dorit mereu să te plimbi cu balonul? Sau ţi s-a părut palpitant pentru că mama ta nu te lasă să te aventurezi prea departe de ea şi ai văzut în asta ocazia de a încerca ceva nou? Se opri o clipă, apoi continuă: Sau ţi s-a părut exaltant pentru că te-a dus lordul Burke?

Joan se îmbujoră.

— Sunt sigură că ar fi fost la fel şi cu oricine altcineva.

Evangeline ridică dintr-o sprânceană.

— Da? N-a însemnat nimic special că a fost *Tristan* acolo cu tine? Evangeline sublinie numele de botez, făcând-o pe Joan să realizeze că numai aşa îi spusese de când de întorsese.

— El mi-a cerut să-i spun pe nume, se apără ea. Ne cunoaştem de când eram copii şi e foarte bun prieten cu Douglas, dar, desigur, nu i-aş spune niciodată aşa în public. Cât despre celelalte lucruri… Ridică o mână, apoi o lăsă să cadă moale. Cred că toate au făcut să mi pară şi mai interesantă călătoria cu balonul.

— Înţeleg. Şi cu toate acestea, eşti încă absolut convinsă că nu are nici cea mai mică intenţie de a se căsători cu tine.

— Păi nu, despre asta n-a zis nimic. Evită privirea atotştiutoare a mătuşii ei.

— Şi dacă ar aduce vorba despre asta…?

Joan nu răspunse.

— Mă gândeam eu, zise mătuşa ei cu blândeţe. De ce crezi că mama ta e aşa de înverşunată împotriva lui?

— Deoarece crede că e foarte sălbatic. Şi chiar este, adăugă Joan, încercând să fie corectă şi cu mama sa. Poate să fie nepoliticos şi arogant şi absolut indiscret. Nu-i pasă deloc ce crede lumea despre el şi ştii şi tu prea bine cât de importantă este decenţa pentru mama.

— Şi totuşi? o îndemnă Evangeline. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre el?

Joan închise ochii o clipă.

— N-am mai trăit niciodată senzaţia pe care am simţit-o azi, mărturisi ea. Şi a aranjat totul doar ca să-mi facă mie o bucurie. Mă scoate din minţi! Dar într-un fel e şi din cauză că spune adesea lucruri pe care eu aş vrea să le zic, dar nu am curajul s-o fac. Şi de-abia aştept să îl văd pentru că are ceva irezistibil… E ca o întrecere pe care îmi doresc din ce în ce mai mult s-o câştig de fiecare dată când mă zăpăceşte.

— E un bărbat foarte chipeş, sublinie atunci Evangeline. Şi trebuie să recunosc că eu nu l-am auzit niciodată să fie nepoliticos.

Joan se foi pe canapea.

— Cred că mama şi-a format părerea despre el cu mult timp în urmă, când a venit odată aici cu Douglas, într-o vacanţă de la Eton. Au făcut atât de multe necazuri, că până şi tata a ţipat la ei.

— Prostii! Ar fi o dovadă de cruzime să judeci un

om după boacănele făcute în copilărie.

— Poate. Dar nici nu a făcut nimic de atunci prin care să-şi spele reputaţia. Îi consolidează fratelui meu înclinaţiile depravate şi se pare că acest comportament imoral îl face să prospere. Joan oftă. Mama m-a pus să jur că n-o să mai dansez niciodată cu el.

— Aha. Şi tatăl tău îi împărtăşeşte dispreţul faţă de lordul Burke?

Joan clipi uimită.

— Habar nu am. Nu-mi amintesc să-l fi auzit vreodată exprimându-şi părerea despre Tris… lordul Burke. Deşi, mai mult ca sigur, e de acord cu mama.

Un zâmbet slab îşi făcu atunci apariţia pe chipul lui Evangeline, pentru prima dată de când se întorsese.

— Asta ar fi o dovadă de ipocrizie din partea lui! îndrăznesc să spun că o excursie cu balonul ar fi fost întocmai pe gustul fratelui meu, când era tânăr. Deşi, probabil, el nu ar fi vrut frânghii care să-l ţină legat de pământ. Ca să fiu complet sinceră, lordul Burke îmi aminteşte foarte mult de tatăl tău, când era la vârsta lui. Şi, în plus, îmi amintesc bine cum s-a schimbat după ce a cunoscut-o pe mama ta.

„Uneori şi craii notorii se îndrăgostesc…” îi răsună în minte lui Joan.

— Dar cum s-a schimbat? Nu mi-o pot închipui pe mama îndrăgostindu-se de un ticălos.

— Păi, a fost un ticălos până în clipa în care s-a hotărât că voia s-o facă fericită, zise Evangeline. O, şi crede-mă… l-a dispreţuit foarte mult la început. Încuviinţă din cap când văzu expresia uimită de pe chipul lui Joan. Şi pe vremea aceea, tatăl tău era considerat o partidă bună! Dar ea nu a vrut sub niciun chip să danseze cu el. Şi când a întrebat-o de ce, mama ta i-a spus exact de ce. Aşa că a renunţat la prietenii săi cei mai depravaţi, a lăsat-o mai moale cu jocurile de noroc şi a continuat să o invite la dans. Ştiu că bârfele răutăcioase spun că l-a jucat pe degete, ca pe un peşte prins în undiţă şi că l-a îmblânzit, ca să fie pe placul ei. Dar adevărul este că nu ar fi contat. Şi-a schimbat multe dintre obiceiuri de dragul ei. Iar când mama ta a înţeles asta, a învăţat apoi să le accepte şi pe celelalte.

Joan îşi muşcă buza.

— Dar cu tine cum rămâne? Ai zis că nu i-ai iubit pe soţii tăi.

La acea întrebare, chipul lui Evangeline se întunecă.

— Tata l-a ales pe primul meu soţ. Iar eu eram tânără pe atunci… prea tânără ca să înţeleg cât de diferiţi eram de fapt eu şi lordul Cunningham. Iar a doua mea căsnicie fost şi mai puţin decentă. Aveam într-adevăr speranţe mai mari că voi ajunge să-l iubesc pe lordul Courtenay, dar… ei bine, să spunem doar că părinţii tăi au luat alegeri mai înţelepte când a venit vorba de dragoste.

— Dar Sir Richard?! Joan se uită la mătuşa ei. Pe el îl iubeşti.

Chipul mătuşii ei se întunecă.

— Acum vorbim despre tine şi dacă vrei sau nu să-l încurajezi pe lordul Burke.

Joan înţelese din afirmaţia aceea că mătuşa ei nu voia să discute despre asta, aşa că nu mai continuă pe acel subiect.

— Mă face să mă simt atrăgătoare, mărturisi ea. Este singurul bărbat care mă face să mă simt aşa.

— Judecând după cum te priveşte, aş spune că te consideră foarte frumoasă.

— Şi uneori mă face şi să vreau să-l pocnesc, adăugă Joan.

Evangeline zâmbi.

— Mie mi se pare că sună promiţător! Nu am înţeles niciodată de ce oamenii sunt de părere că o căsătorie ar trebui să însemne numai fericire şi înţelegere.

— Aşadar, crezi că ar trebui să îl încurajez.

— Păi, a aranjat o expediţie cu balonul numai ca să te impresioneze. Te-a invitat la dans… ba chiar a şi pledat pentru acordul tău. Am auzit suficiente bârfe cât să ştiu că nu prea iese des în lumea bună… şi, cu siguranţă, nu ca să danseze cu domnişoare nemăritate. Şi chiar dacă vrei să dai vina pe fratele tău pentru toate acestea, adăugă Evangeline, în clipa în care Joan ţuguie buzele… Sunt destul de sigură că Douglas nu i-a zis niciodată să se uite la tine de parcă ai fi o enigmă

fascinantă, la care se gândeşte neîncetat şi pe care tânjeşte să o descifreze.

— Ei bine, sentimentul acesta e reciproc, murmură Joan. Tristan Burke era un mister pentru ea. Şi cu toate aceasta, nu se putea opri să nu se gândească la el. Şilingul pe care i-l dăduse era încă în interiorul mănuşii ei, unde i-l strecurase. Şi stătea ca un talisman al promisiunii pe care i-o făcuse, aceea de a o săruta din nou. Dar cred că ne-am înnebuni reciproc pe toate celelalte planuri.

— Eu îţi recomand să îl laşi să te sărute, zise Evangeline.

Joan aproape îşi răsuci gâtul când o auzi.

— Poftim?

— Păi, în primul rând va demonstra faptul că *vrea* să te sărute… ceea ce înseamnă că te consideră o femeie dezirabilă. Şi în al doilea rând, felul în care te sărută un bărbat spune foarte multe despre ce fel de om este. Un pupic uşor nu înseamnă mai nimic… bărbaţii îşi sărută şi surorile aşa, să ştii. Un sărut devorator care merge prea departe, dovedeşte de obicei că interesul unui bărbat se limitează la… Evangeline îşi drese glasul delicat. La un soi de atenţie necuviincioasă. Dar un sărut care te convinge, te seduce şi te ispiteşte mai degrabă decât să ceară un răspuns… acela este genul de sărut pe care-l oferă un bărbat în clipa în care vrea să cucerească inima unei femei.

— Şi cum, Doamne iartă-mă, îţi dai seama care e diferenţa? întrebă Joan, de în dată ce putu din nou

să vorbească. Probabil era roşie ca racul. Şi inima îi bătea atât de tare, încât o asurzea. Tristan o sărutase deja… dar până atunci sărutul lui nu făcuse altceva decât s-o nedumerească şi mai mult.

— După cât de mult îţi doreşti să te sărute din nou. Probabil Evangeline interpretase greşit tăcerea ei uimită de mai devreme. Se aplecă în faţă şi o luă de mână pe Joan. Un sărut… dar numai *un sărut…* nu duce la ruină. Îndrăznesc să spun că până şi mama ta i-a permis tatălui tău să o sărute înainte de a fi de acord să se mărite cu el. O femeie trebuie să fie sigură de sentimentele ei înainte de a se lega pe viaţă de un bărbat.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, reuşi Joan să bâiguie în cele din urmă.

Se scuză apoi şi se retrase din cameră cu mâinile tremurându-i şi inima bătându-i tare. Şilingul de la Tristan părea să îi ardă palma. Când ajunse în dormitorul ei, îşi scoase imediat mănuşile şi ascunse moneda strălucitoare la fundul sertarului de la biroul ei. Trânti apoi sertarul şi rămase acolo încremenită, cu mâinile împreunate. Relua în minte scena sărutului, ghidându-se după cuvintele mătuşii ei.

Nu fusese doar un pupic uşor, cum i-ar fi oferit un bărbat surorii lui. Dar oare fusese devorator? Dacă da, atunci îşi recunoscu sieşi, cutremurându-se că îşi dorea să fie devorată de el. Pentru că fusese atât de… de… de bine! Dar, pe de altă

parte, nu făcuse altceva decât să o sărute. Îşi aminti apoi cu o claritate tulburătoare felul în care trupul ei ajunsese lipit de al lui. Şi cu toate acestea… cu toate că îi spusese că pieptul ei arăta delicios… Tristan nu încercase să o pipăie pe sâni. Din ce citise *în 50 de moduri de a păcătui*, ştia că sărutul era doar un preludiu atunci când un bărbat dorea cu adevărat o femeie. Nu că ea ar fi îndrăznit să se implice în dezmăţul descris de Constance. Totuşi, nu putea să nu se întrebe cum ar fi fost…

Joan inspiră adânc şi îşi trecu încet degetele pe gât şi pe sâni, încercând să-şi imagineze că Tristan era cel care o atingea. Carnea ei răspunse imediat încordându-se, iar sfârcul i se transformă într-un mugure mic, tare şi extrem de sensibil. Se cutremură. Oare Tristan ar fi atins-o aşa cum o atingea Sir Everard pe Lady Constance? Oare şi-ar fi dorit să facă dragoste cu ea şi să o urce pe culmile extazului până când aproape leşina de plăcere? Se mângâie din nou, încântată şi surprinsă de senzaţiile pe care le simţea. Janet o mustrase de multe ori spunându-i că era un păcat chiar şi să-şi privească trupul gol în oglindă. Totuşi, Lady Constance adora să rămână goală sub privirea admirativă a lui Sir Everard.

O, să o ajute Dumnezeu! Oare asta însemna să fie urmărită şi curtată de un bărbat? Să fie dorită? Pielea ei i se părea prea fierbinte şi prea strâmtă ca să-i mai poată cuprinde oasele şi sângele,

închise ochii strâns şi-şi lipi genunchii, pentru că durerea pe care o simţise în sâni se răspândise tot mai jos prin corpul ei. Una era să o excite faptul că citea o poveste despre un bărbat care atingea o femeie, şi cu totul altceva să-şi imagineze cum ar fi fost să o atingă *pe ea* un anumit bărbat.

Deschise ochii şi zări poşeta. Rămăsese încă pe pat, unde o azvârlise când intrase în cameră. Sări în picioare emoţionată şi se întinse după ea. Scoase apoi ultimul număr din *50 de moduri de a păcătui.* Se uită lung la ilustraţia simplă de pe copertă, în ciuda a ceea ce-i spusese lui Tristan, poveştile acelea erau mai degrabă lascive şi nu vorbeau aproape deloc despre iubire şi romantism. Ba chiar erau de-a dreptul păcătoase! se întrebă dacă el chiar nu ştia despre ce era vorba. Şi dacă ar fi ştiut… oare ar fi îndrăznit să-i mai facă rost de ele, fără să aibă alte motive ascunse? I se părea imposibil să nu ştie cineva ce erau. Dar, pe de altă parte, nici el nu semăna deloc cu niciun alt om pe care-l cunoştea ea. Nu participa la cea mai mare parte a evenimentelor mondene. Joan putea număra pe degetele de la o singură mână de câte ori îl văzuse la baluri sau serate, înainte de întâlnirea aceea fatidică de acasă de la Douglas. Însă dacă se asocia cu fratele ei, probabil îşi petrecea zilele pe la saloane de box sau pe la curse de cai. Iar nopţile prin taverne şi cluburi unde se jucau jocuri de noroc. Probabil că toate femeile din oraş vorbeau despre *50 de*

moduri de a păcătui. Dar, din câte ştia ea, Tristan evita majoritatea femeilor…

Cu excepţia ei.

Lăsă deoparte revista, dintr-odată alarmată de gândurile indecente pe care i le putea inspira. Cine ar fi putut ghici că putea fi atât de tulburător să fie curtată de un bărbat?

Capitolul 20

Când se gândea la călătoria cu balonul, Tristan avea două impresii distincte.

Prima era că îi va face o plăcere imensă să îşi câştige înapoi şilingul. Petrecuse impardonabil de mult timp uitându-se la gura ei şi ajunsese să creadă că era al naibii de perfectă – avea exact forma potrivită şi o nuanţă de roz absolut ispititoare. Se gândise să o sărute atunci când ea se minunase cu voce tare de priveliştea încântătoare a Londrei, văzută de sus din balon. Şi se mai gândise la asta şi când îşi ţuguiase buzele indignată, după ce auzise cuvântul „pantalonaşi”. Şi din nou când afirmase că o încerca o dorinţă de a-l pocni – ceea ce probabil ar fi trebuit considerat un semn de nebunie. Dar pur şi simplu nu putea rezista în faţa unei provocări.

Şi toate acestea duceau de fapt la cea de-a doua impresie a lui. Că se juca cu focul dacă va continua să o mai vadă. Douglas Bennet îi ceruse

să aibă grijă de sora lui, ca nu cumva să se usuce pe picioare din cauza îngrijorării şi a tristeţii. Şi putea justifica şi acea călătorie cu balonul ca fiind o modalitate de a se ţine de cuvânt. Însă nu putea justifica în niciun fel gândurile desfrânate pe care le avea faţă de sora lui Bennet. Şi cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât aceste gânduri deveneau mai numeroase, mai senzuale şi mai intense. Iar când Joan enumerase toate articolele de lenjerie intimă purtate de o femeie, nu se putuse gândi decât la a o dezbrăca încet de fiecare dintre ele… poate în timp ce-şi câştiga înapoi şilingul.

Iar lucrul acesta îi inspira o panică reală. Cu câteva săptămâni în urmă o considerase cea mai nărăvaşă Furie de pe faţa pământului. Dar în clipa aceea se gândea la ea goală, în timp ce el o săruta şi o urca pe culmile extazului. Doar că nebunia nu era chiar cel mai rău lucru spre care l-ar fi putut conduce gândurile acelea. Exista ceva mult mai îngrozitor: căsătoria.

Tristan considera căsătoria drept ceva ce trebuia evitat cu orice preţ. Era o capcană care momea bărbaţii cu chip frumos sau cu zestre generoasă, dar care se şi închidea cu o rapiditate alarmantă şi apoi nu mai exista decât o singură cale de scăpare: moartea. Bineînţeles, bărbaţii se aruncau de bunăvoie în capcana aceea. Dar câţi dintre ei nu regretau mai târziu pasul făcut? După ce zestrea era cheltuită, iar mireasa îşi pierdea

farmecul iniţial, nu mai rămânea decât o închisoare – în care un bărbat şi o femeie erau legaţi pe vecie unul de altul prin taina căsătoriei.

Oamenii îi spuseseră că părinţii săi chiar se iubiseră. Dar nu putea să nu se întrebe dacă era adevărat sau nu. Şi chiar dacă ar fi fost adevărat, era evident că iubirea nu fusese suficientă pentru a-l ţine pe tatăl său acasă cu soţia şi fiul său – altfel nu s-ar fi mai aventurat pe mare, într-o furtună cumplită, care ajunsese să-l omoare. Şi după spusele doicii lui din copilărie, tot iubirea fusese lucrul care o împinsese pe mama sa în mormânt înainte de vreme – pentru că murise de inimă rea, după decesul soţului ei. Pentru el, toate lucrurile astea nu puneau într-o lumină bună căsătoria din dragoste. Cât despre celălalt fel… ei bine, era suficient că îşi amintea mult prea bine serile de la Wildwood, când el era obligat să stea cuminte într-un colţ, în timp ce unchiul său moţăia lângă foc, iar mătuşa lui croşeta într-o tăcere de gheaţă şi singurele sunete care spărgeau liniştea aceea apăsătoare erau produse de lemnele care trosneau în sobă. Numai Dumnezeu putea şti ce anume îi atrăsese pe acei doi oameni unul lângă celălalt. Însă lui Tristan i se părea cel mai îngrozitor iad cu putinţă. Iar atunci îşi jurase că nu va ajunge niciodată să trăiască o astfel de existenţă mizeră, condusă de cererile şi dezaprobările unei femei.

Pe de altă parte, trebuia să recunoască şi că era

foarte puţin probabil ca Joan să ajungă vreodată să semene cu mătuşa Mary. Ori de câte ori încerca să şi-o imagineze pe Joan stând şi croşetând lângă foc, imaginea aceea se transforma repede într-una în care ea începea să blesteme instrumentele de brodat şi apoi le arunca în foc, după care el izbucnea în râs, o săruta şi sfârşeau prin a face dragoste pe covorul din faţa căminului. Aproape că şi-o putea închipui cu capul lăsat pe spate de dorinţă, cu pielea scăldată în lumina aurie a focului şi cu buzele-i perfecte suspinând de plăcere, îndemnându-l să pătrundă şi mai adânc în ea…

La naiba! Simplul gând de a face dragoste cu ea îi aducea brobonele de sudoare pe frunte şi îi făcea vintrele să se încordeze în mod dureros. Încercă atunci să îşi spună că s-ar fi întâmplat la fel indiferent de femeia pe care şi-o imagina în locul ei. Cu toate acestea, orice femeie pe care încerca să şi-o închipuie goală pe covorul din faţa căminului ajungea în mod ciudat să semene cu Joan – avea ochii de culoarea cafelei, presăraţi cu puncte aurii, părul lung şi castaniu întins în jurul ei şi cei mai frumoşi sâni la care visase vreodată, asemuiţi unui festin de frişcă şi fructe de pădure.

Totuşi, el nu avea nevoie să se căsătorească. Pentru că nu avea nevoie de zestrea unei soţii. În plus, dacă era singur, putea găsi destule femei care erau dispuse să se culce cu el. Nu şi Joan, desigur, dar, la urma urmei, nu era ea singura

femeie de pe lume cu sâni frumoşi şi ochi strălucitori. Şi nu însemna nimic faptul că nu era dispus să se ducă să le caute. Şi oricum, îşi îndeplinise datoria vizitând-o la ceai şi ducând-o la o plimbare cu balonul. De fapt, probabil făcuse deja mai mult decât era nevoie şi nu mai trebuia să o vadă din nou. Cu siguranţă peste câteva zile va scăpa complet de gândul de a o dezbrăca de desuuri pe Furie. Ca să nu mai vorbim de a o săruta ca să-şi recupereze şilingul.

În seara următoare, evită intenţionat serata de la familia Martin – unde menţionase Lady Courtenay că vor fi – şi se duse într-o speluncă unde se jucau jocuri de noroc. Invită repede o blondă plinuţă să se aşeze pe genunchiul său, însă o îndepărtă la fel de repede, de îndată ce femeia începu să chicotească la fiecare cuvânt al lui. Şi pierdu aproape două sute de lire la jocul Faro[5]. Bău prea mult şi ajunse acasă cu greu, abia ţinându-se pe picioare şi întrebându-se dacă Joan îl căutase în noaptea aceea la serată.

A doua zi încercă să se ducă la salonul de box, dar nici măcar o bătaie serioasă în ring nu reuşi să-i distragă gândurile de la ea. Iar în ziua următoare se duse la o licitaţie de cai, unde ajunse să liciteze pentru o iapă frumoasă, de care de

5 Faro (sau Faraon) este un joc de cărţi apărut în Franţa, la sfârşitul secolului al XVII-lea, cu legături cu un alt joc de cărţi italian (Basset). Datorită sumelor mari de bani care se puteau câştiga sau pierde, era jucat cu precădere de cei mai bogaţi din societate.

altfel nici nu avea nevoie. Era o iapă de călărie pentru doamne, mai înaltă decât majoritatea, dar ascultătoare şi cu un mers lin. Cineva supralicită însă în ultima clipă, iar apoi se înfurie că pierduse calul, încercă apoi să meargă la teatru, însă preferinţa sa pentru umor scandalos îi dejucă planurile şi se pomeni auzind fiecare replică picantă de parcă i-ar fi şoptit-o la ureche Joan Bennet. Petrecu apoi nenumărate ore supraveghind muncitorii care se ocupau de reconstrucţia casei sale, dar şi acolo se pomeni de câteva ori întrebându-se ce părere ar fi avut ea despre sticla din care era confecţionată bolta de deasupra scărilor sau despre noile utilităţi pe care le instala.

Iar aceea fu picătura care umplu paharul. În clipa în care se trezi curios în privinţa părerilor ei despre instalaţii sanitare, decise că era momentul să renunţe să se mai prefacă dezinteresat. Iar în ziua următoare, se duse în vizită la conacul de pe South Audley Street.

Şi de vreme ce comportamentul său obişnuit o făcea să-i răspundă cu aceeaşi monedă, Tristan plănui să se poarte cât mai plictisitor cu putinţă. Poate dacă se purta în mod diametral opus, va face şi ea la fel. Iar atunci va semăna cu orice altă domnişoară respectabilă – banală şi neinteresantă – şi nu va mai prezenta nicio provocare pentru el. Ar fi ajutat, de asemenea, şi dacă Joan ar fi purtat una dintre rochiile ei urâte, care aveau suficientă

dantelă ca să-i acopere decolteul acela delicios. Nu era obişnuit ca gândurile sale să fie complet acaparate de o singură femeie, aşa că nu ştia ce să facă în privinţa aceasta.

Dar, spre marea lui dezamăgire, Lady Courtenay îl primi singură. Făcu o plecăciune şi se aşeză pe scaunul indicat de ea, străduindu-se din răsputeri să nu îşi aţintească privirea spre uşă. Poate că Joan îşi aranja părul ei strălucitor, strângându-l într-o coafură atrăgătoare, care să-i pună frumos în evidenţă gâtul subţire. Sau poate că i se desprinsese jartiera şi în clipa aceea îşi ridica fusta şi-şi dezgolea picioarele lungi, ca să o lege înapoi…

— E foarte frumos din partea dumitale să ne vizitezi din nou, zise gazda sa. Chiar îmi doream să am ocazia să discut puţin cu dumneata, domnule.

Tristan tresări imediat şi îşi mută vinovat privirea înapoi spre ea.

— Într-adevăr, doamnă?

Femeia îi aruncă o privire aspră.

— O călătorie cu balonul?

Lui i se lumină chipul când auzi întrebarea femeii.

— V-a povestit? Sper că domnişoarei Bennet i-a plăcut la fel de mult cum mi-a plăcut şi mie.

Lady Courtenay ridică din sprâncene.

— Şi mai exact cât de mult ţi-a plăcut dumitale?

— Enorm. Am finanţat experimentele domnului

Green cu arzătoare noi. Se străduieşte din răsputeri să facă totul cât mai uşor şi sigur cu putinţă şi a fost extrem de drăguţ să ne permită să-l însoţim într una dintre plimbările sale, ca să ne bucurăm de priveliştea oraşului văzut de sus.

Lady Courtenay zâmbi slab.

— Sună a ceva foarte îndrăzneţ! Eu nu cred că aş putea privi pământul îndepărtându-se de mine dacă sunt susţinută în aer doar de un balon subţire de mătase.

Tristan rânji.

— Da, cam acelaşi lucru l-a spus şi Jo… domnişoara Bennet. Dar nu aş fi invitat-o niciodată la o astfel de plimbare dacă nu aş fi fost absolut convins că era sigur.

— Aşadar, dumneata eşti absolut convins că era sigur?

— Absolut, confirmă el.

— În toate felurile posibile?

Îi atrase atenţia ceva din felul în care spusese „toate”. Tristan îşi miji ochii şi încercă să-şi dea seama la ce se referea cu adevărat. Lady Courtenay rămase neclintită şi foarte serioasă în faţa tăcerii lui, apoi adăugă:

— Presupun că eşti foarte conştient de reputaţia dumitale.

El încuviinţă din cap, precaut.

— Foarte bine. În ciuda tuturor bârfelor care au ajuns la urechile mele, am încredere că eşti un domn şi că vei acţiona în consecinţă. Cu toate

acestea, trebuie să-ţi spun că faptul că ai invitat-o pe Joan la o plimbare cu balonul va crea aparenţa… făcu o pauză delicată, apoi continuă: Că ai anumite intenţii faţă de ea. Ai grijă să nu creezi anumite aşteptări pe care nu ai de gând să le îndeplineşti.

— Încercaţi să mă avertizaţi să păstrez distanţa? întrebă el. I se încordaseră toţi muşchii şi se simţea la fel de ţeapăn ca o scândură.

Lady Courtenay păru surprinsă de întrebarea lui.

— Nicidecum! Din contră. Încerc doar să te fac conştient de provocarea care te aşteaptă.

— Ce provocare? mârâi el, însă uşa se deschise înainte ca ea să-i poată răspunde..

Dar în clipa în care o văzu pe Joan intrând îi dispăru imediat din minte întrebarea. Precum şi orice altceva. Purta o rochie de un turcoaz strălucitor, care părea înfăşurată pe formele trupului ei. În plus, nu avea nici urmă de dantelă care să ascundă ceva. Tristan reuşi să facă o plecăciune, fără să-şi poată totuşi desprinde ochii de la ea.

— Ce surpriză să te revăd, milord! zise ea.

El o privi fascinat cum se aşază pe scaunul de vizavi de al lui. Rochia era împodobită cu o panglică aurie, care îi şerpuia în jurul umerilor şi îi continua până sub sâni, parcă pentru a sublinia şi mai mult generozitatea luxuriantă a pieptului ei, apoi i se răsucea în jurul taliei. Imaginea îi

amintea de o fecioară de sacrificiu, care era legată şi gata să fie jertfită unui zeu.

— Surpriză? Cum aşa, domnişoară Bennet?

Ea îi zâmbi.

— Se pare că am pierdut pariul pe care l-am pus cu mătuşa mea.

— O? Tristan încerca din răsputeri să-şi îndepărteze din minte imaginile acelea păgâne. Dar credeam că nu eşti de acord cu pariurile.

Ea făcu ochii mari, nevinovată – de parcă el nu învăţase până atunci că trebuia să fie în gardă ori de câte ori adopta expresia aceea.

— Am găsit din întâmplare un şiling rătăcit şi nu m-am putut abţine să nu risc.

Tristan ştia foarte bine că nu ar fi trebuit să îi răspundă. Totuşi…

— Eşti sigură că a fost un lucru înţelept? Nimeni nu ar trebui să parieze ceva ce nu îşi poate permite să piardă.

Ea flutură din mână ca pentru a respinge cuvintele lui.

— Nu cred că voi resimţi pierderea asta.

O, Doamne, era atras de ea! Tristan ignoră vocea mică din capul lui, care-l avertiza să nu reacţioneze altfel decât încuviinţând ca un neghiob.

— Of, of. Nu e niciodată o idee bună să te angajezi în pariuri pierdute din start.

Joan se aplecă uşor în faţă, suficient cât să îi amintească despre absenţa dantelei.

— Rămân ferm convinsă că aş fi câştigat. Dar asta nu mai contează acum, de vreme ce disputa noastră nu a fost niciodată pusă la încercare.

— Ai perfectă dreptate! exclamă Lady Courtenay.

Tristan aproape uitase că se afla şi ea în cameră.

— Unele lucruri trebuie neapărat puse la încercare. Altfel, niciun argument speculativ nu le poate decide soarta. Nu eşti de acord, Lord Burke?

El îşi lăsă atunci privirea să alunece în jos pe silueta lui Joan, care era înveşmântată absolut ispititor.

— Ba da, doamnă.

Joan îi aruncă o privire mâhnită mătuşii ei. Dar Lady Courtenay doar zâmbi. Tristan abia dacă observă schimbul de priviri. Pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la Joan. Arăta absolut diafan… ca un fel de zeiţă senzuală. Intenţii… aşteptări… provocări… toate îi răsunau în ungherele minţii, pe jumătate tentându-l şi pe jumătate avertizându-l. Nu era pregătit să se însoare. Dar dacă şi-ar fi căutat cumva o mireasă, era al naibii de sigur că aceasta ar fi arătat cum arăta Joan în clipa aceea.

— Nepoata mea mi-a spus că îţi reconstruieşti casa, zise Lady Courtenay.

— Da, doamnă. Şi vreau să fac toate îmbunătăţirile pe care le poate avea o casă. Tristan rânji, deşi nu era tocmai sigur de ce. Probabil o discuţie despre casă era singurul lucru

care îi putea distrage întru câtva atenţia de la garderoba nouă şi măgulitoare a lui Joan.

— Chiar era de nelocuit? întrebă atunci Joan. Chiar s-a prăbuşit acoperişul?

— Absolut. Cu o bubuitură spectaculoasă, care a făcut vecinii să iasă în stradă alarmaţi. A fost doar o întâmplare fericită că nu a fost nimeni rănit. A distrus toate mansardele şi camerele servitorilor. În plus, apa a curs şuvoaie prin toată partea de est a casei, distrugând tencuiala şi tâmplăria.

— Doamne, Dumnezeule!

— La cât de mari au fost pagubele, probabil se infiltra apă de ani de zile. Unchiul meu a fost destul de econom în ceea ce priveşte întreţinerea casei şi mă îndoiesc că mătuşa Mary s-a gândit vreodată de două ori la acoperiş. Aşa că am descoperit scurgerea abia după mulţi ani.

— Dar ai spus că s-a prăbuşit.

— Păi, aşa am descoperit scurgerea, zise el sec. Şi doar la o săptămână după ce am intrat în posesia casei. Iar după ce s-a prăbuşit acoperişul, mătuşa mea a pretins că nu ştia nimic despre pericol. Deşi m-a pus puţin pe gânduri dorinţa ei bruscă de a părăsi casa după atâţia ani.

— Nu mă îndoiesc de asta, şopti Lady Courtenay.

— Dar, cu toate acestea… trebuie să mărturisesc că într-un fel nu-mi pare rău deloc, continuă Tristan încet. Pentru că mi-a oferit ocazia perfectă de a o reconstrui. Odată ce a căzut acoperişul, a

fost destul de uşor să se ridice unul nou şi să se creeze mai mult spaţiu. Iar după ce a fost scos un întreg perete de ipsos, nu a fost cu mult mai dificil să se mărească uşa. Şi acum casa va fi aşa cum îmi doresc, şi nu înghesuită şi întunecată, cum mi-o aminteam.

— Atunci poate că nu a fost chiar cel mai rău lucru cu putinţă, zise Joan. Dacă oricum nu îţi prea plăcea ceea ce a fost distrus.

— Exact aşa gândesc şi eu. Îi aruncă o privire mulţumită. Aţi vrea să vedeţi cum merg lucrările de reconstrucţie?

Tristan nu era sigur de ce îi făcuse propunerea. Joan clipi uimită, de parcă nici ea nu înţelegea. Dar Lady Courtenay interveni şi umplu imediat clipa aceea de tăcere.

— O, mi-ar plăcea asta mai mult decât orice altceva! M-am gândit adesea să aduc şi eu îmbunătăţiri casei mele, dar îmi vine greu să-mi imaginez cum ar arăta. Ai instalat şi toalete cu apă curentă?

— La fiecare etaj, zise el, cu un dram de mândrie.

— Trebuie neapărat să văd asta. Lady Courtenay se uită atunci la nepoata ei şi începu să râdă. Doamne, probabil mă consideri o femeie foarte ciudată, pentru că sunt atât de dornică să văd toalete cu apă!

— Sunt mult mai multe de văzut decât atât, zise el, privind-o pe Joan.

— Bine atunci. Joan ridică uşor bărbia şi un zâmbet mic îşi făcu loc pe buzele ei. Hai să mergem să vedem.

Fu chemată trăsura, iar la scurt timp după aceea, erau deja cu toţii pe drum. Tristan îşi conducea calul să meargă pe lângă trăsură. Pe de o parte, era mulţumit, dar pe de alta, neliniştit. Partea de mulţumire era destul de uşor de explicat – investise multe resurse în reconstrucţia casei şi considera că mândria pe care o simţea era pe deplin justificată, în raport cu rezultatul final. În ceea ce privea neliniştea însă… în mod ciudat, era curios dacă lui Joan îi vor plăcea noile modificări. Iar apoi se întrebă de ce i-ar fi păsat câtuşi de puţin de părerea ei. În fond, nu era casa ei.

Când intrară, încercă să vadă şi el cu ochi proaspeţi casa din Hanovra Square. Conacul era aşezat în partea de nord-est şi era construit din cărămidă întunecată. Era una dintre primele case construite acolo în urmă cu un secol şi până de curând chiar arătase destul de veche. Dar o moderniza atât la interior, cât şi la exterior. Adăugase balustrade noi şi o mică verandă, menită să protejeze oaspeţii de ploaie. Dar în clipa aceea, lucrările erau încă în curs.

Le ajută pe doamne să coboare, apoi le conduse înăuntru. Nu intră bine pe uşă, că fu nevoit să se oprească să dea la o parte din drum o cutie plină cu unelte de lucru.

— Aveţi grijă pe unde călcaţi. E un mic dezastru

aici în clipa de faţă, zise el, deşi era foarte puţin spus.

Holul de la intrare era modest, iar scările erau situate destul de departe de uşă. Aceea fusese cea mai mare schimbare făcută – împinsese scările cu mult mai în spate, pentru a permite construirea unei uşi şi a unui mic salon, obţinut prin împărţirea în două a unei biblioteci lungi şi înguste din spatele ei. Voia să transforme salonaşul acela într-o cameră de dimineaţă, de vreme ce era situat cu faţa spre est. Apoi Tristan îşi conduse vizitatoarele spre sufragerie, care se afla în dreapta. Era curată, chiar dacă tencuiala era încă proaspătă. Doi pereţi erau încă nevăruiţi, iar candelabrul era înfăşurat în pânză. Podeaua părea destul de uzată şi pe unul dintre pereţi încă mai rămăseseră nişte lambriuri din stejar care arătau destul de întunecoase şi nelalocul lor lângă pereţii proaspăt văruiţi. Dar ferestrele fuseseră reparate şi şemineul fusese curăţat de acumularea de funingine veche de un secol.

— Cred că o să fie o cameră minunată, afirmă Lady Courtenay.

Tristan contemplă atunci tavanul înalt şi proporţiile grandioase ale încăperii.

— Sper să fie, în cele din urmă.

— Apa s-a infiltrat aşa de tare prin casă? întrebă Joan, arătând spre găurile din tâmplărie.

Tristan râânji.

— Nu. Acelea erau doar foarte urâte.

Joan începu să râdă.

— Foarte oportun atunci!

— Da. Am îndepărtat o grămadă de lucruri urâte. Tristan îşi trecu un deget peste un semn de arsură de pe podea. Încă mai putea simţi mirosul de tutun, lăsat în urmă de numeroasele trabucuri pe care le fuma unchiul Burke după cină. Ajunsese să urască mirosul acela, pentru că însemna că urma să fie interogat despre temele de la şcoală şi obiceiurile lui personale, imediat după ce mătuşa sa părăsea încăperea. Abia după ce îndepărtase covorul descoperise că scrumul arsese inclusiv podeaua. Dar aveau să fie şlefuite şi cicatricele acelea.

— Îmi amintesc că am venit aici după moartea unchiului tău, ca să prezentăm familiei un ultim omagiu, zise Joan încet. Era o casă destul de întunecată. Nu mi-am închipuit niciodată că ar putea fi atât de luminoasă. Ce vei pune pe pereţi?

— N-am nici cea mai mică idee. Se răsuci şi contemplă încăperea, încercând să şi-o imagineze fără tapetul acela roşu ca sângele şi lambriurile întunecate din lemn de stejar. Ce mi-aţi sugera?

La întrebarea lui, Joan clipi. Lady Courtenay se dusese în capătul îndepărtat al camerei şi apoi dispăruse în salonul adiacent, lăsându-i oarecum singuri.

— Păi, este casa ta.

— Sau începe să devină a mea, în orice caz. Cercetă încăperea încă o dată. Am detestat mereu

să stau aici.

— De ce?

Tristan ridică dintr-un umăr.

— Era un loc foarte întunecos, după cum ai spus şi tu. Rece. Mizerabil. Veneam aici numai atunci când nu aveam de ales.

— De aceea ai venit cu Douglas la Helston Hall?

El chicoti.

— Îmi amintesc casa aceea! încă mai scârţâie îngrozitor fereastra aceea de pe scara servitorilor?

— Nu, zise ea râzând. Tata a bătut-o în cuie după ce tu şi Douglas aţi provocat aşa mare haos. A insistat mama.

— Corect. Se strâmbă. I-am distrus complet părerea bună pe care o avea despre mine, nu-i aşa?

Joan păru o clipă ruşinată.

— Ăă… ei bine, sunt sigură că tu şi Douglas aţi fost vinovaţi în aceeaşi măsură…

— Nu. Ştiu că m-a considerat mereu vinovat pe mine. Şi nu prea pot spune că n-a fost aşa, nu? îi aruncă un zâmbet strâmb. Cu toate aceasta, mi-a părut rău că nu am mai fost invitat şi altă dată. Aceea a fost una dintre vacanţele mele preferate.

Joan încremeni de uimire.

— De ce? îşi lipi imediat mâna peste gură. Am vrut să spun că… mă bucur că te-ai simţit bine…

— Nu, nu. Flutură din mână şi îndepărtă corecţia ei politicoasă. Ştiu că mama ta nu m-a plăcut încă de la bun început, dar Helston era un

loc cald şi confortabil. Tatăl tău a fost răbdător şi rezonabil, chiar şi atunci când ne-a certat. Ai fi surprinsă să afli că mulţi dintre ceilalţi colegi ai mei de la şcoală aveau case la fel mohorâte şi îngrozitoare ca a mea.

— Ai plecat acasă la cineva în fiecare vacanţă?

— Ori de câte ori am putut, răspunse el.

Joan se încruntă imediat.

— Mă gândeam eu. Din povestirile sale, mi s-a părut mereu că Douglas era invidios pe stilul tău de viaţă. Spunea că erai vesel şi fără nicio grijă. Cred că era chiar foarte invidios pe tine pentru asta.

Tristan pufni.

— Da, din confortul casei şi sânul familiei sale! Aş fi făcut oricând fericit schimb de locuri cu el.

— Dar aveai şi tu o casă, zise ea încet. Cu mătuşa şi unchiul tău. Chiar dacă era întunecată şi rece, era totuşi… era totuşi *acasă,* nu-i aşa?

Buzele lui se chinuiră să schiţeze un zâmbet.

— Dacă prin *acasă* te referi la un loc unde eram tolerat în timpul vacanţelor şcolare, când nu reuşeam să smulg o invitaţie de la altcineva… atunci da, am avut.

— Tolerat?!

— Şi încă fără prea mare tragere de inimă, adăugă el. Dacă nu aş fi fost eu moştenitorul de drept… lucru care a reprezentat mereu un mare regret al unchiului şi al mătuşii mele… sunt sigur că ar fi fost cu toţii uşuraţi să nu mă aibă deloc

prin preajmă.

— Asta e absolut îngrozitor! Joan părea de-a dreptul oripilată. Sigur nu poate fi adevărat!

— O, ba nu, e foarte adevărat. Şi îndrăznesc să spun că încă mai e aşa, dacă vorbeşte cineva cu mătuşa Mary. Tristan se întrebă de ce naiba îi spunea toate lucrurile acestea. Îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de cămin. Poate că poţi să înţelegi cum e…

Ea clătină din cap, fără a răspunde în vreun fel la tonul tachinator al vocii lui.

— Poţi fi neplăcut uneori, dar chiar şi aşa… De ce trebuia să smulgi de la alţii invitaţii de a merge în vizită la ei? Douglas a zis mereu că erai cel mai popular băiat din şcoală.

Aşa să fi fost? Tristan ar fi pariat bani buni că nu era deloc plăcut de colegii săi. Era într-adevăr admirat, dar asta era cu totul altă poveste.

— Draga mea domnişoară Bennet, dă-mi voie să-ţi explic ceva despre băieţi. Un flăcău inteligent şi muncitor poate fi destul de popular în cercul său de prieteni. Dar unul care instigă la farse nemaipomenite şi la aventuri interesante e de-a dreptul legendar. Prietenii apar atunci ca prin farmec şi-l roagă să vină cu ei acasă.

Iar poveştile despre pedepsele primite la sfârşitul vacanţei nu fac altceva decât să-i sporească reputaţia. Întinse braţele larg şi făcu o plecăciune adâncă, la fel ca un actor după tragerea cortinei. Rareori am fost invitat undeva

de două ori, dar am fost invitat peste tot cel puţin o dată.

Joan rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că Douglas te-a invitat la Helston Hall pentru că ai promis să te comporţi scandalos?

— Desigur. Altfel de ce m-ar fi invitat?

— Păi… ei bine… din prietenie, se bâlbâi ea.

— Prietenie! Flutură din degete. Cât de banal! Ce-ar mai fi interesant în asta?

— O, da… tot ce faci tu trebuie să fie *interesant,* nu? Dar mama… mama te-a învinuit pe tine pentru tot. Ochii i se înflăcărară imediat, plini de o indignare profundă. Ar fi trebuit să dea vina pe Douglas! înseamnă că te-a invitat numai ca să vadă ce belele puteaţi face împreună!

Tristan îi oferi un zâmbet pe jumătate amuzat, pe jumătate plin de amărăciune. Îi părea bine să audă asta după 20 de ani. Dar tot nu schimba nimic în momentul acela… chiar dacă îi plăcea să o vadă pe Joan furioasă pe altcineva decât pe el.

— Nu o învinuiesc. Oricum nimeni altcineva nu m-a vrut prin preajmă.

Buzele i se întredeschiseră şi ochii i se umplură de durere. La naiba! Nu-şi dorise să o facă să îi fie milă de el. Îşi drese glasul şi dădu să spună ceva, însă ea vorbi înaintea lui.

— Le-ai dat afară din casa asta pe mătuşa şi pe verişoarele tale?

— Poftim? Se încruntă imediat. Nu! Acum două luni, mătuşa mea m-a informat că a terminat-o cu

casa aceasta. Că era întunecoasă, demodată şi prea mică pentru a putea găzdui un bal adecvat de sezon. Şi s-a mutat a doua zi după ce mi-a spus că vrea să plece. Eu nu i-am zis nici măcar o singură dată să plece, darămite s-o conving să se mute sau să o dau afară.

— Atunci de ce a vrut să se întoarcă?

Tristan miji ochii.

— Văd că a vorbit cu tine despre asta. Într-un fel, gândul că Joan ascultase şi crezuse răutăţile mătuşii sale îl deranja mai mult decât aflarea faptului că mătuşa Mary împrăştia minciuni despre el.

— De fapt, a fost verişoara ta, Alice, răspunse ea şi se înroşi un pic în obraji. A zis că ai refuzat fără milă să le permiţi să se întoarcă aici, chiar şi atunci când mătuşa ta te-a implorat.

Tristan dădu să spună ceva în apărarea lui, dar se opri.

— Am fost o povară pe care au purtat-o pe umeri mulţi ani, zise el. De ce s-ar opri acum?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Nu am crezut-o! M-am întrebat doar de ce ar opri femei necunoscute în magazinul de pălării, ca să le spună astfel de lucruri. Evangeline a zis că…

— Da? o îndemnă el, când se opri brusc din vorbit.

Joan îşi muşcă buza.

— Evangeline a zis că Lady Burke e o femeie dificilă şi rea şi că nu te-a plăcut niciodată… şi că

nu i-a plăcut niciodată nici de tatăl tău. Se întoarse să mai privească o dată camera, în timp ce Tristan se uita uimit la ea. Vrea să se întoarcă pentru că acum casa arată mult mai bine, nu-i aşa? şopti ea. Pentru că ai făcut-o mult mai frumoasă decât ar fi putut-o face ea vreodată. Deşi cred că cea mai mare îmbunătăţire a fost chiar plecarea ei.

Dintr-un motiv sau altul, lui Tristan îi venea să zâmbească.

— Sunt de acord.

Joan se simţea extrem de mulţumită de zâmbetul neîncrezător care apăruse pe buzele lui. Părea atât de uimit şi de încântat de cuvintele ei – era aproape ca şi când îl şocase până-n măduva oaselor şi-l făcuse să renunţe la comportamentul său obraznic obişnuit. În ochii lui se regăsea expresia aceea sinceră, pe care o mai văzuse doar în clipa în care îi spusese că nu i-ar fi putut insulta niciodată chipul. Doar că de data asta o încânta, în loc să o neliniştească. Căci credea că era cea mai autentică parte a lui pe care o văzuse vreodată.

Iar în clipa aceea înţelese şi de ce ieşea atât de rar în societate. O durea inima să şi-l imagineze ca un băieţel mic şi singuratic, care se simţea nedorit până şi în propria casă şi era disperat să obţină orice fel de afecţiune, sau loialitate… sau chiar şi companie.

Ani de zile, Douglas îi vorbise cu invidie despre libertatea de care se bucura Tristan, şi Joan fusese

mereu de acord cu el. Dar în clipa aceea, înţelegea cu adevărat pentru prima dată şi cealaltă faţă a acelei libertăţi. Nu avusese părinţi care să-l pedepsească, să-l mustre sau să-i îngrădească libertatea. Dar nici care să-i ofere mângâiere, încurajări… sau iubire. Era normal să-şi dorească să meargă acasă la alţi colegi în vacanţe, dacă singura lui opţiune în afară de asta era să trăiască cu o femeie care-şi declarase deschis dispreţul faţă de el. Şi atunci învăţase să îndrăznească orice şi să spună orice, pentru a obţine ceea ce îşi dorea. Celelalte consecinţe apăruseră mai târziu.

— Dar destul cu subiectul acesta, zise ea, sătulă până peste cap să discute despre ceilalţi membri odioşi ai familiei Burke. Ce-ar fi să-mi arăţi şi restul casei?

— Desigur. Îi oferi braţul lui, iar ea îl acceptă, lăsându-l să o conducă în salonul din spate. Era o încăpere mică, dar ferestrele aveau şprosuri în formă de diamant şi un tavan cu arcadă. Cele mai moderne facilităţi, zise el şi deschise un panou îngust de pe lateralul şemineului.

— Ce sunt astea? întrebă ea, afişând un zâmbet curios, şi se aplecă uşor. În interiorul spaţiului gol erau doar nişte frânghii suspendate, dar nimic altceva.

Tristan se aşeză într-un genunchi şi începu să tragă de frânghii.

— Este un lift, zise el. Pentru cărbune. Poate fi umplut în pivniţa de jos şi apoi ridicat, doar atunci

când este necesar, fără să fie nevoie ca servitorii să care pe scări găleţi grele.

— Foarte ingenios! Se aplecă un pic şi mai jos şi întinse gâtul, ca să se uite prin gaura din perete, până când apăru în cele din urmă o lădiţă de metal. Tu ai inventat asta?

El nu îi răspunse imediat. Joan se uită la el şi realiză că stătea într-o poziţie indecentă. Privirea lui era coborâtă în decolteul rochiei ei – care se afla chiar în faţa ochilor lui – şi îi oferea o privelişte clară în corsetul ei. Nu era nevoie decât să se ridice. Totuşi, simţea că nu se putea mişca. Şi nici nu voia să o facă. Expresia lui din clipa aceea nu avea în ea nimic batjocoritor, provocator, cinic sau amuzat. Ochii lui erau întunecaţi de o dorinţă animalică şi Joan înţelese atunci cum se simţea Lady Constance când o priveau amanţii ei. Şi înţelese şi de Constance risca atât de mult pentru aventurile sale. Privirea aceea făcea o femeie să se simtă îndrăzneaţă, nechibzuită şi dornică să primească atenţia totală a unui bărbat.

Privirea lui Tristan călători apoi uşor în sus pe gâtul ei, ca o atingere palpabilă şi îndrăzneaţă, şi Joan simţi furnicături pe piele. Îşi aminti de senzaţia degetelor ei care traversaseră şi mângâiaseră aceeaşi cărare. Când se gândi la atingerea degetelor lui, i se întredeschiseră buzele şi îi scăpă un suspin moale. Evangeline dispăruse într-o altă cameră şi numai sunetele îndepărtate de ciocan îi mai aminteau că nu erau complet

singuri.

— Da, şopti el atunci. A fost ideea mea. Îşi coborî din nou privirea în decolteul ei, intenţionat şi făţiş, iar asta o făcu să se înfioare şi să-şi simtă carnea încălzindu-se sub intensitatea ochilor lui. Am foarte, foarte multe idei.

Joan se strădui din răsputeri să găsească ceva inteligent de spus.

— Un… Un lift pentru cărbune este o idee genială!

— Chiar crezi asta? Ridică apoi un deget şi mângâie panglica aurie de la baza decolteului ei. Nici măcar nu este ideea mea preferată.

Joan mai avea un pic şi leşina. Era singura explicaţie pentru faptul că îşi simţea picioarele instabile şi moi, ca şi când şi-ar fi putut pierde echilibrul în orice clipă. Părea că totul dispăruse în jurul ei în cameră, cu excepţia lui – care stătea într-un genunchi în faţa ei. Degetul lui îi atinse pielea de pe umăr şi se cutremură. Ochii lui verzi erau pentru prima dată vulnerabili şi îi ridicase un pic bărbia, de parcă intenţiona să se aplece spre ea să o sărute…

În spatele ei răsună o bubuitură tare.

— O, la naiba… Adică îmi cer scuze, milord.

Joan se îndreptă imediat. Intraseră doi muncitori din sufragerie. Unul dintre ei se apleca să ridice de jos ciocanul pe care-l scăpase din mână, iar celălalt coborî capul stânjenit.

Tristan se ridică în picioare.

— Nu-i nicio problemă. Mergem sus, ca să vă lăsăm să lucraţi, îi oferi din nou braţul şi o conduse înapoi pe coridor şi spre scara interioară. Dacă te-a impresionat un lift pentru cărbune, s-ar putea să ai nevoie de săruri de mirosit după ce vezi ce e sus.

Joan zâmbi, dar inima încă îi bătea asurzitor de tare.

— De-abia aştept.

Capitolul 21

Se întâlniră cu Evangeline pe hol şi porniră spre etajul superior. Scările erau încă neterminate, dar frumos luminate de o lucarnă de deasupra. Mătuşa ei se opri să-şi exprime admiraţia pentru frumuseţea ferestrei din tavan şi pentru felul în care permitea luminii naturale să se reverse în toată casă. Însă Joan era uimită de cât de multă grijă dădea dovadă Tristan. Casa nu era doar restaurată, ci reconstruită aproape cu totul. Tristan scăpa de toate lucrurile care-l făcuseră nefericit şi făcea casa aceea să fie a lui în cele mai mici detalii – până la scândurile podelei şi noile mecanisme încorporate. Ea văzuse şi auzise multe despre îmbunătăţirile moderne, dar până atunci nu mai văzuse atât de multe adunate într-un singur loc. Îşi trecu degetele peste balustrada din lemn de stejar, încercând să nu se gândească dacă

poate Tristan îşi închipuia noua lui casă, modernă şi primitoare, însufleţită şi de o soţie şi de o familie.

Trecură apoi prin fiecare cameră în parte. Evangeline îi însoţi sus, când se duseră să vadă unde avuseseră loc cele mai mari daune. Aerul era plin de rumeguş proaspăt şi de mirosul înţepător de ipsos. Tristan sublinie atunci că adusese îmbunătăţiri şi sistemului de sonerie, iar în clipa aceea clopoţeii ajungeau până în camerele servitorilor. Iar după aceea le arătă noua adăugire, construită în spatele casei, care permitea să existe toalete cu apă la fiecare etaj. Le arătă apoi cum funcţionau pompele de apă din toaleta servitorilor de la etaj, care permiteau ca apa să fie extrasă uşor şi rapid pentru dormitoare. Le prezentă apoi salonul principal – care avea o privelişte minunată spre Hanovra Square. Acolo podeaua era reconstruită cu un model complicat de parchet, deoarece plăcile vechi fuseseră arse de cărbuni şi deformate de inundaţie.

— Rareori mi s-a întâmplat să mă simt atât de invidioasă pe casa altcuiva, îi spuse Evangeline lui Tristan, în timp ce priveau muncitorii montând plăcile de parchet. O să copiez fără nicio ruşine modelul şi pentru casa mea.

— Personal, îi acord tot creditul domnului Davies. Tristan făcu semn spre unul dintre muncitori, care ridică privirea şi-şi scoase şapca.

— Chiar aşa! Domnule Davies, cât va dura să

refaceţi întregul etaj?

Tristan o trase deoparte pe Joan, în timp ce Evangeline punea întrebări muncitorilor.

— Trebuie să mă ajuţi să aleg mobilierul, îi spuse atunci.

Joan începu să râdă în timp ce el o conducea spre dormitorul principal.

— Nu am nici cea mai mică idee! Sigur ai anumite preferenţe ale tale.

— Am, o asigură el. Îmbunătăţiri mecanice şi alte lucruri pe care aş vrea să le schimb. Bunăoară, vreau ca în camerele lor servitorii să poată sta în picioare, fără să se aplece. Dar din păcate nu prea mă pricep la lucruri mai fine, precum draperii şi covoare.

— Oricine le poate alege pe astea, încercă ea să spună, dar Tristan clătină imediat din cap.

— Aici te înşeli. Adică da, le poate alege oricine, însă nu oricine poate alege ceea ce trebuie pentru a transforma casa într-un loc cald şi primitor. Îmi doresc asta mai mult decât să creez un palat măreţ pentru distracţii.

Joan nu ştia ce să-i răspundă. Se uita la ea într-un fel foarte ciudat – intens şi direct.

— Dar acesta este dormitorul principal, zise ea. Adică dormitorul tău.

— Încă nu există niciun pat aici.

Joan îşi umezi buzele.

— Dar o să fie.

— Da, aprobă el. În câteva săptămâni. Ce ar

trebui să văd când mă trezesc dimineaţa?

„Pe mine!” gândi ea, dintr-odată plină de dor. O, să o ajute Dumnezeu! începuse să se îndrăgostească de el! Iar faptul că în clipa aceea şi-l imagina în patul său, transformând un conac cândva întunecos şi sumbru într-o casă, nu ajuta sub nicio formă la liniştea ei sufletească.

— Ăă… albastru-închis, zise ea încet. Albastru era culoarea ei preferată. Şi un baldachin cu draperii cu model, adăugă apoi.

— Ce fel de model? Chinezesc?

— Nu, zise ea, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la camera şi la patul ei. Ceva natural, care să aducă într-un fel în interior ceva dintr-o grădină.

Ochii i se luminară şi zâmbi.

— O sugestie excelentă. Datorită ţie o să termin de aranjat casa în jumătate din timp.

Joan izbucni într-un hot de râs scurt şi uimit.

— Dar asta încă pare o perioadă lungă de timp.

— Nu-mi subestima hotărârea. Vreau să o termin cât mai repede. Făcu apoi o mică pauză. Aproape mereu obţin ceea ce îmi doresc.

Joan aşteptă, pentru prima dată neliniştită şi plină de speranţă, însă el se întoarse de la ea.

— Camera asta n-a fost atinsă aproape deloc de apă. Trebuie reparate numai ferestrele. Şi cred că va fi văruită în decurs de o săptămână. În albastru, datorită ţie.

Ea suspină.

— Şi când vrei să te muţi aici?

— Curând. Foarte curând. Traversă camera şi se duse la o uşă micuţă din colţul îndepărtat al încăperii. Vreau să îţi mai arăt ceva. Aceasta este cea mai impresionantă încăpere dintre toate.

Joan îl urmă. Era deja foarte impresionată de tot ce văzuse până atunci. Şi bineînţeles, încăperea aceea nu făcu excepţie. Era micuţă, dar foarte luminoasă şi colorată în galben strălucitor. În plus, peretele era acoperit aproape pe toată lungimea sa de ferestre batante, care erau ridicate la înălţime – atât de mult, încât abia putea privi afară, stând în picioare. Şi chiar sub ele se afla…

— Ce părere ai? o întrebă Tristan.

— Asta este o sală… de baie?

Joan puse imediat ochii pe cadă. Era foarte mare.

— Desigur.

— O sală întreagă doar pentru baie, repetă ea. De ce? Nu era un lucru atât de neobişnuit. Multe conace de ţară aveau astfel de săli, dedicate în întregime băilor, sau uneori chiar căsuţe întregi. Dar era altceva, pentru că erau situate la ţară, iar acolo casele erau mult mai spaţioase, cu mult loc de extindere şi camere libere. Însă aceasta era o casă de oraş din Londra şi nu era nici extraordinar de mare.

— Din cauza acestui lucru. Deschise apoi bucuros uşile unui dulap mare din colţul camerei.

Joan se uita uimită la construcţia de metal

dinăuntru.

— Ce este asta?

— E un sistem de încălzire a apei. Rezervorul acesta se umple cu apa care se scurge dintr-un dispozitiv de colectare a apei de ploaie, situat pe acoperiş. Îşi lipi degetele de dispozitiv şi apoi ciocăni în el şi sunetul se propagă prin toată camera. E foarte ingenios. Se adună suficientă apă în rezervor pentru a umple o cadă şi restul se scurge în rezervorul principal din curte. Şi dacă aprinzi focul în soba de dedesubt, atunci se încălzeşte imediat. Şi apoi deschizi supapa aceasta… zise el şi întoarse maneta montată pe perete, în timp ce vorbea… Şi apa caldă curge în cadă. Şi apoi, chiar sub ochii ei, apa izvorî din gura unui cap de leu, montat pe peretele de deasupra căzii.

— Şi apa chiar e caldă?

Joan îşi scoase atunci mănuşa şi îşi băgă degetele în apa care încă mai curgea din gura leului. Dar i se părea rece.

— Trebuie să fie încălzită mai întâi. Vezi? Aici este o sobă construită special pentru asta. Deschise grătarul de sub rezervorul cu apă. Întregul rezervor de apă se încălzeşte aproximativ într-o jumătate de oră. Sau chiar mai puţin de atât, dacă foloseşti maneta asta, adăugă el, răsucind o manetă din partea de sus a rezervorului. Asta a fost ideea mea.

— Ideea ta! exclamă ea. Adică tu ai proiectat

chestia asta?

Tristan începu să râdă.

— Nu, doar maneta asta care amestecă apa. Răsuci din nou maneta şi apa care se revărsa din gura leului începu să curgă mai încet şi apoi se opri de tot. Priviră amândoi cum apa se scurgea pe o gaură de evacuare din partea de jos a căzii. E un sistem cu mult superior transportului de găleţi cu apă în sus şi-n jos pe scările de la bucătărie. Acest aparat are nevoie de un singur servitor, care să se îngrijească de foc şi să răsucească maneta de amestecare a apei. Şi durează mult mai puţin. Iar la sfârşit, apa se scurge în canalizare şi asta e o înlesnire a muncii.

— Da, înţeleg la ce te referi. Joan se uită prin cameră cu un respect nou descoperit. Cu siguranţă, era o excentricitate. Dar una care i se părea încântătoare. Lui Joan îi plăcea destul de mult ideea de a face baie într-o cadă plină cu apă caldă. Janet însă s-ar fi încruntat dacă ar fi auzit asemenea lucru, pentru că ea susţinea că apa rece era mai bună pentru tineri.

Şi Tristan era extrem de mândru de camera aceea. Mai deschise şi alte dulapuri, arătându-i rafturi pline de lenjerie de pat, prosoape şi săpunuri.

— Hornul sobei se ridică chiar prin spatele dulapului acestuia şi încălzeşte prosoapele. Un prosop cald este exact ceea ce trebuie după baie, într-o zi friguroasă de martie.

— Îmi pot închipui asta, zise ea plină de jind.

— Am auzit că un om din Ludgate a inventat un nou tip de cadă de baie cu duş, care îţi permite să te speli stând în picioare şi apa curge pe tine de sus, ca o cascadă, continuă el. Sper să obţin şi eu aşa ceva.

— Stând în picioare! Joan începu să râdă. Păi, aşa ai putea să stai şi în cada ta şi să rogi un servitor să-ţi toarne apă în cap.

Tristan râânji.

— Păi, atunci nu ar mai fi la fel de interesant.

— Deci, crezi că nu poate fi interesant dacă nu are nimic mecanic? Strâmbă un pic din nas. Dacă vrei să ştii, eu sunt foarte mulţumită să rog o servitoare să-mi toarne apă.

Tristan nu mai zise nimic. Zâmbetul acela exuberant dispăru uşor, uşor de pe chipul său, totuşi părea mai atent la ea ca oricând. Joan se pomeni atunci captivă sub privirea lui verde intensă. Apoi îşi aminti brusc că erau complet singuri. Era linişte pretutindeni în casă, aşa că probabil muncitorii luaseră o pauză.

Îşi umezi buzele.

— La ce te gândeşti? Intenţionase să mai risipească tensiunea cu întrebarea aceea, dar vocea ei sună ca o şoaptă răguşită.

Tristan îşi propti mâna pe marginea căzii.

— Mă gândeam cum ai arăta tu îmbăindu-te în camera aceasta. La cum ţi-ar aluneca mâinile pe corp în timp ce te speli. La cât de îmbujorată ai fi

din cauza aburului.

O, Doamne, Dumnezeule! Era exact genul de lucru care i s-ar fi întâmplat lui Lady Constance. Îi tresări inima şi apoi începu să bată tare. Era sedusă! Nici măcar Tristan nu putea spune aşa ceva – că şi-o imagine în baia sa! — fără să-şi dea seama cum ar fi sunat afirmaţia lui.

Joan îşi împreună imediat mâinile, pentru a le ascunde tremurai neaşteptat.

— E un lucru foarte îndrăzneţ.

— Că mi-am imaginat asta? Sau că am spus-o?

Niciunul din ei nu se clintise din loc, însă camera părea să se micşoreze în jurul lor cu fiecare clipă care trecea.

— Că ai spus-o, desigur. Doamne, ce ar fi trebuit să facă în clipa aceea? Joan îşi dorea cu disperare ca el s-o sărute. Şi îşi dorise acelaşi lucru şi când se aflaseră în salonul de la parter. Nu mai avea niciun rost să nege asta. Singura problemă era că nu ştia cum să se lase sedusă. Lady Constance sigur ar fi procedat aşa cum trebuia, dar ea nu avea nici cea mai mică idee ce să facă. Mi-am recunoscut de mult înfrângerea când vine vorba de a controla gândurile cuiva.

Tristan zâmbi în colţul gurii.

— Eu sunt cel care mă recunosc învins. Mi-ai controlat cu desăvârşire gândurile aproape din clipa în care ne-am cunoscut în pragul uşii de la casa fratelui tău. Joan îi aruncă o privire prudentă. Probabil nu era tocmai cel mai bun lucru, ţinând

cont de tot ce se întâmplase între ei atunci… dar dorinţa intensă, concentrată pe chipul lui, o împiedică să spună ceva. Încă din ziua aceea mi-am dorit să te dezbrac de rochia aia îngrozitoare pe care o purtai. Şi m-am gândit că un sărut ar putea încheia disputa noastră. Şi în aceeaşi zi, la librărie, m-am gândit chiar şi să-ţi citesc nişte poezii lascive, numai ca să te văd înroşindu-te în obraji.

Joan icni.

— Nu se poate!

— Ştii bine că se poate, îi răspunse el. Şi ar fi meritat chiar şi să primesc o palmă pentru asta, pentru că… Dumnezeule, Joan, eşti splendidă când te îmbujorezi!

— Ba nu-i adevărat! Dar ştia că probabil în clipa aceea era deja roşie ca racul.

— Încetează, îi spuse el încet. Încetează să mai subliniezi fiecare defect pe care îţi imaginezi că îl ai. Nu eşti prea înaltă. Nu eşti prea plinuţă. Îmbujorarea ta seamănă cu un castron de căpşuni coapte acoperite cu frişcă şi îmi lasă gura apă numai când mă gândesc să te gust.

Inima îi bătea atât de tare când îşi imagină atingerea gurii lui pe pielea ei, încât Joan se temu o clipă că va face o criză de apoplexie.

— Dacă ai o părere atât de bună despre mine, atunci de ce te-ai purtat atât de enervant?

— Pentru că aşa mă comport eu, zise el, fără nicio urmă de remuşcare. Nu prea sunt un

gentleman desăvârşit. Şi cu siguranţă nu sunt foarte mândru nici de gândurile pe care le am faţă de tine.

— Ce gânduri? şopti ea.

În loc să-i răspundă, Tristan traversă camera. Sunetul paşilor lui părea să fie un ecou exterior al bătăilor inimii ei. Joan făcu un pas înapoi, dar se pomeni cu spatele lipit de perete. Îi întâlni privirea. În ochii lui nu exista nici urmă de batjocură, de răutate şi nici măcar de amuzament. Se aplecă uşor spre ea, şi fiecare celulă din corpul lui părea concentrată asupra ei – bineînţeles, şi trupul ei era la fel de acordat ca al lui.

— Ai de gând să mă săruţi din nou? întrebă ea, ridicându-şi fără să vrea faţa spre el.

— M-ai lăsa să o fac?

Îi atinse vârful bărbiei, după care degetul lui călători uşor de-a lungul maxilarului ei, până când palma i se opri pe ceafa ei.

Joan îşi umezi buzele. I se părea din ce în ce mai greu să respire.

— Ştii bine că da.

— Şi ţi-ai dori să fac asta? Vocea lui coborî atunci până la o şoaptă senzuală. Degetele lui îi apăsau ceafa extrem de încet, îndemnând-o să se apropie de el.

Joan îşi lipi o palmă de pieptul lui şi apoi şi pe cealaltă. Era foarte cald şi puternic. Putea simţi ritmul constant al bătăilor inimii lui – şi înţelese atunci că bătea aproape la fel de tare ca a ei.

— Da.

El înclină uşor capul şi buzele lui se atinseră de ale ei.

— De ce?

Joan închise ochii şi lăsă şi mai mult capul pe spate.

— Pentru că îmi doresc să o faci.

Urmă încă un sărut scurt… acela persistă doar cu o clipită mai mult decât atingerea subtilă de mai devreme.

— De ce?

Degetele ei se strânseră atunci în jurul reverelor hainei lui.

— Tu de ce vrei să mă săruţi pe mine? Se ridică pe vârfuri, încercând să închidă distanţa dintre ei.

El o prinse de bărbie cu cealaltă mână şi îşi atinse uşor buzele de pleoapele ei. Apoi mâna lui îi mângâie tandru ceafa şi coborî lin pe şira spinării ei, până când ajunse să se cuibărească pe fundul ei. O trase spre el şi-i lipi şoldurile de ale lui, cu o forţă aproape uimitoare. Joan deschise imediat ochii când îi simţi întreaga lungime a bărbăţiei. Era tare şi lipită de ea. Graţie revistei *50 de moduri de a păcătui,* nu avea niciun dubiu ce parte a corpului lui era atât de iremediabil lipită de pântecul ei.

— Pentru că te vreau, Joan Bennet, îi şopti răguşit la ureche. Ea îi putea simţi respiraţia fierbinte pe obraz. Cu disperare.

Parcă pentru a se face mai bine înţeles, el o lipi

încet de perete şi îşi mişcă şoldurile, astfel încât umflătură tare din pantalonii lui alunecă agil peste pelvisul ei femeiesc.

În clipa aceea o traversă un fior ciudat, care îi făcu membrele să se înmoaie şi stomacul să se strângă.

— O, Doamne, zise ea încet.

— Vreau să te sărut până îţi uiţi şi propriul nume, continuă el, într-o şoaptă nemiloasă. Vreau să te mângâi până ajungi să ţipi de plăcere. Vreau să văd îmbujorarea acea rozalie, minunată, acaparându-ţi trupul din cap până-n picioare, în timp ce te conduc iar şi iar pe culmile extazului… în timp ce-ţi produc orgasm după orgasm. Îmi doresc să îţi fac lucruri care te-ar face să roşeşti numai dacă le-ai auzi. Mişcă încă o dată din şolduri, de data aceea şi mai lent decât prima dată. Vreau să ştii că m-ai vrăjit şi că înnebunesc de dorinţa de a te revedea… de a vorbi cu tine… şi chiar de a mă contrazice cu tine.

— În clipa asta nu te contrazic, zise ea.

Dar vocea ei era subţire şi respiraţia întretăiată.

— Foarte bine, şopti el. Apoi gura lui se lipi de a ei, întunecată, fierbinte şi insistentă. Buzele lui le tatonau pe ale ei, tachinând-o, degustând-o.

Joan se agăţa cu disperare de haina lui, dorindu-şi cu toată fiinţa ei să-i simtă trupul încolăcit în jurul trupului ei. Când Tristan ridică uşor capul, ea se legănă şi inspiră adânc, încercând să se trezească din ameţeala cumplită care pusese

stăpânire pe ea.

— O, Doamne! reuşi să suspine în cele din urmă. Ţi-ai câştigat şilingul…

— Dă-l naibii de şiling, mârâi el. Deschide gura când te sărut.

— De ce? întrebă ea, iar el profită de buzele ei întredeschise.

Gura lui o întâlni din nou pe a ei, dar de data asta limba lui se juca între buzele sale. Joan rămase încremenită de uimire. Degetele lui se strânseră o clipită pe ceafa ei. Degetul lui mare îi mângâia maxilarul şi îi înclina uşor capul, spre o poziţie mai bună pentru el. Limba lui alunecă apoi în gura ei şi ea gemu neputincioasă. În clipa aceea se agăţa strâns de el, ca să se poată ţine pe picioare. Mâna lui dreaptă încă mai era cuibărită pe fundul ei şi o îndemna să se împingă în el într-un ritm lent şi primordial. Joan simţi cum i se înmuia coloana şi şoldurile i se lipiră de el atunci când o trase uşor în faţă. Tristan mârâi din nou şi limba lui se aventură şi mai adânc în gura ei. Mâinile ei călătorită involuntar în sus pe pieptul lui şi se încolăciră în jurul gâtului său. Îl simţi apoi încordându-se, ca şi când ar fi vrut să se îndepărteze de ea, aşa că îl strânse şi mai tare în braţe şi scoase un suspin subţire şi nearticulat. Îi supse pentru o clipă limba, înainte ca el să poată rupe sărutul.

Se cutremură în braţele ei. O strânse şi mai tare în braţe şi o ridică pe vârfuri. Joan îşi simţea

sângele învolburându-i-se prin vine ca un pârâu în timpul unui potop de primăvară. Era o senzaţie terifiantă şi nechibzuit de palpitantă. Şi îşi dorea să nu se mai termine niciodată.

Tristan încremeni dintr-odată. Joan se zvârcoli în braţele lui, însă el rupse sărutul, făcându-i semn să tacă.

— Joan? strigă Evangeline. Lord Burke? Vocea ei avea un ton oarecum poruncitor. Paşii femeii răsunau în camera vecină şi păreau să se apropie tot mai mult. Unde aţi dispărut?

Joan înghiţi apăsat. Erau lipiți de uşă. Însă nu mai rămaseră acolo decât o secundă. Tristan o lăsă înapoi jos fără zgomot. O mai ţinu în braţe o clipă, cât ea se legănă un pic dintr-o parte în alta şi apoi făcu un pas în spate.

— Suntem aici, zise ea şi-şi drese glasul, ca să scape de răguşeala aceea neobişnuită. Suntem aici, Evangeline.

Mătuşa ei deschise uşa larg, chiar când Joan repeta a doua oară. Tristan reuşise să se dea puţin mai în spate, iar în clipa aceea făcu o plecăciune scurtă. Avusese timp şi să-şi netezească haina, aşa că singurul indiciu despre momentul lor frenetic de pasiune era îmbujorarea din obrajii lui şi sclipirea năstruşnică din ochi.

— Tocmai îi arătam domnişoarei Bennet sala mea de baie, zise el. Este lucrul cu care mă mândresc cel mai mult din toată casa.

Privirea ageră a lui Evangeline se mută repede

de la unul altul. Joan încercă din răsputeri să pară nevinovată. Spera cu disperare ca părul ei să nu fie un dezastru care trăda clipa anterioară de pasiune.

— Era foarte linişte. Nu ştiam unde să vă găsesc.

— Mă minunam de dulapul cu lenjerie, zise ea repede. Din fericire, Tristan lăsase deschisă uşa dulăpiorului, aşa că făcu un semn spre el. E încălzit de hornul sobei. Îţi poţi imagina aşa ceva? Trebuie să fie minunat să ai mereu prosoape calde într-o zi friguroasă. Nu ţi se pare cel mai mare lux dintre toate?

— Într-adevăr. Privirea lui Evangeline zăbovi o clipă asupra ei. Foarte impresionant, Lord Burke.

El înclină uşor capul.

— Mulţumesc, doamnă. Vă place paleta cromatică aleasă?

— Da, este foarte veselă. În cele din urmă, mătuşa ei se întoarse de la ea, iar Joan simţi nevoia să se prăbuşească pe perete de uşurare. Tu ce părere ai, Joan?

— Mi se pare splendidă, zise ea absolut sinceră. O sală întreagă numai pentru baie! Nu cred că am văzut vreodată o casă mai frumoasă.

Tristan îi aruncă o privire strălucitoare şi fierbinte, din spatele mătuşii ei. Joan se îmbujoră, dar îi răspunse şi ea cu un zâmbet mic.

— Şi când crezi că o să te poţi muta aici, domnule? întrebă Evangeline, trecându-şi mâna

de-a lungul marginii căzii imense din cupru.

— Într-o lună, dacă totul merge bine, răspunse el. De îndată ce va fi văruit dormitorul principal. Am profitat deja prea mult de bunătatea domnului Bennet.

— Excelent. Zâmbetul lui Evangeline părea încărcat de mulţumire. Eşti foarte norocos că este aproape gata.

Tristan se întoarse atunci şi se uită direct la Joan. Privirea lui era atât de intensă, încât ea se îngrijoră că se va îmbujora din nou, din cauza amintirii felului în care o strânsese în braţe şi o sărutase, şoptindu-i la ureche că o dorea cu disperare.

— Sunt total de acord, zise el. Sunt foarte, foarte norocos.

Capitolul 22

Balul de la familia Brentwood era un eveniment extrem de plictisitor.

Sir Paul Brentwood se considera un fel de patron al ştiinţelor, iar soţiei lui îi plăcea să organizeze baluri extravagante. Aceste două dorinţe îşi găseau un limbaj comun în ceea ce Lady Brentwood numea baluri onorifice – sau baluri organizate cu scopul principal de a demonstra câţi oameni de seamă cunoştea Sir Paul. Şi printre oaspeţii de onoare de la balul din

seara aceea se număra şi Sir Richard Campion, ale cărui expediţii în Africa fuseseră parţial finanţate de Sir Paul. Tristan habar nu avea ce anume primea

Sir Paul în schimbul investiţiei sale, cu excepţia faptului că îl obliga într-un fel pe Campion să participe la acest gen de evenimente. Dar, pe de altă parte, nici nu-l interesa prea mult. Tristan acceptase invitaţia doar pentru că Joan îi promisese că va dansa cu el în seara aceea.

I se părea că trecuse un an din ziua în care o sărutase în sala de baie a casei sale, chiar dacă în realitate trecuseră doar două zile. Iar în momentul acela nu putea pune piciorul în propria casă fără să aibă senzaţia că simţea mirosul subtil al parfumului ei. Nu mai putea lua nicio decizie în legătură cu amenajările interioare sau cu mobilierul, fără să se întrebe ce părere ar fi avut ea despre alegerile lui. În plus, nu se putea gândi la nimic altceva decât la a face dragoste cu ea în patul uriaş din dormitorul său, care fusese livrat a doua zi după vizita ei.

Dar, din păcate, Joan încă nu apăruse acolo în seara aceea, aşa că nu se putea abţine să nu se teamă că poate se răzgândiseră.

— Nu mă aşteptam să te văd aici în seara asta. William Spence era unul dintre cei mai netrebnici prieteni ai lui Douglas Bennet. Nu credeam că îţi plac astfel de evenimente.

— Şi eu credeam acelaşi lucru despre tine.

Tristan nici măcar nu se obosi să se uite la el.

Nu-l plăcea deloc pe Spence. Şi nu înţelegea nici cum de îl putea suporta Bennet. Se gândi că probabil era din cauza obiceiurilor lor comune. Amândurora le plăceau aceleaşi locuri unde se jucau jocuri de noroc şi, în plus, Spence era mereu dispus să împrumute cu bani un prieten la nevoie, ceea ce se întâmpla destul de des în cazul lui Bennet. Cu toate acestea, Spence era un om meschin şi răuvoitor. Şi Tristan suspecta de mult că, pe deasupra, mai şi trişa la cărţi. Nu-l considerase niciodată un personaj nobil pe fratele lui Joan, însă crezuse mereu că avea un suflet onorabil. Ca dovadă în acest sens stătea grija pe care o avea pentru sora lui. Tristan nu-şi putea închipui ca lui Spence să-i pese câtuşi de puţin de bunăstarea surorii cuiva. Iar Bennet îl implorase pe el să aibă grijă să-i ridice moralul lui Joan – şi, dacă se gândea mai bine, îl rugase şi să o ţină departe de Spence.

— Dunwood m-a târât aici, zise Spence sec. Şi pot să spun că, din păcate, e o mare pierdere de timp. La nicio masă nu se joacă o mână pentru mai mult de 20 de guinee. Dar pe tine ce te aduce aici?

— Plictiseala, zise Tristan şi opri un lacheu, care trecea cu o tavă cu pahare de vin.

— Plictiseala! chicoti Spence. Londra chiar a devenit atât de anostă? Poate ar trebui să vii să petreci cu noi în seara asta.

— Nu sunt chiar atât de plictisit. Tristan sorbi

din vin. Îi atrase apoi atenţie o strălucire castanie din partea cealaltă a încăperii. Joan venise în sfârşit. Intra în sala de bal, în spatele unei doamne minione, care purta pe cap o coroană pline de pene. Văzu încântarea de pe chipul ei, în timp ce penele fluturau spre ea şi atunci îşi îndreptă involuntar umerii. Deja nu mai era plictisit. Mulţimea se mişcă, iar doamna cu pene în păr se dădu la o parte şi lui i se uscă gura când o zări pe Joan în toată splendoarea ei. Purta o rochie aurie, dintr-un brocart strălucitor, care îi dezgolea umerii şi părea s-o facă să strălucească în lumina lumânărilor. Nu arăta numai acceptabil. Era de-a dreptul splendidă cu părul strâns şi cu rochia aceea care îi punea superb în evidenţă silueta.

Din păcate însă, Spence îi observă imediat reacţia.

— Cine este? întinse gâtul ca să vadă mai bine. Ce frumuseţe te-a lăsat mut de uimire? Nu se poate… aceea e?! E sora lui Bennet? adăugă el neîncrezător. Doamne, Dumnezeule, Burke!

Dumnezeu era într-adevăr mare şi foarte bun, fiindcă o adusese acolo în rochia aceea aurie minunată. Tristan spuse atunci în gând
0 rugăciune de mulţumire şi luă o înghiţitură mare de vin. El fusese cel care-i sugerase să poarte auriu, spunându-i că ar fi arătat minunat. Şi la naiba cu tot, dar avusese foarte mare dreptate. Joan arăta absolut magnific. Ba chiar mai mult de atât, avea senzaţia că

1 se arătase un semn divin – că poate avusese mereu dreptate în privinţa ei şi că venise momentul să nu se mai împotrivească.

— Am fost pe punctul de a o invita la dans seara trecută, afirmă Spence privind-o cu un amuzament dispreţuitor.

Tristan înghiţi încă nişte vin.

— De ce?

— Am pus un pariu cu Ashford, desigur, zise Spence indiferent. 50 de lire, ca să dansez cu amazoana.

— E o sumă cam mare de pariat pentru un singur dans.

— Nu-i aşa? Mai ales dacă te gândeşti şi la ce-ar spune Bennet. Spence se încruntă atunci. Fata nici măcar nu e frumoasă. Şi ai văzut rochia ei?! N-are niciun pic de simţ al modei… ori asta, ori zestrea ei nu e atât de mare pe cât se vehiculează. Oare familia Bennet trece prin vremuri grele? Nu pot să nu observ că au plecat cu toţii din oraş. Cu excepţia ei, desigur.

— N-am de unde să ştiu. Tristan îşi goli paharul. Joan zâmbea şi se distra în partea cealaltă a camerei, fără a fi conştientă de răutăţile care o vizau.

— Poate au lăsat-o în grija contesei scandaloase ca s-o instruiască. Spence începu atunci să râdă. Îţi poţi închipui o însoţitoare mai puţin adecvată decât Lady Curtezana?! Da, poate că asta este! Dacă tot nu poate fi o soţie adecvată pentru un

bărbat, atunci poate vor s-o transforme într-o curtezană cu vino-ncoace!

Tristan se gândi dacă să-i dea un pumn în nas lui Spence. Era sigur că-l putea pocni suficient de tare încât să-l lase lat. În plus, asta ar fi animat seara, din mai multe motive.

— Tocmai ai spus că nu e frumoasă. Şi acum crezi că ar avea succes dacă ar fi curtezană?

— Păi, nu, nu e frumoasă. Spence miji atunci ochii şi-l privi curios. Totuşi, asta nu pare să te descurajeze pe tine. Toată lumea a observat că ai dansat cu ea la balul de la familia Malcolm şi iată că nici în seara asta nu-ţi poţi lua ochii de la ea. Sora lui Bennet? Pentru Dumnezeu! Credeam că ai standarde mai înalte.

Tristan întoarse uşor capul prefăcându-se că nu o privise până atunci pe Joan ca un bărbat fascinat.

— Pe care nu le-am discutat niciodată cu tine. Şi n-am de gând să fac asta nici acum.

— Aa! Acum înţeleg! Lui Spence deja îi străluceau ochii. Ai anumite informaţii despre doamnă! Poate… despre nişte talente ascunse speciale care pot să facă un bărbat să uite cât de înaltă şi de masculină este?

— Masculină? Tristan fu atât de surprins de afirmaţia lui, încât izbucni în râs. Cred că ai nevoie de un monoclu, Spence!

Spence se încruntă şi se întoarse să o examineze pe Joan. Era adevărat că în seara aceea purta o

rochie mult prea simplă ca să fie la modă, însă, pe de altă parte, aceasta îi scotea în evidenţă talia subţire şi pieptul formidabil. Fără a ţine cont de moda feminină din acel moment, lui Tristan i se părea că arăta de-a dreptul ispititoare. Era ca şi când readusese la modă o rochie simplă – care se purtase cu un deceniu în urmă – dar care părea ţesută cu raze de soare şi care îi sublinia minunat formele, în loc să pice pe ea în linie dreaptă. În rochia aceea înşelător de simplă, oricine putea vedea că nu avea nimic masculin în ea.

— Dar tot e prea înaltă, murmură Spence.

Tristan ridică atunci din umeri.

— Sau eşti tu prea scund.

Spence fu şocat de afirmaţia aceea.

— Aşadar, să înţeleg că îţi declari intenţiile faţă de ea, Burke? Presupun că Bennet va fi absolut încântat să audă asta.

— Eşti un idiot, Spence, zise Tristan direct. Şi aşa ai fost mereu. Poate că Bennet nu o venerează pe sora lui, dar te-ar snopi în bătaie dacă ar auzi cum o insulţi. Continuă, zise când celălalt rămase cu gura căscată spre el. Pun pariu pe zece guinee că n-ai îndrăzni să-i repeţi şi lui nici măcar jumătate din insultele pe care le-ai rostit în seara asta.

Spence îi aruncă o privire plină de venin. Bennet aproape că l-ar fi omorât în bătaie dacă ar fi auzit ce spusese. Şi amândoi ştiau asta foarte bine.

— Dar nu am insultat-o pe…

— Păi, nu ai zis că nu e frumoasă? Că e prea înaltă? Şi prea *masculină?* pufni Tristan. Şi să nu uităm de faptul că ai sugerat că ţinteşte să devină curvă.

Tovarăşul lui se făcu roşu ca racul.

— N-am spus niciodată asta…

— Şi îndrăznesc să spun că sunt unii oameni care nu ar aprecia deloc nici insulta pe care i-ai adus-o lui Lady Courtenay. Tristan făcu un semn din cap spre Sir Richard Campion, care tocmai li se alăturase doamnelor în celălalt colţ al sălii de bal. Iar Campion era omul cu cea mai de seamă reputaţie din toată Londra. În timp ce Bennet era recunoscut pentru pumnii lui, exploratorul era cunoscut pentru perechea sa de pistoale elveţiene, pe care se spunea că le avea mereu la îndemână în trăsură, dacă nu chiar asupra sa.

— Foarte bine, zise repede Spence. Foarte bine, atunci. Înţeleg cum stau lucrurile.

— Bun. Tristan îi aruncă un zâmbet de rău augur. Ţine minte asta.

— Da, zise imediat bărbatul. O să ţin minte. Îi aruncă lui Tristan o privire lungă şi precaută, apoi se întoarse şi plecă.

Iar Tristan se întoarse să o studieze pe Joan. Doamne, Dumnezeule mare! Era absolut superbă în seara aceea. Nu era doar rochia de vină – deşi îi venea perfect dar şi faptul că pur şi simplu strălucea. O privi zâmbind şi vorbind cu prietenele ei. Apoi, chiar sub ochii lui, îi oferi mâna lui

Campion. Tristan ar fi pariat şi ultimul bănuţ pe faptul că Sir Richard Campion era interesat numai şi numai de Lady Courtenay. Cu toate astea, când îl văzu luând-o pe mână şi conducând-o pe ringul de dans, Tristan scrâşni din dinţi de gelozie. Da, era incredibil şi disperat de gelos pe Campion doar pentru că dansa cu femeia pe care el o iubea.

Pe care o iubea.

Tristan încremeni şi întoarse pe toate părţile în minte cuvintele acestea. Iubea sclipirea aceea năzdrăvană care apărea în ochii ei ori de câte ori îl făcea să-l apuce pandaliile. Iubea bucuria ei uimită din clipa în care plutiseră în balon deasupra oraşului. Iubea faptul că ea nu era şocată de provocările lui – ba chiar că părea să îi răspundă cu aceeaşi monedă. Adora faptul că îl asculta şi refuza să-i accepte răspunsurile umile şi superficiale. Pentru foarte mult timp, toată lumea îl considerase un ticălos sălbatic şi nepăsător. Ea era singura persoană care-l împinsese vreodată să se explice şi îl înfruntase pentru acţiunile sale prosteşti.

Dar cel mai mult îi plăcea faptul că ea îşi dorea ca el să o sărute. Iar el îşi dorea să o vadă în sala lui de baie… goală şi udă. Îşi dorea să-i vadă chipul în patul său şi să descopere cât de imprevizibilă putea fi. Tânjea să simtă îmbrăţişarea ei şi să ştie că îi păsa de el. Nu de banii, de casa sau de titlul lui. Ci doar de el. Şi se gândi apoi că Joan nu avea nevoie decât de puţină

convingere ca să facă toate astea…

Nu ştia dacă „iubire” era cel mai bun cuvânt pentru a descrie ceea ce simţea în acel moment. El nu prea avusese parte de dragoste în viaţa lui. Ştia doar că avea nevoie de Joan şi că tânjea după compania ei. Şi dacă i-ar fi păsat într-adevăr şi ei de el, atunci probabil ar fi strigat în gura mare de bucurie, triumfător – ca şi când ar fi câştigat cel mai mare pariu pe care-l pusese în viaţa lui.

Iar asta – mai mult decât orice altceva – îi aduse claritate în gânduri. După cum îi spusese şi ei cândva, pentru el, pariurile făceau totul mai interesant. Mai important. Lady Courtenay îl avertizase să se gândească la ce intenţii avea faţă de ea. Iar în seara aceea, intenţiile sale îi deveniră şi lui clare. Zăbovi totuşi câteva momente, aşteptând să i se declanşeze în minte orice semnal de alarmă, îndoială, sau teamă de a se simţi prins în cursă. În schimb, nu simţea decât o nevoie copleşitoare de a traversa camera ca să fie cu ea. Aşa că cedă acestor impulsuri, fără a simţi nici cea mai mică remuşcare.

Joan aşteptase cu nerăbdare balul de la familia Brentwood. Din păcate, nu începuse ca un succes răsunător.

I se părea că arăta destul de bine. De fapt, aproape drăguț – datorită ultimei rochii create de domnul Salvatore. De fiecare dată când mersese la el cu Evangeline, Joan adusese în discuţie o rochie aurie – însă el îndepărtase ideea aceea de fiecare

dată. Dar, spre surprinderea ei, într-o zi, bărbatul îi trimisese o mostră de material – un brocart auriu strălucitor, ţesut cu model de frunze şi flori. Îi spusese că găsise materialul acela într-un depozit de, mătase şi că, dacă încă mai voia şi ea, era dispus să-i facă din el o rochie, cu inserţii de satin ivoriu. Şi cum, după părerea ei, domnul Salvatore nu dăduse niciodată greş, îi trimisese aprobarea chiar în aceeaşi zi. Şi aproape că leşinase de bucurie două zile mai târziu când sosise rochia. Era absolut minunată! îi făcea părul să pară mai închis la culoare şi tenul mai deschis şi, în plus, nu avea nevoie de niciun ornament în plus. Şi cel mai bun lucru dintre toate, rochia îi sublinia talia, iar asta o făcea să pară şi mai slăbuţă.

Evangeline îi împrumutase o pereche de pantofi albi de satin, cu un toc înalt, iar Joan se simţise foarte îndrăzneaţă pentru că îi purta. Toate acestea o făcuseră să între cu capul sus în sala de bal. După cum subliniase şi mătuşa ei, Tristan era suficient de înalt ca ea să poată purta tocuri, fără a fi mai înaltă decât el – în plus, el era singurul bărbat cu care-şi dorea cu adevărat să danseze.

Sărutul din sala de baie fusese atât de intens şi era încă atât de viu în mintea ei, încât renunţase să mai pretindă că nu-şi dorea atenţia lui. Voia ca el să o observe şi să fie uimit de cât de frumoasă era. Şi îşi dorea din tot sufletul ca el să o sărute din nou. Iar dacă asta ar fi condus la unul dintre

acele momente la care visau toate fetele bătrâne – în care un domn se aşeza într-un genunchi, îşi mărturisea iubirea lui nemuritoare şi îi cerea să se mărite cu el – atunci era dispusă să spună da.

Nu se aştepta să se întâmple aşa şi în realitate, însă lucrul acesta nu o împiedica să îşi imagineze şi să viseze.

Din păcate însă, rochia nu avu chiar efectul scontat. Abigail părea surprinsă şi Penelope ridică sprâncenele de uimire, aproape până când acestea se confundau cu linia părului său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, de îndată ce mătuşa ei se îndepărtă,

Abigail părea absolut fascinată de decolteul rochiei.

— Are un decolteu foarte adânc, nu crezi?

Joan aruncă atunci o privire prin cameră.

— Nu mai mult decât rochia aceea. Sau cealaltă.

Unele rochii purtate de femeile prezente acolo în seara aceea păreau croite special pentru a afişa pieptul purtătoarelor, în timp ce a ei îi acoperea complet sânii.

— Poate că pare mai adânc decât este cu adevărat pentru că nu are dantelă sau alte ornamente. Pare la fel de simplă ca o cămaşă de corp.

Joan rezistă totuşi dorinţei de a se uita în jos.

— Dar nu este. Nu îţi place?

— Nu seamănă cu rochia nimănui altcuiva, zise atunci Penelope.

— Da, dar rochiile pe care le poartă celelalte doamne nu mi potrivesc prea bine. Joan ridică atunci un pliu al fustei ei strălucitoare. Dacă nu m-ai cunoaşte, cum ţi s-ar părea că arăt?

Abigail lăsă uşor capul într-o parte.

— Sofisticată. Superbă.

— Căsătorită, zise Penelope. Ce? întrebă apoi când văzu expresia de pe chipul surorii ei. Arată ca o doamnă care e căsătorită cu un bărbat bogat şi tolerant. Ţi se pare ceva jignitor în asta?

Abigail strânse din buze.

— Nu.

— Foarte bine. Pentru că acesta este scopul meu în viaţă. Penelope clătină din cap, în timp ce studie din nou rochia prietenei ei. Pe mine m-ar face să arăt ca şi când aş purta o rochie extravagantă, dar chiar se potriveşte cu tenul tău, Joan.

Lui Joan i se părea un pic dezamăgitor că nu rămăseseră amândouă cu gura căscată de invidie. Dar încercă să nu se gândească la asta. În fond, nu-i folosise niciodată la nimic să-şi dorească să poarte ţinute pe care le-ar fi invidiat alte femei. Ei i se părea că era o rochie minunată. Şi dacă o singură persoană ar fi fost de aceeaşi părere… de exemplu, Tristan… tot ar fi considerat rochia aceea un succes.

Abigail şi Penelope se scuzară câteva minute mai târziu. Mama lor era foarte îngrijorată că fiicele ei nu dansau suficient de mult, aşa că îl

însărcinase pe fiul ei să găsească domni cu care să danseze. Iar celor două li se cerea să stea cuminţi de-a dreapta ei, până când apăreau aceşti parteneri potriviţi. Sau cel puţin aşa descrisese lucrurile Penelope. Abigail îşi dădu ochii peste cap şi murmură ceva cum că tatăl lor era şi mai supărat decât mama lor, iar apoi plecă. Şi Joan rămase încă o dată singură cu mătuşa ei. Cerceta încăperea şi tocmai ce reperase capul întunecat al lui Tristan, când un alt bărbat apăru şi făcu o plecăciune elegantă în faţa lor.

— Bună seara, Lady Courtenay, domnişoară Bennet, zise Sir Richard Campion.

— Bună seara, domnule, zise Joan şi făcu o reverenţă.

Mătuşa înclină şi ea uşor din cap.

— Arătaţi deosebit de bine în seara aceasta.

Complimentul făcut era adresat amândurora, dar cu toate acestea, Joan observă că privirea lui zăbovi un pic mai mult asupra lui Evangeline, care arăta absolut superb, într-o rochie albastră strălucitoare.

— Ai venit aici doar ca să exprimi un lucru evident? întrebă Evangeline pe un ton uşor amuzat. Nepoata mea arată absolut magnific şi aş zice că toată lumea recunoaşte asta.

Joan se înroşi. Sir Richard zâmbi. Îi străluceau ochii.

— Am observat asta din cel mai îndepărtat colţ al sălii. Mă întrebam dacă domnişoara Bennet mi-

ar face onoarea de a-mi acorda următorul dans?

Joan zâmbi atunci, surprinsă. El era cel care îi făcea ei un compliment. Era unul dintre invitaţii de onoare în seara aceea. Iar domnii precum Sir Richard Campion nu aveau nevoie să danseze cu fete bătrâne – din niciun motiv. Înţelese din privirea aprobatoare a mătuşii ei că avea permisiunea ei de a dansa cu el.

— Aş fi încântată. Mulţumesc, domnule.

Bărbatul o conduse apoi pe ringul dans pentru un cadril.

— Îţi place balul? întrebă el, în timp ce-şi ocupară locurile lângă celelalte cupluri.

Joan aproape că putea simţi greutatea privirilor uimite care erau îndreptate asupra lor.

— Da. Cu toate acestea, mi-ar plăcea să se bucure mai mult şi mătuşa mea.

Sir Richard se opri o clipă.

— Cum aşa?

Joan se uită prin sală şi o văzu pe Evangeline privindu-i.

— Cred că a renunţat la foarte multe lucruri dragi ca să joace rolul de însoţitoare pentru mine.

El îi aruncă atunci o privire lungă şi întrebătoare.

— Şi-a exprimat cumva vreo nemulţumire?

— N-a spus nici măcar un cuvinţel în acest sens.

Începu dansul şi rămaseră amândoi tăcuţi o perioadă.

— Am auzit că ai avut parte de o aventură

formidabilă acum câteva zile, afirmă Sir Richard, într-un moment de linişte, în care celelalte cupluri de lângă ei se concentrau asupra figurilor de dans.

— Cred că te referi la călătoria cu balonul. Coborî vocea. A fost nemaipomenit de palpitant şi nu pot descrie în cuvinte ce am simţit! Dar am cam speriat-o pe mătuşa şi regret asta enorm.

— Îndrăznesc să spun că a înţeles, după ce a trecut de surpriza iniţială.

Sir Richard avea ochi foarte blânzi.

Joan plecă uşor capul.

— Poate. Dar am avut foarte mari remuşcări… Ai putea să-mi faci o favoare imensă, milord?

— Desigur. O luă de mână şi făcură piruete în jurul cuplurilor aflate în stânga şi apoi în dreapta lor.

— Ai vrea să o inviţi la dans? Joan îl văzu strângând din dinţi. Pentru mine. M-aş bucura extrem de mult să o văd simţindu-se mai bine.

El rămase tăcut o perioadă îndelungată. Când se termină dansul, o conduse la loc şi făcu o plecăciune în faţa ei.

— Aş invita-o să dansăm fiecare dans dacă ar accepta măcar o dată, şopti el. Nu eu sunt cel pe care trebuie să-l încurajezi. Mulţumesc, domnişoară Bennet, pentru un dans foarte plăcut.

Evangeline veni imediat lângă ea după ce se îndepărtă Sir Richard.

— Cum ţi s-a părut că dansează Sir Richard?

— Foarte bine. Joan o prinse de mână pe mătuşa

ei, dintr-un impuls. Dansează cu el!

Evangeline clipi uimită.

— Nu fi prostuţă, draga mea. Sunt aici în calitate de însoţitoare a ta şi…

— Şi nu e nimic nepotrivit în a dansa o dată.

— Dar asta ar cauza multe discuţii, şopti femeia mai în vârstă. Şi oricum, nici măcar nu m-a invitat la dans.

— Pentru că ştie că îl vei refuza. Când o văzu pe mătuşa ei strângând din buze, Joan adăugă: Atunci fă-o măcar ca să-mi faci pe plac mie. Nu-mi place să cred că ai renunţat la orice bucurie numai de dragul meu.

— Draga mea, oricum nu aş dansa cu el. Nu îndrăznesc. Evangeline se întoarse ferm cu spatele spre locul unde Sir Richard stătea de vorbă cu gazda lor, în ciuda faptului că privirea lui se îndreptase de mai multe ori spre ea.

— Nu ţi se pare că asta e o dovadă de laşitate? întrebă Joan şi apoi îl zări pe Tristan care îşi croia drum prin mulţime şi se îndrepta spre ele, cu privirea aţintită asupra ei. Simplul fapt că îi întrezări chipul îi făcu inima să bată tare şi buzele să-i ia forma unui zâmbet. Nu tu eşti cea care mi-a spus că merită să rişti pentru dragoste?

Mătuşa ei o privi uimită. Însă înainte să apuce să spună ceva, Tristan apăru în faţa lor. Făcu imediat o plecăciune elegantă.

— Bună seara, Lady Courtenay. Vocea lui deveni ceva mai caldă când se uită la Joan. Domnişoară

Bennet.

— Lord Burke. În clipa aceea, lui Joan nu-i mai păsa că toată lumea o privea iar lung. Nu se putu abţine să nu zâmbească în timp ce făcu o reverenţă.

— Sper că îmi vei păstra mie dansul de dinainte de cină, domnişoară Bennet.

Asta însemna că avea să o escorteze şi la cină. Joan luase majoritatea cinelor de la baluri în compania părinţilor sau a prietenelor ei, aşa că în clipa aceea era complet zăpăcită de emoţie.

— Desigur, zise ea, încercând să pară calmă şi graţioasă, şi nu nerăbdătoare şi entuziasmată.

Tristan rânji şi ridică o mână.

— Excelent.

Un servitor – care probabil aşteptase semnalul lui – se grăbi spre ele cu o tavă plină cu pahare de şampanie.

În clipa în care Tristan se întoarse să ia paharele, Joan şuieră spre mătuşa ei:

— Dansează dansul de dinainte de cină cu Sir Richard. Te rog, Evangeline!

Mătuşa ei păru gânditoare în clipa în care luă paharul pe care i-l ofer Tristan.

— Foarte bine, zise ea în şoaptă.

Joan răsuflă uşurată şi reuşi să-i întâlnească privirea lui Sir Richard. Schiţă un zâmbet rapid şi strălucitor şi îi făcu un semn discret din cap spre Evangeline, apoi acceptă şi ea paharul de şampanie.

Urmă o conversaţie uşoară, care se întinse pe parcursul a trei melodii. Nu-l mai văzuse niciodată pe Tristan atât de fermecător şi relaxat. Atunci când nu încerca să o enerveze, avea un mod ciudat de a discuta, care îi aducea zâmbetul pe buze. Evangeline părea şi ea destul de impresionată de comportamentul lui, dar acesta nu era un lucru foarte surprinzător, fiindcă Joan era destul de sigură că mătuşa ei făcea tot ce-i stătea în putinţă să îl încurajeze. Şi mai cu seamă în seara aceea, Joan nu avea nicio dorinţă de a-i slăbi entuziasmul. Părea să simtă furnicături pe piele ori de câte ori Tristan se uita la ea – ceea ce însemna destul de des. Privirea lui alunecă apoi peste rochia ei, cu o aprobare făţişă. Şi Tristan o privea cu o intensitate strălucitoare, de fiecare dată când spunea ceva. Una peste alta, seara aceea părea să devină tot mai luminoasă şi mai fericită cu fiecare clipă care trecea. Pe de altă parte, era posibil ca asta să fie şi din cauza şampaniei – pentru că de fiecare dată când îşi golea paharul, un lacheu părea să apară cu altul nou. Cu toate că Joan mai băuse şi altă dată şampanie, era prima oară când simţea acel fior ciudat – ca şi când bulele rămâneau efervescente în venele ei. Când luă şi al treilea pahar, mătuşa ei ridică uşor mâna.

— Da, este ultimul pe care îl mai beau, îi şopti Joan la ureche.

Ştiu.

— Îmi cer scuze dacă vă întrerup, Lady Courtenay, zise Sir Richard, care venise în spatele lor. Dar te implor să-mi acorzi onoarea dansului de dinainte de cină.

— O, da! zise Joan, înainte ca mătuşa ei să poată spune ceva. După cum ştii, eu voi fi ocupată, aşa că te rog să te simţi liberă să dansezi.

După o pauză destul de lungă, Evangeline îi oferi mâna lui Sir Richard.

— Aş fi încântată, domnule. Ne vedem la cină, Joan.

Sir Richard îi aruncă lui Joan o privire plină de recunoştinţă, apoi o conduse pe Evangeline pe ringul de dans.

— O treabă excelentă. Tristan îşi termină şi el şampania, apoi îi luă şi ei paharul gol şi le dădu pe amândouă unui lacheu foarte atent. În sfârşit, avem o clipă de intimitate.

Joan începu să râdă, deşi râsetul acela suna mai degrabă ca un chicotit.

— O, nu! Am vrut ca ea să danseze doar pentru plăcerea ei!

— Şi sper şi eu să se bucure foarte mult de dans, reveni el, luând-o de mână şi conducând-o spre ring. Asta am de gând să fac şi eu.

— Oh? Dar cum? Lui Joan părea să-i fie un pic cam greu să-şi alinieze picioarele pe ritmul muzicii. S-o ia naiba de şampanie!

— Nu-i nimic, te stabilizez eu. Braţul lui se încolăci în jurul taliei ei şi o trase şocant de

aproape. Este mai bine acum? o întrebă zâmbind.

— Da, mulţumesc, zise ea, cu respiraţia întretăiată, de îndată ce începu muzica. Mult mai bine.

Joan se lăsă purtată de plăcerea de a dansa vals. Pantofii ei luaţi cu împrumut păreau să fi fost plămădiţi pentru dans. Când era încălţată cu ei se simţea suplă şi graţioasă. Şi nu se simţea prea înaltă, nici măcar cu un centimetru. Şi chiar dacă unora li se părea că rochia ei era demodată sau îndrăzneaţă, lui Joan nu-i păsa decât de admiraţia nesăţioasă care se citea pe chipul lui Tristan.

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

Ea îi zâmbi visătoare.

— La nimic special. Doar mă bucuram de dans. Chiar valsezi foarte bine, milord.

— Asta e ceva, nu *nimic.*

— Dar m-am gândit la asta abia atunci când m-ai întrebat, aşa că înainte răspunsul corect era că nu mă gândeam la nimic.

Tristan râânji.

— Mulţumesc. Eşti partenera pe care mi-o doream cel mai mult.

Joan clipi.

— Pentru… pentru vals?

— Da, şopti el.

Dar ochii lui verzi ca jadul păreau să transmită un mesaj mult mai profund. Aşa că îi tresări inima.

— Aş putea spune acelaşi lucru.

— Mă bucur extrem de mult să aud asta.

Tristan cercetă încăperea fără a ridica în vreun fel capul. Melodia se apropia de final. Joan se uită şi ea în jur. Evangeline şi Sir Richard se aflau în colţul opus al ringului şi erau cel mai aproape de sala pregătită pentru cină. Păreau absolut absorbiţi unul de celălalt şi, pentru o clipă, Joan speră că poate Sir Richard o putea convinge pe Evangeline să se mărite cu el. Era absolut sigură că îşi dorea asta, la fel cum era sigură că şi Evangeline voia acelaşi lucru. Doar dacă mătuşa ei şi-ar fi permis să spună da…

— Ai încredere în mine? şopti Tristan, încă privind dintr-o parte în alta.

Joan ar fi încremenit de uimire dacă nu ar fi condus-o într-un pas de dans.

— De ce?

Lui Tristan îi zvâcniră buzele.

— Asta înseamnă că nu?

— Nu, zise ea încet.

— Atunci înseamnă că ai?

Joan ezită o clipă, apoi spuse:

— Da.

Capitolul 23

Fără niciun cuvânt în plus, Tristan o conduse în paşi de dans prin spatele unui stâlp şi înspre uşa servitorilor – unde aproape se ciocniră cu un valet speriat. Îi prezentă rapid scuzele sale omului, apoi

o trase după el pe un coridor simplu, care ducea spre scările din spate. În ciuda faptului că inima-i bătea tare, Joan îl urmă în sus pe scara în spirală şi apoi pe un coridor lung. Etajul acela nu era deschis oaspeţilor, aşa că era liniştit şi pustiu. Tristan încercă o uşă şi o deschise, dezvăluind o încăpere mică, ce semăna cu o bibliotecă sau un birou. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi ticsite cu cărţi uzate, iar lângă şemineu era aşezată o canapea confortabilă, la capătul căreia erau stivuite alte cărţi. Două ferestre franceze din celălalt colţ al camerei se deschideau spre un balcon mic, de unde se vedeau acoperişurilor Londrei scăldate în lumina lunii.

— Ce este asta? Joan se întoarse spre Tristan. Ştiai de existenţa acestei camere?

— Da, zise el şi închise încet uşa în spatele său. Este biroul privat al lui Sir Paul. Fiul său, Tom, a fost coleg de şcoală cu mine şi am venit în vizită aici într-o vacanţă. Şi într-o seară am stat amândoi aici şi i-am băut coniacul, până ni s-a făcut rău.

Încă o vacanţă singuratică pentru el, în care se lipise de un coleg de la şcoală, venise cu el acasă şi încercase să se comporte ca un bărbat. Joan puse mâna pe braţul lui.

— Ai fost un flăcău tare îndrăzneţ.

— Un pic, zise el râniind. Dar în cazul ăsta aveam deja amândoi nouăsprezece ani, aşa că nu mai eram tocmai copilaşi.

Joan clipi, apoi începu să râdă. Şi continuă să

râdă, chiar şi în clipa în care el o strânse în braţe şi-şi lipi faţa de gâtul ei.

— O, Doamne, miroşi atât de bine, zise el cu respiraţia întretăiată. Buzele lui şopteau chiar pe pielea ei.

— A pară bergamotă. Îşi înclină capul într-o parte şi se bucură de atenţia pe care i-o oferea. Şi a portocală.

— Te-aş putea devora. Dinţii lui îi zgâriară atunci uşor lobul urechii, iar Joan fu nevoită să se agaţe de haina lui ca să se ţină pe picioare, pentru că simţi cum i se înmuiau genunchii. M-ai lăsa?

Joan deja se simţea ameţită – s-o ia naiba de şampanie! —, iar cuvintele lui îi evocau direct imagini din *50 de moduri de a păcătui.*

— Cum?

— Cu câte un sărut lung şi lent, după alt sărut lung şi lent. O sărută apoi pe obraz, oferindu-i exemple în acest sens. Din cap până în picioare şi înapoi la gura ta superbă şi înnebunitoare.

Joan se sprijini de el şi îşi lăsă capul pe spate, în semn de abandon.

— Înnebunitoare?

— În toate sensurile acestui cuvânt. Îi lipi apoi un sărut scurt în colţul buzelor. Suficient de enervantă şi seducătoare, ca să mă facă se înnebunesc de dorinţă…

Joan se cutremură.

— Dorinţă…

Tristan scoase un hohot de râs scurt şi aspru.

— Ştii că te doresc… dincolo de orice raţiune sau motiv. Tu mă doreşti? Spune-mi, te rog, Joan, înainte să înnebunesc cu adevărat…

Ea dădu să spună ceva. Se simţea îmbătată de fervoarea cuvintelor lui şi de pasiunea arzătoare ascunsă în spatele sărutărilor sale. Şi poate, un pic şi de la şampanie. Pe chipul lui încordat se citea o foame mistuitoare, iar întreg trupul îi era încordat în braţele ei.

— Da, zise ea. Şi acum sărută-mă.

Iar el se supuse imediat poruncii ei. O sărută adânc, lacom şi posesiv. Joan se simţi o clipă uimită de intensitatea dorinţei lui, întrebându-se dacă acela era genul de sărut nesăbuit despre care

0 avertizase Evangeline… dar în cele din urmă cedă promisiunii carnale pe care i-o oferea. I se părea că aşteptase întreaga ei viaţă să fie sărutată astfel. Avea gust de şampanie. Şi de fiecare dată când limba lui o atingea pe a ei, părea să retrezească în vinele sale clipocitul bulelor de şampanie. Se agăţă de el disperată şi se deschise cu totul, lăsându-se pradă lui. Nicio fărâmă din fiinţei ei nu

1 se mai împotrivea. Câştigase. Îi câştigase inima, mintea şi, cu siguranţă, şi trupul.

— Vreau să îţi gust pielea. Îi şopti acele cuvinte pe buze şi Joan înghiţi fericită respiraţia lui, în timp ce degetele lui se jucau cu închizătoarea rochiei ei.

— Da, suspină ea şi-l lăsă să o conducă în spate, până când ajunse cu spatele lipit de un stâlp.

Corsajul ei se desfăcu, iar el îşi trecu apoi degetele de-a lungul decolteului rochiei, coborându-l uşor în jos, până când sânii ei ajunseră să fie acoperiţi doar de cămaşa de corp pe care o purta. Gura lui coborî apoi pe pielea ei, lăsând o urmă fierbinte şi umedă pe carnea sensibilizată a pieptului ei. Sfârcul ei era întărit şi dornic în clipa în care îl găsi degetul lui mare. Tristan mârâi uşor şi-i trase în jos corsetul şi cămăşuţa, apoi supse mugurele încordat.

Joan întredeschise buzele şi gemu uşor. El se lăsă într-un genunchi şi-i supse sânul. Mai întâi tare şi apoi delicat. Ea bâjbâi, căutând un sprijin, apoi degetele ei sfârşiră prin a se încolăci în părul lui lung, într-un îndemn mut de a continua. Tristan se mută la celălalt sân, lăsându-l pe celălalt sensibilizat şi dureros.

— Mai dulci decât căpşunele, zise el, răguşit. Mai savuroase decât frişca. Mâinile lui alunecară în jos pe talia şi pe şoldurile ei şi tot mai jos pe picioarele sale, oprindu-se într-un final, când ajunseră pe genunchii ei. Depărtează un pic picioarele, iubito. Da, aşa… gemu el, îndemânând-o să desfacă picioarele. Vreau să te înnebunesc.

— Aş zice că deja te descurci grozav de bine la asta! zise ea, chinuindu-se să-şi tragă răsuflarea.

Tristan râse uşor.

— Şi încă nici nu am început. Degetele lui se

jucară pe gleznele ei, făcând cerculeţe delicate, înainte de a porni din nou în sus.

Joan rămase nemişcată. Fiecare respiraţie o făcea să se înfioare, la fel ca o adiere de vânt care răscolea frunzele. În lumina slabă a lunii, nu putea vedea nimic altceva în afară de chipul său întunecat şi concentrat. Nu mai putea simţi nimic cu excepţia degetelor lui, care-i mângâiau uşor piciorul… apoi urcau încet înspre genunchii ei… apoi pe coapsele ei… Şi apoi se opriră ca să dea la o parte materialul pantalonaşilor ei…

— Ah, Doamne, icni ea.

Dar corpul i se arcui uşor în clipa în care el îi îndepărtă buclele umede dintre coapse şi-şi aşeză degetul mare într-un punct care păru să explodeze în clipa în care simţi atingerea lui.

— O, Doamne! Dumnezeule Atotputernic! zise el, cu o voce tremurândă. Eşti atât de moale… atât de udă… O mângâie şi făcu apoi cerculeţe cu degetul mare, până când Joan ajunse să se zvârcolească din cauza unei plăceri atât de intense, că devenea aproape dureroasă.

— Opreşte-te, gemu ea. Ce e asta?

— Nu încă.

Atingerea lui deveni mai blândă, iar Joan avu senzaţia că era convinsă să continue… condusă spre necunoscut. Rămase încremenită o clipă, până când o cuprinse un sentiment primar, care-i făcu şoldurile să se zdruncine şi să se balanseze, parcă dintr-o voinţă proprie. Apoi se cutremură

din nou de plăcere. Tristan o trase mai aproape într-un mârâit fără cuvinte şi îi sărută din nou sânii. Joan suspină de plăcere şi se topi sub mângâierea lui, lăsându-l să-i înăbuşe toate temerile cu atingerile păcătoase dintre picioare şi cu toată atenţia minunată pe care o revărsa asupra pieptului ei dezgolit.

— Pe toţi sfinţii! Vreau să fac dragoste cu tine!

O mai sărută o dată.

Ea îşi cuibări mâinile pe maxilarul lui şi-i ridică faţa spre a ei, minunându-se de broboanele de sudoare care îi apăruseră pe frunte.

— Ce vrei să spui?

Îi putea simţi pulsul puternic în palme. Tristan se uită adânc în ochii ei. Avea o privire febrilă şi luminoasă. Degetul lui îi cercetă încet miezul feminităţii, apoi alunecă în interiorul trupului ei.

— Vreau să intru aici, îi şopti el. Degetul lui se retrase, apoi alunecă înapoi înăuntru. Joan abia dacă mai putea să respire. Iar şi iar şi iar. Repetă apoi acţiunea de mai devreme, dar de data aceasta o pătrunse mai adânc decât înainte. Degetul lui mare mângâie din nou acel punct extrem de sensibilizat şi ea simţi că nu se mai putea ţine pe picioare. Până când vei striga numele meu topită de plăcere, iar eu îmi voi găsi sfârşitul în tine. O mai pătrunse o dată… de data aceea mult mai tare şi mai adânc, iar degetul lui mare o apăsă acolo, în ritmul mişcării.

Îi clocotea sângele în vine. Ar fi trebuit să spună

nu, dar… era îndrăgostită de el. Îl iubea! Indiferent de câte ori şi-ar fi spus că nu era genul de bărbat cu care ar fi trebuit să se căsătorească o fată ca ea. Şi îl dorea cu disperare… indiferent ce părere avea mama ei despre el. Şi-l imaginase făcând dragoste cu ea, la fel de păcătos cum se întâmpla cu Lady Constance şi cu amanţii ei. Iar în clipa aceea exact asta se întâmpla. Şi la fel cum visase toată viaţa ei, Tristan o privea de parcă era cea mai frumoasă şi atrăgătoare femeie din lume. Era prima dată în viaţa ei când simţea emoţia de a fi dorită – pasional şi cu disperare. Iar dacă faptul că îi plăcea asta o făcea o femeie păcătoasă, atunci era bucuroasă să fie aşa.

— Da, şopti ea. Da, Tristan.

El încremeni. Nu i se mai clintea niciun muşchi, cu excepţia pieptului, care i se mişca odată cu fiecare respiraţie.

— Poftim?

Ea încuviinţă din cap, cu toate că gestul lui aproape o făcu să-şi piardă echilibrul.

— Da. Te doresc.

El se cutremură. Joan putea simţi asta. Apoi îşi retrase mâna dintre coapsele ei. Era şocată de cât de goală şi singură o făcea să se simtă gestul lui. Însă apoi o ridică în braţe şi o duse spre canapea. Acolo o aşeză pe perne şi apoi îngenunche între picioarele ei desfăcute.

— Trebuie să vezi cu câtă disperare te doresc. Îşi scoase haina şi îşi descheie pantalonii.

Joan rămase cu gura căscată în clipa în care îşi trase în jos pantalonii şi indispensabilii şi-şi lăsă bărbăţia dezgolită sub privirea ei. Părea enormă şi creştea cu înverşunare din corpul lui. Lumina era prea slabă ca să poate distinge vreun detaliu. Dar în timp ce se uita fascinată, înţelese că avea o culoare mai întunecată decât pielea de pe faţa lui. Apoi zvâcni şi se mări şi mai mult, parcă printr-o voinţă proprie.

— Se întâmplă asta ori de câte ori te apropii de mine. E ceva insistent şi care-mi distrage atenţia. Îşi strânse cămaşa şi o dădu la o parte şi se întinse după mâna ei. Nu cunoaşte nicio raţiune, prudenţă sau reţinere… doar se măreşte pur şi simplu, tare şi furioasă, de fiecare dată când îmi zâmbeşti sau îmi adresezi o replică înţepătoare… sau când te agăţi de braţul meu, de teamă că o să se prăbuşească balonul. Îi aşează degetele pe membrul său şi Joan făcu ochii şi mai mari de uimire. Bărbăţia lui era fierbinte şi netedă, groasă şi lungă… şi foarte, foarte tare.

— Aşa era şi când ne-am plimbat cu balonul?

— Nu chiar la fel de frenetică, dar era gata să explodeze în orice clipă. Tristan răsuflă şi îşi mişcă şoldurile, astfel încât mâna ei să alunece pe toată lungimea bărbăţiei lui. Dar ştii că era aşa şi în sala mea de baie.

Joan reuşi să încuviinţeze din cap. O simţise într-adevăr atunci. Totuşi, nu avusese nici cea mai mică idee că de fapt era şi mai mare decât crezuse

ea vreodată.

Tristan îi ridică atunci uşor fustele.

— Şi dacă fac dragoste cu tine, va începea aici. O atinse din nou şi-şi strecură degetul în ea, cât de adânc putu.

Joan se cutremură şi-şi desfăcu şi mai mult genunchii, involuntar. Apoi îşi arcui spinarea ca să primească în ea degetul lui invadator. Doamne, Dumnezeule! Dacă era atât de bine când avea doar degetul în ea… oare cum ar fi fost să fie pătrunsă de bărbăţia lui? în clipa aceea îi veniră în minte toate povestirile şi poemele erotice pe care le citise în secret în patul ei. Poveşti care vorbeau despre o satisfacţie şi o plăcere atât de mare, încât bărbaţii şi femeile abia dacă îi puteau supravieţui. Poveşti despre bărbaţi care înnebuneau de fericire în clipa în care intrau în amantele lor. Despre femei care erau atât de încântate de fiecare penetrare, încât ţipau şi aproape leşinau de extaz în momentul în care iubiţii lor le ridicau pe culmile plăcerii şi le ofereau un orgasm. Un orgasm… Ceva atât de uimitor, că nu existau suficiente adjective pe lume pentru a descrie cum se simţea. Şi tot ce încercase până în clipa aceea părea să indice că poveştile acelea erau adevărate. Chiar simţea o durere trepidantă în interiorul ei. Îşi dorea ca el să facă dragoste cu ea iar şi iar şi iar, până când leşina de plăcere.

— Da, zise ea, cu respiraţia întretăiată. Arată-

mi.

— O, Doamne, iubito! Da! Degetul lui se retrase şi Tristan îşi strecură două degete în interiorul ei, împingând şi mai tare. Joan simţi o senzaţie de apăsare şi o usturime uşoară, aşa că se zvârcoli un pic. Însă disconfortul dispăru imediat când el o mângâie din nou şi o pătrunse uşor cu degetele. Vreau să fac să îţi fie mai uşor, îi şopti el şi-şi coborî din nou capul spre sânii ei.

Joan i se predă cu totul şi savură fiecare atingere a gurii lui pe pielea ei. Îl apucă de cap şi-l ţintui pe sânii ei, balansându-şi uşor şoldurile, în acelaşi ritm cu mişcarea degetelor lui.

— Da, aşa, şopti el. Da… Aşteaptă… acum… Se ridică şi o trase cu el. Şoldurile ei alunecară de pe perne, până când aproape căzură de pe canapea. Gâfâind, Tristan îşi puse vârful tare al penisului la deschiderea trepidantă dintre coapsele ei. Chiar acolo unde îşi strecurase degetele în ea. Împinge, zise el, răguşit.

Ea îşi arcui un pic spatele şi-şi lăsă greutatea corpului să alunece spre el. În acelaşi moment, el se împinse în faţă şi pătrunse în interiorul ei, deschizând-o. Îi întâlni apoi privirea, căutând parcă asigurarea ei că era bine.

— Încă o dată, zise el pe acelaşi ton întunecat şi catifelat.

Joan se apăsă în jos, în aceeaşi clipă în care el se împinse înainte. Presiunea pe care o simţea între picioarele ei deveni atunci şi mai mare şi mai

neplăcută.

— Tristan? zise ea nesigură.

— Ştiu. Puse apoi mâna pe burta ei şi îi dădu la o parte cu degetul mare buclele care acopereau locul în care li se întâlneau trupurile.

Lasă-mă să te ajut… doar bucură-te de senzaţie… Chiar dacă îi vorbea cu blândeţe, vocea lui ascundea în ea ceva întunecat.

Joan rămase nemişcată o clipă, concentrându-se pe fiecare atingere şi mângâiere a degetului lui mare. Fierbinţeala din vinele ei crescu din nou, până când suspină şi îşi împinse din nou şoldurile. Abia atunci realiză că el o pătrunsese uşor, uşor, în timp ce o atingea cu degetul. Tristan părea fermecat de ceea ce se întâmpla. Părul i se desprinsese şi îi atârna pe faţă, în timp ce se uita uimit la punctul de uniune al trupurilor lor. Joan aproape că putea simţi dogoarea privirii lui, aşa că se uită şi ea. Era o imagine şocantă, dar în acelaşi timp oarecum excitantă… mâna lui era lipită de pielea palidă a coapselor ei, degetele lui îi despărţeau buclele dintre picioare… iar carnea lui o pătrundea, centimetru gros şi tare după centimetru gros şi tare…

— Aproape… zise el cu o voce încordată şi guturală.

Atingerea lui deveni un pic mai apăsată, iar asta o făcu să se cutremure şi să geamă de plăcere. Joan îşi lăsă apoi capul pe spate şi-şi ridică picioarele lângă şoldurile lui. Tristan se împinse în

faţă şi o pătrunse cu totul.

Joan se cutremură. Se simţea atât de plină, atât de întinsă, încât avea senzaţia că s-ar fi rupt în două dacă se mişca vreunul din ei. Tristan părea să simtă cam acelaşi lucru. Pentru o clipă o strânse tare de şold cu o mână, în timp ce cealaltă stătea tensionată pe burta ei. Lăsă capul în jos şi se chinui să respire.

În cele din urmă, ridică ochii strălucitori şi-i întâlni privirea.

— Acum eşti a mea, şopti el. Superba şi minunata mea Joan.

Începu apoi să se mişte, încă ţinând-o strâns. Îşi balansă uşor şoldurile înainte şi înapoi. La început intra şi ieşea din ea blând, însă ritmul mişcării deveni tot mai grăbit. Dispăru şi senzaţia aceea că ar fi putut fi sfâşiată în două în orice moment. În clipa aceea îşi dorea ca el să nu o mai părăsească niciodată. Îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui şi-l îndemnă să o pătrundă tot mai tare şi mai adânc. El o tachină cu degetele şi îi ciuguli uşor sânii cu dinţii, până când ajunse să se zvârcolească frenetic sub el.

— Vreau, icni ea. Vreau… Am nevoie… Simţea că se acumula tot mai mult în ea o tensiune înfricoşătoare şi importantă şi simţea că era aproape, atât de aproape de o eliberare…

— O, Doamne! El îi cuprinse apoi sfârcul cu gura şi supse cu sete. Şoldurile lui se împingeau necruţător în ale ei, pătrunzând-o şi mai adânc, şi

mai tare, retrăgându-se şi apoi umplând-o din nou. Şi în tot timpul acela, degetele lui făceau cerculeţe în jurul acelui sâmbure de senzaţii şi o chinuiau atât de tare, încât simţea că era pe punctul de a orbi de-atâta plăcere.

Apoi se rupse ceva în ea, eliberând în cele din urmă tensiunea acumulată şi transformând-o în valuri de fiori care-i făceau întreg trupul să se cutremure. Şi în timp ce nevoia aceea începea să dispară, Tristan se aplecă în faţă şi o strânse în braţe cu un geamăt răguşit, care se revărsă prin ea, înfiorând-o şi îl simţi mărindu-se şi mai mult în interiorul ei.

— Asta… asta a fost un orgasm, nu-i aşa? şopti ea, după o clipă, cu braţele încolăcite în jurul său.

— Nu orice fel de orgasm, zise el, gâfâind. Doamne, Dumnezeule, credeam că o leşin de plăcere.

Joan se întinse. Simţea o satisfacţie feminină instinctivă şi îi plăcea la nebunie felul în care gâfâia şi îşi lipea şoldurile de ea, ca şi când i-ar fi fost la fel greu să se despartă de trupul ei.

— Deci, nu e mereu aşa când faci dragoste cu o femeie?

— Niciodată! N-a fost aşa niciodată, dar niciodată în viaţa mea sau în imaginaţia mea. O sărută lung şi lent, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume. Şi a fost doar prima dată pentru tine.

Joan se îmbujoră.

— Asta înseamnă că o s-o mai facem din nou?

— În mod repetat. Până când învăţ fiecare lucru care te face să înnebuneşti de plăcere, zise el şi rânji. Era un zâmbet leneş şi relaxat, care îi merse direct la inimă lui Joan. Dar nu în seara asta.

— Oh! O, Doamne! rămase apoi cu gura căscată de spaimă când îşi aminti unde erau. Am putea fi descoperiţi în orice clipă!

Tristan ridică din umeri.

— Foarte puţin probabil. Dar ar trebui să ne întoarcem, înainte să-ţi simtă cineva lipsa. O mai sărută o ultimă dată, apoi se îndepărtă şi se ridică în picioare.

Joan oftă în clipa în care trupurile lor se despărţiră, apoi chicoti când îl văzu pe Tristan cu pantalonii atârnându-i în jurul genunchilor şi cu cămaşa descheiată.

— Femeie afurisită, zise el, amuzat. Uite. Îşi ridică pantalonii, îşi încheie la loc nasturii, apoi scoase o batistă din buzunarul vestei şi o apăsă blând între picioarele ei. Te doare?

Ea clătină din cap. Înţelese din expresia de pe chipul lui că se simţea uşurat. Îşi trecu blând palma peste locul ei femeiesc – care în *50 de moduri de a păcătui* era numit miezul feminităţii. Apoi o ajută să se ridice.

— E mult mai plăcut să îţi desfac rochia, şopti el, închizându-i nasturii rochiei, după ce ea îşi aşeză la loc cămăşuţa şi corsetul.

— Probabil asta e pedeapsa pentru faptul că păcătuieşti în timpul unui bal. Îşi netezi fustele,

sperând că nu erau extrem de şifonate la spate.

Tristan râse încet şi îşi aranjă şi el hainele, în timp ce ea se întoarse spre oglinda de deasupra şemineului, ca să-şi repare coafura. Slavă Domnului că Polly îi strânsese părul într-un coc simplu în seara aceea! Părul ar fi trădat-o imediat dacă ar fi trebuit să se chinuie cu împletituri sau bucle.

— Am păcătuit? O îmbrăţişă şi îi fixă în păr ultima agrafă. Te chinuie vinovăţia?

Joan se înroşi.

— Nu. Cel puţin… ei bine, probabil nu atât de mult pe cât ar trebui.

Tristan se uită serios la imaginea ei din oglindă.

— Şi cam cât de mult ar trebui?

Joan roşi şi mai tare, iar îmbujorarea aceea îi coborî uşor pe gât.

— Păi, bănuiesc că asta depinde de ceea ce va urma.

Venise în sfârşit clipa. Stătuse toată seara lângă ea, în văzul tuturor. Se declarase nebun după ea. Îi spusese că era superbă şi fermecătoare şi i se adresase cu „iubito”. Făcuse dragoste cu ea şi afirmase că fusese ceva incomparabil. Iar aceea era clipa în care putea să cadă într-un genunchi şi să-i spună că inima lui îi aparţinea. Să o implore să se mărite cu el, ca să înceapă o viaţă nouă, plină de fericire, devotament şi mulţumire.

— Joan! Joan! Vocea frenetică a lui Evangeline

rupse pauza aceea tensionată. Şi înainte ca ea sau Tristan să poată spune ceva, clanţa zăngăni furios şi o clipă mai târziu uşa se deschise şi mătuşa ei aproape căzu în cameră cu Sir Richard pe urmele ei.

— O, Doamne! icni Evangeline şi-şi duse mâna la inimă, în timp ce îi spiona, încă îmbrăţişaţi. O, Doamne… Richard!

— Ce naiba faci? îl întrebă domnul Campion pe Tristan, pe un ton ameninţător.

Tristan se uită în jos la ea, iar Joan îl privi pe el.

— Ce ţi se pare că fac? întrebă el.

Nu mai spuse nimic altceva, deşi în încăpere părea să se fi aşternut o tăcere apăsătoare, care aştepta un răspuns. Joan simţi un ghimpe de nelinişte în inimă. Oare interpretase greşit lucrurile…? Sau nu auzise bine…? Cu siguranţă dacă o iubea, mai avea timp să-şi mărturisească sentimentele…

— Joan! Joan, vino cu mine imediat! Evangeline părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Trebuie să plecăm!

Tristan îi dădu drumul imediat.

— Noapte bună, iubito. Îi ridică apoi mâna la buzele lui şi-i sărută uşor degetele. Ne vedem mai târziu, adăugă apoi în şoaptă.

— Noapte bună, răspunse ea, cu un zâmbet tremurat.

Nu se înşelase în privinţa lui! Nu voia… nu putea să creadă asta. Totul se va termina cu bine.

Era sigură de asta.

Trebuia să se termine cu bine. Nu?

Evangeline o prinse de încheietură şi o trase după ea, ştergându-şi ochii o dată sau de două ori. Joan se uită în urmă, dar nu îi văzu nici pe Tristan, nici pe Sir Richard venind în urma lor. Când ajunseră în hol, mătuşa ei trimise un lacheu să le aducă trăsura şi ţipă la el să se grăbească. Un alt servitor se grăbi să le aducă mantiile şi Evangeline aproape că o împinse pe Joan pe uşă afară.

— Sper că temerile mele sunt nefondate, zise ea, când erau singure în intimitatea trăsurii. Sper că nu s-a abuzat de încrederea mea. Sper… Se opri o clipă din vorbit. Sper că nu va trebui să le mărturisesc nimic îngrozitor părinţilor tăi.

Joan era foarte recunoscătoare pentru întunericul care îi ascundea chipul.

— Sunt sigură că nu e cazul.

— Când ţi-am sugerat să îl laşi să te sărute, nu mă refeream să pleci de la un bal, unde zeci de oameni ar fi putut să observe şi absenţa ta şi a lui! N-am vrut să sugerez să fii indiscretă… Un sărut poate fi oferit în orice moment de intimitate. După gardul unei grădini sau după colţul unei case. Nu ar fi trebuit să vă ascundeţi în cea mai pustie parte a conacului, ca toată lumea să tragă cele mai groaznice concluzii! De data aceasta, în strigătul chinuit al mătuşii ei chiar se auzea şi un suspin deznădăjduit.

În acel moment, Joan se simţi foarte vinovată. Nu se putea apăra nicicum – indiferent cât de mult şi-ar fi dorit asta. Nu putea protesta că nu se întâmplase nimic, pentru că, de fapt, chiar se întâmplase. Nu putea desconsidera observaţiile persoanelor bârfitoare şi iscoditoare, pentru că ştia că erau lucruri aproape sigure. Nu doar că şi ea, şi Tristan aveau o înălţime peste medie, dar în plus mai atrăsese atenţia şi rochia ei. Ştia, de asemenea, că toată lumea îi remarcase prezenţa lângă ele – cu toate acestea, până în clipa aceea, nu regretase niciodată nimic. Era inevitabil să nu şuşotească cineva pe tema asta. Şi apoi Londra va fi fost împânzită de bârfe. Infamul Lord Burke o sedusese pe fata cuviincioasei Lady Bennet! Atunci îşi făcură simţită prezenţa primii fiori de panică, când realiză că mama ei va afla despre asta.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău, Evangeline. Nu m-am gândit că… ei bine, e clar că nu am gândit deloc. Şi nici el nu mi-a spus de fapt unde ne strecuram. Pur şi simplu m-a luat de mâna şi apoi… Clipi şi ochii i se împânziră de lacrimi. Dar am vrut să merg cu el. Şi… şi chiar m-a sărutat, Evangeline…

Mătuşa ei scoase un sunet care semăna cu un suspin gâtuit.

— Şi a fost absolut minunat, adăugă Joan, cu jind. Îl iubesc. Şi cred că şi el mă iubeşte pe mine.

— A spus el asta? Evangeline se aplecă spre ea

nerăbdătoare. Dacă şi-a mărturisit sentimentele, draga mea, atunci totul se va termina cu bine. Tatăl tău va îngădui asta, dacă într-adevăr îl iubeşti. Iar mama ta va înţelege că e o căsătorie înţeleaptă… care avantajează ambele părţi. Spune-mi că te-a cerut în căsătorie sau că ţi-a făcut orice fel de promisiune şi voi înceta să te mai bat la cap.

— Păi, nu… nu m-a cerut chiar în căsătorie, zise ea în şoaptă.

Evangeline se lăsă pe spate şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Atunci nu trebuie să-mi mai fac griji dacă o să-l împuşte sau nu Richard. Pentru că dacă nu îl împuşcă el, sigur o s-o fac eu cu mâna mea.

— O, nu! icni Joan. De ce ai face aşa ceva?

— Joan! Vocea mătuşii ei deveni dintr-odată foarte tăioasă. Doar nu eşti atât de naivă!

— Dar vreau să mă mărit cu el! protestă ea.

— Păi, sper să fie aşa! Oricum s-ar putea nici să nu mai ai de ales!

— Aş putea spune că mi-a fost rău şi că m-am dus singură la toaletă… murmură Joan mai mult de dragul mătuşii ei, decât de al ei.

— Te-am căutat acolo, izbucni mătuşa ei. Dar am găsit o altă domnişoară, care şi-a călcat pe tivul rochiei şi l-a rupt. Erau mai multe persoane acolo, care o linişteau şi o ajutau să-şi repare rochia. Sigur au văzut că nu eşti acolo.

— Atunci poate am găsit o cameră liniştită în

care să stau şi să îmi revin după o durere de cap…

— Mai multe persoane au remarcat absenţa lordului Burke. Cum ai putea explica această coincidenţă, după toată atenţia pe care ţi-a acordat-o? Toată lumea a observat că îşi declara intenţiile şi apoi aţi dispărut amândoi! Şi tu, obrăznicătură vicleană! M-ai încurajat să dansez cu Sir Richard ca să îmi distragi atenţia!

— Nu! protestă atunci Joan pentru prima dată. Nu de asta am făcut-o. Nu aveam nici cea mai mică idee că eu şi Tristan vom… Voiam doar să dansezi şi să te simţi bine.

Evangeline oftă.

— Din păcate, asta nu mai contează în cele din urmă. Draga mea, eşti prinsă între ciocan şi nicovală. Ascultă-mă, te rog! îţi spune asta cineva care a făcut aceeaşi greşeală şi a căutat în zadar o cale de scăpare.

Joan îşi muşcă buza. Trăsura intră pe South Audley Street.

— Ce-o să le spui părinţilor mei?

Însă mătuşa ei nu zise nimic. Stătea pe scaunul de vizavi de ea, cu privirea aţintită pe fereastră. Avea chipul palid în lumina felinarului şi părea să se fi transformat dintr-odată în stană de piatră.

— Evangeline? Joan se aplecă în faţă şi-i atinse braţul mătuşii. Te simţi rău?

— Nu încă, zise cealaltă femeie. Avea vocea foarte încordată. S-au întors părinţii tăi.

Capitolul 24

Fiorul iniţial de panică se transformă repede în frică adevărată, la scală largă. Una era să se gândească la cum ar fi reacţionat mama ei dacă afla ce se întâmplase în seara aceea, şi cu totul altceva să fie nevoie să înfrunte chiar în clipa aceea consecinţele faptelor ei.

— Acum?

— Se pare că abia au ajuns. Vocea şi chipul lui Evangeline deveniră cât se poate de calme şi de reci.

Trăsura se opri. Joan se grăbi să se uite pe fereastră. Pe aleea din faţa conacului său era parcată o diligenţă mare de călătorie, din care servitorii descărcau cufere şi cutii. Casa ei era din nou scăldată în lumină, iar uşa din faţă era larg deschisă, pentru a permite intrarea servitorilor, care cărau cufere şi cutii.

— O, Doamne, ajută-mă, şopti ea.

Evangeline o prinse de încheietură, ca în strânsoarea unei chingi de fier.

— Să nu spui nimic, îi porunci ea. O să vorbesc eu cu ei. Nu-i dădu drumul la mână până când nu încuviinţă din cap. După aceea inspiră adânc şi-şi ridică fustele, în timp ce un lacheu le deschidea uşa trăsurii. O, Doamne, Dumnezeule! strigă ea, prefăcându-se încântată, şi coborî din trăsură. Smythe, s-au întors cumva Sir George şi Lady

Bennet?

Majordomul făcu o plecăciune în faţa ei, de la locul său de lângă uşă.

— Aşa este, milady.

— Cât de oportun! Evangeline afişă un zâmbet larg, apoi se întoarse spre Joan, care tocmai cobora şi ea. Joan, draga mea, s-au întors părinţii tăi! strigă ea. Probabil mama ta şi-a revenit complet. Trebuie să mărturisesc că acum nu îmi mai pare deloc rău că m-am simţit obosită şi te-am făcut să pleci mai devreme de la bal. Nu consideri?

Joan încuviinţă din cap, însă era prea tensionată ca să spună ceva. Evangeline încerca să o salveze, dar din păcate ea ştia mult prea bine că era doar o chestiune de timp până când va afla mama ei ce se întâmplase în seara aceea la bal. Încercă atunci să copieze şi ea comportamentul mătuşii ei şi se grăbi să între în casă.

Tatăl ei apăru de îndată ce le înmânară mantiile servitorilor. Evangeline fu prima care îl văzu.

— George, ar fi trebuit să ne dai de veste că te întorci în seara asta! se grăbi spre el şi-l prinse de mâini. Îmi pare foarte rău că nu am fost acasă! Dacă aş fi ştiut, am fi rămas aici ca să vă întâmpinăm!

Sir George o sărută pe obraz pe mătuşa ei, dar nu-şi luă nicio clipă ochii de la Joan.

— Am venit în grabă, Evangeline. Iartă-mă.

— Bun venit acasă, *papa!* Joan se grăbi şi ea să-l

îmbrăţişeze. Este totul în regulă? De ce v-aţi grăbit să vă întoarceţi?

Tatăl ei o studie cu atenţie şi fruntea i se încreţi uşor.

— Eşti bine, păpuşica mea?

Joan îşi umezi buzele şi încercă să zâmbească.

— Perfect. De ce?

— Este ceva ce vrei să-mi spui? o presă el, pe un ton şoptit, dar plin de tâlc, care-i făcu inima să tresară.

Ştia! Dar cum putea să ştie? Se întâmplase doar cu o oră în urmă! Şi tatăl ei nici măcar nu fusese la bal! Cum naiba putea să fi aflat?

— Nu, nu chiar, chiţăi ea. De ce întrebi?

El lăsă umerii jos şi-şi încordă maxilarul.

— Eşti sigură, Joan?

Într-un fel sau altul, tatăl ei ştia ce se întâmplase, iar ei nu-i venea în minte nicio minciună plauzibilă. Încremeni şi îşi privi tatăl cu ochi mari şi uimiţi.

— Joan! Toată lumea se întoarse. Mama ei stătea în pragul uşii de la salon. Părea slăbită, avea un şal gros înfăşurat în jurul umerilor şi se sprijinea într-un baston. Dar în afară de asta, arăta bine. Ce ai mai făcut? o întrebă apoi.

Joan amuţi de spaimă. Se uită disperată spre mătuşa sa, însă Evangeline deja traversa coridorul, îndreptându-se spre Lady Bennet.

— Marion! Arăţi foarte bine! Vino, hai să intrăm în salon. Nu cred că e bine pentru niciunul dintre

noi să stăm aşa de aproape de uşa deschisă.

— Da, draga mea, haide să ne retragem în salon.

Tatăl ei se duse şi-i oferi braţul lui Lady Bennet.

Mama ei nu-şi luă nicio clipă privirea de la ea, însă nu mai zise nimic până când nu intrară în salon şi tatăl ei închise uşile în urma lor.

— Cum a fost drumul înapoi spre Londra? Evangeline continuă cu bună dispoziţia aceea fermă şi pretinse să nu observe tensiunea care creştea între ea şi părinţii ei.

— Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat aici? o întrebă atunci mama ei, ignorând complet întrebarea lui Evangeline.

Joan înghiţi apăsat. Avusese o clipă în care să se adune şi să poată gândi din nou limpede. Nu exista nicio şansă ca tatăl ei să fi aflat cumva ce se întâmplase în noaptea aceea. Indiferent ce anume îi adusese înapoi în Londra, sigur se întâmplase cu câteva zile în urmă. Era posibil să fi aflat cineva despre plimbarea ei cu balonul. Pe de altă parte, i se părea mult mai probabil ca prezenţa lui Tristan în South Audley Street să fi fost mai mult decât suficient. Mai mult ca sigur cineva observase vizitele lui şi îi scrisese mamei ei.

— Am fost la balul familiei Brentwood în seara asta. Evangeline nu s-a simţit tocmai bine, aşa că am venit acasă mai devreme… Şi chiar mă bucur că ne am întors acum! Habar nu aveam că te întorci în oraş aşa de curând, mamă.

— Ne-am hotărât destul de din scurt. Mama ei

făcu ochii mari, când se uită în jos, la rochia ei. Doamne, Dumnezeule! Cu ce eşti îmbrăcată?

Joan îşi lipi atunci palmele de mătasea rece a rochiei ei.

— E o rochie nouă. Îţi place?

— Am dus-o la croitoreasa mea, zise Evangeline repede, aruncându-i o privire încurajatoare lui Joan. Nu e tocmai o rochie convenţională, dar eu cred că îi vine absolut minunat.

— Nu putem discuta mai târziu despre rochie? întrebă tatăl ei.

— Dar, George, a ieşit în lume îmbrăcată *aşa!* Mama ei părea de-a dreptul îngrozită. Şi făcând legătura şi cu celelalte veşti… se opri din vorbit. Dar ce era în neregulă cu celelalte rochii ale tale?

— Am vrut să încerc ceva nou. Ş, în plus, celelalte rochii nu-mi stăteau deloc bine.

Mama ei părea oripilată.

— Dar erau ultima modă!

— Din nou, trebuie să-mi asum vina, încercă încă o dată Evangeline. Am observat o… o anumită asemănare între silueta mea şi a lui Joan… şi de vreme ce eu arăt absolut oribil în rochiile care sunt acum la modă… m-am gândit că poate i-ar plăcea şi ei să încerce ceva nou. Eu am încurajat-o… de fapt, au fost cadoul meu pentru ea, aşa că nu ai ieşit în pierdere în cazul acesta, George.

— La naiba cu factura, zise tatăl ei morocănos.

— Dar este atât de simplă! zise mama ei în acelaşi timp cu el, încă privind şocată spre rochie.

Fiica mea… să iasă în lume îmbrăcată într-o cămaşă de corp!

— Mie mi se pare absolut minunată, şopti Joan.

— Ei haide, Marion! Acum zece ani ar fi purtat o rochie albă simplă, peste o singură jupă. Şi pe vremea când erai tu tânără ar fi purtat mătase pictată, cu model de păsări pe ea. Iar pe vremea mamelor noastre, ar fi fost un brocard gros. Vocea lui Evangeline devenea din ce în ce mai tensionată. Mătasea este minunată şi în plus…

Mama ei ridică privirea.

— Evangeline, Joan este o tânără domnişoară nemăritată. Nu ar trebui să se îmbrace aşa.

— Dar îi vine foarte bine o rochie cu o croială simplă. Nu are silueta ta, Marion… Ci pe a mea! Doamnele ca noi nu pot purta volanele şi brizbrizurile pe care le porţi tu, continuă Evangeline pe un ton aproape rugător. Am vrut doar să poarte ceva care să i se potrivească.

Mama ei rămase cu gura căscată. Se simţea extrem de ofensată.

— Şi rochiile pe care am ajutat-o eu să le aleagă nu i se potriveau la fel de bine… asta încerci să spui? Cel puţin eu am avut bunul-simţ să nu o îmbrac în ceva ce ar purta o femeie uşoară.

În încăpere se aşternu o tăcere dureroasă. Lui Joan îi venea să se scufunde în pământ de ruşine. Ţinea mâinile încleştate pe faldurile rochiei ei aurii glorioase. Aceasta era rochia care i se potrivea şi – dacă îl credea pe Tristan – o şi făcea

să arate superb. Iar cuvintele acelea îngrozitoare rostite de mama ei o dureau. Nu pentru că ar fi crezut că arăta ca o femeie uşoară, ci pentru că ştia în sinea ei că devenise una. Fusese uşuratică şi desfrânată şi adorase fiecare minut.

— Joan nu arată ca o femeie uşoară, zise tatăl ei ferm şi rupse tensiunea copleşitoare din încăpere. Arată minunat. Şi trebuie să recunosc că arată mult mai sofisticată decât sunt eu obişnuit să o văd. Încuviinţă din cap. Culoarea ţi se potriveşte de minune.

Joan se îmbujoră imediat.

— Îţi mulţumesc, *papa.*

— Dar nu m-am grăbit să vin înapoi în Londra ca să discut despre modă. Aruncă atunci câte o privire aspră spre Evangeline şi spre soţia lui, apoi se întoarse din nou spre Joan. Ştii de ce ne-am întors acasă aşa de repede?

Se tot chinuise din răsputeri să găsească răspunsul la acea întrebare.

— Presupun că v-a scris cineva, începu ea şi v-a spus că m-am purtat necuviincios.

Acela părea să fie cel mai bun plan. Implica într-adevăr mai multă suferinţă, însă avea şanse mai mari dacă se afla în cameră şi tatăl ei decât dacă ar fi fost singură doar cu mama.

— Continuă, zise tatăl ei, confirmându-i suspiciunile.

Joan inspiră adânc, cutremurându-se, apoi se uită spre mama ei.

— Îţi datorez scuze. Mi-am încălcat promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Eu… am dansat din nou cu lordul Burke.

— Oh, Joan! exclamă imediat mama ei, foarte dezamăgită. Dar mi-ai dat cuvântul tău că…

— Marion, zise ferm soţul ei. Las-o să vorbească.

— Am dansat cu el, pentru că a fost singurul domn care m-a invitat şi… îmi doream din tot sufletul să dansez, mamă! mărturisi ea, iar afirmaţia ei se dovedi a fi complet adevărată. Prima dată m-a invitat pentru că Douglas l-a rugat s-o facă. Mi-a spus asta chiar el şi sunt sigură că ar recunoaşte şi Douglas. Douglas a crezut că face un lucru bun rugându-l pe lordul Burke să mă viziteze şi să danseze cu mine, continuă ea. Vocea ei devenea din ce în ce mai puternică. Greşise, desigur, însă şi fratele ei avusese o parte de vină în beleaua aceea – la fel ca întotdeauna, de altfel –, iar ea nu voia să ia toată vina asupra ei. Nu voia să mă usuc pe picioare făcându-mi griji pentru mama, din moment ce eraţi amândoi plecaţi din oraş. Din câte am înţeles, lordul Burke este cel mai respectabil dintre prietenii săi, aşa că i-a cerut o favoare.

— Şi la asta s-a rezumat toată atenţia pe care ţi-a acordat-o lordul Burke?

— Nu, zise ea, sperând că nu se înroşea tot mai tare cu fiecare cuvinţel pe care-l rostea. A venit o dată la ceai, m-a scos la o plimbare într-o zi şi ne-a dus pe mine şi pe Evangeline să îi vedem casa.

Tatăl ei îşi mută atunci privirea spre Lady Bennet. Dar în clipa aceea, mama ei se uita şocată la Evangeline – la mătuşa ei, care îi făcuse mult bine, dar şi mult rău lui Joan în ultimele săptămâni. Simţi cum i se strânge stomacul şi chiar nu ştia ce să spună. Să o apere pe mătuşa ei şi să mintă? Să recunoască tot ce îi permisese Evangeline să facă şi să sufere consecinţe severe? Dar, la urma urmei, nu o putea recompensa pe mătuşa sa, întorcând-o pe mama împotriva ei. În fond, Evangeline nu putea fi acuzată decât de faptul că nu o ţinuse mai din scurt pe Joan… iar restul păcatelor fuseseră numai şi numai vina ei. Nu-l putea învinui nici măcar pe Tristan pentru că o sedusese. Dacă s-ar fi comportat în conformitate cu învăţăturile mamei sale, atunci nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acelea.

— Joan nu ţi-a spus că nu suntem de acord cu acest domn?

Mama ei părea să-şi cântărească cu atenţie fiecare cuvânt.

Evangeline era albă ca varul, însă părea destul de calmă.

— Nu am văzut nimic rău în asta. Este o partidă eligibilă…

F

— Este sălbatic, interveni atunci mama ei. Este un crai notoriu, în plus, îi plac jocurile de noroc. Nu vorbeşte nici măcar cu membrii familiei sale! Şi ori de câte ori îşi face apariţia în societate, se

iscă şi un scandal în urma lui. Eligibilitatea despre care vorbeşti înseamnă mai mult decât un zâmbet fermecător.

— Dar are şi un titlu important, este bogat şi în plus suficient de tânăr ca să aibă timp să devină un soţ bun… dacă are parte de încurajările potrivite! argumentă Evangeline. Nu este iremediabil de rău.

— Ce pot să spun? zise mama sa încet. Nu ar fi prima dată când te înşeli în privinţa asta.

Evangeline deveni albă ca varul şi nu mai scoase niciun cuvânt.

— Vreau să dansez cu el, mamă. Joan se cutremură din cauza privirii pe care i-o aruncă mama ei, însă găsi în ea curajul de a continua: Am ajuns să-l admir foarte mult pe lordul Burke. Şi am dansat cu el şi în seara asta!

Lady Bennet închise ochii îndurerată.

— Oh, Joan! Spune-mi că ai făcut-o numai pentru că voiai să dansezi. Spune-mi că îl admiri numai pentru cât de bine dansează. Spune-mi… Se clătină o clipă, părând pe punctul de a se prăbuşi, aşa că Sir George se duse imediat lângă ea.

— Draga mea, trebuie să te duci sus şi să o laşi pe Janet să aibă grijă de tine. O să vorbesc eu cu Joan.

— George, te rog, şopti ea, încercând să se elibereze din braţele sale.

— O să te car chiar eu în braţe sus dacă trebuie, îi spuse el atunci. Joan, cheam-o, te rog, pe Janet.

Joan făcu după cum i se porunci. Lady Bennet plecă de îndată ce apăru la uşă camerista ei. Ochii i se umplură de îngrijorare când o privi pe fiica sa, dar, cu toate acestea, nu mai zise nimic.

— George, e numai vina mea, zise Evangeline, după ce se închise uşa. Orice s-a întâmplat de a neliniştit-o pe Marion să ştii că a fost numai vina mea…

Tatăl ei ridică atunci mâna, făcându-i semn să tacă.

— Nu caut să arunc vina pe cineva. Nu te mustra atât de aspru, îmi dai voie să vorbesc cu Joan între patru ochi?

Evangeline încuviinţă uşor din cap. Ieşi în linişte şi închise uşa în urma sa.

Sir George se întoarse atunci spre ea şi îi aruncă o privire îngrijorată şi obosită.

— Te-ai băgat într-o mare belea, păpuşică!

— Dar n-am vrut s-o fac.

— Ştiu. Vino şi stai lângă mine. Se duse spre canapea şi se aşeză. Joan se cocoţă la celălalt capăt al canapelei, simţindu-se mult mai puţin curajoasă, din cauză că trebuia să-i explice tatălui ei cum stăteau lucrurile. De ce ai dansat cu singurul bărbat pe care ţi-a spus mama ta să îl eviţi?

Joan îşi împreună mâinile în poală şi-şi coborî privirea. Evangeline îi spusese că tatăl ei i-ar fi oferit binecuvântarea lui dacă ştia că Joan îl iubea cu adevărat pe Tristan. Şi probabil aceea era

singura ei şansă de a-i explica tatălui ei cum stăteau lucrurile. Mai ales de vreme ce dezaprobarea mamei ei părea mai puternică decât oricând.

— Pentru că mi-am dorit să dansez cu el şi să mă plimb cu el şi să fac o expediţie cu balonul.

Tatăl ei se încruntă imediat.

— Expediţie cu balonul?

Joan încuviinţă din cap şi simţi cum se înroşeşte. Aşadar, părinţii ei nu aflaseră încă despre asta. Dar cel puţin în clipa aceea adevărul nu mai atârna ca o sabie deasupra capului ei.

— A fost absolut palpitant, tată! Nu m-am mai simţit niciodată atât de bine. Poate să fie foarte fermecător şi politicos atunci când vrea. Şi… şi în plus este şi foarte chipeş.

— Hm! exclamă tatăl, încă încruntat. Şi te-a dus să vezi casa lui?

— Da, şi pe mine, şi pe Evangeline, răspunse Joan. Lordul Burke îşi reconstruieşte casa pentru că a cedat acoperişul şi s-au inundat mai multe camere. Şi a încorporat o mulţime de invenţii minunate. Are o sală întreagă numai pentru baie, tată! Şi are un sistem special de colectare a apei de ploaie şi o sobă deosebită care încălzeşte apa pentru baie. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva conceput atât de bine pentru confortul personal într-o casă din Londra! Şi în interiorul pereţilor şi al podelelor, a introdus ţevi care încălzesc casa, chiar şi atunci când e stins focul. Şi a mai adăugat

şi un lift pentru cărbune, astfel încât servitorii să nu se mai chinuie pe scări cu găleţi. Nu ţi se pare cel mai inteligent lucru de care ai auzit vreodată?

— Într-adevăr! Totul sună foarte modern! Tatăl ei încă o mai studia cu atenţie, însă privirea lui era mult mai gânditoare. Şi de aceea locuieşte în casa fratelui tău?

— Da. Casa lui încă nu e gata. A spus că încă nu s-a hotărât în ce culoare să văruiască pereţii şi mi-a cerut părerea în legătură cu draperiile şi cu covoarele, pentru că încă nu are de nici unele.

— Hmm.

Aparent, suporta destul de bine totul. Poate că Evangeline avusese dreptate.

— De ce îl displace atât de mult mama? întrebă ea, încurajată fiind de răspunsul lui temperat. Îmi amintesc bine că el şi Douglas obişnuiau să între într-o groază de belele când erau copii, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Tatăl ei oftă, dar îi apăru totuşi un zâmbet vinovat în colţul gurii.

— Bănuiesc că e vina mea. Când eram de vârsta lui Douglas, şi eu aveam un anturaj periculos. Bineînţeles, cu toţii erau tovarăşi de seamă pentru un tânăr care căuta să agite apele, dar mama ta i-a considerat pe toţi condamnabili. Ba chiar cred că a avut mare dreptate. Nu te îmbufna la mine, domnişoară, adăugă. Abia după ce am lăsat în urmă viaţa aceea mi-am dat seama câtă dreptatea avea de fapt mama ta. Cred că la fel îl consideră şi

pe tânărul Burke, o influenţă proastă asupra fratelui tău. În plus, probabil e ultimul gen de bărbat cu care şi-ar dori să se căsătorească fiica sa.

— Dar tu te-ai schimbat, chiar dacă aveai tovarăşi sălbatici.

— Da, aşa este. Şi în cea mai mare măsură a fost datorită mamei tale.

Joan se gândi atunci la ce-i spusese Evangeline: tatăl ei se schimbase, ca să îi poată câştiga inima mamei sale.

— Păi, şi nu crezi că s-ar putea întâmpla la fel şi cu lordul Burke? Este printre cei mai onorabili prieteni ai lui Douglas.

— Pe toţi sfinţii, şopti tatăl ei.

— Pe principiul acesta, probabil mama îl consideră şi pe Douglas sălbatic şi nepotrivit… şi cu toate acestea, cu o lună în urmă, conspira să îl însoare cu Felicity Drummond.

— Da, pentru că speră că doamna potrivită îi poate domoli pornirile indisciplinate şi-l poate inspira să devină un soţ mai mult decât respectabil.

Joan strânse din buze.

— Păi, şi nu s-ar putea spune acelaşi lucru şi despre lordul Burke?

Tânjea din tot sufletul să-i sugereze tatălui ei că poate *ea* era doamna potrivită care îl putea convinge pe lordul Burke să-şi schimbe obiceiurile imorale şi să adopte un comportament mai

respectabil. Însă întrebarea aceea fără răspuns din biblioteca lui Sir Paul Brentwood îi întuneca inima. Oare ce îşi dorea Tristan să se întâmple în continuare? Ar fi putut jura că dorise să-i spună ceva mai mult în seara aceea. Totuşi, nu o făcuse.

— Poate, îngădui atunci tatăl ei. Dar trebuie să ştii că mama ta e mai preocupată de ameliorarea comportamentului lui Douglas decât de al lui Burke… şi nici nu e dispusă să rişte fericirea ta pentru că există o şansă infimă ca el să se îndrepte. Nu merită să rişti o viaţă întreagă de nefericire şi deznădejde doar pentru un pic de entuziasm în prezent… şi nici chiar pentru mai mult…

— Nu, *papa,* şopti ea.

— Bine, atunci. Tatăl ei se ridică în picioare. Ar trebui să te culci acum. O să vedem cum rezolvăm toate astea mâine-dimineaţă.

— Păi, cum?

Tatăl ei o privi extrem de serios şi răspunse:

— Nu ştiu încă, draga mea.

Capitolul 25

Joan se ridică cu greu din pat a doua zi dimineaţă, după o noapte de nesomn. Sună din clopoţel şi apăru Janet, în locul lui Polly. Femeia avea o privire atentă şi nemulţumită şi-şi ţinea buzele strânse, de parcă ar fi condamnat-o pentru

greşelile sale la fel de mult ca Lady Bennet.

Dar dacă expresia de pe chipul lui Janet era menită să o încurajeze pe Joan să revină la obiceiuri mai bune, atunci era un eşec spectaculos. Slujnica îi aduse apă rece cu care să se spele, însă Joan o trimise înapoi ca să-i aducă apă caldă. De când îi arătase Tristan sala de baie, ea îi ceruse lui Polly să îi aducă apă caldă în fiecare dimineaţă – şi nu voia să se întoarcă la a se stropi cu apă rece ca gheaţa la prima oră a dimineţii. Iar când Janet o întrebă cu ce voia să se îmbrace în ziua aceea, Joan ignoră în mod deliberat rochia roz cu dungi sugerată de către femeie şi alese să poarte rochia de culoare albastru strălucitor, pe care o purtase şi în ziua în care Tristan le dusese pe ea şi pe Evangeline să facă turul casei sale. Janet clătină din cap, dar îi închise rochia fără să mai spună niciun cuvânt. De fapt, servitoarea nu zise aproape nimic până în clipa în care Joan refuză să o lase să-i împletească părul într-o coafură complicată.

— Doar netezeşte-mi părul pe spate şi prinde-l într-un coc lejer, îi porunci Joan.

Camerista îşi puse mâinile în şold.

— Dar ce v-a apucat, domnişoară Bennet? V-am coafat şi împletit părul de o sută de ori.

— Ştiu. Dar am avut ocazia să încerc şi alte coafuri cât ai fost plecată şi îmi place mai mult să fie strâns într-un coc lejer.

— Dar e o coafură care nu este deloc la modă,

protestă Janet. E foarte simplă!

— Cred că simplitatea mi se potriveşte mai bine, zise ea şi inspiră adânc. Atât în materie de rochii, cât şi de coafuri. Dacă aş fi fost o fată subţirică şi delicată mi-ar fi stat bine cu bucle şi cu volane… dar nu sunt aşa şi nu-mi stau bine. Şi abia puteam să respir, de fiecare dată când îmi strângeam corsetul, ca să-mi ascundă silueta. În plus, părul meu semăna cu o perucă acoperită de pomadă, menită să-mi ţină buclele. Mă simt mult mai bine aşa şi cred că şi arăt mult mai bine.

Janet fu luată prin surprindere de discursul ei, dar în cele din urmă îşi făcu loc pe chipul ei o expresie de respect nou descoperit.

— Atunci înseamnă că vă descoperiţi propriul stil. Foarte puţine doamne sunt suficient de curajoase cât să sfideze moda actuală, domnişoară.

Joan se privi în oglindă. Până atunci încercase toate noutăţile în materie de modă şi nu fusese niciodată mulţumită de înfăţişarea ei. Şi în clipa aceea, i se părea pentru prima dată că arăta chiar atrăgătoare.

— Eu sunt.

— La fel ca mama dumneavoastră, murmură Janet, apoi îi netezi pe spate părul lung şi negru şi i-l răsuci în coc. Doamnele Bennet ştiu mereu ce îşi doresc şi nu pot fi descurajate să renunţe.

Mintea ei asimilă afirmaţia aceea ca pe un balsam binefăcător. În timp ce Janet îi prindea

părul – ceea ce dură mult mai puţin decât de obicei, de vreme ce nu mai era nevoie de împletituri complicate sau de fierul de ondulat –, Joan se gândi că în spatele cuvintelor femeii se ascundea mai mult adevăr decât ar fi crezut ea vreodată. Purtase tot ce îi sugerase mama ei, dar asta înainte să descopere ce anume era cel mai măgulitor pentru silueta ei. Îşi dorise foarte mult să arate minunat şi în celelalte rochii – care, cu siguranţă, erau mult mai la modă –, dar când asta nu se întâmplase, nu avusese nici cea mai mică idee de ce sau ce altceva să încerce. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie minionă şi delicată, Joan nu era aşa. Cu toate acestea, Tristan o plăcea exact aşa cum era. Iar odată ce aflase că simplitatea i se potrivea cel mai bine, era hotărâtă să nu se mai întoarcă la volanele, dantelele sau accesoriile care o făcuseră să arate ridicol înainte. Realiză o clipă mai târziu că avea aceeaşi hotărâre caracteristică mamei sale. Doar că mama sa minionă şi delicată arăta minunat purtând ultimele ţinute la modă şi implicit nu fusese niciodată nevoită să se confrunte cu astfel de lucruri. Joan înţelese atunci că trebuia să fie şi mai curajoasă. Sau să se roage ca moda actuală să se schimbe radical. Dar oricum ar fi fost, ea intenţiona să rămână fidelă stilului ei nou descoperit.

Prinse curaj şi se duse să o caute pe mama ei. Nu era încă pregătită să facă o mărturisire completă, însă se simţea cu mult mai încrezătoare

cu privire la alegerile sale – atât în materie de modă, cât şi în materie de conduită. Până când nu i se arăta vreun semn care să demonstreze contrariul, Joan alegea să creadă că Tristan avea intenţii onorabile.

Spre surprinderea ei, o găsi pe Evangeline stând de vorbă cu mama ei. Lady Bennet şedea pe o canapea de lângă fereastră şi avea picioarele acoperite cu o pătură încălzită. Pe masa de lângă ea era pregătit micul dejun pentru două persoane. După discuţia de cu o seară înainte, Joan ar fi putut jura că cele două femei nu îşi vor mai vorbi, dar, aparent, în clipa aceea aveau o conversaţie civilizată. Evangeline se ridică de pe scaunul ei, aşezat vizavi de Lady Bennet. Joan şovăi în pragul uşii.

— Bună dimineaţa, zise mătuşa ei vioaie. Intră şi bea un ceai cu noi.

Joan traversă încăperea şi îşi trase un scaun.

— Cum te simţi în dimineaţa asta, mamă?

— Mă bucur să fiu acasă. Drumul de la Bath a fost istovitor.

Joan îi aruncă o privire lui Evangeline, dar mătuşa ei era ocupată să pregătească o ceaşcă de ceai.

— Mă bucur că te-ai întors, şopti Joan.

Mama o privi însă uşor încruntată.

— Chiar te bucuri?

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-a fost dor de tine. Şi sunt extrem de

uşurată să văd că eşti bine.

— Toţi ne bucurăm, Marion, adăugă Evangeline şi-i oferi lui Joan farfuria cu brioşe.

Lady Bennet zâmbi.

— Mulţumesc! Vă mulţumesc amândurora! Ezită o clipă, apoi se întinse şi o luă de mână pe Joan. Îţi datorez scuze, draga mea. Am greşit să-ţi critic rochia aseară. Am fost doar un pic… luată prin surprindere, aşa că m-am pripit în afirmaţii. Nu te făcea deloc să arăţi ca o femeie uşoară şi regret ca am spus aşa ceva.

— Oh! exclamă ea. Eu… înţeleg! Evangeline o privea cu ochi strălucitori şi radia de bucurie. Chiar cred că mi se potriveşte, mamă. Mi-aş dori să pot purta şi eu dantele şi volane şi să fiu la modă, spuse ea cu jind. Dar toate astea mă fac doar să arăt ca o uriaşă.

— Ba nu, răspunse mama ei. Dar ar trebui să porţi ceea ce îţi place şi, în plus, cu siguranţă eşti destul de mare ca să faci singură aceste alegeri. Tatăl tău… şi mătuşa ta… au avut perfectă dreptate în privinţa aceasta şi eu m-am înşelat.

— Oh! exclamă din nou Joan. Era mult prea şocată ca să mai poată spune orice altceva.

— Cât despre lordul Burke… mama ei făcu atunci o scurtă pauză. Joan se pregăti sufleteşte pentru ceea ce urma. Ar fi trebuit să-ţi dau o şansă să-mi explici. Aş vrea să aud tot ce s-a întâmplat.

Joan inspiră adânc.

— Douglas l-a rugat să vină să mă viziteze cât

timp eraţi voi plecaţi. Aşa că a venit la ceai… Ezită apoi o clipă şi se uită spre mătuşa ei, căutând îndrumare, dar Evangeline doar încuviinţă din cap. M-a invitat la o plimbare şi mi-a trimis flori. Iar aseară m-a invitat la dans. Nu avea de gând să recunoască şi acel ultim lucru păcătos de minunat pe care-l făcuse cu Tristan. Nu, asta nu avea de gând să recunoască niciodată nimănui.

Lady Bennet închise ochii şi oftă adânc.

— Eşti îndrăgostită de el?

Joan se înroşi.

— Poate, şopti ea. Cred că da. Da.

Mama ei o privi din nou.

— Ţi-a lăsat cumva de înţeles că are intenţii onorabile… Că are de gând să te ceară în căsătorie?

Ce îi putea răspunde mamei sale în clipa aceea? Atât mama, cât şi mătuşa ei o studiau cu mare atenţie. Îşi simţea gâtul uscat.

— Nu, şopti ea. Nu chiar.

Mama ei păru să se albească la faţă.

— Of, draga mea… începu Lady Bennet. Draga mea fată! Mi-am dorit mereu să fii fericită… să ai o familie a ta şi un soţ care să te respecte şi să te iubească. Lordul Burke…

Clătină apoi din cap neputincioasă.

— Dar nu mi-a dat de înţeles nici că nu ar avea de gând să mă ceară de soţie, sublinie Joan.

— Da, ei bine, asta e ceva mai greu de judecat, nu-i aşa? întrebă mama. Nu vreau să cazi pe spate

după un chip frumos şi un aer interesant. Înţeleg că un bărbat periculos poate părea foarte atrăgător. Nu ai fi prima fată care devine nesăbuită când se îndrăgosteşte de un bărbat. Dar îmi doresc cu disperare să te scutesc de un sfârşit nefericit. Multe femei au crezut că sunt îndrăgostite, dar au realizat apoi că ele erau singurele care aveau sentimente atât de profunde. Nu vreau să te văd pornind pe un drum care ar putea duce la suferinţă sau la ruină.

Joan rămase cu gura căscată când îşi auzi mama.

— Nu aş fi prima care să…? Te referi cumva… la *tine?*

— Nu, se referă la mine, zise Evangeline în şoaptă. Şi crede-mă, draga mea, dacă e cineva pe lume care să-şi dorească să te scutească de această nefericire mai mult decât mama ta, aceea sunt eu.

Joan închise gura brusc.

— Cândva m-ai întrebat dacă mi-am iubit soţii. Şi adevărul este că am fost absolut nefericită în ambele căsnicii. Evangeline era albă ca varul, însă vocea ei era în continuare lipsită de inflexiuni. Prima dată, când m-am căsătorit cu lordul Cunningham, eram foarte tânără… De fapt, eram doar o copilă. Iar el era suficient de bătrân să-mi fie tată. Ba chiar fusese coleg cu *papa* la universitate. Când eram mică, eram foarte impulsivă şi încăpăţânată, iar asta l-a făcut pe

papa să creadă că aveam nevoie să fiu ţinută din scurt de o mână fermă. Nu mai e nevoie să spun că mariajul acela a fost un eşec lamentabil. Cel mai bun lucru pe care-l pot spune despre căsnicia aceea este că a fost tolerabil de scurtă. Cunningham avea probleme cu inima şi probabil chinul de a mă ţine în frâu a fost prea mult pentru el.

— N-am avut nici cea mai mică idee, zise Joan încet.

Mătuşa ei afişă un zâmbet forţat.

— Nu e ceva de care să-mi amintesc cu plăcere. Apoi m-am trezit o văduvă tânără şi m-am hotărât să mă bucur în sfârşit un pic de viaţa mea. La câteva luni după moartea lui Cunningham, m-am implicat într-o aventură amoroasă cu contele de Courtenay. Am considerat că meritam să am parte de puţină plăcere şi… vocea i se stinse o clipă. Am fost neglijentă şi indiscretă. Tatăl meu a descoperit aventura şi a cerut să aibă loc o căsătorie. Am încercat să îi explic că eram văduvă şi că aveam libertatea să fac ce vreau, însă tata era un om de modă veche, aşa că nu l-a interesat deloc părerea mea. I-a spus lui Courtenay că îl provoacă la duel dacă nu mă ia de soţie, aşa că în două săptămâni m-am pomenit măritată din nou. La început m-am convins singură că Sir Courtenay mă iubeşte, dar la scurt timp după aceea, mi-am dat seama că de fapt îi era teamă să îl înfrunte pe tata. Courtenay avea o mare slăbiciune pentru

fetele tinere, iar faptul că avea o soţie nu-i potolea în niciun fel entuziasmul de a le seduce. Şi, la câţiva ani după ce ne-am căsătorit, a zăbovit într-o zi prea mult în patul unei tinere mirese şi când a venit soţul ei l-a împuşcat pe loc. Evangeline oftă. Deci vezi tu, orice bărbat care se însoară cu mine are parte numai de ghinion.

— Courtenay a fost un mare şarpe, zise Lady Bennet cu ardoare. Era chipeş şi fermecător, dar nu avea niciun pic de onoare. După părerea mea, merita să fie împuşcat! Şi tu ai avut noroc că ai scăpat de el.

Evangeline se întoarse spre ea, plină de recunoştinţă.

— Îţi mulţumesc, Marion. Ar fi trebuit să-ţi ascult sfaturile atunci. Ai avut dreptate în privinţa lui.

Cele două femei făcură schimb de priviri complice, apoi se întoarseră din nou spre Joan.

— Nu vreau să te sperii, draga mea, dar eu… de fapt noi… se corectă mama ei şi încuviinţă din cap spre Evangeline… vrem să înţelegi că o femeie poate fi atrasă să cadă în păcat fără să-şi dea seama de ce face decât atunci când e prea târziu.

Avu nevoie de o clipă ca să răspundă. O durea inima pentru Evangeline. Nici nu mai era de mirare că îl ţinea la distanţă pe Sir Richard. Desigur, Joan era de părere că acesta nu semăna cu niciunul din foştii soţi ai lui Evangeline… dar chiar şi aşa!

— Eu nu cred că lordul Burke este un crai cu inima împietrită, zise ea. Nu e chiar cel mai respectabil om de pe faţa pământului, dar şi *papa* a fost un mare crai şi tot s-a schimbat. Evangeline mi-a spus că s-a schimbat până la urmă, mamă! Şi că a făcut-o pentru tine!

— Dar tatăl tău n-a avut niciodată un comportament atât de scandalos ca lordul Burke, răspunse mama ei. El avea într-adevăr un anturaj nepotrivit, dar avea un suflet bun. Nu şi-ar fi bătut niciodată joc de mine. Tatăl lui era foarte sever şi l-a crescut să fie un om de onoare. Lordul Burke, pe de altă parte, a fost sălbatic toată viaţa lui şi a făcut mereu tot ce a vrut, fără să ţină cont câtuşi de puţin de influenţa familiei sale.

— Dar părinţii lui au murit când era mic!

Lady Bennet ridică mâinile, pentru a domoli protestul lui Joan.

— Nu dau vina pe el pentru asta, draga mea. Nu fac altceva decât să afirm ceva limpede ca lumina zilei: de mic copil, lordului Burke i s-a permis să facă tot ce pofteşte, iar asta se răsfrânge asupra comportamentului lui din prezent.

— I s-a permis să facă tot ce pofteşte pentru că a fost absolut singur, zise atunci Joan. Nu a avut pe nimeni care să-l mângâie sau să-l îndrume. Oricine ar fi luat-o razna dacă ar fi fost obligat să trăiască cu mătuşa lui îngrozitoare, Lady Burke! Femeia asta l-a renegat, însă a reuşit cumva să trăiască în casa lui şi din mila lui timp de aproape zece ani. Şi

asta înseamnă că Tris… lordul Burke a trebuit să-şi poarte singur de grijă încă de la o vârstă fragedă. Nu a avut un tată care să-i controleze cheltuielile sau o mamă care să-l înveţe să fie blând. Eu cred că e un om cel puţin la fel de bun ca Douglas. Şi nu uita că fratele meu a avut parte de toate avantajele numite de tine.

Mama ei strânse din buze când o auzi făcând referire la Douglas.

— Nu o să-l iert niciodată dacă te-a făcut să nu vezi adevărata lui natură.

Joan îşi privi mătuşa.

— Nu cred că a făcut asta. O imploră apoi în tăcere pe Evangeline să o susţină şi să o aprobe şi ea.

— Chiar cred că e un tânăr onorabil, Marion, zise Evangeline. Nu l-aş fi primit niciodată dacă aş fi avut şi cea mai mică urmă de îndoială.

Lady Bennet oftă.

— O să-i ofer prezumţia de nevinovăţie dacă dă semne că va deveni mai respectabil. În plus, trebuie să ştii că tatăl tău şi-a schimbat considerabil comportamentul *înainte* ca eu să îl accept, o mustră ea pe Joan. Dar m-aş bucura foarte mult să văd că şi lordul Burke este în stare să facă acelaşi lucru.

Intră o servitoare, care aduse o tava plină de scrisori. Evangeline se ridică în picioare, în timp ce Lady Bennet răsfoi printre ele.

— Trebuie să încep să-mi fac bagajul.

— Pleci? Joan o conduse pe mătuşa ei la uşă.

— Da! Evangeline zâmbi şi o prinse de mână. Mi-e tare dor de Louis al meu şi nu mai ai nevoie de mine, acum că s-au întors părinţii tăi.

Ştia bineînţeles că mătuşa ei va pleca de îndată ce se întorceau părinţii ei. Dar, cu toate acestea, în clipa aceea era mai consternată decât şi-ar fi închipuit vreodată. În ultima lună ajunsese să îi placă extrem de mult de Evangeline.

— O să-mi fie dor de tine, zise ea şi până şi ei înseşi i se părea că tonul vocii ei ascundea o nefericire profundă.

— Dar nu îmi iau adio de la tine pentru totdeauna! Regret faptul că nu m-am străduit mai mult să vă cunosc pe tine şi pe fratele tău! Şi am de gând să corectez acest lucru.

Joan îi strânse mâinile.

— Te rog să vii în vizită. O să mă bucur mereu să te văd.

Evangeline îi zâmbi şi apoi o îmbrăţişă. Lui Joan i se păru că era un zâmbet plin de recunoştinţă.

— Cu mare drag! îţi mulţumesc, draga mea. Şi tu eşti bine-venită să mă vizitezi oricând. Sunt sigură că Louis ar fi absolut încântat să te revadă. Nu uită niciodată de o persoană blândă, care i-a mai dat şi bacon pe deasupra.

— Atunci va trebui să ţin minte să iau cu mine şi nişte bacon! Ca să-i câştig inima fără nicio ruşine! zise ea şi râânji.

— Deja i-ai câştigat devotamentul etern,

răspunse mătuşa ei simplu. Nu e nevoie decât de o singură feliuţă. Afecţiunea unui câine se câştigă foarte uşor.

— Spre deosebire de cea a bărbaţilor, zise Joan şi oftă. Ce ar trebui să fac?

Evangeline o privi pe Lady Bennet, care citea o scrisoare, apoi îşi coborî şi ea vocea până la o şoaptă.

— Ce-ţi spune inima să faci?

— Ar fi mai uşor să răspund la întrebarea aceasta dacă aş şti ce se ascunde cu adevărat în inima *lui.*

— Ar fi, nu-i aşa? Evangeline îşi lăsă mâinile pe umerii lui Joan. Am făcut tot posibilul să le explic totul părinţilor tăi. Cred sincer că lordul Burke avea… are de gând să te trateze onorabil. Am cunoscut mulţi crai şi ticăloşi la viaţa mea, iar el nu pare plămădit din acelaşi aluat cu ei. Acţiunile lui ar putea fi considerate imorale, numai dacă *el* însuşi ar fi considerat lipsit de sentimente umane şi sensibilitate. Ar fi extrem de prostesc din partea lui să creadă că poate abuza de reputaţia ta şi să scape basma curată. Mai cu seamă că ai un tată şi un frate care sigur nu vor sta cu mâinile în sân şi să se uite cum eşti ruinată.

— Dar nu ar fi îngrozitor ca tata să-l oblige să se însoare cu mine, dacă el nu-şi doreşte s-o facă?

Joan se încruntă la acel simplu gând.

— De ce? Tu îl iubeşti. Şi e absolut evident că şi el te consideră interesantă şi atrăgătoare. Te

asigur că există feluri mult mai rele de a începe o căsătorie.

— Dar vreau să fiu iubită, şopti ea cu jind.

— Încă nu-ţi pierde speranţa! Mătuşa ei zâmbi trist. Poate că te iubeşte deja şi el. Nu m-ar mira absolut deloc să fie aşa. Să ştii că bărbaţii nu obişnuiesc să spună asta prea uşor. Şi pentru majoritatea dintre ei, durează îngrozitor de mult timp să recunoască ceea ce simt ca fiind dragoste.

Afirmaţiile ei păreau destul de logice. În fond, şi tatăl ei recunoştea că o iubea pe mama sa, dar nici nu mai avea de ce să ascundă asta, după 30 de ani de căsnicie. Douglas, pe de altă parte, ar fi negat adevărul până când apărea şi îl izbea drept în faţă. Joan se aştepta ca fratele ei să se lupte cu sentimentele acelea în fiecare secundă... dar mai înţelegea şi că avea să-şi iubească soţia cu devotament, din simplul motiv că semăna foarte mult cu tatăl lor. Iar Tristan era la fel de încăpăţânat ca şi Douglas – doar că nu avusese parte de exemplul unor părinţi iubitori. Şi era de la sine înţeles că îi va lua şi mai mult să-şi recunoască sentimentele. Asta presupunând că o iubea şi el, într-adevăr, după cum suspecta Evangeline.

— Mulţumesc, Evangeline, zise ea cu ardoare. Pentru că ai venit aici să fii însoţitoarea mea, pentru că m-ai dus la domnul

Salvatore, pentru că mi-ai împrumutat pantofii tăi albi şi pentru tot! îţi mulţumesc pentru absolut

tot!

Mătuşa ei zâmbi, iar ochii i se luminară din nou, în felul lor obişnuit.

— Plăcerea a fost în totalitate de partea mea, Joan!

Se auzi o exclamaţie bruscă şi aspră din partea cealaltă a camerei, iar asta le făcu pe amândouă să se întoarcă în direcţia aceea. Lady Bennet ţinea o mână încleştată pe piept şi era albă ca varul, îi tremura mâna pe scrisoare. Ridică încet privirea spre ele. Ochii ei erau plini de groază.

— M-ai minţit.

Joan încremeni. Nu îndrăznea să se uite la mătuşa ei, de vreme ce nu era evident la care din ele două se referea mama sa.

— Poftim?

Lady Bennet ridică apoi scrisoarea. Joan blestemă în gând corespondenţa numeroasă a mamei sale.

— Noaptea trecută ai dispărut de la balul familiei Brentwood împreună cu lordul Burke şi apoi nu te-a mai văzut nimeni.

— Am obligat-o eu să venim acasă, zise Evangeline grăbită. Cu toate acestea, se simţea o mică notă de panică în vocea ei. M-a luat o durere de cap şi…

— Şi ai fost observată scotocind toată casa după Joan! Lady Bennet o fulgeră cu privirea. Unde ai fost, domnişoară?

Gândurile îi zburau prin minte în ritm sălbatic şi

frenetic.

— Am ieşit o clipă să iau o gură de aer proaspăt…

Mama ei ridică mâna în aer, în semn de neîncredere făţişă.

— Şi nu puteai să o iei cu tine pe una din surorile Weston? Sau pe mătuşa ta? Sau o slujnică?

— Ăăă… Păi… ei bine, nu erau prin apropiere şi…

Lady Bennet clătină din cap. Părea în acelaşi timp uimită şi furioasă.

— Şi în acelaşi interval de timp a fost observată, de asemenea, şi absenţa lordului Burke… ba chiar imediat după ce aţi dansat vals, indecent de aproape unul de celălalt! aruncă apoi la o parte pătura care îi acoperea picioarele şi se ridică. Poţi să-mi spui că nu s-a întâmplat nimic indecent între voi noaptea trecută? Nimic din ce eu aş considera inacceptabil? Poţi să îmi juri asta, Joan?

Joan aruncă o privire fugitivă spre mătuşa ei şi înţelese numaidecât că Evangeline nu o mai putea ajuta în niciun fel. Era condamnată. Nu se aşteptase cu adevărat să scape basma curată, dar poate ar fi putut descoperi care erau adevăratele intenţii ale lui Tristan dacă ar fi mai avut câteva zile în plus. Nu demult, Evangeline spusese că totul s-ar fi rezolvat dacă ar fi apărut o cerere în căsătorie… Dar în momentul acela era deja mult prea târziu.

Mama ei îşi încordă maxilarul ca răspuns la tăcerea ei prelungită şi vinovată.

— Are de gând să devină un om onorabil şi să renunţe la obiceiurile lui imorale, zise Lady Bennet pe un ton acid, folosind cuvintele lui Joan împotriva ei. Şi când ar trebui să înceapă această transformare miraculoasă? Cu siguranţă nu va apărea în timp util ca să te salveze de la o furtună de bârfe! Nu te-ai gândit să menţionezi şi asta când îi apărai motivele şi educaţia? Sau când aruncai o lumină virtuoasă asupra tuturor acţiunilor tale?

Joan se zvârcolea nefericită.

— Nu, nu chiar.

— Ei bine, atunci sper că măcar acum îmi vei spune tot adevărul. Va trebui să se ocupe tatăl tău de lordul Burke… şi mă rog din tot sufletul ca treaba asta să nu ducă la vărsare de sânge. Lady Bennet se opri apoi din vorbit şi o privi pe Joan cu o dezamăgire amară. Oh, Doamne, Joan! Ce ai făcut?

Capitolul 26

În dimineaţa de după balul de la familia Brentwood, lui Tristan i se clarificară foarte multe lucruri.

În primul rând, era faptul că trebuia să-şi termine de renovat casa mai repede. Şi era prima

dată când îi părea rău într-un fel că elaborase o listă atât de lungă de îmbunătăţiri. După părerea lui, toate acele inovaţii meritau din plin costurile, însă din păcate prelungiseră timpul de renovare, iar în clipa aceea asta era o problemă. Dis-de-dimineaţă, se duse la reşedinţa din Hanovra

Square, se plimbă prin casă şi găsi tot felul de probleme peste tot. Era nevoie de mai mulţi meseriaşi care să tencuiască. Şi de mai mulţi zugravi. Iar tâmplăria din sala de mese pur şi simplu trebuia să fie înlocuită. Instalaţiile sanitare era gata instalate şi acoperişul mult mai rezistent, însă sistemul de încălzire nu era încă funcţional. Bucătăriile încă mai păreau desprinse din prima parte a secolului al XVIII-lea, iar soba modernă nici măcar nu fusese livrată încă. Îl luă cu el la plimbare prin casă pe maistrul constructor şi îi spuse să angajeze oricâţi oameni în plus era nevoie, pentru că îşi dorea – ba chiar insista – ca măcar saloanele principale să fie gata de locuit în două săptămâni.

În al doilea rând, trebuia să-şi cheme înapoi servitorii. De când se mutase la Bennet, îi dăduse vacanţă valetului său şi-l trimisese în Hampshire pe Williams, omul care se ocupa de afacerile lui, ca să supravegheze lucrurile la Wildwood. Totul ar fi trebuit să fie deja în ordine la moşia familiei sale, iar în clipa aceea Tristan avea nevoie din nou de om. Aşa că le trimise câte o scrisoare fiecăruia dintre ei, prin care îi chema înapoi la casa din

Hanovra Square. Scrisoarea pentru Williams includea şi un bileţel adiţional prin care îi cerea acestuia să angajeze un personal complet, de îndată ce ajungea în Londra.

Şi în al treilea rând, trebuia să discute cu avocatul său. Domnul Tompkins ridică din sprâncene uimit, când auzi instrucţiunile lui Tristan, apoi încuviinţă din cap ascultător.

— Şi care sunt amănuntele complete, milord? întrebă omul, întinzându-se după peniţă.

— N-am nici cea mai vagă idee, zise Tristan şi rânji văzând expresia de pe chipul omului. Lasă partea asta în alb deocamdată, da?

— Cum doriţi, domnule, dar se obişnuieşte stabilirea condiţiilor înainte de întocmirea contractului. În eventualitatea în care dumneavoastră şi domnul acesta nu puteţi cădea de acord…

— Vom ajunge la un acord, îl asigură imediat Tristan. Chiar şi dacă o să mă coste o avere. Tu doar să începi să întocmeşti contractul.

Pentru că, în al patrulea rând, trebuia să meargă la Bath. Aceasta era cea mai importantă parte a planului său şi voia să o gândească în amănunt. Se duse la salonul de box şi se înfruntă câteva runde cu alţi membri ai clubului, în timp ce mintea lui încerca să găsească cea mai bună modalitate de a aborda problema. Avea să fie o negociere extrem de delicată. La urma urmei, nici el nu avea o reputaţie ireproşabilă şi mai mult ca sigur va

întâmpina o opoziţie fermă. Se pomeni dorindu-şi pentru prima dată în săptămâni întregi ca Bennet să fi fost în Londra. Dar îndepărtă repede acel gând. Era la fel de posibil ca şi prietenul său să fie mai degrabă scandalizat decât de ajutor. Uneori era mai bine să acţioneze fără să ceară permisiune – nu că Douglas Bennet ar fi avut vreun pic de autoritate în acest sens. Dar chiar şi aşa, lui Tristan nu i-ar fi plăcut să fie nevoit să-i tragă un pumn prietenului său.

Abia după ce se întoarse la casa lui Bennet şi se scufundă într-o baie rece îşi permise să se gândească la cea mai plăcută parte a planului său… la a-i spune lui Joan. Oare ar trebui să fac un gest măreţ? Sau să fie tăcut şi discret? Petrecu ceva timp imaginându-şi modul în care va răspunde ea cererii lui, iar apoi îşi închipui toate felurile în care putea face dragoste cu ea, odată ce era a lui. Doamne, Dumnezeule, toate gândurile păcătoase pe care le avusese despre ea fuseseră corecte. Era dulce şi caldă, udă şi strâmtă, delicioasă şi imprevizibilă… şi îl dorea. I se mai întâmplase de multe ori în trecut ca femeile să îl dorească. Dar niciuna aşa ca ea. Chiar mai important de atât era faptul că el nu mai dorise niciodată o femeie la fel de mult cum o dorea pe ea. Îşi dorea să facă dragoste cu ea în patul lui. Pe biroul lui. În scaunul vechi şi confortabil de piele pe care-l cărase după el peste 20 de ani – pentru că îi aparţinuse tatălui său. Voia să simtă pe spate

pielea moale a scaunului, în timp ce ea îl încăleca şi îl călărea şi îl făcea să râdă şi-i făcea sângele să-i clocotească în vine. Rămase gândindu-se câteva minute la acea ultimă fantezie, întrebându-se cum va reacţiona Joan când îi va povesti despre ea. Şi faptul că nu ştia la ce reacţie să se aştepte era cel mai minunat lucru dintre toate. Îi plăcea foarte mult asta la Joan. Spre deosebire de alte femei, ea îl surprindea tot timpul. Şi uneori asta îi aducea o satisfacţie imensă… ca atunci când Joan îi spusese că îşi dorea ca el să facă dragoste cu ea, de exemplu. Alteori avea satisfacţii mai mici, dar chiar şi aşa, Tristan iubea provocările mai mult decât orice pe lume. Probabil să o convingă să încerce ceva mai erotic îl va face să înnebunească de nerăbdare.

Iar gândul acela îl făcea nerăbdător să plece. Se îmbrăcă repede şi începu să împacheteze. Îi lua două zile să ajungă la Bath şi încă două zile să se întoarcă. Spera din tot sufletul să primească un răspuns pozitiv rapid la cererea sa. Dar dacă nu se întâmpla asta, avea nevoie să mai rămână acolo cel puţin o zi ca să obţină aprobarea mult râvnită. Îşi dorea să facă din prima o impresie cât mai bună cu putinţă, aşa că îl puse pe Murdoch să-i perie cele mai bune haine, în timp ce el scotocea printre numeroasele lui cămăşi. Ba chiar aruncă vreo câteva, care aveau gulerele uzate sau manşetele pătate. Până când termină Murdoch de periat hainele, Tristan realiză că rămăsese fără

săpun de bărbierit şi că avea nevoie de şosete noi, aşa că îl trimise pe om să-i cumpere cele necesare, înainte să se închidă magazinele.

Imediat după plecarea lui Murdoch, se auzi o bătaie în uşă. Zgomotul produs de mânerul de fier se răspândi repede cu ecou prin toată casa lui Bennet. Tristan înjură în şoaptă, gândindu-se că era bine să nu fie mătuşa Mary, care venise iar să-i ceară bani – sau mai rău, să-i ceară casa *lui.* În clipa aceea era într-o stare de spirit atât de bună, că nu avea deloc chef de comportamentul ei urât şi meschin. Apoi se auzi o a doua bătaie în uşă – exact ca atunci când venise prima dată acolo Joan, pe jumătate dărâmând uşa în căutarea fratelui ei… şi, în schimb, intrase direct în viaţa şi în inima lui. Rânji când îşi aminti de expresia şocată care apăruse pe chipul ei, în clipa în care el îi deschisese uşa purtând numai o pereche de pantaloni, apoi coborî scările şi deschise uşa cu putere.

— Ce e?

Dar spre marea lui uimire pe veranda casei stătea Sir George Bennet. Şi avea chipul întunecat precum cerul în vreme de furtună.

— Bun, zise el. Eşti încă aici.

Tristan îşi îndreptă umerii şi luă o poziţie de drepţi.

— Da, domnule. Nu vreţi să intraţi?

Baronetul păşi în holul îngust şi-şi scoase mănuşile.

— Bănuiesc că poţi să ghiceşti de ce sunt aici.

Erau trei explicaţii posibile. Prima era că Joan le spusese părinţilor ei ce se întâmplase la balul familiei Brentwood, iar Sir George venise acolo ca să ceară satisfacţie pentru prejudiciul adus fiicei lui. Dar judecând după tot ce văzuse şi auzise de la Joan, era ceva foarte puţin probabil. A doua variantă era că Lady Courtenay hotărâse să intervină şi îi chemase înapoi acasă pe soţii Bennet, pentru ca Sir George să poate cere satisfacţie. Dar după felul în care Sir Richard Campion îi ordonase să-şi ţină gura şi pantalonii închişi după ce Lady Courtenay o târâse pe nepoata ei din casa Brentwood, şi aceea părea o explicaţie prea puţin plauzibilă. Sau, varianta a treia: altcineva de la bal… cu siguranţă vreo femeie bârfitoare cu o limbă excesiv de ascuţită… spusese vrute şi nevrute despre el din cauza a… a altceva ce se întâmplase la bal, iar Sir George era acolo pentru a cere satisfacţie.

Şi oricare are fi fost motivul prezenţei lui acolo, Tristan avea de gând să îi ofere acea satisfacţie.

— Ca să fiu sincer, domnule, nu, nu pot. Însă pot spune că mă bucur sincer să te văd.

Baronetul îi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci sper că nu vom întâmpina nicio problemă. Se întoarse şi se duse spre micul salon de zi. Paşii lui răsunau cu ecou pe podeaua lustruită.

Tristan îl urmă. Prezenţa lui acolo era în acelaşi

timp un semn bun, dar şi unul rău. Bun, pentru că se părea că până la urmă nu trebuia să se certe cu nimeni ca să obţină mâna lui Joan. Şi rău, pentru că, aparent, căzuse deja în dizgraţiile viitorul său socru. Iar asta nu ar fi trebuit să-l surprindă foarte tare. Doar că de data aceea chiar intenţionase din tot sufletul să facă lucrurile aşa cum trebuia.

— Tocmai îmi făceam bagajele, ca să plec mâine-dimineaţă spre Bath, zise el, sperând totuşi să poată redirecţiona discuţia spre un făgaş pozitiv. Vreau să vă fac o propunere. Este vorba de ceva mai delicat.

Bărbatul mai în vârstă se întoarse spre el. Fiecare cuvinţel al lui Tristan era întâmpinat cu răceală.

— Şi te-ai gândit să-mi faci această propunere înainte sau după ce au izbucnit zvonuri prin toată Londra că mi-ai compromis fiica în noaptea balului de la familia Brentwood?

Tristan se simţi dezgustat de sine, când realiză că se înroşea la faţă ca un băieţel obraznic.

— Eu nu am auzit niciun astfel de zvon…

— Asta pentru că *tu* nu eşti o femeie respectabilă de vârstă mijlocie, care manifestă un interes diabolic faţă de locul unde se află oamenii în timpul fiecărui bal al sezonului. Sir George se încruntă la el. Ai vrea să-mi spui dacă e adevărat?

Tristan nu se mai simţise atât de încolţit de pe vremea când spărsese o parte din serviciul de ceai din cristal al mătuşii Mary cu o minge de crichet

rătăcitoare. Îi dispăru imediat din minte orice cuvânt convingător pe care plănuise să-l spună.

— Aş prefera să nu.

Baronetul dădu să spună ceva, dar se opri. Începu să se învârtă prin cameră, cu pumnii încleştaţi în şolduri.

— Soţia mea ar fi foarte mulţumită dacă m-aş întoarce acasă cu capul tău retezat şi înfipt într-o ţepuşă, mârâi el. Şi treaba asta începe să mi se pară şi mie un lucru atrăgător.

„La naiba cu tot!”, gândi Tristan.

— Vreau să mă însor cu fiica dumitale.

— Aceasta a fost a doua sugestie a lui Lady Bennet şi, de altfel, mult mai puţin dorită. Sir George îşi încrucişă braţele la piept. Ar trebui măcar să te bat un pic, ca să-ţi bag minţile în cap, înainte să ţi-o dau pe fiica mea.

Ultima parte a afirmaţiei suna destul de promiţător.

— Dacă doriţi, zise Tristan precaut. Desigur, cu condiţia ca acesta să fie un mod mai puţin delicat de a accepta propunerea mea.

Sir George pufni.

— Trebuie să recunosc că ai avut mereu mult curaj. Omul oftă şi se prăbuşi într-unul din fotoliile desperecheate din salon, apoi îi făcu semn lui Tristan să ia loc pe celălalt. Spune-mi şi mie cum naiba a început toată povestea asta blestemată.

Tristan se aşeză şi el prudent. Rămase drept în scaun şi zise:

— De unde să încep?

— Ce ţi-a cerut fiul meu să faci?

Cel puţin asta era o întrebare al cărui răspuns era destul de nevinovat. Tristan se mai relaxă puţin, recunoscător pentru faptul că-i putea oferi omului un răspuns simplu.

— M-a rugat să am grijă de domnişoara Bennet cât timp dumneata şi Lady Bennet eraţi plecaţi din oraş.

— Şi să dansezi cu ea?

— Da. Tristan îşi amintea asta foarte clar.

— Altceva? întrebă baronetul şi-l ţin tui cu o privire ascuţită.

Din păcate, Tristan recunoscu acea privire pătrunzătoare ca fiind aceeaşi pe care i-o arunca şi Joan uneori, iar asta îl tulbură oarecum.

— Ăăă… să o vizitez la ceai şi să am grijă să se distreze un pic din când în când, zise el, încercând să nu se gândească la ultimul lucru pe care-l făcuse cu ea, pentru că, fără îndoială, lui Douglas Bennet nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva.

— Toate astea par a fi lucruri destul de nevinovate. Şi cum, Doamne iartă-mă, s-a ajuns de la ceai şi la un dans ocazional, la poveştile extreme despre un comportament scandalos care mi-au ars urechile în dimineaţa asta?

O, Doamne! Tristan se străduia din răsputeri să-şi aducă aminte când anume se schimbaseră lucrurile. Dar nici el nu era sigur că ştia asta. La

început, Joan fusese pentru el doar o Furie care scuipa foc şi singura lui intenţie fusese aceea de a o învinge. Însă apoi, îi observase buzele, pieptul şi licăririle aurii care apăreau în ochii ei ori de câte ori îi adresa vreo replică tăioasă. Şi la scurt timp după aceea, nu se mai putuse gândi la nimic altceva decât la ea... râzând, tachinându-l, serioasă sau cu respiraţia întretăiată de dorinţă. Oare când încetase să-şi mai spună că era o pacoste?

— Cred că momentul crucial a fost acela când am convins-o să meargă cu mine la o plimbare cu balonul. Baronetul se încruntă imediat, dar Tristan continuă: Ajut la finanţarea cercetărilor domnului Charles Green, omul care se ocupă de balonul cu aer cald care a survolat Londra anul trecut, în ziua festivităţilor de încoronare a Maiestăţii Sale. Domnişoara Bennet a menţionat în treacăt că i se pare absolut banal şi plictisitor să se plimbe cu trăsura prin parc, ca toată lumea, şi atunci mi-a venit ideea unei excursii cu balonul. Am sperat că asta o va amuza sau că îi va distrage puţin atenţia de la grija pentru sănătatea mamei sale. Dar zece bărbaţi au ţinut frânghiile balonului în fiecare moment, adăugă el grăbit. Nu am părăsit nicio clipă Londra şi puteam coborî imediat.

— Hmm. Şi lui Joan i-a plăcut asta?

Îşi aminti atunci de expresia de pe chipul ei, din momentul în care se ridicaseră în aerul rece de dimineaţă.

— Da, zise el încet. I s-au luminat ochii de bucurie şi a strigat de emoţie în clipa în care ne-am ridicat suficient de sus cât să putem vedea priveliştea de la St Paul până la Greenwich. A trebuit să o conving să încerce şi am fost îngrijorat că o să-mi scoată mereu ochii din cauza asta, dar, odată ce am ajuns sus, a simţit aceeaşi încântare pe care am simţit-o şi eu. A fost prima dată când am vorbit fără să ne certăm şi atunci mi-am dat seama că… se opri apoi brusc. Şi cred că eu şi ea ne-am înţelege de minune ca soţ şi soţie. Îmi daţi binecuvântarea să o curtez?

Baronetul se lăsă pe spate în scaun, întinse picioarele şi-şi odihni apoi bărbia în pumn.

— Nu ai surori, nu-i aşa, Burke?

— Nu, domnule.

— Şi din câte am înţeles, mama ta a murit cu mulţi ani în urmă.

— Aşa e, domnule.

Expresia de pe chipul vizitatorului său deveni parcă mai înţelegătoare.

— Am considerat mereu că viaţa nu ţi-a acordat o mână prea bună de cărţi. Unchiul dumitale a fost un om bun, chiar dacă nu prea ştia de glumă, însă mătuşa… mi-ar fi milă de orice băiat care ar fi fost nevoit să crească sub autoritatea ei.

— Am încercat să evit asta, pe cât de mult am putut, aprobă Tristan.

— Da, mi-am dat seama, zise baronetul sec. Vizita dumitale la Helston a devenit oarecum

legendară.

Tristan simţea că îl ardeau urechile.

— Ăă… da. Şi îmi pare sincer rău pentru toate astea.

— Nu, nu e nevoie, zise Sir George fluturând din mână şi respingând scuzele. Ştiam foarte bine ce se întâmpla. Fiul meu te considera cel mai grozav flăcău din Anglia şi în câteva zile am înţeles şi eu de ce. Un băiat fără părinţi şi fără o casă stabilă nu avea cum să cunoască limite… sau să ezite să se avânte în orice nouă aventură, pentru că nu avea cum să se teamă de mustrarea unui părinte. Ezită o clipă şi privirea îi deveni aspră. Am încredere că ai depăşit acele momente.

— Nu aş pune-o niciodată în pericol pe fiica dumitale, zise Tristan repede. Niciodată!

— Cred că ar fi mult mai rău dacă ai plictisi-o. Baronetul încuviinţă din cap când văzu expresia surprinsă de pe chipul tânărului. Am experienţa unei căsnicii de peste 30 de ani şi am crescut o fiică peste 20 de ani, aşa că îţi spun fără echivoc că nu există lucru mai periculos pe lume pentru liniştea unui bărbat decât o femeie plictisită. Femeile au nevoie de o ocupaţie. Au desigur nevoie şi de afecţiune şi de respect… şi de cel puţin două bonete noi pe an, dar, mai presus de orice, au nevoie de ceva important cu care să-şi ocupe zilele.

— Aşadar, ar trebui să-i găsesc ceva de făcut? întrebă Tristan, încruntându-se.

Sir George pufni imediat când îi auzi întrebarea.

— Ferească Sfântul să-i spui ce să facă! Nu, în niciun caz! Dar trebuie să-i permiţi o anumită libertate ca să-şi găsească propriul ţel în viaţă. Mama a fost foarte devotată grădinilor ei, iar soţia mea, copiilor săi şi modei. Sper ca şi fiica mea să aibă într-o zi copii cărora să fi se poată dedica. Dar ca de la un bărbat la altul, te sfătuiesc să foloseşti cât mai puţin cu putinţă cuvintele „a interzice” şi „a nu permite”. Femeile Bennet sunt recunoscute pentru faptul că au o voinţă de fier şi e vai şi amar de bărbatul care încearcă să le supună sau să-şi impună punctul de vedere. E mult mai probabil ca treaba asta să-i explodeze în faţă şi să îl lase cu o gaură adâncă în craniu.

— Vă mulţumesc pentru avertisment, zise Tristan, apoi adăugă în şoaptă: Deşi m-aţi fi putut avertiza mai devreme în legătura cu asta.

Baronetului îi străluceau ochii.

— Aşadar, ţi-a demonstrat asta deja, ei? Da, ce pot să spun?! Joan a mea e o fată deşteaptă, încăpăţânată şi foarte hotărâtă. Dar are un suflet bun şi e foarte iubitoare. Şi dacă ţi-a dăruit inima ei, nu prea mai am ce să spun. Ridică din umeri. Parcă am menţionat că nu poţi nega ceva cu uşurinţă unei doamne Bennet, nu?

— Aşadar, am căzut de acord?

— Da. Baronetul îi întinse mâna, iar Tristan i-o strânse. O să-l trimit pe avocatul meu să stea de vorbă cu al dumitale pentru a întocmi un contract

de căsătorie.

— Bun! Bărbatul rânji şi asta îi făcu inima să îi bată tare de încântare. Sunt sigur că putem cădea la o înţelegere echitabilă.

— Intenţionez să profit la maximum de pe urma ta, băiete drag. Nu aşa voiam să-mi văd fiica măritată.

Tristan rânji.

— Puteţi încerca. Baronetul ridică apoi dintr-o sprânceană, aşa că Tristan îşi înăbuşi rânjetul de pe buze. Nu, domnule. Îmi pare foarte rău pentru orice supărări pe care le-au adus acţiunile mele familiei dumitale.

— În curând va fi şi familia ta, sublinie vizitatorul său.

Se gândise şi el la asta. Dar Lady Bennet tot nu putea fi la fel de rea ca mătuşa Mary – nici măcar atunci când era extrem de severă. În plus, spera din tot sufletul că ambii părinţi ai lui Joan se vor mai îmbuna, odată ce le demonstra că era un soţ bun pentru fiica lor.

— Da, domnule.

Sir George chicoti.

— Nu aş vrea să ajung să regret hotărârea asta, zise el şi-l studie din cap până-n picioare pe Tristan. Nu am niciun dubiu că m-ai putea bate măr, dar să ştii că tot am pumnul destul de iute.

— Aha. Corect. Înţeleg perfect.

— Foarte bine, atunci. Să o faci fericită pe fiica mea. Îl bătu pe umăr pe Tristan şi îi oferi pentru

prima dată un zâmbet extrem de sincer. Ar fi supărător pentru toate părţile implicate dacă m-aş vedea nevoit să-ţi aplic o lovitură sau două, ca să-ţi amintesc lucrul acesta.

— Hmm… Da, domnule.

Baronetul cercetă apoi încăperea.

— Joan mi-a spus că reşedinţa ta din Hanovra Square este plină de inovaţii. Vrei să-mi arăţi?

Tristan clipi surprins, pentru a doua oară în decursul acelei întâlniri.

— Vreţi să vedeţi casa?

— Desigur. Sir George se ridică în picioare. Să ştii că am ştiut mereu că vom ajunge la asta. Am înţeles că ai aprobarea lui Joan, de îndată ce fiica mea mi-a vorbit elocvent despre toalete cu apă curentă şi tăvi de cărbune. Şi ştiam că era doar o chestiune de timp până ajungeam la discuţia aceasta. Înclină uşor capul. Şi am înţeles că i-ai cerut părerea chiar şi despre var şi covoare.

— Da, are gusturi excelente, murmură Tristan.

— La fel ca şi mama ei, de altfel. Baronetul îşi scoase ceasul de buzunar şi verifică ora, apoi îl puse la loc în buzunarul de la vestă. Hai să mergem, tinere. Mă aştept ca asta să fie ultima dimineaţă liniştită pe care o are, oricare dintre noi, până după nuntă.

Capitolul 27

Ziua nunţii începu promiţător. Sau poate doar aşa i se părea lui Joan, de vreme ce însemna sfârşitul unei săptămâni de groază.

Se dovedise că un număr şocant de mare de oameni observaseră dispariţia lui Joan cu Tristan în noaptea balului de la familia Brentwood. Nu mai exista nicio urmă de îndoială că numai prieteniile personale ale lui Lady Bennet cu bârfitoarele avide ale oraşului împiedicaseră ca totul să se transforme într-un scandal de proporţii. Şi probabil ajutase întru câtva şi faptul că anunţarea nunţii apăruse în ziar, chiar a doua zi după ce Sir George îl vizitase pe Tristan. Şi în ciuda faptului că mama sa hotărâse că nunta lor trebuia să aibă loc foarte curând, Lady Bennet refuzase să lase întregul eveniment să pară improvizat sau organizat în grabă. Joan fu ocupată în fiecare zi, din zori până seara târziu, scriind invitaţiile, planificând meniul, comandând lucruri pentru zestrea ei şi primind toţi binevoitorii care apăreau în salon – aparent pentru a-i oferi felicitărilor lor. *Aparent,* pentru că după părerea lui Joan, veneau cu toţii acolo căutând să afle detalii scandaloase despre relaţia ei cu Tristan.

Douglas se întoarse şi el la Londra cu o zi înainte de nuntă. Joan se pregăti sufleteşte, dar probabil fratele ei trecuse peste orice uimire pe drumul înapoi spre oraş. Îi şopti felicitări, apoi o sărută pe obraz şi nu spuse nici măcar un singur cuvânt despre felul în care ajunsese ea să se

mărite cu prietenul lui. Joan se întrebă cine îl prevenise să nu pună întrebări pe acest subiect – tatăl ei sau însuşi Tristan.

Lui Tristan i se permise să o viziteze o singură dată în acest răstimp. Lady Bennet stătu tot timpul pe canapea lângă Joan, ţintuindu-l cu o privire aspră, şi se retrase o singură dată, timp de câteva minute – pentru a-i permite iluzia de a o cere de soţie. Tristan se uită la uşa pe care femeia o lăsase întredeschisă în urma sa, apoi îşi drese glasul.

— Nu voiam ca lucrurile să se întâmple aşa.

Cu toate că Joan tânjise să stea de vorbă cu el, în clipa aceea nu prea ştia ce să-i spună. Mai cu seamă că îşi imagina că mama ei trăgea cu urechea să audă fiecare cuvinţel.

— Dar cum voiai să se întâmple?

Ochii lui nu mai erau luminoşi şi năzdrăvani, ci extrem de serioşi.

— Speram să am ocazia să vorbesc cu tine înainte să se hotărască totul.

— Ei bine, iată că ai ocazia acum, zise ea, cu un zâmbet oarecum şovăielnic.

— Corect. Tristan se mai uită o dată spre uşă. Vrei să îmi acorzi onoarea de a deveni soţia mea?

Lăsa un pic de dorit, ca şi declaraţie de dragoste. Joan sperase la mai mult – sau cel puţin la dezinvoltura care le guverna relaţia în mod obişnuit. Oare era fericit în legătură cu căsătoria? Lăsând la o parte acest scandal, oare el chiar voia

să se însoare cu ea? Dar amândoi ştiau deja răspunsul la întrebarea aceasta.

— Da, şopti ea, încercând să nu-şi arate dezamăgirea.

Pentru o clipă, el rânji din nou, în felul său obişnuit.

— Bun, şopti el. Atunci pot să fac asta. O prinse de încheietură şi o trase spre el pentru un sărut. Sărutul fu pătimaş, îi opri inima în loc şi se termină într-o clipită. Iar în clipa când o eliberă, Joan căzu pe spate pe canapea şi se chinui să-şi tragă sufletul. Restul va trebui să aştepte pentru mai târziu, îi şopti pe acelaşi ton senzual.

— Cred că ai terminat cu cererea în căsătorie, zise Lady Bennet, aproape în acelaşi moment.

Femeia stătea în pragul uşii deschise, iar Joan îşi dori cu disperare ca mama ei să nu fi asistat la nicio parte a acelui sărut scurt.

Tristan făcu o plecăciune.

— Da, doamnă. Şi din fericire pentru mine, domnişoara Bennet a acceptat. Să fixăm o dată?

— Vinerea viitoare, îi răspunse ea.

— Foarte bine.

Mai făcu o plecăciune scurtă, apoi dispăru. Joan rămase întrebându-se dacă nu cumva sărutul pasional care urmase acelei cereri în căsătorie fade nu oglindea de fapt adevăratele sentimente ale lui Tristan.

Dar veni în cele din urmă şi ziua cea mare. Abigail Weston sosi înainte ca Joan măcar să se

ridice din pat. Abigail avea să fie domnişoara ei de onoare, aşa că avea voie să o ajute să se îmbrace.

— Eşti fericită? Aceasta fu prima întrebare care ieşi de pe buzele lui Abigail. De la balul familiei Brentwood nu avuseseră nicio clipă de linişte în care să discute în intimitate.

— Desigur. Doar mă mărit, nu-i aşa?

Joan se ridică din pat şi îşi puse halatul. Rochia ei – minunata ei rochie de mătase aurie care dăduse naştere tuturor necazurilor – stătea aşezată pe un scaun. Era călcată şi pregătită pentru nuntă. Spera din tot sufletul ca ziua aceea să se încheie într-o notă mai fericită decât ultima dată când o purtase.

— Ştiu. Abigail închise imediat uşa în urma sa. Aşa că ţi-am adus ceva. Eu şi Pen am scotocit prin toată casă şi am convins-o chiar şi pe Olivia să ne ajute. Ne-am gândit că o să ai nevoie de un pic de inspiraţie, acum că vei putea face mai mult decât doar *să citeşti* despre a face dragoste. Deschise apoi cartea ei de rugăciuni şi scoase la iveală şase exemplare din *50 de moduri de a păcătui.* Nu este niciunul nou, dar ne-am gândit că ar trebui să le ai oricum.

Joan abia avu timp să le ascundă în propria carte de rugăciuni, înainte să între Polly, care-i aducea apă caldă pentru baie.

— Mulţumesc, îi şopti prietenei ei, care încuviinţă din cap serioasă, de parcă Joan urma să se îmbarce într-o misiune întunecată şi

primejdioasă, plină de pericole, din care era posibil să nu mai scape cu viaţă.

Dar, de fapt, Joan se gândi în sinea ei că părea o descriere destul de sinceră şi corectă. Oare Tristan chiar o iubea? Voia într-adevăr să o sărute şi să facă dragoste cu ea… şi era dispus să se însoare cu ea. Dar oare avea şi alte sentimente mai tandre? Dacă mama ei le-ar fi permis să petreacă mai mult timp împreună. Joan avea speranţe mari pentru căsătoria sa, dar avea, de asemenea, şi temeri.

Într-un timp fantastic de scurt, Joan era deja spălată şi îmbrăcată. Avea, de asemenea, părul aranjat şi un voal de dantelă îi acoperea coafura. Îşi privi imaginea din oglindă, în timp ce Abigail îi punea un şirag de perle la gât, Polly îi aranja faldurile rochiei. Tatăl ei bătu la uşă, chiar când terminară ultimele pregătiri.

— Eşti gata? Ochii lui se îmbunară în clipa în care ea încuviinţă din cap. Arăţi minunat, şopti el şi o sărută pe obraz, chiar când Abigail şi Polly dispăreau din încăpere. Sper că Burice apreciază cât de norocos este.

— Şi crezi că apreciază, *papa?*

Tatăl ei zâmbi când auzi întrebarea ei neliniştită.

— Dacă nu aş fi crezut asta, l-aş fi împuşcat pur şi simplu şi aş fi încheiat povestea.

Joan speră în sinea ei ca asta să fie suficient.

— Atunci sunt gata de plecare.

Ziua trecu ca prin farmec. Joan se concentră atât de tare să nu-şi rateze semnalul de intrare din timpul ceremoniei, încât abia dacă observă orice altceva din jur. Senzaţia de a avea un inel pe deget i se părea atât de străină, încât abia îşi putea lua ochii de la verighetă. Felicitările oaspeţilor se contopeau într-un şir lung de pălăvrăgeli. Nu avu nicio clipă de răgaz pe care să o poată petrece cu prietenele ei, cu Tristan sau măcar cu părinţii săi.

Până seara îi reapărură toate emoţiile. După o zi lungă în care primise oaspeţi şi zâmbise până când o duruseră obrajii, avea în sfârşit o clipă pentru ea. Polly, care fusese recent promovată la rangul de cameristă a ei, o ajută să se schimbe în cămaşă de noapte şi apoi o lăsă singură în dormitorul enorm din casa lui Tristan din Hanovra Square. Nu mai avea nimic care să-i distragă atenţia de la acele întrebări fără răspuns care-i bântuiau gândurile.

Pereţii dormitorului erau vopsiţi în albastru – exact după cum sugerase ea – şi draperiile patului aveau un model natural de viţă-de-vie şi frunze. Îi creştea inima de bucurie când se gândea că Tristan îşi amintise tot ce îi spusese ea în ziua aceea, care fusese de altfel şi prima zi în care îşi permisese pentru prima dată să recunoască că se îndrăgostea de el. Aruncă un ochi în sala de baie şi îşi aminti de sărutul pasional de acolo. Şi se gândi că, începând din acel moment, Tristan avea

libertatea de a o săruta din nou ori de câte ori voia. Dar gata cu săruturile pasionale furate. În clipa aceea era soţul ei. Şi nu doar că avea voie să o sărute, dar era de-a dreptul obligat să o facă – printre alte lucruri desigur.

Gândul la *alte lucruri* îi făcu inima să sară peste o bătaie. Mama ei îi oferise câteva sfaturi de bază despre consumarea căsătoriei, dar îşi aminti brusc de darul de la Abigail. Poate că nu era tocmai cea mai virtuoasă sursă de orientare, dar cu siguranţă promitea mult mai multă plăcere decât instrucţiunile scurte pe care i le dăduse mama ei.

Găsi cartea de rugăciuni şi scoase exemplarele din *50 de moduri de a păcătui.* Se îmbujoră imediat când îşi aminti că le avusese cu ea în biserică. Tristan probabil s-ar fi prăpădit de râs dacă ar fi aflat – presupunând desigur că ştia despre ce era vorba în povestirile acelea. Realiză apoi dintr-odată că nu apucase să citească exemplarul pe care i-l adusese el în ziua în care se plimbaseră cu balonul. Studiase deja cu mare atenţie numerele vechi, dar era posibil să îi fi scăpat ceva. Satisfacţia erotică o lăsa mereu fără vlagă pe Lady Constance… atât de mult, încât abia dacă se mai putea ridica din pat. Ba mai mult de atât, şi ea îşi satisfăcea mereu extrem de bine amanţii. Şi aceea era partea pe care voia Joan să o studieze în amănunt.

Se băgă în pat şi citi revista pe nerăsuflate. Apoi o mai citi o dată şi termină cu ochii mari de uimire

şi cu gura căscată. Oare chiar era posibil ca un bărbat să-i ofere plăcere unei femei punând gura *acolo?* Şi Constance îi făcea acelaşi lucru amantului ei!

Joan mai citi o dată pagina aceea, neîncrezătoare. Cu toate acestea, lui Constance părea să-i placă la nebunie rolul ei – de a sta în genunchi şi a-l sluji până când ameţea. Iar amantul ei, lordul Masterly, cu siguranţă aprecia eforturile ei.

Se deschise uşa.

— Bună seara, zise Tristan şi păşi în dormitor purtând o cămaşă de noapte verde-închis, care lui Joan i se părea foarte familiară.

Joan încremeni o clipă cu ochii la el, apoi ascunse în grabă revista sub perna ei.

— Bună seara!

Tristan se aşeză pe pat şi-şi puse braţul în jurul taliei ei. O trase lângă el, până când ajunse cu spatele lipit de pieptul lui.

— Te-ai plictisit aşteptându-mă? şopti el şi-şi atinse buzele de ceafa ei.

— Nu, zise ea repede.

— Nu? Nu cred că asta e ceea ce îşi doreşte să audă un proaspăt soţ de la mireasa lui. O aşeză apoi uşor pe saltea şi se întinse lângă ea. Ce citeai de ţi-a distras aşa de tare atenţia?

— Hm?

Îi era foarte greu să gândească în timp ce el îi descheia cămaşa de noapte. Desfăcea panglicile

mici din faţă cu o rapiditate uluitoare. Simpla atingere a degetelor lui pe pielea ei goală era suficientă ca să-i alunge din minte orice gând raţional. Mâna lui se cuibări apoi pe sânul ei şi-i atinse sfârcul cu degetul mare. Joan îşi arcui spatele şi se apăsă în palma lui. Era o senzaţie minunată, care-i trimitea fiori prin tot corpul. Poate că până la urmă nici nu avea nevoie de vreo tehnică specială. Dacă se gândea la poveştile din *50 de moduri de a păcătui,* bărbatul părea să o ghideze mereu pe Constance. Şi cu siguranţă că – dintre toţi bărbaţii din lume – Tristan ştia foarte bine ce avea de făcut.

Soţul ei o întoarse apoi pe spate şi-şi lipi buzele de gâtul ei, ciugulind şi sărutând tot mai jos. Mâna lui rămase cuibărită pe sânul ei şi îi tachină carnea înfierbântată, până când ajunse să se zvârcolească sub el, ajutându-l să-şi scoată cu totul cămaşa de noapte. El scoase un mârâit gutural şi se rostogoli cu totul deasupra ei… la fel de gol cum era şi ea.

— Haide, spune-mi, ce era? şopti el, împrăştiindu-i sărutări mici pe obraz.

— Ce?

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Preocuparea ei principală era să-şi elibereze piciorul din cearşafurile răsucite, ca să-şi poată încolăci picioarele în jurul lui. Îl putea simţi tare şi gros pe coapsa ei. Doamne, Dumnezeule! Totul i se părea atât de promiţător!

Toate grijile şi neliniştile ei dispărură ca prin farmec în clipa în care o sărută.

— La ce te uitai aşa de secretoasă? Joan clipi când auzi întrebarea lui, iar el îi răspunse cu un rânjet diabolic. Este prima noastră zi ca soţ şi soţie. Ce ţi-a atras aşa de tare atenţia în noaptea nunţii noastre şi de ce ai încercat să ascunzi asta de mine?

— Aa! exclamă ea. Se înroşi ca racul în clipa în care realiză despre ce vorbea. *Asta!* Nu era nimic. Serios.

— Nimic? întinse apoi mâna şi o strecură sub pernă, ignorând încercările ei frenetice de a se da la o parte de sub el. Dar este ceva aici…

— Încercam doar să fac să treacă timpul mai repede, strigă ea îngrozită. Nu e nimic important!

— Nu, nu, asta este o datorie importantă a unui soţ, răspunse el şi reuşi să scoată revista, în ciuda faptului că ea îşi împingea tare capul de pernă. Ar trebui să ştiu ce i-a distras atât de tare atenţia soţiei mele, încât să uite că urmează să vină soţul ei să facă dragoste cu ea.

— O, da, da, sunt pregătită pentru asta! exclamă ea şi undui un pic din şolduri. Prefera de o mie de ori să facă dragoste cu el decât să… ei bine, mai mult decât orice altceva, dar cu siguranţă mai mult decât ca el să citească revista ei de contrabandă. El îşi arcui spatele ca răspuns la mişcarea şoldurilor ei, dar rămase totuşi concentrat pe povestea aceea blestemată.

— *50 de moduri de a păcătui?* Se încruntă după ce citi titlul. Asta este revista aceea pentru doamne, de care m-ai rugat să îţi fac rost.

— Da, asta este. Joan încuviinţă din cap şi profită de scuza aceea. Este… ăă… este pentru doamne. O răsfoiam căutând… ştii tu, ceva sfaturi legate de viaţa de după căsătorie… Vocea i se stinse imediat în clipa în care el deschise revista.

— Viaţa de după căsătorie! îi străluceau ochii. Atunci ar trebui să o citesc şi eu, dat fiind că *şi eu* sunt proaspăt căsătorit.

— O… păi… ei bine, nu cred… e doar pentru doamne…

— Un motiv în plus să o citesc. Nu vrei ca eu să ştiu ce aşteptări ai de la mine? O prinse de mână când se întinse să-i ia revista, îi sărută degetele, apoi începu să citească.

Rămase citind timp de câteva minute, sprijinit în cot, deasupra ei. Joan se simţea îngrozitor de ruşinată, aşa că se apucă să studieze tencuiala tavanului, peste umărul lui Tristan. Curat ghinion! Era căsătorită şi în pat cu un bărbat diabolic de chipeş, care probabil o va considera o prostănacă fără margini, doar pentru că nu ascunsese suficient de bine revista aceea stupidă.

— Cine a scris asta? întrebă el şi mai dădu o pagină, ca să citească mai departe. Expresia de pe chipul lui era un amestec ciudat de fascinaţie şi neîncredere.

— Nimeni nu ştie. E cel mai bine ascuns secret

din Londra.

— Nu mă miră. O măsură din priviri. Crezi că acesta e un ghid umoristic despre viaţa de cuplu?

Joan îşi muşcă buza şi continuă să se uite cu înverşunare la tencuiala tavanului, care se întindea deasupra ei.

— Doar nu puteam să îţi spun ce e cu adevărat, nu? în plus, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred mai mult că este doar o prostie.

— O prostie? O privi. Pe chipul lui se întindea acel rânjet leneş, care o făcea să se întrebe ce gânduri păcătoase îi zburdau prin minte. Nu e o prostie dacă o citeşti tu, draga mea. Vreau doar să… să ajung să îţi cunosc gusturile. Se întoarse din nou la revistă şi mai dădu o pagină. Doamne, Dumnezeule! Nu e de mirare că mama ta nu voia să citeşti asta. Soţul ei o privi din nou. Avea o expresie ciudată pe chip şi Joan se întrebă dacă nu cumva era una de aprobare. În inima ta eşti o femeie păcătoasă, nu-i aşa? mârâi încet, apoi se aplecă şi o sărută apăsat pe buze.

Joan îşi drese glasul:

— Da, ei bine, nu e tocmai adecvat ca doamnele nemăritate să citească astfel de lucruri…

Tristan izbucni în râs.

— Înţeleg de ce!

— Dar absolut toată lumea vorbeşte despre asta, protestă ea. Şi mi se pare absolut rău şi nedrept ca toată lumea să hotărască pur şi simplu că doamnele nemăritate nu ar trebui să o citească.

Nu i-a păsat nimănui când ai cumpărat-o tu, ca domn necăsătorit, dar eu aş fi dat de necaz dacă m-ar fi prins cineva citind-o.

— Atunci e mare noroc că în clipa asta eşti o femeie măritată şi că nu trebuie să mi te supui decât mie.

Joan miji ochii.

— Dacă ai cumva senzaţia că îmi poţi interzice să citesc ce-mi place, atunci trebuie să ştii că o să ai parte de o căsnicie foarte grea şi bătăioasă, Lord Burke!

— Ba din contră. Tristan aruncă revista pe podea şi se lăsă din nou deasupra ei. Sunt nerăbdător să te ispitesc… o sărută pe bărbie… în mult… o sărută pe gât… mult… o sărută apoi la baza gâtului şi-i simţi pulsul accelerat. Mult mai multe feluri! încheie prin a-şi lipi buzele de sânul ei.

— Foarte bine, zise ea, suspinând de plăcere şi răsucindu-şi degetele în părul lui lung.

— Şi spune-mi… şopti el plimbându-şi limba pe sfârcul ei… ţi-ai imaginat vreodată că eu aş fi lordul Masterly? Şi că tu ai fi Lady Constance?

— Cum îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva?! icni ea, străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în râs. Dacă ai fi citit cu atenţie, ai fi ştiut că Lord Masterly este un domn cu un comportament ireproşabil! El nu… Tristan îi supse sfârcul, iar ea îşi pierdu şirul gândurilor. El nu ar fi niciodată nepoliticos, termină ea plăpând, apoi îşi arcui

spatele, oferindu-i şi celălalt sân pentru a primi aceeaşi atenţie senzuală.

— O, nu. Onorabilul nostru domn doar a aşezat-o pe un scaun pe doamnă, i-a desfăcut picioarele şi a condus-o la orgasm folosindu-şi doar gura. Un comportament extrem de adecvat din partea lui… sau cel puţin după părerea lui Lady Constance, aş zice, după ardoarea cu care i-a întors favoarea.

Joan se înroşise din nou la faţă, chiar dacă se mişca sub el ca o femeie uşoară.

— Cum… cum poate face un bărbat asta? şopti ea. Chiar este posibil aşa ceva?

Tristan ridică uşor capul. Părea oarecum surprins de întrebarea ei.

— Nu crezi că este?

— Chiar nu ştiu ce să cred, recunoscu ea. Dar sună de-a dreptul… alarmant.

— Alarmant! repetă el şi ridică uimit din sprâncene.

Probabil era deja roşie ca racul!

— O, lasă! Nu-mi imaginez ca vreo doamnă decentă să îngăduie aşa ceva. Bănuiesc că e doar un alt lucru incredibil pe care l-a născocit autoarea. În fond, o autoare poate inventa orice lucru şi să-l facă să sune interesant. Nu?

Tristan rânji diabolic.

— A, aşadar, ţi se pare ceva interesant, ei?

— Nu cred că mai contează asta vreun pic, de vreme ce nici tu nu ştii cum se face, contracară ea, dorindu-şi să o lase în pace odată cu subiectul

acesta. Ori asta, ori să facă dragoste cu ea, cum ar face orice soţ normal.

Tristan se opri din râs.

— Iată şi a doua ta greşeală pe seara asta, draga mea. Nu te-am prevenit să nu mă provoci? Se împinse în sus apoi şi se ridică de pe pat. Rămâi acolo, îi spuse cu voce aspră şi răguşită, apoi ridică mâna în clipa în care ea dădu să se ridice. Îţi poruncesc asta ca Domn şi Stăpân!

— Domn şi Stăpân?! Joan se ridică imediat din pat, doar ca să-i arate ea lui. Domn şi stăpân, poate, dar nu al meu. Cum îndrăzneşti să mă acuzi nu de una, ci de două greşeli?! Poate că adevărata greşeală am făcut-o azi-dimineaţă.

El îşi luă cămaşa de noapte, apoi îi aruncă o privire strălucitoare şi periculoasă.

— Joan, zise el simplu. Treci înapoi în pat.

— De ce? Ea făcu un pas în spate şi se uită la haina pe care o ţinea în mână.

— Păi, dacă nu o faci, asta ar fi a treia ta greşeală pe ziua de azi. Scoase apoi şnurul cămăşii de noapte şi şi-l înfăşură în jurul mâinii, după care îi făcu semn să se aşeze înapoi pe pat. Treci în pat, te rog.

— Ce legătură are şnurul acela cu asta?

Începea să se simtă din nou excitată. Şi era mai mult decât evident că şi Tristan era în aceeaşi stare.

Înaintă spre ea, fără a se ruşina de goliciunea sa. Joan făcu ochii mari şi îi privi lung erecţia. Îi

mai văzuse bărbăţia… ba chiar i-o mai şi atinsese. Totuşi, cumva, în clipa aceea părea mai mare decât înainte.

— Îl voi folosi ca să previn orice împotrivire. Ridică uşor capul. Vrei sau nu să-ţi arăt ce a făcut-o pe Lady Constance să se topească de extaz?

— Probabil eşti cel mai nemilos om din toată Angha, zise ea, dar se aşeză totuşi pe marginea patului.

Tristan doar clătină din cap şi legă un capăt al şnurului în jurul încheieturii mâinii ei, apoi îl trecu prin modelul sculptat de pe tăblia de la capul patului. O prinse apoi şi de celălalt braţ şi îi legă şi cealaltă încheietură. O lipi apoi de perne, cu braţele întinse larg de şnurul care îi imobiliza mâinile.

Inima îi bătea furios de tare – în parte de emoţie şi în parte de nerăbdare. Trase uşor de legături, dar realiză că nu-i lăsase prea mult loc de mişcare.

— De ce trebuie să faci asta?

— Pentru că nu prea ştii să urmezi instrucţiuni. Alunecă apoi în jos pe corpul ei şi se cuibări între picioarele sale. Se opri apoi şi-şi împinse uşor şoldurile în faţă, astfel încât bărbăţia lui să se atingă de zonele ei intime. Joan gemu de plăcere şi încercă în zadar să se mişte, ca să-i întâlnească împingerea cum se cuvenea. Dar el doar râse, apoi coborî în jos pe trupul ei, până când ochii lui ajunseră la nivelul sânilor ei. Durează un pic ca totul să fie făcut cum trebuie, şopti el. Şi nu vreau

să mă grăbeşti.

Joan se înroşi.

— Nu înţeleg la ce te referi!

— Ştiu. Îşi trecu mâinile pe interiorul coapselor ei şi uşor, dar ferm, îi desfăcu picioarele şi mai mult. Se uită cu o atenţie avidă la zonele ei intime, iar asta o făcu să se înroşească şi mai tare.

— Cred… cred că m-am răzgândit, zise ea, grăbită. Nimfele din pictura de pe peretele de vizavi păreau să privească scena îngrozite. Ar fi putut intra în orice clipă un servitor… şi ar fi găsit-o goală şi legată de tăblia patului, iar pe el cu capul între picioarele ei. Sau era posibil ca cineva din casa din cealaltă parte a pieţei să privească pe ferestre, prin fanta dintre draperii şi să vadă ce făcea.

— Prea târziu, şopti el şi lăsă capul jos.

Tresări în clipa în care simţi prima atingere a gurii lui. Era moale, umedă şi foarte caldă.

— Opreşte-te, strigă ea, într-o şoaptă disperată. Opreşte-te… O! O, Doamne! Ce faci?

— O să-ţi leg o batistă la gură dacă îmi mai ceri să mă opresc, chiar şi o singură dată. Se uită în sus la ea. Părul lui întunecat era ciufulit, dar arăta extrem de chipeş. Însă poţi să spui orice altceva vrei.

— Tristan, icni ea. Dar după aceea rămase fără cuvinte când el o pipăi cu limba, mai întâi încet şi tandru… apoi din ce în ce mai ferm, lingând şi împingând, până când Joan fu cât pe ce să

izbucnească în lacrimi de plăcere. Se răsuci şi se arcui, trăgând atât de tare de legăturile de cârpă, încât tăblia patului se crăpă. Dar era în zadar. O ţinea ferm de şolduri, îşi strecurase umerii sub coapsele ei şi o tachina necruţător cu limba şi cu buzele. Avusese dreptate, lua mai mult timp. Dar, o, ceruri binecuvântate, conducea la aceeaşi tensiune şi aceeaşi durere neliniştită. La aceeaşi senzaţie că pământul dispărea de sub picioarele ei… până când, într-un final, trupul ei nu mai putu îndura senzaţiile puternice şi cedă în faţa atingerilor lungi şi puternice ale gurii lui.

Joan încă mai gâfâia şi tremura după valul de extaz care îi copleşise toate simţurile, când el se ridică şi pătrunse în ea, printr-o singură mişcare rapidă şi puternică. Invazia aceea bruscă o făcu să ţipe, aşa că Tristan se opri imediat.

— Te-a durut?

Ea nu putu face altceva decât să clatine din cap. Se simţea complet sensibilizată şi lipsită de apărare. Avea braţele legate de pat şi picioare desfăcute larg, iar el era înfipt adânc în ea.

— Foarte bine. Inspiră adânc. Avea respiraţia întretăiată şi aspră. Sunt excitat şi înnebunit de cât de tare te doresc şi era posibil să explodez dacă îmi spuneai să mă opresc.

— Nu te opri, reuşi ea să rostească cu greu, înainte ca el să o pătrundă din nou.

— Nu-ţi face griji. Îşi fixă apoi mâinile pe după şoldurile ei.

Părul întunecat îi alunecă peste frunte, ascunzându-i întru câtva trăsăturile dure, în timp ce o pătrundea cu mişcări ferme, care o făceau să se cutremure… întâi din cauza invaziei neaşteptate asupra cărnii ei încă sensibile, apoi în armonie cu pasiunea lui toridă. Tensiunea se acumula în ea atât de tare, încât abia dacă mai putea respira. Nu părea posibil să mai poată simţi un astfel de extaz la atât de scurt timp după orgasmul cutremurător de mai devreme. Cu toate astea, trupul ei era gata şi dornic şi o ridica spre culmi tot mai înalte, până când ajunse să simtă efectiv plăcerea prin fiecare celulă şi fibră a corpului. Apoi îşi arcui spatele şi scoase un ţipăt înăbuşit de eliberare. Tristan mârâi, iar ea îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui ca să-l ţină în interiorul ei în timp ce o năpădeau valurile orgasmului. El rosti apoi un cuvânt foarte urât şi se împinse şi mai adânc în ea. Şoldurile i se mişcară într-un ritm rapid şi sacadat, apoi începu şi el să tremure şi scoase un strigăt gâtuit de eliberare.

Joan se forţă să deschidă ochii şi îşi privi soţul. Chipul lui era contorsionat într-o expresie feroce, dar care se înmuie treptat, până când deschise ochii. Îi aruncă apoi un rânjet leneş şi o privi pe sub pleoapele-i grele.

— Am încredere că acum crezi că este posibil. Se îndepărtă uşor de ea şi se aruncă pe spate. Întinse o mână şi pipăi orbeşte, apoi desfăcu nodul

care-i ţinuse braţele imobilizate de tăblia patului.

Joan rămase unde era. Să se mişte implica un efort mult prea mare. În plus, nu îşi dorea cu adevărat să se îndepărteze de acel loc. Nici măcar nu îi venea în minte vreo replică inteligentă cu care să răspundă afirmaţiei lui. Dar uşor, uşor, mintea ei începu să funcţioneze din nou. Se întinse absentă şi îşi eliberă şi cealaltă mână.

Părea un moment propice. Tristan stătea întins lângă ea pe pat şi fără îndoială era copleşit de aceeaşi senzaţie de mulţumire care se revărsa şi prin venele ei. În clipa aceea ar fi fost suficient doar să îi ceară şi l-ar fi strâns în braţe şi s-ar fi declarat îndrăgostită de el până peste cap şi iremediabil. Dar asta ar fi fost ceva ideal. Se pomeni apoi aşteptând cu sufletul la gură acel moment glorios.

Dar tăcerea se prelungi, aşa că Joan fu nevoită să respire din nou şi să admită că Tristan stătea lângă ea foarte nemişcat – aproape de parcă ar fi dormit. Ba mai mult de atât, când aruncă o ocheadă spre el, descoperi că avea ochii închişi şi părea foarte liniştit. Extrem de fericit de altfel, dar într-un fel somnoros.

Joan deja nu mai putea aştepta. Stătuse acolo, răbdătoare, sperând că el îi va mărturisi orice sentimente pe care le avea pentru ea, dar în cele din urmă curiozitatea şi dorinţa de a afla învinseră orice altceva.

— Tristan, începu ea, vreau să te întreb ceva.

— Răspunsul este da, murmură el. Orice îţi doreşti, draga mea.

— Nu, nu aşa. Am o întrebare serioasă.

El nu mai spuse nimic câteva minute lungi.

— Chiar trebuie să fim serioşi? Mi se pare o prostie să începem acum…

— Ai putea să-mi răspunzi sincer la o întrebare? Ea nu râse deloc, refuzând să îl lase să se fofileze atât de uşor. Asta e tot ce îmi doresc. Indiferent care e răspunsul.

— Nu o să te mint, zise el încet.

Joan mai aruncă o ocheadă spre el şi văzu că era treaz. Avea ochii deschişi, dar se uita fix în tavan. Observă că avea maxilarul destul de încordat, iar asta o făcu să creadă că se pregătea sufleteşte să îi dea o veste proastă. Simţi cum i se strânge inima. O, s-o ajute Dumnezeu! Ştia ce voia să îl întrebe şi îl îngrozea gândul că trebuia să-i dea un răspuns. Pentru o clipă înfricoşătoare, îi pluti pe vârful limbii o întrebare prostească şi banală, apoi inspiră adânc şi îşi adună curajul.

— Vreau doar să ştiu ce simţi în clipa asta. Ştiu că gândurile şi sentimentele unei persoane se pot schimba odată cu trecerea timpului. Şi de vreme ce noi suntem căsătoriţi acum şi vom mai fi căsătoriţi mulţi, mulţi ani de acum înainte, înţeleg că sentimentele tale se vor mai schimba…

— Ce vrei să mă întrebi? o întrerupse el.

Joan speră în sinea ei ca nu cumva să distrugă această căsnicie, înainte să fi trecut măcar o zi.

— Mă întrebam… crezi că e posibil ca într-o zi chiar să ajungi să ţii la mine cu adevărat?

Tristan rămase tăcut. Observă din colţul ochiului expresia liniştită de pe chipul lui transformându-se în încruntare. După care se ridică şi se aşeză într-un cot, atât de brusc, încât Joan tresări.

— Poftim?

Îşi muşcă imediat buza, când înţelese neîncrederea din tonul vocii lui şi apoi ridică din umeri, evitând să-i întâlnească privirea.

— Ei bine, ştiu că tata te-a obligat să te însori cu mine…

— Nu m-a obligat nimeni, mârâi soţul ei.

— Dar noi doi am petrecut câteva… câteva clipe plăcute împreună, chiar şi înainte de asta, continuă ea, înroşindu-se de furie.

— Plăcute!

Tristan o privi de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Voiam să ştiu doar dacă e posibil să mă vrei vreodată pentru ceva mai mult decât pentru a face dragoste! exclamă ea.

Tristan o privea uimit, de parcă tocmai i-ar fi mai crescut un al doilea cap, aşa că Joan cedă nervos. Se dădu jos din pat, clătinându-se.

— O, lasă, nu mai contează! A fost o prostie din partea mea să întreb… Trebuia să ştiu că nu o să mă asculţi şi n-o să-mi dai niciun răspuns serios…

— Vrei să îţi dau un răspuns serios când mă întrebi dacă îmi place şi altceva la tine decât să-mi

plantez penisul în interiorul tău?

— Nu e nevoie să fii grosolan! Joan îşi luă cămaşa de noapte şi se chinui să se îmbrace. Dar din păcate cămaşa se răsucise şi se strânsese într-un nod mare, căci mânecile se încurcaseră una de alta. Trase totuşi o mânecă pe braţ. Era hotărâtă să se îmbrace cu ea, chiar şi dacă trebuia să facă o gaură în material.

— Ai dreptate. Nu e nevoie. Îmi cer scuze. Îşi trecu mâna peste faţă. Vino aici!

— Nu, mulţumesc. O s-o trimit pe Polly să aducă nişte ceai şi o să găsesc o carte bună pe care să o citesc.

— Nu suna din clopoţelul acela, o avertiză el, chiar când ea se întinse după frânghie. Nu înainte să îţi răspund la întrebare.

Degetele ei încremeniră lângă clopoţel.

— Bine, deci care e răspunsul tău? întrebă ea, refuzând să îl privească.

Frânghiile patului scârţâiră când se dădu jos şi Tristan.

— Răspunsul este nu, nu *cred* că e posibil să ajung să ţin la tine *într-o zi,* zise el accentuând aceleaşi cuvinte pe care le accentuase şi ea mai devreme. Sunt destul de sigur de ce simt pentru tine acum şi ce mă aştept să simt şi în următorii cincizeci de ani. Întrebarea mea este de ce vrei să ştii? Şi ce, Doamne iartă-mă, te-a făcut să crezi că tatăl tău m-a obligat să mă însor cu tine?

— Pentru că asta a făcut! Mama mi-a spus că o

să facă asta… şi se temea că va fi nevoit să te provoace la duel dacă refuzai să mă iei de nevastă!

Orice expresie dispăru de pe chipul lui Tristan.

— Încă mă mai dispreţuieşte atât de mult?

Buzele ei se întredeschiseră în clipa în care realiză cât de îngrozitor trebuiau să fi sunat cuvintele ei.

— Nu! Adică, mă rog, nu cred că te are prea tare la inimă în clipa aceasta, dar şi-a făcut griji pentru tata… în trecut şi el obişnuia să fie la fel de nesăbuit şi nepăsător ca tine… şi probabil era îngrijorată că ar fi putut să-şi piardă cumpătul dacă nu erai de acord cu căsătoria.

Soţul ei oftă. Lăsă umerii jos şi se întoarse de la ea, ca să se îmbrace şi el în cămaşa lui de noapte. După aceea se aşeză pe marginea patului. Părea oarecum înfrânt.

— Dar tu? Chiar credeai că o să refuz după ce am făcut dragoste cu tine la balul familiei Brentwood?

— Ei bine…

Ochii lui o ţintuiră imediat. Dar privirea lui nu era obraznică, ca de obicei, ci mai degrabă precaută.

— Nu. Nu credeam. I-am şi spus mamei că era o prostie.

Tristan încuviinţă din cap.

— Şi i-am mai spus că sunt la fel de vinovată ca tine de orice scandal care se putea isca, adăugă

Joan repede. Tu nu ai profitat de mine… sau cel puţin nu ai făcut nimic din ce nu mi-am dorit şi eu să faci. Nu voiam să aibă o părere mai proastă despre tine decât avea despre mine, pentru că vina s-a împărţit în mod egal.

— O? Tristan îşi lăsă uşor capul pe spate. Chiar şi atunci când te-am sărutat prima dată, la balul familiei Malcolm?

— Nu pot să spun că te-am încurajat în vreun fel să mă săruţi atunci, zise ea, precaută. Dar odată ce ai făcut-o, nici nu m-am împotrivit prea tare…

— Ai fi vrut să te împotriveşti?

Joan ezită o clipă.

— Nu.

Expresia de pe chipul său se mai îndulci întru câtva.

— Aşa mă gândeam şi eu. Să ştii că nu obişnuiesc să sărut femei care nu se vor sărutate.

— Atunci… continuă Joan, când văzu că el tăcea, toate astea s-au întâmplat pentru că eu am fost dispusă să te las să mă săruţi?

Tristan cântări o clipă cuvintele ei.

— Parţial.

Joan făcu ochii mari de uimire.

— Nu aş fi făcut niciodată dragoste cu tine în noaptea aceea la balul familiei Brentwood, dacă nu ţi-ai fi dorit şi tu, adăugă el la fel de nonşalant. Dar ai vrut să se întâmple şi am considerat că asta însemna că… aveai anumite sentimente pentru mine… cel puţin suficient de profunde cât să rişti

mânia mamei tale. Indiferent ce părere ai despre mine, sper că nu mă consideri un ticălos imoral căruia nu-i pasă câtuşi de puţin de reputaţia sau de demnitatea unei femei.

— Nu, deloc, protestă ea.

El încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, am ştiut din seara aceea că vreau să mă însor cu tine… ba chiar încă de dinainte să te ispitesc spre ruină şi păcat. A doua zi m-am dus la avocatul meu şi i-am spus să pregătească un contract nupţial. Şi chiar am intenţionat să procedez adecvat şi să-l vizitez pe tatăl tău la Bath, ca să-i cer mâna ta, aşa cum se cuvine. Doar că el mi-a luat-o înainte şi s-a întors la Londra. Aşa că tu… şi mama ta… puteţi fi liniştite! Nu a fost nicio clipă în pericol când a venit să discute cu mine despre căsătoria mea cu tine.

Joan rămase cu gura căscată auzindu-i afirmaţiile.

— Deci, nu a trebuit să se certe deloc cu tine pe acest subiect?

— Mi-a ţinut o prelegere foarte dură, zise Tristan. Cred că genul de prelegere pe care i-ar ţine-o un bărbat propriului fiu înainte să se căsătorească… Despre cum să fiu un soţ respectabil şi cum să gestionez capriciile şi stările de spirit ale unei femei. Schiţă un zâmbet slab când o văzu încruntându-se. Şi e posibil să fi menţionat şi că are o lovitură iute de pumn şi că

nu ar ezita să-i aplice câteva lovituri ginerelui său dacă o face pe fiica să sufere. Dar în afară de asta, nu au existat alte ameninţări. Ridică apoi capul şi o privi. Dar nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare: de ce voiai să ştii?

Joan ezită din nou.

— Este bine pentru o doamnă să ştie în ce ape se scaldă cu soţul ei.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru un bărbat, îi răspunse el. Tatăl tău a venit să mă vadă din cauză că aşa ai vrut tu sau în ciuda dorinţelor tale?

— Nu prea am fost consultată în privinţa aceasta, dădu ea să spună, dar el clătină din cap.

— Dar în dimineaţa asta ai vrut, Joan?

Fiorul care se ascundea în vocea lui fu cel care îi pecetlui soarta. Indiferent de răspunsul său… indiferent de profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru ea… Joan înţelese atunci că Tristan ţinea la căsnicia aceea. Că ţinea la ea. Iar în clipa aceea voia să ştie dacă ea îşi dorise cu adevărat să fie soţia lui. Venise momentul să fie curajoasă şi sinceră şi să-şi pună sufletul pe tavă în faţa lui. Şi putea doar să spere că va proceda şi el la fel.

— Da, zise ea, în şoaptă. Absolut. Cu siguranţă ştii că da.

— Pentru că au insistat părinţii tăi, zise el.

— Nu.

— Pentru că am făcut dragoste cu tine şi ţi-am răpit fecioria.

Joan se înroşi la faţă.

— Nu.

Tristan scrâşni din dinţi.

— Datorită averii mele.

— Nu.

— Pentru că ne potrivim în pat.

— Ştii foarte bine că aş minţi dacă aş spune că asta nu mi-a influenţat sentimentele, zise ea, înroşindu-se şi mai tare. Dar nu… Cred că e clar că o femeie poate cunoaşte plăcerea cu mai mulţi bărbaţi, aşa că nu cred că ceea ce am trăit noi… că…

— Foamea disperată pe care o simţeam unul faţă de celălalt, îi oferi el.

— Da, asta… nu am crezut niciodată că *numai* asta însemna că suntem meniţi să fim împreună, termină ea, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze calmul, chiar dacă cuvintele lui îi făceau inima să tresalte.

— Aha! exclamă el. Dar aici te înşeli. O astfel de pasiune nu apare mereu.

— Poate că aşa e, dar eu m-am căsătorit cu tine pentru că m-am îndrăgostit de tine, îi strigă ea exasperată. De ce faci să fie atât de greu totul?

Tristan încremeni şi rămase cu ochii la ea, înmărmurit. Joan strânse din buze şi se concentră să îndrepte dantela de la manşeta cămăşii de noapte.

— Cu siguranţă nu am intenţionat asta, dar s-a întâmplat, adăugă ea, cu calm. Şi aş vrea să ştiu

dacă tu crezi că e posibil să ajungi să ţii la mine într-un mod similar.

Tristan se ridică în picioare şi traversă camera. Joan se încruntă la manşeta ei, pentru că nu îşi dorea să îl privească.

— Nu, zise el. Nu cred.

Ea tresări.

— Niciodată?

— Sunt destul de sigur că sunt deja îndrăgostit de tine, zise el. Deşi, dacă intenţionezi să îmi prezinţi vreun argument cu privire la motivul pentru care ar trebui să fie aşa, voi fi numai ochi şi urechi.

— Ar fi bine să fii! îşi duse apoi palma la gură şi făcu ochii mari. Ce-ai spus?

— Ce ai spus *tu?* contracară el.

Joan clipi uimită.

— M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc.

Lui Tristan îi zvâcniră buzele.

— Şi eu la fel. Doar că nu ştiam…

— Ce? întrebă ea precaută.

— Nu ştiam că asta o să conteze pentru tine. Ridică din umeri. Nu am prea multă experienţă în a fi iubit.

Inima ei era pe punctul de a exploda de fericire.

— De ce ai crezut că nu ar conta pentru mine? întrebă ea încet.

El îşi mută privirea şi se strâmbă uşor.

— Pentru că e ceva care nu pare să conteze pentru multe femei. Ele doar asociază numele de

Burke cu o avere considerabilă şi apoi se închipuie acoperite în mătăsuri scumpe şi de diamante.

— Înţeleg, zise ea şi zâmbi. Dar eu am învăţat să nu mă imaginez îmbrăcată în nimic ce nu aprobă înainte domnul Salvatore.

Zâmbetul lui se îndulci întru câtva. Joan luă asta ca pe o încurajare şi continuă:

— Nici eu nu am prea multă experienţă cu iubirea. Am fost mereu prea înaltă sau prea impertinentă pentru domnii din Londra, aşa că au preferat întotdeauna să-mi vorbească despre supă decât să mă invite la dans. Începusem să mă obişnuiesc cu ideea că o să duc o viaţă de fată bătrână… sau poate că voi fi nevoită să păcălesc un domn mai bătrân, care nu vede bine, să mă ia de nevastă.

Tristan întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Ai o înălţime perfectă, zise el. Şi orice bărbat care nu vede cât de superbă eşti când porţi rochia aceea aurie cu siguranţă e orb.

Joan îi prinse mâna şi-i strânse degetele în palmele ei.

— Contează foarte mult pentru mine că mă iubeşti. Faptul că rostise cu voce tare aceste cuvinte îi aduse zâmbetul pe buze. Un zâmbet care părea să se mărească cu fiecare clipă care trecea. Chiar mă iubeşti? Nu ai spus-o doar ca să nu-mi răneşti sentimentele?

— Mă ştii pe mine să fac vreodată ceva doar ca nu rănesc sentimentele cuiva? înfăşură apoi un

braţ în jurul taliei ei şi o trase aproape, lipind-o de el. Te iubesc aproape la nebunie, Lady Burke, şopti el şi buzele lui le atinseră pe ale ei.

Joan îşi puse braţele în jurul gâtului său şi se întinse ca să-i întâlnească sărutul.

— Atunci sărută-mă.

Tristan se opri brusc. Ochii săi verzi străluceau ca nişte smaralde la umbra pleoapelor lui leneşe.

— Mai spune-o o dată. Îmi place cum sună.

— Te iubesc, spuse ea. Dar abia apucă să pronunţe ultimul cuvânt, că gura lui o cuceri pe a ei, flămândă, plină de dorinţă şi, cumva, plină de bucurie. Joan îi răspunse la sărut cu toată fericirea din inima sa. Te iubesc, repetă ea, când el ridică uşor capul, în cele din urmă. Cu disperare. N-o să-ţi mai lipsească niciodată dragostea. Şi dragostea ta o să conteze mereu pentru mine, aşa că ai face bine să-mi spui cel puţin o dată pe săptămână că încă mă mai iubeşti şi tu.

— Dacă asta este încurajarea pe care o primesc pentru a-ţi spune asta, cred că voi reuşi să-mi găsesc cuvintele mai mult de o dată pe săptămână. Se uita în jos la ea, aprobator.

Abia atunci Joan îşi dădu seama că i se desfăcuse cămaşa de noapte, rămasă neîncheiată. Sânii ei goi erau lipiţi de pieptul lui. Se dădu puţin în spate şi se retrase din braţele lui.

— Acesta e singurul lucru pe care-l iubeşti la mine?

— Ador tot ce ţine de tine, zise el imediat. Ador

fiecare părticică enervantă, provocatoare, fermecătoare, interesantă şi superbă a ta.

— Îmi place cum sună asta! exclamă ea. Mai spune-o o dată.

El izbucni în râs. Cel puţin până în clipa în care Joan îşi scoase din nou cămaşa de noapte.

— Oohh… Ochii lui se aprinseră de dorinţă. Nu-mi mai amintesc totul acum. Dar e suficient să spun atât: Te iubesc, draga mea Joan.

— Asta e tot ce voiam să ştiu.

Şi chiar era.

SERIA „POVEȘTI SCANDALOASE"

Joan Bennet s-a plictisit să stea pe margine la baluri timp de patru sezoane și doar să privească cu jind cuplurile care dansează. Mulțumită unor povestiri erotice incitante – și deopotrivă scandaloase –, și-a făcut o idee despre ceea ce pierde rămânând fată bătrână. Oare ar fi prea mult să-și dorească un mic flirt? Așa că se decide să îi facă o vizită fratelui ei pentru a-i smulge promisiunea că va participa la un bal a doua zi.

Însă lucrurile se schimbă când îl reîntâlnește pe prietenul din copilărie al fratelui ei, vicontele Tristan Burke, un bărbat care o înfurie și o fascinează deopotrivă. Dacă Joan, la cei 24 de ani, este aproape o fată bătrână, vicontele Burke este un crai, bine-cunoscut pentru aventurile și firea lui nonconformistă.

Lord Burke își dă seama de la început ce este Joan: o pacoste. Nu numai că este sora celui mai bun prieten al său, dar pare să-l prindă întotdeauna pe picior greșit. Singura problemă este că nu se poate opri să nu se gândească la cum ar arăta Joan fără rochiile oribile pe care le poartă sau cum este s-o sărute până o lasă fără suflare. Dar oricare dintre aceste gânduri l-ar putea costa statutul de celibatar, ceea ce ar fi de neconceput – sau poate că nu?

Caroline Linden este autoarea a 18 cărți distinse cu numeroase premii. *Dragostea și alte povești scandaloase* a primit distincția Golden Leaf pentru cea mai bună carte din genul *historical romance* din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste, filiala din New Jersey.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0480-4